

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ANNA ZAIRES

Keep for Me

TWIST ME TRILOGY: BOOK TWO

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Tut Beni

Twist Me: Kitap 2

Anna Zaires

♠ Mozaika ♠

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2014 Anna Zaires

www.annazaires.com

Tüm hakları saklıdır.

Bir incelemede kullanılması dışında, bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Mozaika LLC'nin bir baskısı olan Mozaika Yayınları tarafından yayınlanmıştır.

www.mozaikallc.com

Kapak Eden Crane Designs

Düzenleme Mella Baxter

e-ISBN: 978-1-63142-020-7

Baskı ISBN: 978-1-63142-009-2

Adanmışlık

Bu kitabı, hayallerimizi yaşamamızı sağlayan harika okuyucularımıza ve bize destek olan ailelerimize ithaf etmek istiyorum. Ayrıca muhteşem beta okuyucularımıza (Chancy, Erika, Kelly, Lina, Tanya, Jackie, Fima ve Fern) ve yeni meslektaşımız ve editörümüz Mella'ya çok müteşekkirim. Hepiniz kesinlikle harikasınız!

Bölüm I: Varış

Bölüm 1

Julian

İncitme, öldürme dürtüsünün reddedilemeyecek kadar güçlü olduğu günler vardır. Uygarlığın ince pelerininin en ufak bir provokasyonda kayarak içindeki canavarı ortaya çıkarma tehdidinde bulunduğu günler.

Bugün o günlerden biri değil.

Bugün o yanımda.

Havaalanına giderken arabadayız. Yan tarafıma yaslanmış oturuyor, ince kolları beni sarmış ve yüzü boynumun kıvrımlarına gömülmüş.

Bir kolumla onu kucaklarken, ipeksi dokusundan zevk alarak siyah saçlarını okşuyorum. Şimdi uzun, dar beline kadar uzanıyor. On dokuz aydır saçlarını kestirmemiş.

Onu ilk kez kaçırdığımdan beri değil.

İçime çekerek kokusunu içime çekiyorum; hafif, çiçekli, lezzetli ve kadınsı. Biraz şampuan ve onun eşsiz vücut kimyasının bir kombinasyonu ve ağzımı sulandırıyor. Onu çıılçiplak soymak ve bu kokuyu her yerde takip etmek, vücudunun her kıvrımını ve çukurunu keşfetmek istiyorum.

Sikim seğiriyor ve kendime onu daha yeni becerdiğimi hatırlatıyorum. Yine de önemli değil. Ona duyduğum şehvet sürekli. Eskiden bu saplantılı arzu beni rahatsız ederdi ama artık alıştım. Kendi deliliğimi kabullendim.

Sakin görünüyor, hatta memnun. Bu hoşuma gidiyor. Bana sarıldığını hissetmek hoşuma gidiyor, yumuşak ve güven dolu. Gerçek doğamı biliyor ama yine de benimle güvende hissediyor. Onu bu şekilde hissetmesi için eğittim.

Beni sevmesini sağladım.

Birkaç dakika sonra kollarımda kıpırdanıyor, başını kaldırıp bana . "Nereye gidiyoruz?" diye soruyor, gözlerini kırıştırıyor, uzun siyah kirpikleri yelpaze gibi bir aşağı bir yukarı sallanıyor. Bir erkeği dizlerinin üzerine çöktürebilecek türden gözleri var; yumuşak, koyu renk gözleri bana karışık çarşafı ve çıplak teni düşündürüyor.

Odaklanmak için kendimi zorluyorum. O gözler başka hiçbir şeye olmadığı kadar konsantrasyonumu bozuyor. "Kolombiya'daki evime gidiyoruz," diyorum sorusunu yanıtlarken. "Büyüdüğüm yere."

Yıllardır oraya gitmedim, ailem öldürüldüğünden beri. Ancak babamın yerleşkesi bir kale ve şu anda ihtiyacımız olan şey de tam olarak bu. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde ek güvenlik önlemleri alarak burayı neredeyse zapt edilemez hale getirdim. Kimse Nora'yı bir daha benden alamayacak, bundan eminim.

"Benimle orada olacak mısın?" Sesindeki umutlu tınıyı duyabiliyorum ve gülümseyerek başımı sallıyorum.

"Evet, evcil hayvanım, orada olacağım." Artık onu geri aldığıma göre, onu yanımda tutma dürtüsü inkâr edilemeyecek kadar güçlü. Ada bir zamanlar onun için en güvenli yeri ama artık değil. Artık onun varlığından haberdarlar ve onun benim Aşil topuğum olduğunu biliyorlar. Onu koruyabileceğim bir yerde, yanımda tutmalıyım.

Dudaklarını yalıyor ve gözlerim narin pembe dilinin izlediği yolu takip ediyor. Kalın saçlarını yumruğumun etrafına dolamak ve başını kucağıma indirmeye zorlamak istiyorum ama bu dürtüye direniyorum. Bunun için daha sonra, daha güvenli ve daha az kamuya açık bir yerde olduğumuzda bolca zamanımız olacak.

"Aileme bir milyon dolar daha gönderecek misin?" Bana bakarken gözleri geniş ve kurnaz değil, ama sesindeki ince meydan okumayı duyabiliyorum. Beni test ediyor - ilişkimizin bu yeni aşamasının sınırlarını test ediyor.

Gülümsemem genişliyor ve bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırmak için uzanıyorum. "Bunu onlara göndermemi ister misin, evcil hayvanım?"

Gözlerini kırpmadan bana bakıyor. "Pek sayılmaz," diyor usulca. "Bunun yerine onları aramayı tercih ederim."

Bakışlarını tutuyorum. ". Oraya vardığımızda onları arayabilirsin."

Gözleri açıldı ve onu şaşırttığımı anladım. Onu tekrar tutsak edeceğimi, dış dünyadan koparacağımı düşünüyordu. Fark etmediği şey ise bunun artık gerekli olmadığı.

Yapmak istediğim şeyi başardım. Onu tamamen benim yaptım. "Tamam," diyor yavaşça, "bunu yapacağım."

Beni tam olarak anlayamıyormuş gibi bakıyor, sanki daha önce hiç görmediği egzotik bir hayvanmışım gibi. Bana sık sık böyle bakar, ihtiyat ve hayranlık karışımı bir duyguyla. Bana ilgi duyuyor -en başından beri bana ilgi duyuyor- ama yine de bir şekilde benden korkuyor.

İçimdeki avcı bunu seviyor. Onun korkusu, isteksizliği, her şeye belli bir sınır katıyor. Ona sahip olmayı, onu her gece kollarımda kıvrılmış hissetmeyi çok daha tatlı kılıyor.

"Bana evde geçirdiğin zamanı anlat," diye mırıldanıyorum, onu omzuma daha rahat yaslayarak. Parmaklarımla saçlarını geriye doğru tararken, yukarıya doğru dönmüş yüzüne bakıyorum. "Bunca aydır neler yapıyorsun?"

Yumuşak dudakları kendini küçümseyen bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Yani, seni özlemek dışında mı?"

Göğsümde sıcak bir his yayılıyor. Bunu kabul etmek istemiyorum. Önemli olmasını istemiyorum. Beni sevmesini istiyorum çünkü onun her şeyine sahip olmak gibi hastalıklı bir dürtüm var - karşılığında bir şey hissettiğim için değil. "Evet, bunun dışında," diyorum sessizce, onu tekrar yalnız yakaladığımda onu nasıl becereceğimi düşünüyorum.

"Bazı arkadaşlarımla buluştum," diye başlıyor ve bana son dört aydaki hayatının genel bir özetini anlatırken onu dinliyorum. Bunların çoğunu zaten biliyordum çünkü Lucas ben komadayken Nora'nın başına gizli bir güvenlik görevlisi koyma girişiminde bulunmuştu. Uyanır uyanmaz bana Nora'nın günlük aktiviteleri de dahil olmak üzere her şey hakkında kapsamlı bir rapor vermişti.

Bunun için ve hayatımı kurtardığı için ona borçluyum. Geçtiğimiz birkaç yıl içinde Lucas Kent organizasyonumun paha biçilmez bir parçası haline geldi. Çok az kişi böyle bir adım atacak cesarete sahip olabilirdi. Nora hakkındaki tüm gerçeği bilmese bile, onun benim için bir anlamı olduğunu anlayacak ve güvenliğini sağlamak için adımlar atacak kadar zekiymi.

Tabii ki, yapmadığı tek şey onun faaliyetlerini herhangi bir şekilde kısıtlamaktı. "Peki onu gördün mü?" Elimi kulak memesıyla oynamak için kaldırarak rahatça soruyorum. "Jake'i yani?"

Vücudu kollarımda taşa dönüşüyor. Her bir kasındaki sert gerilimi hissedebiliyorum. "Arkadaşım Leah ile akşam yemeğinden sonra onunla kısa bir süre karşılaştım," diyor bana bakarak. "Üçümüz birlikte kahve içtik ve onu sadece o zaman gördüm."

Bir saniye bakışlarını tutuyorum, sonra memnun bir şekilde başımı sallıyorum. Bana yalan söylememişti. Raporlar bu olaydan bahsetmişti. Olayı ilk okuduğumda, çocuğu ellerimle öldürmek istemiştım.

Eğer Nora'ya bir daha yaklaşırsa, bunu hala yapabilirim.

Onun yanında başka bir erkeğin olduğu düşüncesi bile beni öfkeyle dolduruyor. Raporlara göre, ayrı kaldığımız süre boyunca biriyle çıkmamıştı - önemli bir istisna dışında. "Peki ya şu avukat?" İçimde kaynayan öfkeyi kontrol etmek için elimden geleni yaparak usulca soruyorum. "İkiniz iyi vakit geçirdiniz mi?"

Altın rengi teninin altındaki yüzü solgunlaşıyor. "Onunla hiçbir şey yapmadım," diyor ve sesindeki endişeyi duyabiliyorum. "O gece dışarı çıktım çünkü seni özliyordum, çünkü yalnız kalmaktan bıkmıştım ama hiçbir şey olmadı. Birkaç kadeh içtim ama yine de devam edemedim."

"Hayır mı?" İçimdeki öfkenin çoğu boşalıyor. Onu ne zaman yalan söylediğini anlayacak kadar iyi okuyabiliyorum ve şu anda doğruyu söylüyor. Yine de bunu daha detaylı araştırmak için aklıma bir not alıyorum. Avukat ona herhangi bir şekilde dokunduyorsa, bedelini ödeyecek.

Bana bakıyor ve kendi gerginliğinin dağıldığını hissedebiliyorum. Ruh halimi başka hiç kimsenin ayırt edemediği gibi ayırt edebiliyor. Sanki bir seviyede bana uyum sağlamış gibi. En başından beri böyleydi. Çoğu kadının aksine, o her zaman gerçek beni hissedebildi.

"Hayır." Ağzı gerildi. "Bana dokunmasına izin veremezdim. Artık normal bir erkekle birlikte olamayacak kadar berbat durumdayım."

Kaşlarımı kaldırıyorum, kendime rağmen eğleniyorum. Artık adaya getirdiğim o korkak kız değil. Yol boyunca bir yerlerde, küçük evcil hayvanım keskin pençeler geliştirdi ve onları nasıl kullanacağını öğrenmeye başladı.

"Bu çok iyi." Parmaklarımı şakacı bir şekilde yanağında gezdiriyorum, sonra başımı eğip tatlı kokusunu içime çekiyorum. "Kimsenin sana dokunmasına izin yok bebeğim. Benden başka kimse."

Cevap vermiyor, sadece bana bakmaya devam ediyor. Bir şey söylemesine gerek yok. Birbirimizi çok iyi anlıyoruz. Ona elini süren her erkeği öldüreceğimi biliyorum ve o da bunu biliyor.

Garip ama daha önce hiçbir kadına karşı sahiplenici hissetmemiştim. Bu benim için yeni bir durum. Nora'dan önce, kadınların hepsi zihnimde birbirinin yerine geçebilirdi - sadece hayatımdan geçen yumuşak, güzel yaratıklar. Bana isteyerek geliyorlardı, becerilmek, incitilmek istiyorlardı ve ben de bu süreçte kendi fiziksel ihtiyaçlarımı tatmin ederek onları şımartıyordum.

İlk kadını on dört yaşındayken, Maria'nın ölümünden kısa bir süre sonra becerdim. Babamın fahişelerinden biriydi; Maria'yı öldüren iki adamı hadım ederek öldürdükten sonra onu bana gönderdi.

kendi evlerinde. Sanırım babam seksin cazibesinin beni intikam yolumdan uzaklaştırmaya yeteceğini umuyordu.

Söylemeye gerek yok, planı yaramadı.

Odama dar siyah bir elbise giymiş, makyajı mükemmel yapılmış ve gür, dolgun ağzı parlak kırmızıya boyanmış olarak geldi. Önümde soyunmaya başladığında, her genç erkek gibi tepki verdim - anında, şiddetli bir şehvetle. Ama o anda herhangi bir genç değildim. Ben bir katildim; sekiz yaşımdan beri öyleydim.

Kısmen kendimi kontrol edemeyecek kadar deneyimsiz olduğum için, kısmen de ona, babama ve tüm dünyaya saldırmak istediğim için o gece fahişeyi hoyratça kullandım. Sinirimi onun etinden çıkardım, arkamda çürükler ve ısırık izleri bıraktım ve ertesi gece daha fazlası için geri geldi, bu sefer babamın haberi olmadan. Bir ay boyunca bu şekilde seviştik, her fırsatta odama girip bana nelerden hoşlandığını öğretti ... birçok kadının hoşlandığını iddia ettiği şeyleri. Yatakta tatlı ve nazik olmak istemiyordu; acı ve güç istiyordu. Birinin ona yaşadığını hissettirmesini istiyordu.

Ve bundan hoşlandığımı fark ettim. Onun canını yakıp boşalmasını sağlarken çığlıklarını ve yalvarışlarını duymak hoşuma gidiyordu. Derimin altında sürünen şiddet başka bir çıkış yolu bulmuştu ve bunu her fırsatta kullanıyordum.

Bu yeterli değildi elbette. İçimdeki öfke o kadar kolay yatıştırılamazdı. Maria'nın ölümü içimde bir şeyleri değiştirmişti. O hayatımdaki tek saf ve güzel şeydi ve artık yoktu. Onun ölümü babamın eğitiminin başarabileceğinden çok daha fazlasını başarmıştı: sahip olabileceğim tüm vicdanı öldürmüştü. Artık babamın izinden gönülsüzce giden bir çocuk değildim; kan ve intikam için yanıp tutuşan bir yırtıcıydım. Babamın meselenin peşini bırakmam yönündeki emirlerine aldırmadan Maria'nın katillerini teker teker avladım ve acı dolu çığlıklarını, merhamet ve daha hızlı ölüm için yakarışlarını içime çekerek onlara bedel ödettim.

Ondan sonra misillemeler ve karşı misillemeler oldu. İnsanlar öldü. Babamın adamları. Rakibinin adamları. Babam beni işten uzaklaştırarak ortaklarını yatıştırmaya karar verene kadar şiddet tırmanmaya devam etti. Uzaklara, Avrupa ve Asya'ya gönderildim ... ve orada beni seksle tanıştıran kadın gibi düzinelerce kadın daha buldum. Güzel, istekli kadınlar, eğilimleri benimkileri yansıtıyordu. Onlara karanlık fantezilerini verdim, onlar da bana anlık zevkler verdiler.

Özellikle de babamın organizasyonunun başına geçtikten sonra hayatıma mükemmel bir şekilde uyum sağladı.

Onu ancak on dokuz ay önce, Chicago'ya bir iş seyahati sırasında buldum.

Nora.

Maria'm reenkarne oldu.

Sonsuza dek saklamak istediğim kız.

Bölüm 2

Nora

Julian'ın kucağında otururken, endişeyle karışık heyecanın tanıdık uğultusunu hissediyorum. Ayrılığımız onu zerre kadar değiştirmemiş. Hâlâ Jake'i neredeyse öldüren, istediği bir kızı kaçırmakta tereddüt etmeyen aynı adam.

Aynı zamanda beni kurtarıırken neredeyse ölen adam.

Artık ona ne olduğunu bildiğime göre, çektiği çilenin fiziksel izlerini de görebiliyorum. Eskisinden daha zayıf, bronz teni keskin elmacık kemiklerinin üzerine sıkıca gerilmiş. Sol kulağında düzensiz pembe bir yara izi var ve koyu renk saçları ekstra kısa. Kafatasının sol tarafındaki saçların uzama şekli biraz düzensiz, sanki orada da bir yara izini gizliyor gibi.

Bu küçük kusurlara rağmen, o hala gördüğüm en muhteşem adam. Gözlerimi ondan ayıramıyorum.

O yaşıyor. Julian yaşıyor ve ben yine onunla birlikteyim.

Hâlâ çok gerçeküstü geliyor. Bu sabaha kadar öldüğünü sanıyordum. Patlamada öldüğüne ikna olmuşum. Dört uzun, dayanılmaz ay boyunca kendimi güçlü olmaya, hayatıma devam etmeye ve şu anda yanımda oturan adamı unutmaya zorladım.

Özgürlüğümü çalan adam.

Sevdiğim adam.

Sol elimi kaldırarak işaret parmağımla dudaklarının dış hatlarını hafifçe çiziyorum. Hayatımda gördüğüm en inanılmaz ağza sahip; günah işlemek için yaratılmış bir ağız. Dokunduğumda güzel dudakları aralanıyor ve keskin beyaz dişleriyle parmağımın ucunu yakalıyor, hafifçe ısıyor, sonra parmağımı ağzına alıyor.

Sıcak, ıslak dili parmağımı okşarken içimden bir uyarılma titremesi geçiyor. İç kaslarım kasılıyor ve iç çamaşırımın nemlendiğini hissedebiliyorum. Tanrım, iş ona gelince çok kolay oluyorum. Bir bakış, bir dokunuş ve onu istiyorum. Beni daha önce becerdiği için seksim şişmiş ve hafifçe ağrıyor, ama vücudum beni tekrar alması için ağrıyor.

Julian yaşıyor ve beni yine götürüyor.

Bu gerçek kafama dank etmeye başladığında, parmağımı dudaklarından çekiyorum, ani bir rperiti tenimi sarıyor ve arzumu soğutuyor. Artık geri dönüş yok, fikrimi değiştirme ihtimalim yok. Julian yine hayatımın kontrolünü elinde tutuyor ve ben bu kez rmeğin ağına isteyerek düşmüş, kendimi onun merhametine bırakmıştım.

Elbette, isteksiz olsaydım bunun bir önemi olmazdı, diye hatırlatıyorum kendime. Julian'ın cebindeki şıringayı hatırlıyorum ve biliyorum ki sonuç ne olursa olsun aynı olacaktı. Bilinçli ya da uyururururururur, bugün ona eşlik ediyor olacaktım. Berbat bir nedenden ötürü, bu gerçek beni daha iyi hissettiriyor ve başımı tekrar Julian'ın omzuna koyarak ona karşı rahatlamama izin veriyorum.

İnsanın kaderine karşı savaşması nafile ve ben de bu gerçeği kabullenmeye başlıyorum.

* * *

Trafikle birlikte havaalanına yolculuğumuz bir saatten biraz fazla sürüyor. Sürpriz bir şekilde O'Hare'e gitmiyoruz. Onun yerine byk bir uçağın bizi beklediği küçük bir piste varıyoruz. Kuyruğundaki 'G650' harflerini seçebiliyorum.

"Bu senin mi?" Julian benim için arabanın kapısını açarken soruyorum.

"Evet." Bana bakmıyor ya da daha fazla ayrıntı vermiyor. Bunun yerine bakışları sanki gizli tehditler arıyormuş gibi çevremizi tarıyor gibi görünüyor. Tavrında daha önce gördüğümü hatırlamadığım bir uyanıklık var ve ilk kez adanın onun da sığınağı olduğunu, gerçekten rahatlayabileceği ve gardını indirebileceği bir yer olduğunu anlıyorum.

Dışarı çıkar ıkmaş Julian dirseğimi tutuyor ve beni uçağa doğru götürüyor. şoför bizi takip ediyor. Arabanın arka koltuğunu nden ayıran bir panel olduğu için onu daha önce görmemiştim, bu yüzden şimdi uçağa doğru yürürken ona gizlice bakıyorum.

Adam Julian'ın donanma komandolarından biri olmalı. Sarı saçları kısa kesilmiş ve soluk gözleri kare çeneli yüzünde buz gibi. Julian'dan bile daha uzun boylu ve aynı atletik, savaşçı zarafetiyle hareket ediyor, her hareketi dikkatle kontrol ediliyor. Elinde kocaman bir saldırı tüfeği var ve onu nasıl kullanacağını çok iyi bildiğinden hiç şüphem yok. Bir başka tehlikeli adam... birçok kadının şüphesiz

Sıradan yüz hatları ve kaslı vücuduyla çekici. Bana çekici gelmiyor ama ben şımarık biriyim. Çok az erkek Julian'ın kara melek cazibesinin eline su dökebilir.

"Bu nasıl bir uçak böyle?" Merdivenlerden çıkıp lüks bir kabine girerken Julian'a soruyorum. Özel jetler hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bu uçak çok havalı görünüyor. Her şeye aval aval bakmamak için elimden geleni yapıyorum ama çok oluyorum. İçerideki krem rengi deri koltuklar kocaman ve önünde bir sehpa bulunan gerçek bir kanepeler var. Ayrıca uçağın arka tarafına açılan açık bir kapı var ve orada oturan kral boy bir yatak gözüme çarpıyor.

Şoktan ağzım açık kaldı. *Uçağın bir yatak odası var.*

"Üst düzey Gulfstream'lerden biri," diye cevap veriyor ve paltomu çıkarmama yardım edebilmek için beni çeviriyor. Sıcak elleri boynuma değiyor ve içime hoş bir ürperti yayıyor. "Ultra uzun menzilli bir iş jeti. Yakıt ikmali yapmamıza gerek kalmadan bizi doğrudan varış noktamıza götürebilir."

"Çok güzel," diyorum, Julian'ın paltomu kapının yanındaki dolaba asmasını ve sonra kendi ceketini çıkarmasını izliyorum. Gözlerimi ondan alamıyorum ve bir parçamın hala bunun gerçek olmadığından korktuğunu fark ediyorum - uyanacağım ve tüm bunların sadece bir rüya olduğunu öğreneceğim ... Julian'ın patlamada gerçekten öldüğünü.

Bu düşünce içimde bir ürperti yaratıyor ve Julian istemsiz hareketimi fark ediyor. "Üşüdün mü?" diye soruyor bana doğru bir adım atarak. "Sıcaklığı ayarlayabilirim."

"Hayır, ben iyiyim." Yine de Julian beni kendine doğru çekip birkaç saniye kollarımı ovarken sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Vücudunun sıcaklığının giysilerimin arasından sızdığını hissedebiliyor, onu kaybettiğimi sandığım o korkunç ayların anısını kovalıyorum.

Kollarımı Julian'ın beline dolayarak, ona şiddetle sarılıyorum. O yaşıyor ve yanımda. Şu anda önemli olan tek şey bu.

"Kalkışa hazırız." Tanımadığım bir erkek sesi beni ürkütüyor ve Julian'ı bırakıp arkama baktığımda sarışın şoförün orada durduğunu ve sert yüzünde okunamayan bir ifadeyle bizi izlediğini görüyorum.

"Güzel." Julian kolunu üzerimden çekmiyor ve uzaklaşmaya çalıştığımda beni yanına bastırıyor. "Nora, bu Lucas. Beni depodan sürükleyerek çıkaran kişi."

"Oh, anlıyorum." Adama baktım, gülümsemem geniş ve içtendi. Bu adam Julian'ın hayatını kurtarmıştı. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Lucas. Yaptıkların için sana ne kadar teşekkür etsem az-"

Sanki onu şaşırtan bir şey söylemişim gibi kaşları biraz kalkıyor. "Ben sadece işimi yapıyordum," diyor, sesi derin ve hafifçe eğleniyor.

Julian'ın ağzının kenarı hafif bir gülümsemeyle kalkıyor ama buna cevap vermiyor. Bunun yerine, "Malikânede bizim için her şey hazır mı?" diye sorar.

Lucas başını sallar. "Her şey hazır." Sonra bana bakıyor, yüzü eskisi gibi ifadesiz. "Ben de memnun oldum Nora." Ve arkasını dönerek ön taraftaki pilot bölümüne doğru gözden kayboluyor.

"Senin için uçak kullanıp uçuruyor mu?" Lucas gittikten sonra Julian'a soruyorum. "Çok yönlüdür," diyor Julian ve beni pelüş koltuklara doğru yönlendiriyor.

"Adamlarımın çoğu öyle."

Oturur oturmaz, ön tarafta bir yerden çarpıcı güzellikte siyah saçlı bir kadın kabine giriyor. Beyaz elbisesi kıvrımlarının üzerine dökülmüş gibi görünüyor ve kat kat makyajla bir film yıldızı kadar göz alıcı görünüyor -elinde tuttuğu şampanya şişesi ve iki kadeh bulunan tepsi dışında.

Bakışları Julian'a kaymadan önce kısa bir süre benim üzerimde duruyor. "Başka bir şey ister misiniz Bay Esguerra?" diye soruyor tepsiyi koltuklarımızın arasındaki masaya yerleştirmek için eğilirken. Sesi yumuşak ve melodik, Julian'a aç aç bakışı dişlerimi kenetliyor.

"Bu şimdilik yeterli olacaktır. Teşekkür ederim, Isabella," diyor ve ona kısa bir gülümseme veriyor ve ben aniden keskin bir kıskançlık hissediyorum. Julian bir keresinde benimle tanıştığından beri başka kimseyle yatmadığını söylemişti, ama yine de geçmişte bir noktada bu kadınla seks yapıp yapmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Bomba gibi görünüyor ve tavırlarından Julian'a istediği her şeyi -kendisi de dahil olmak üzere- gümüş bir tepside çırılçıplak getirmeye fazlasıyla istekli olduğu anlaşılıyor.

Düşüncelerim bu yolda daha fazla ilerlemeden önce derin bir nefes alıyorum ve kendimi pencereden yavaşça yağın kara bakmaya zorluyorum. Bir parçam tüm bunların delice olduğunu, Julian'a karşı bu kadar sahiplenici hissetmenin mantıksız olduğunu biliyor. Akli başında her kadın, kendisini kaçıran kişinin dikkatinin başka yöne çekilmesine sevinirdi ama söz konusu Julian olduğunda artık mantıklı değilim.

Stockholm Sendromu. Yakalama-bağlanma. Travmatik bağlanma. Terapistim birlikte geçirdiğimiz birkaç kısa seans boyunca bu terimlerin hepsini kullanmıştı. Beni Julian'a olan hislerim hakkında konuşturmaya çalışıyordu ama kaybettiğimi düşündüğüm adamı tartışmak benim için çok acı vericiydi, bu yüzden ona gitmeyi bıraktım. Yine de daha sonra bu terimlere baktım ve benim deneyimime neden uygulanabilir olduklarını görebiliyorum. Yine de bu kadar basit mi ya da bu noktada bir önemi var mı bilmiyorum. Bir şeye isim vermek onu ortadan kaldırmıyor. Julian'a olan duygusal bağlılığımın nedeni ne olursa olsun, onu kapatamıyorum. Onu daha az sevmemi sağlayamıyorum.

Julian'ın yüzüne döndüğümde uçuş görevlisi ana kabinden ayrılmıştı. Jet motorlarının gürültüsünü duyabiliyorum ve hayatım boyunca yapmam gerektiği öğretildiği gibi otomatik olarak emniyet kemerimi bağlıyorum.

"Şampanya?" diye soruyor, masadaki şişeye uzanarak.

"Elbette, neden olmasın" diyorum ve bana ustalıkla bir bardak doldurmasını izliyorum.

Bana uzatıyor ve ben de geniş koltuğumda arkama yaslanıp uçak hareket etmeye başlarken köpüklü içeceğimi yudumluyorum.

Julian ile yeni hayatım başladı.

Bölüm 3

Julian

Kendi yudumlarırken, pencereden hızla küçülen zemine bakan Nora'yı inceliyorum. Kot pantolon ve mavi polar bir kazak giymiş, küçük ayakları bir çift kalın görünümlü siyah koyun derisi botla kaplı. Uggs, sanırım onlara Uggs deniyor. Bu itici ayakkabılara rağmen yine de seksi görünüyor - gerçi ben onu yazlık elbiseler içinde, pürüzsüz teni güneşte parlarken görmeyi tercih ederim.

Sakin ifadesini izlerken, ne düşündüğünü, herhangi bir pişmanlığı olup olmadığını merak ediyorum.

Yapmamalı. Ne olursa olsun onu alırdım.

Bakışlarımın üzerinde olduğunu hissetmiş gibi bana doğru dönüyor. "Beni nasıl öğrendiler?" diye soruyor sessizce. "Beni kaçıran adamlardan bahsediyorum. Varlığımdan nasıl haberdar oldular?"

Sorusu üzerine tüm vücudum gerildi. Zihnim kliniğe yapılan saldırıdan sonraki o cehennem saatlerine geri dönüyor ve bir an için, yakıcı öfke ve felç edici korkunun aynı uçucu karışımı tarafından kavranıyorum.

Ölebilirdi. Onu zamanında bulamasaydım ölebilirdi. Onlara istediklerini vermiş olsaydım bile, isteklerine daha önce boyun eğmediğim için beni cezalandırmak için onu yine de öldüreceklerdi. Maria'yı kaybettiğim gibi onu da kaybederdim.

Tıpkı ikimizin de Beth'i kaybettiğimiz gibi.

"Klinikteki hemşire asistanıydı." Şampanya bardağımı tepsiye geri koyarken sesim soğuk ve mesafeli çıkıyor. "Angela. Başından beri Al-Quadar'ın maaş bordrosundaydı."

Nora'nın gözleri ıslıl ıslıl parlıyor. "O kaltak," diye fısıldıyor ve sesindeki acıyı ve öfkeyi duyabiliyorum. Kendi bardağını masaya bırakırken eli titriyor. "Lanet olası kaltak."

Majid'in bana gönderdiği videodaki görüntüler zihnimden geçerken kendi öfkemi kontrol etmeye çalışarak başımı sallıyorum. Beth'i öldürmeden önce ona işkence etmişler. Ona acı çektirdiler. Göt herif babası onu Meksika sınırındaki bir geneleve sattığından beri hayatı acıdan başka bir şey olmayan Beth

On üç yaşında. Sadakatini hiç sorgulamadığım çok az insandan biriydi.

Ona acı çektirdiler ... ve şimdi ben onlara daha kötü acı çektireceğim. "O şimdi nerede?" Nora'nın sorusu beni keyifli bir

Al-Quadar'ın her bir üyesini astığım ve merhametime bıraktığım bir hayal. Ona boş boş baktığımda, "Angela." diye açıklıyor.

Onun safça sorusuna gülümsüyorum. "Onun için endişelenmene gerek yok, hayatım." Angela'dan geriye kalan tek şey Filipinler'deki kliniğin çimlerine serpilmiş küller. Peter'ın sorgulama tarzı acımasız ama etkilidir ve sonrasında her zaman kanıtları yok eder. "İhanetinin bedelini ödedi."

Nora yutkunuyor ve ne demek istediğimi çok iyi anladığını biliyorum. O artık Chicago'daki o kulüpte tanıştığım kız değil. Gözlerindeki gölgeleri görebiliyorum ve onları oraya koyanın ben olduğumu biliyorum. Adada korunaklı kalması için elimden geleni yapmama rağmen, dünyanın çirkinliği ona dokundu, masumiyetini lekeledi.

Al-Quadar bunun için de ödeme yapacaktır.

Başımdaki yara izi zonklamaya başlıyor ve sol elimle hafifçe dokunuyorum. Başım hala ara sıra ağrıyor, ama bunun dışında neredeyse normal halime döndüm. Son dört ayın büyük bir bölümünü bitkisel hayatta geçirdiğimi düşünürsek, bu durumdan oldukça memnunum.

"İyi misin?" Sol kulağımın üstündeki bölgeye dokunmak için uzanırken Nora'nın yüzünde endişeli bir ifade var. İnce parmakları kafa derime nazikçe dokunuyor. "Hâlâ acıyor mu?"

Dokunuşu omurgamdan aşağıya zevk akıtıyor. Bunu ondan istiyorum. Benim iyiliğimi önemsemesini istiyorum. Özgürlüğünü çalmış olmama rağmen beni sevmesini istiyorum; her ne kadar benden nefret etmesi gerekse de.

Kendimle ilgili hiçbir yanılsamam yok. Ben haberlerde gösterilen, herkesin korktuğu ve hor gördüğü adamlardan biriyim. Genç bir kadını aldım çünkü onu istiyordum, başka bir nedeni yoktu.

Onu aldım ve benim yaptım.

Yaptıklarım için mazeret üretmiyorum. Suçluluk da hissetmiyorum. Nora'yı istedim ve şimdi burada benimle birlikte, bana dünyasındaki en önemli kişiymişim gibi bakıyor.

Ve öyleyim. Şu an tam olarak ihtiyacı olan şeyim. Arzuladığı şey. Ona her şeyi vereceğim ve karşılığında ondan her şeyi alacağım. Vücudunu,

Aklını, bağılılığını, hepsini istiyorum. Onun acısını ve zevkini, korkusunu ve neşesini istiyorum.

Onun tüm hayatı olmak istiyorum.

"Hayır, sorun yok," diyorum daha önceki sorusuna yanıt olarak. "Neredeyse iyileşti."

Parmaklarını geri çekiyor ve elini yakalıyorum, dokunuşunun verdiği hazdan vazgeçmeye hazır değilim. Eli kavradığımda ince ve narin, teni yumuşak ve sıcak. Refleks olarak elini çekmeye çalışıyor ama izin vermiyorum, parmaklarım küçük avucunun etrafında sıkışıyor. Onun gücü benimkine kıyasla önemsiz; ben onu bırakmayı seçmediğim sürece onu bırakmamı sağlayamaz.

Zaten gitmesine izin vermemi de istemiyor. İçinde yükselen heyecanı hissedebiliyorum ve bedenim sertleşiyor, içimde karanlık bir açlık yeniden uyanıyor. Masaya uzanarak yavaşça ve bilerek emniyet kemerini çözüyorum.

Sonra ayağa kalkıyorum, hâlâ elini tutuyorum ve onu uçağın arka tarafındaki yatak götürüyorum.

* * *

Odaya girdiğimizde sessiz kalıyor ve ben de kapıyı arkamızdan kapatıyorum. Alan ses geçirmez değil ama Isabella ve Lucas uçağın ön tarafındalar, bu yüzden biraz mahremiyetimiz olmalı. Normalde birinin beni seks yaparken duymasını ya da görmesini umursamam ama Nora'yla yaptığım şey farklı. O benim ve onu paylaşmaya niyetim yok. Hiçbir şekilde.

Elini bırakarak yatağa doğru yürüyorum ve üzerine oturuyorum, arkama yaslanıp bacaklarımı bileklerimden çaprazlıyorum. Sıradan bir poz ama ona bakarken hissettiklerimde sıradan bir şey yok.

Ona sahip olma arzusu şiddetli, her şeyi tüketiyor. Bedenim onun için yanıp tutuşsa da bu basit bir cinsel ihtiyacın ötesine geçen bir saplantı. Onu sadece becermek istemiyorum; kendimi onun üzerine basmak, onu içten dışa işaretlemek istiyorum, böylece benden başka hiçbir erkeğe ait olmayacak.

Ona tamamen sahip olmak istiyorum.

"Kıyafetlerini çıkar," diye emrediyorum, bakışlarını ondan ayırmadan. Aletim o kadar sertleşti ki, sanki onunla birlikte olduğumdan beri saatler değil de aylar geçmiş gibi. Her şeyimi alıyor

kıyafetlerini yırtıp atmamak, onu yatağın üzerine eğmemek ve patlayana kadar etine vurmamak için kendimi zor tutuyorum.

Kendimi kontrol ediyorum çünkü hızlı bir sikiş istemiyorum. Bugün için aklımda başka şeyler var.

Derin bir nefes alarak kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum ve yavaşça soyunmaya başlamasını izliyorum. Yüzü kızarıyor, nefes alış veriş hızlanıyor ve çoktan tahrik olduğunu, amının sıcak ve kaygan olduğunu, benim için hazırlandığını biliyorum. Aynı zamanda hareketlerindeki tereddütü hissedebiliyor, gözlerindeki ihtiyatı görebiliyorum. Hâlâ benden korkan, neler yapabileceğimi bilen bir yanı var.

Korkmakta haklı. İçimde başkalarının acılarından beslenen, onları incitmek isteyen bir şey var.

Ona zarar vermek isteyen.

Önce polar kazağını çıkarıyor ve altındaki siyah atleti ortaya çıkarıyor. Pembe sütyenin askıları görünüyor ve bu masum renk nedense beni heyecanlandırıyor, doğrudan sikime taze bir kan dalgası gönderiyor. Daha sonra atletini çıkarıyor ve botlarını ve kot pantolonunu çıkardığında patlamaya hazır hale geliyorum.

Pembe sütyen-külot takımının içinde, şimdiye kadar gördüğüm en nefis yaratık. Minyon vücudu fit ve formda, kollarındaki ve bacaklarındaki kaslar incelikle belirginleştirilmiş. Narinliğine rağmen inkar edilemez derecede kadınsı, kıcı mükemmel kıvrımlı ve küçük göğüsleri şaşırtıcı derecede yuvarlak. Sırtından aşağı dökülen uzun saçlarıyla minyatür bir Victoria's Secret modeline benziyor. Tek kusuru düz karnının sağ tarafında apandisit ameliyatını hatırlatan küçük bir yara izi.

Ona dokunmalıyım.

"Buraya gel," diyorum kısık sesle, sikim kot pantolonumun fermuarına doğru acıyla geriliyor.

Kocaman kara gözlerini bana dikmiş, sanki her an ona saldırabilirmişim gibi temkinli ve kararsızca yaklaşıyor.

Tam olarak bunu yapmamak için derin bir nefes daha çekiyorum. Bunun yerine, bana ulaştığında öne doğru eğilip belini sıkıca kavıyorum ve bacaklarımin arasında durması için onu kendime doğru çekiyorum. Teni serin ve dokunulduğunda pürüzsüz, göğüs kafesi o kadar dar ki ellerimle neredeyse belini sarabiliyorum. Ona zarar vermek, onu kırmak çok kolay olurdu. Kırılганlığı beni en az güzelliğı kadar tahrik ediyor.

Yukarı uzanarak sütyeninin kopçasını buluyorum ve göğüslerini hapsedildikleri yerden kurtarıyorum.

Sütyen kollarından aşağı kayarken ağzım kuruyor ve tüm vücudum geriliyor. Onu yüzlerce kez çıplak görmüş olmama rağmen, her seferinde bir keşif yaşıyorum. Meme uçları küçük, pembemsi kahverengi renkte ve göğüsleri vücudunun geri kalanıyla aynı açık altın tonunda. Dayanamayıp o yumuşak, yuvarlak ellerime alıyorum, sıkıyorum, yoğuruyorum. Teni zarif ve sıkı, meme uçları avuçlarıma karşı sert. Başparmaklarım o sertleşmiş tepelere sürtünürken nefes alış verişindeki tutukluğu duyabiliyorum ve açlığım artıyor.

Göğüslerini serbest bırakarak parmaklarımı iç çamaşırının kemerine geçiriyorum ve bacaklarından aşağı itiyorum, sonra sağ elimle seksini avuçluyorum. Orta parmağım küçük deliğine giriyor ve orada bulduğum ılık nem sikimin sarsılmasına neden oluyor. Nasırlı başparmağım klitorisine bastırıldığında nefesi kesiliyor ve elleri omuzlarımı kavramak için yukarı uzanıyor, keskin küçük tırnakları tenime batıyor.

Daha fazla bekleyemem. Ona sahip olmalıyım.

"Yatağa gir." Elimi amımdan çekerken sesim şehvetle kalınlaşıyor. "Yüzüstü yatmanı istiyorum."

Ayağa kalkıp soyunmaya başladığımda itaat etmek için çabalıyor.

Onu iyi eğitmiştim. Kendi kıyafetlerimi çıkardığımda, tamamen çıplak bir şekilde yüzüstü yatıyor, kıvrımlı küçük poposunu bir yastıkla destekliyordu. Kollarını başının altında kavuşturmuş, yüzünü bana dönmüştü. O kalın kirpikli gözleriyle beni izliyor ve gergin bekleyişini hissedebiliyorum. Şu anda beni hem arzuluyor hem de benden korkuyor.

Bu bakış beni tahrik ediyor, ama aynı zamanda içimde başka bir açlık uyandırıyor. Daha karanlık, daha sapkın bir ihtiyaç. Göz ucuyla yerde duran kot pantolonumun kemerini görüyorum. Onu alıp, tokalı ucunu sağ elime doluyorum ve yatağa yaklaşıyorum.

Nora ama vücudundaki endişeli gerginliği görebiliyorum. Dudaklarım seğiriyor. *Ne kadar iyi bir kız.* Direnirse kendisi için daha kötü olacağını biliyor. Elbette artık acısını zevkle hafifleteceğimi, bundan zevk alacağını da biliyor.

Yatağın kenarında durup boştaki elimi uzatıyorum ve parmaklarımı omurgasında gezdiriyorum. Dokunuşumun altında titriyor, içimde karanlık bir heyecan uyandıran bir tepki. Bu tam olarak istediğim, ihtiyacım olan şey-

Aramızda var olan bu derin, çarpık bağlantıyı. Onun korkusunu, acısını içime çekmek istiyorum. Çılgınlıklarını duymak, çaresiz çırpınışlarını hissetmek ve sonra onu tekrar tekrar kendimden geçirirken kollarımda erimesini istiyorum.

Nedense bu küçük kız içimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyor, sahip olduğum ahlak kırıntılarını unutturuyor. Şimdiye kadar zorla yatağıma aldığım tek kadın o, bu kadar çok istediğim tek kadın... ve bu yanlış bir şekilde. Onun burada, benim merhametimde olması baş döndürmenin de ötesinde, şimdiye kadar tattığım en güçlü uyuşturucu. Daha önce başka bir insan hakkında hiç böyle hissetmemiştim ve onun benim olduğunu, ona istediğim her şeyi yapabileceğimi bilmek, başka hiçbir şeye benzemeyen bir heyecan. Diğer tüm kadınlarla oynadığımız bir oyundu, ortak bir kaşıntıyı kaşımanın bir yoluyla, ama Nora ile durum farklı. Onunla daha fazlası var.

"Güzel," diye mırıldanıyorum, kalçalarının ve uyluklarının yumuşak derisini okşuyorum. Yakında işaretlenecek, ama şimdilik pürüzsüzlüğünün tadını çıkarıyorum. "Çok, çok güzel..." Üzerine eğilip omurgasının dibine nazik bir öpücük konduruyorum, sıcak kadın kokusunu içime çekiyorum ve beklentinin artmasına izin veriyorum. İçinden bir ürperti geçiyor ve gülümsüyorum, damarlarımda adrenalin yükseliyor.

Doğrulup bir adım geri atıyorum ve kemeri sallıyorum.

Çok fazla güç kullanmıyorum ama kemer kıcının yuvarlak topaklarına indiğinde yine de sıcıyor, dudaklarından yumuşak bir inilti kaçıyor. Hareket etmeye ya da sürünerek uzaklaşmaya çalışmıyor; bunun yerine küçük yumrukları çarşafı sıkıca kavıyor ve gözleri kapanıyor. İkinci kez daha sert sallıyorum, sonra tekrar ve tekrar, hareketlerim hipnotik, trans benzeri bir ritim alıyor. Kemerin her vuruşunda karanlığın daha da derinlerine gömülüyorum, tek gördüğüm, tek duyduğum, tek hissettiğim o olana kadar dünyam daralıyor. Narin etinin kızarması, boğazından çıkan acı dolu nefesler ve hıçkırıklar, kemerimin her vuruşunda vücudunun titremesi ve titremesi - hepsini içime çekiyorum, bağımlılığımı beslemesine izin veriyorum, içimi kemiren umutsuz açlığı yatıştırıyorum.

Zaman bulanıklaşıyor ve uzuyor. Dakikalar mı yoksa saatler mi geçti bilmiyorum. Sonunda durduğumda, kalçaları ve uylukları pembe yaralarla kaplı, gevşek ve hareketsiz yatıyor. Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünde şaşkın, neredeyse mutlu bir ifade var ve ince vücudu titriyor, cildinde küçük titremeler dalgalanıyor.

Kemerini yere bırakıp onu dikkatlice kucağıma alıyorum ve yatağa oturtuyorum. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor.

göğsümde, aklım hâlâ az önce yaşadığım inanılmaz heyecanın etkisinde. Titriyor, yüzünü omzuma saklıyor ve ağlamaya başlıyor. Saçlarını okşuyorum, yavaşça, yatıştırıcı bir şekilde, onun endorfin kaynaklı yüksekliğinden inmesine izin veriyorum, tıpkı benimkinden indiğim gibi.

Şu anda ihtiyacım olan şey bu; onu rahatlatmak, kollarımda hissetmek. Onun her şeyi olmak istiyorum: koruyucusu ve işkencecisi, neşesi ve kederi. Onu fiziksel ve duygusal olarak kendime bağlamak, kendimi onun zihnine ve ruhuna öyle derinden kazımak istiyorum ki beni terk etmeyi asla düşünmesin.

Hıçkırıkları hafiflemeye başladığında, cinsel açlığım geri döndü. Yatıştırıcı okşamalarım daha amaçlı hale geliyor, ellerim sadece sakinleştirmek için değil, uyandırmak amacıyla vücudunun üzerinde dolaşmaya başlıyor. Sağ elim kalçalarının arasına giriyor, parmaklarım klitorisine bastırıyor ve aynı anda diğer elim saçlarını kavrayıp çekerek onu bakışlarımla buluşmaya zorluyor. Hâlâ şaşkın görünüyor, bana bakarken yumuşak dudakları aralanıyor ve ben eğilip derin bir öpücükle ağzını alıyorum. Ağzımın içinde inliyor, elleri omuzlarımı kavıyor ve aramızdaki sıcaklığın yükseldiğini hissedebiliyorum. Taşaklarım vücuduma doğru sıkıca çekiliyor, sikim onun kaygan, sıcak etini arzuluyor.

Ayağa kalkıyorum, onu hâlâ kollarımda tutuyorum ve yatağa yatırıyorum. Yüzünü buruşturuyor ve çarşafın yaralarına sürtünerek canını acıttığını fark ediyorum. "Dön bebeğim," diye fısıldıyorum, artık sadece onun zevk almasını istiyorum. İtaatkar bir şekilde yüzüstü dönüyor, daha önce olduğu gibi aynı pozisyonda ve onu elleri ve dizleri üzerinde, dirsekleri bükülmüş olacak şekilde konumlandırıyorum.

Dört ayak üzerinde, kızı yukarı doğru eğik ve sırtı hafifçe kavisli, şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey. Her şeyi görebiliyorum - narin amının kıvrımlarını, anüsünün minik deliğini, kemerin izleriyle pembeleşmiş yanaklarının lezzetli kıvrımlarını. göğsümde şiddetle çarpıyor ve kalçalarını kavrayıp aletimin başını açıklığına dayayıp içeri iterken sikim acıyla zonkluyor.

Sıcak, ıslak et beni sarıyor, sıkı, kaygan bir mükemmellik içinde kılıflıyor. İnliyor, bana doğru eğiliyor, beni daha derine çekmeye çalışıyor ve ben de mecburen kısmen geri çekilip sonra tekrar sokuyorum. Boğazından bir çığlık kaçıyor ve ben hareketi tekrarlıyorum, omurgam sıkı kanalının yapışkan tutuşundan zevkle karıncalanıyor. İçimde ısı dalgaları yuvarlanıyor ve parmaklarımın yumuşak derisini kazdığının zar zor farkında olarak terk edilmiş bir şekilde itmeye başlıyorum.

Kalçaları. İnemeleri ve çığlıkları giderek artıyor ve sonra zirve yaptığını hissediyorum, iç kasları sikimin etrafında kasılarak onu sağlıyor. Daha fazla dayanamayarak patlıyorum, tohumum onun sıcak derinliklerine fişkirirken salıverilmemin gücüyle görüşüm bulanıklaşıyor.

Nefes nefese, yanıma yığılıyorum ve onu da kendimle birlikte çekiyorum. Tenimiz terden nemlenmiş, bizi birbirimize yapıştırıyor ve kalbim hızla çarpıyor. O da ağır ağır nefes alıyor ve son bir orgazmik ürperti onu dalgalandırırken amının yumuşayan sikimin etrafında kenetlendiğini hissedebiliyorum.

Nefes alış verişimiz hafiflemeye başlarken birbirimize yapışık yatıyoruz. Onu kaşıkla kendime doğru tutuyorum, kışının yumuşak kıvrımı kasıklarına baskı yapıyor ve bir huzur, bir memnuniyet duygusu yavaşça üzerime çöküyor. Onunla hep böyle olur. Onunla ilgili bir şey şeytanlarımı sakinleştiriyor, beni neredeyse normal hissettiriyor. Neredeyse ... mutlu. Bu açıklayabileceğim ya da rasyonalize edebileceğim bir şey değil; sadece orada. Ona olan ihtiyacımı bu kadar şiddetli, bu kadar çaresiz yapan da bu.

Çok tehlikeli bir berbat.

"Beni sevdiğini söyle," diye mırıldanıyorum, dış uyluğunu okşayarak. "Beni özlediğini söyle, bebeğim."

Kollarımın arasında kıpırdanıyor ve yüzünü bana dönüyor. Bakışlarımla buluştuğunda koyu renk gözleri ciddileşiyor. "Seni seviyorum Julian," diyor usulca, narin avucu çenemin etrafında kıvrılıyor. "Seni hayatın kendisinden daha çok özledim. Bunu biliyorsun."

Biliyorum ama yine de buna ihtiyacım var. Son aylarda duygusal yönü de benim için fiziksel yönü kadar gerekli hale geldi. Bu tuhaflığım beni eğlendiriyor. Küçük tutsağımın beni sevmesini, beni önemsemesini istiyorum. Kabuslarındaki canavardan daha fazlası olmak istiyorum.

Gözlerimi kapatarak onu kucağımın derinliklerine çekiyorum ve kendimi rahatlamaya bırakıyorum.

Birkaç saat içinde, kelimenin tam anlamıyla benim olacak.

Bölüm 4

Nora

Julian'ın kollarında uyuyakalmış olmalıyım çünkü uçak alçalmaya başladığında uyanıyorum. Gözlerimi açıp yabancı çevreye bakıyorum, vücudum az önce yaptığımız seksten dolayı ağrıyor ve sızlıyor.

Julian'la birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu, acı ve coşkunun inişli çıkışlı yolculuğunun ne kadar yıkıcı ve katartik olabileceğini unutmuştum. Kendimi aynı anda hem boş hem de coşkulu hissediyorum, duygular girdabında tükenmiş ama canlanmış hissediyorum.

Zekice doğrulduğumda, morarmış popom çarşafıya değince irkiliyorum. Bu en şiddetli dayak seanslarından biriydi; bu morluklar bir süre daha devam ederse şaşırmayacağım. Odanın etrafına bir göz attığımda, banyoya açıldığını tahmin ettiğim bir kapı görüyorum. Julian odada değil, o yüzden kalkıp oraya gidiyorum, elimi yüzümü yıkama ihtiyacı hissediyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, banyoda küçük bir duşun yanı sıra gerçek bir lavabo ve tuvalet de var. Tüm bu olanaklarla Julian'ın jeti daha önce bindiğim herhangi bir ticari uçaktan çok uçan bir otele benziyor. Duvardaki küçük bir rafın içinde plastik ambalajlı bir diş fırçası, diş macunu ve gargara bile var. Üçünü de kullanıyorum ve ardından hızlı bir duş alıyorum. Sonra kendimi çok daha yenilenmiş hissederek giyinmek için yatak odasına geri dönüyorum.

Ana kamaraya girdiğimde Julian'ı kanepede otururken görüyorum, önündeki masada açık bir dizüstü bilgisayar var. Gömleğinin kolları yukarı doğru itilmiş, bronzlaşmış, kaslı ön kollarını ortaya çıkarıyor ve yüzünde bir konsantrasyon kaşları var. Ciddi görünüyor ve o kadar yıkıcı bir güzelliği var ki bir an nefesim kesiliyor.

Sanki varlığını hissetmiş gibi başını kaldırıyor, mavi gözleri parlıyor. ", evcil hayvanım?" diye soruyor, sesi alçak ve samimi; yanıt olarak tüm vücudumda sıcak bir kızarıklık hissediyorum.

"Ben iyiyim." Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. *Beni kırbaçladığın için kıçım acıyor ama bundan zevk almam için beni eğittiğin için sorun değil mi?* Evet, tabii.

Dudakları yavaş bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Güzel. Bunu duyduğuma sevindim. Ben de tam seni almaya geliyordum. Koltuğuna otursan iyi olur, birazdan ineceğiz."

"Tamam." Basit bir oturma eyleminin neden olduğu acıdan irkilmemeye çalışarak önerisine uyuyorum. Önümüzdeki birkaç gün boyunca kesinlikle morluklarım olacak.

Kendimi uçağa bağladıktan sonra varış noktamızı merak ederek pencereden dışarı bakıyorum. Uçak bulut örtüsünü yarıp geçerken, aşağıya doğru yayılmış büyük bir şehir görüyorum, kenarında dağlar yükseliyor. "Hangi şehir bu?" Julian'a dönerek soruyorum.

"Bogota," diye yanıtlıyor dizüstü bilgisayarını kapatırken. Onu alıp yanıma oturmak için yürüdü. "Orada sadece birkaç saat kalacağız."

"Orada işiniz mi var?"

"Öyle de denebilir." Belli belirsiz eğlenmiş görünüyor. "Malikâneye uçmadan önce halletmek istediğim bir şey var."

"Ne?" Temkinli bir şekilde soruyorum. Eğlenen bir Julian nadiren iyiye işarettir. "Ve dizüstü bilgisayarı tekrar açarak, her neyse ona odaklandı. daha önce yapıyordu.

* * *

Uçaktan indiğimizde bizi havaalanında bırakana benzer siyah bir araba bizi bekliyor. Lucas yine şoförümüz rolünü üstlenirken, Julian dizüstü bilgisayarında çalışmaya devam ediyor, görünüşe göre görevine dalmış.

Ben aldırmiyorum. Kalabalık caddelerde ilerlerken her şeye bakmakla meşgulüm. Bogota'nın büyüleyici bulduğum belli bir 'Eski Dünya' havası var. İspanyol mirasının izlerini her yerde görebiliyorum, benzersiz bir Latin lezzetiyle karıştırılmış. Chicago şehir merkezindeki bir Kolombiyalı yemek kamyonundan aldığım arepas-mısırlı kekleri canımın çekmesine neden oluyor.

"Nereye gidiyoruz?" Araba zengin görünümlü bir mahalledeki görkemli eski bir kilisenin önüne yanaştığında Julian'a sordum. Nedense beni esir alan kişiyi kiliseye giden bir tip olarak hayal etmemiştim.

Cevap vermek yerine arabadan iniyor ve elini bana uzatıyor. "Gel, Nora," dedi. "Fazla vaktimiz yok."

Ne için zaman? Onu daha fazla sorgulamak istiyorum ama bunun nafile olduğunu biliyorum. İstemediği sürece bana cevap vermeyecektir. Elimi Julian'ın geniş avucuna koyarak arabadan inıyorum ve beni kilise binasına doğru götürmesine izin veriyorum. Bildiğim kadarıyla, burada bazı ortaklarıyla buluşacağız - gerçi bunun için neden beni yanında istediğini kimse tahmin edemez.

Küçük bir yan kapıdan içeri giriyoruz ve kendimizi küçük ama güzel dekore edilmiş bir odada buluyoruz. Eski moda ahşap banklar odanın kenarlarında sıralanıyor ve ön tarafta üzerinde karmaşık bir haç bulunan bir minber var.

Nedense onu görmek beni tedirgin ediyor. Aklıma çılgınca, olasılıksız bir düşünce geliyor ve avuçlarım terlemeye başlıyor. "Julian ..." Başımı kaldırdığımda onu tuhaf bir gülümsemeyle bana bakarken buluyorum. "Neden buradayız?"

"Tahmin edemiyor musun, tatlım?" diyor usulca, yüzünü bana dönerek. "Evlenmek için buradayız."

Bir an için tek yapabildiğim dilsiz bir şok içinde ona bakmak oldu. Sonra boğazımdan gergin bir kakhaha kaçıyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Şaka mı yapıyorsun? Hayır, hiç de değil." Tekrar elime uzanıyor ve sol yüzük parmağıma bir şey sürdüğünü hissediyorum.

Kalbim küt küt atarken, sol elime bakıyorum şaşkınlık içinde. Yüzük bir Hollywood yıldızının takabileceği bir şeye benziyor; ince, pırlanta kaplı bir bant ve ortasında parlayan büyük, yuvarlak bir taş. Hem narin hem de gösterişli ve sanki sadece benim için yapılmış gibi tam oturuyor.

Oda gözlerimin önünde kayboluyor, görüş alanımın köşelerinde ışık lekeleri dans ediyor ve birkaç saniyeliğine nefes almayı bıraktığımı fark ediyorum. Umutsuzca hava emerek Julian'a bakıyorum, tüm vücudum titremeye başlıyor. "Sen. . . benimle evlenmek mi istiyorsun?" Sesim dehşete düşmüş bir fısıltıyla çıkıyordu.

"Tabii ki biliyorum." Gözleri hafifçe kısıldı. "Yoksa seni neden buraya getireyim?"

Buna verecek bir cevabım yok; tek yapabildiğim orada durup ona bakmak, nefes nefese kalmış gibi hissediyorum.

Evlilik. Julian ile evlilik.

Bu hiç mantıklı değil. Evlilik ve Julian zihnimde birbirinden o kadar uzak ki, gezegenin zıt kutuplarında da olabilirler. Evliliği , bu hoş ama uzak bir gelecek bağlamında oluyor - sevecen bir koca ve iki gürültücü çocuk içeren bir gelecek. Bu resimde bir köpek, banliyöde bir ev, futbol maçları ve okul piknikleri var. Düşmüş bir meleğin yüzüne sahip bir katil yok, kollarında beni çığlık attıracak güzel bir canavar yok.

"Seninle evlenemem." Ben daha iyi düşünmeden kelimeler ağızımdan dökülüyor. "Üzgünüm, Julian, ama yapamam."

Yüzü karardı. Bir anda üzerime atladı, bir koluyla belime sarılıp beni kendine doğru bastırdı, diğer eliyle de çenemi kavradı. "Beni sevdiğini söylemiştin." Sesi yumuşak ve düzgün ama altındaki karanlık öfkeyi hissedebiliyorum. "Bu bir yalan mıydı?"

"Hayır!" Titreyerek Julian'ın öfkeli bakışlarını tutuyorum, ellerim çaresizce onun güçlü göğsüne bastırıyor. Parmağımdaki yüzüğün ağırlığını hissedebiliyorum ve bu paniğimi daha da arttırıyor. Nasıl açıklayacağımı, kendimin bile zar zor kavrayabildiğim bir şeyi onun anlamasını nasıl sağlayacağımı bilmiyorum. Julian'la birlikte olmak istiyorum. Onsuz yaşayamam, ama evlilik tamamen başka bir şey, çarpık ilişkimize ait olmayan bir şey. "Seni seviyorum! Bunu biliyorsun-"

"Peki neden reddediyorsun?" diye soruyor, gözleri öfkeyle kararmış. Çenemi kavrayışı sıkılaşıyor, parmakları tenimi ısıtıyor.

Gözlerim yanmaya başladı. İsteksizliğimi nasıl açıklayabilirim? Onun kocam olarak hayal edebileceğim biri olmadığını nasıl söyleyebilirim? Onun hiç hayal etmediğim, hiç istemediğim bir hayatın parçası olduğunu ve onunla evlenmenin o belirsiz, uzak, normal bir gelecek hayalinden vazgeçmek anlamına geleceğini? "Neden benimle evlenmek istiyorsun?" Umutsuzca soruyorum. "Neden bu kadar geleneksel bir şey istiyorsun? Ben zaten seninim-"

"Evet, öylesin." Yüzü benimkine birkaç santim yaklaşıp kadar eğiliyor. "Ve bu konuda yasal bir belge istiyorum. Sen benim karım olacaksın ve kimse seni benden alamayacak."

Julian'a bakıyorum, anlamaya başladığımda göğsüm sıkışıyor. Bu onun yaptığı tatlı, romantik bir jest değil. Bunu beni sevdiği ve bir aile kurmak istediği için yapmıyor. Julian'ın çalışma şekli bu değil. Evlilik onun bana sahip olmasını meşrulaştırır, bu kadar basit. Bu farklı bir sahiplenme biçimi, daha kalıcı bir sahiplenme olacak ... ve içimden bir şey bu fikirden ürperiyor.

"Özür dilerim," diyorum cesaretimi toplayarak. "Bunun için hazır değilim. Bunu daha sonra tekrar tartışabilir miyiz?"

Yüz ifadesi sertleşiyor, gözleri mavi buz parçalarına dönüşüyor. Aniden beni bırakarak bir adım geri çekildi. "Pekâlâ." Sesi de bakışları kadar soğuk. "Eğer bu şekilde oynamak istiyorsan, evcil hayvanım, bunu senin yönteminle yapacağız."

Cebine uzanarak akıllı telefonunu çıkardı ve bir şeyler yazmaya başladı o.

Midemde hastalıklı bir his kıvrılıyor. "Ne yapıyorsun?" Ne zaman Cevap vermeyince, hissettiğim kadar paniklemiş görünmemeye çalışarak sorumu . "Julian, ne yapıyorsun?"

"Uzun zaman önce yapmam gereken bir şey," diye yanıtlıyor sonunda, telefonunu cebine koyarken bana bakıyor. "Hâlâ onu hayal ediyorsun, değil mi? Bir zamanlar istediğin o çocuğu?"

Kalbim bir an için durdu. "Ne? Hayır, yok! Julian, sana söz veriyorum, Jake'in bununla hiçbir ilgisi yok-"

Kaba, küçümseyici bir hareketle araya giriyor. "Onu hayatından uzun zaman önce çıkarmalıydım. Şimdi bu ihmali telafi edeceğim. Belki o zaman artık onunla değil benimle birlikte olduğunu kabul edersin."

"Seninleyim!" Ne diyeceğimi, Julian'ı bunu yapmaması için nasıl ikna edeceğimi bilemiyorum. Ona doğru bir adım atarak ellerini tutuyorum, teninin sıcaklığı donmuş parmaklarımı yakıyor. "Beni dinle, *seni* seviyorum, sadece seni . . . O benim için hiçbir şey ifade etmiyor, uzun zamandır etmiyor!"

"Güzel." İfadesi yumuşamıyor ama parmakları benimkileri kavrayıp hapsediyor. "O zaman ona ne olacağını umursamamalısın."

"Hayır, işler böyle yürümüyor! Onu önemsiyorum çünkü o bir insan, tüm bu olanlara masum bir seyirci, başka hiçbir nedeni yok!" O kadar çok titriyorum ki dişlerim takırıyor. "O benim günahlarım yüzünden cezalandırılmayı hak etmiyor-"

"Onun neyi hak ettiği benim için önemli değil." Julian'ın sesi bir kırbaç gibi üzerime inerken ellerimi kavrayarak beni kendine doğru çekiyor. Eğilerek, "Onun aklından ve hayatından çıkmasını istiyorum, beni anlıyor musun?" diye homurdandı.

Gözlerimdeki yanma şiddetleniyor, dökülmemiş yaşlar yüzünden görüşüm bulanıklaşıyor. Zihnimi kaplayan panik bulutunun arasından, bunu durdurmak için yapabileceğim tek bir şey olduğunu fark ediyorum; Jake'in ölümünü engelleyebilmemin tek bir yolu var.

"Pekâlâ," diye fısıldıyorum yenilgiyle, aşık olduğum canavara bakarak. "Bunu yapacağım. Seninle evleneceğim."

* * *

Sonraki bir saat gerçeküstü geliyor.

Yandaşlarını çağırdıktan sonra Julian beni Katolik rahip cübbesi giymiş yaşlı bir adamla tanıştıyor. Adam İngilizce bilmiyor, ben de başımı sallıyorum ve o bana İspanyolca konuşurken takip ediyormuş gibi yapıyorum. İtiraf etmek utanç verici ama bildiğim tek İspanyolca lisedeki derslerim. Ben büyürken annemle babam evde İngilizce konuşurdu ve ben büyükannemle birkaç temel cümle dışında bir şey öğrenecek kadar vakit geçirmedim.

Rahiple tanışma faslı bittiğinde Julian beni başka bir odaya götürüyor; bir masa ve iki sandalyesi olan küçük bir ofis. Oraya varır varmaz iki genç kadın odaya giriyor. Biri uzun beyaz bir elbise getiriyor, diğeri ise ayakkabı ve aksesuar taşıyor. Samimi ve heyecanlılar, saçımı yapmaya başladıklarında benimle İspanyolca ve İngilizce karışımı bir dille sohbet ediyorlar ve ben de aynı şekilde karşılık vermeye çalışıyorum. Ancak, cevaplarım garip ve tahta gibi geliyor, göğsümde büyüyen korku düğümü beni görmeyi bekledikleri hevesli genç gelin gibi davranmamı engelliyor. Heyecansızlığımı fark eden Julian bana ters ters baktıktan sonra ortadan kayboluyor ve kadınları benimle ilgilenmeleri için yalnız bırakıyor.

Beni güzelleştirmeleri bittiğinde hem zihinsel hem de fiziksel olarak bitkin düşmüş oluyorum. Chicago ve Bogota aynı saat diliminde olmalarına rağmen, kendimi jet-lag olmuş ve tamamen bitkin hissediyorum. Üzerime garip bir uyuşukluk çöküyor ve midemdeki çalkantılı gerginliği hafifletiyor.

Gerçekleşiyor. Gerçekten oluyor. Julian ve ben evleniyoruz.

Daha önce beni saran panik gitmiş, yorgun bir teslimiyete dönüşmüştü. Beni on beş ay boyunca esir tutan bir adamdan ne beklediğimi bilmiyorum. İlişkimizin bu noktasında evlenmenin artıları ve eksileri üzerine makul bir tartışma mı? Zihinsel olarak homurdanıyorum. *Evet, tabii.* Geriye dönüp baktığımda, dört aylık ayrılığımızın adadaki o ilk korkunç haftalara dair anılarımı körelttiği açıktı - beni kaçıran kişiyi zihnimde bir şekilde romantikleştirmeyi başarmıştım. Aptalca bir şekilde aramızdaki şeylerin farklı olabileceğini düşünmeye, hayatımda söz sahibi olduğuma inanmaya başlamıştım.

"Hepsi tamam." Saçımla ilgilenen kadın bana gülümseyerek düşüncelerimi bölüyor. "Çok güzel, senyorita, çok güzel. Şimdi lütfen elbisenizi giyin, sonra da yüzünüzü güzelleştirelim."

Bana elbiseyle uyumlu ipek iç çamaşırları veriyorlar ve sonra nazikçe arkalarını dönerek beni biraz yalnız bırakıyorlar. Konuyu uzatmak istemediğim için hemen üstümü değiştirip elbiseyi giyiyorum; elbise de yüzük gibi üzerime tam oturuyor.

Şimdi geriye kalan tek şey makyaj ve aksesuarlar ve iki kadın bu işi de kısa sürede hallediyor. On dakika sonra düğünüm için hazırım.

"Gel bak," diyor biri ve beni odanın köşesine doğru yönlendiriyor. Orada daha önce fark etmediğim bir boy aynası var ve şaşkın bir sessizlik içinde yansıma bakıyorum, gördüğüm görüntüyü tanımakta güçlük çekiyorum. Aynadaki kız güzel ve sofistike, saçları sanatsal bir şekilde toplanmış ve makyajı zevkle yapılmış. Denizkızı tarzı elbisesi tam da ince bedenine göre, boynunun ve omuzlarının zarif eğimini ortaya çıkaran tatlı bir korsajı var. Gözyaşı damlası şeklindeki elmas küpeler küçük kulak memelerini süslüyor ve uyumlu bir kolye boynunun etrafında parıldıyor. Bir gelinin olması gereken her şeye sahip... özellikle de gözlerindeki gölgeleri görmezden gelirsek.

Ailem çok gurur duyardı.

Bu düşünce bir anda aklıma geliyor ve ilk kez ailem yanımda olmadan evleneceğimi, ailemin o özel günde tek çocuklarını göremeyeceğini fark ediyorum. Bu düşünceyle göğsümde donuk bir ağrı yayılıyor. Annemle gelinlik alışverişi yapamayacağım, babamla pasta tadımı yapamayacağım.

Arkadaşlarımla erkek striptiz kulübünde bekarlığa veda partisi yapmayacağım.

Julian'ın böyle bir şeye nasıl tepki verebileceğini hayal etmeye çalışıyorum ve dudaklarımdan beklenmedik bir kıs kıs gülme kaçıyor. O zavallı striptizcilerin, yanlarına yaklaşmaya cüret edersem kulübü ceset torbaları içinde terk edeceklerine dair güçlü şüphelerim var.

Kapının çalınması yarı histerik düşüncelerimi böldü. Kadınlar aceleyle cevap veriyor ve Julian'ın onlarla İspanyolca konuştuğunu duyuyorum. Bana doğru dönerek el sallıyorlar ve hızla gidiyorlar.

Onlar gider gitmez, Julian odaya girer.

Her şeye rağmen ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Uzun, güçlü bedenini mükemmel bir şekilde saran siyah smokiniyle müstakbel kocam tek kelimeyle nefes kesici. Aklıma uçaktaki seks seansımız geliyor ve morluklarım hatırladıkça zonklamaya başlarken bile kalçalarımın arasında ıslak bir sıcaklık oluşuyor. O da beni inceliyor, bakışları vücudumun üzerinde gezinirken sıcak ve tescilli.

"Damadın gelini törenden önce görmesi kötü şans getirmez mi?" Sesime elimden geldiğince alaycı bir ton katıyor, onun duyularım üzerindeki etkisini görmezden gelmeye çalışıyorum. Şu anda ondan neredeyse onu sevdiğim kadar nefret ediyorum ve kemiklerini kırmak istemem beni hiç de azımsanmayacak derecede rahatsız ediyor. Şimdiye kadar alışmış olmalıydım ama yine de beynimin ve bedenimin onun varlığında iletişim kuramamasını rahatsız edici buluyorum.

Şehvetli ağzının kenarında küçük bir gülümseme beliriyor. " değil, evcil hayvanım.

Sanırım sen ve ben bu tür endişeleri geride bıraktık. Hazır mısın?"

Başımı salladım ve ona doğru yürüdüm. Kaçınılmaz olanı ertelemenin bir anlamı yok; öyle ya da böyle, bugün evleniyoruz. Julian bana kolunu uzatıyor ve ben de elimi dirseğinin kıvrımından geçirerek beni kürsünün olduğu güzel odaya götürmesine izin veriyorum.

Rahip çoktan bizi bekliyor, Lucas da öyle. Ayrıca uzun bir tripodun üzerinde duran büyükçe bir kamera da var.

"Bu düğün fotoğrafları için mi?" Girişte durup şaşkınlıkla sordum.

"Tabii ki." Julian'ın gözleri bana parıldıyor. "Anılar ve tüm o güzel şeyler."

Uh-huh. Julian'ın bunu neden istediğini anlayamıyorum. Elbise, smokin, kilise. Her şey benim için kafa karıştırıcı. Sevgi dolu bir birlikteliğe girmiyoruz; o sadece beni ona daha sıkı bağlıyor, sahipliğini resmileştiriyor. Tüm bu aksesuarlar anlamsız, özellikle de olaya tanıklık edecek tek kişi Lucas olduğu için.

Bu düşünce göğsümün yeniden ağrmasına neden oluyor. "Julian," diyorum sessizce, ona bakarak, "şimdi ailemi arayabilir miyim? Onlara bundan bahsetmek istiyorum. Evlendiğimi bilmelerini istiyorum." İsteğimi reddedeceğinden neredeyse eminim ama yine de sormak zorunda hissediyorum.

Şaşkınlıkla bana gülümsüyor. "Eğer istersen, evcil hayvanım. Aslında, onlarla konuştuktan sonra törenimizi canlı bir video yayınından izleyebilirler. Lucas bunu bizim için ayarlayabilir."

Şok içinde ona bakakaldım. Ailemin düğünü izlemesini mi istiyor? Kızlarını kaçıran adamı görmek için mi? Bir an için alternatif bir evrene girmiş gibi hissettim ama sonra planının dehası kafama dank etti.

"Seni onlarla tanıştırmamı , değil mi?" Ona fısıldıyorum. "Onlara seninle kendi özgür irademle geldiğimi söylememi istiyorsun."

Onlara birlikte ne kadar mutlu olduğumuzu göster. O zaman yetkililerin ya da başkalarının peşine düşmesinden gerek kalmaz. Ben de yakışıklı ve zengin bir adama aşık olup onunla kaçan bir kız olacağım. Bu resimlero video . . . hepsi bir gösteri sahnelemek için. . ."

Gülümsemesi genişler. "Onlara nasıl davranacağın ve ne söyleyeceğın tamamen sana bağılı, evcil hayvanım," diyor ipek gibi. "Sevinçli bir olaya tanık olabilirler ya da onlara tekrar kaçırıldığını söyleyebilirsin. Bu senin seçimin, Nora. Ne istersen onu yapabilirsin."

Bölüm 5

Julian

Bana bakarken kara gözleri kocaman ve kırışmıyor ve ben onun seçiminin ne olacağını çok iyi biliyorum. Ailesine göre dünyanın en mutlu gelini o olacak.

Hayatının en iyi oyununu sergileyecek.

Öfke ve başka bir şey -yakından incelemek istemediğim bir şey- bu düşünceyle içimde çalkalanıyor. Rasyonel olarak onun tereddütlerini anlıyorum. Ne olduğumu, ona ne yaptığımı biliyorum. Akıllı bir kadın olabildiğince hızlı kaçardı ve Nora her zaman herkesten daha akıllı, daha anlayışlı olmuştur.

O da genç. Bazen bunu unutuyorum. Orta sınıf Amerika'nın rahat dünyasında onun yaşında çok az kadın evlenir. Evliliğin henüz aklına gelmemiş olması mümkün; aslında, onunla tanıştığımda lisede olduğu düşünülürse, büyük olasılıkla.

Rasyonel olarak tüm bunları anlıyorum ama rasyonelliğin derimin altında kaynayan vahşi duygularla hiçbir ilgisi yok. Onu ipe dizmek, kırbaçlamak ve sonra çığ kalana ve merhamet için yalvarana kadar becermek istiyorum - ta ki benim olduğumu, bensiz yaşayamayacağını itiraf edene kadar.

Yine de bunların hiçbirini yapmıyorum. Onun yerine soğukkanlılıkla gülümseyip kararını bekliyorum.

Başını küçük bir selamla eğiyor. "Pekâlâ." Sesi zar zor duyuluyor. "Bunu yapacağım. Onlara aşk ilişkimiz hakkında her şeyi anlatacağım."

Memnuniyetimi gizliyorum. "Nasıl istersen, evcil hayvanım. Lucas'a senin için güvenli bir bağlantı kurmasını söyleyeceğim."

Ve onu orada bırakarak, bu özel operasyonun lojistiğini konuşmak üzere Lucas'ın yanına gidiyorum.

* * *

Peder Diaz'dan törene başlamadan önce bize bir saat süre vermesini rica ediyorum ve ardından banklardan birine oturarak Nora'ya konuşması için biraz mahremiyet tanıyorum

Ebeveynler. Tabii ki kulağımdaki küçük bir bluetooth cihazıyla konuşmalarını izliyorum ama bunu bilmesine gerek yok.

Duvara yaslanıp rahatlıyorum ve eğlenmeye hazırlanıyorum.

Annesi ilk zil sesinde telefonu açar.

"Merhaba anne... benim." Nora'nın sesi neşeli ve neşeli, neredeyse heyecanla dolup taşıyor. Bir gülümsemeyi bastırıyorum; bu işte düşündüğümünden de iyi olacak.

"Nora, tatlım!" Gabriela Leston'ın sesi rahatlamayla doludur. "Aradığına çok sevindim. Bugün seni beş kez aramaya çalıştım ama telefonun sürekli telesekretere düşüyordu. Oraya bizzat gitmek üzereydim-oh, bekle, hangi numaradan arıyorsun?"

"Anne, korkma ama ben evde değilim, tamam mı?" Nora'nın sesi yatıştırıcı ama içimden irkiliyorum. Normal ebeveynler hakkında pek bir şey bilmiyorum ama 'çıldırma' demenin tam olarak bunu yapmalarını sağladığından eminim.

"Ne demek istiyorsun?" Annesinin sesi hemen keskinleşir. "Neredesin sen?"

Nora boğazını temizliyor. "Aslında Kolombiya'dayım."

"NE?" Kulakları tırmalayan bağırış karşısında irkildim. "Kolombiya'dayım da ne demek?"

"Anne, anlamıyorsun, bu harika bir haber..." Ve Nora adada birbirimize nasıl aşık olduğumuzu, öldüğümü sandığında nasıl yıkıldığını ve hayatta olduğumu öğrenince nasıl sevinçten havalara uçtuğunu anlatmaya başladı.

İşini bitirdikten sonra telefonda sadece sessizlik olur. "Bana şimdi onunla birlikte olduğunu mu söylüyorsun?" diye soruyor annesi sonunda, sesi kısık ve gergin. "Senin için geri geldiğini mi?"

"Evet, kesinlikle." Nora'nın sesi sevinçli. "Anlamıyor musun anne? Daha önce seninle bunların hiçbiri hakkında konuşamadım çünkü çok zordu - çünkü onu kaybettiğimi sanıyordum. Ama şimdi yeniden birlikteyiz ve sana söylemem gereken *inanılmaz* bir şey var."

"Ne oldu?" Annesinin sesi anlaşılır bir şekilde temkinli geliyor. "Evleniyoruz!"

Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik daha olur. Sonra: "*Onunla* evleniyor musun?"

Nora annesini sandıkları kadar kötü biri olmadığımı ikna etmeye çalışırken bir gülümsemeyi daha bastırıyorum; kaçırılmasının talihsiz koşulların bir araya gelmesiyle gerçekleştiğini ve artık aramızdaki ilişkinin çok farklı olduğunu söylüyor. Gabriela Leston'un bunu yutup yutmadığından emin değilim ama yutmasına da gerek yok. Bu konuşmanın kaydı, bazı devlet kurumlarındaki kilit kişilere dağıtılacak ve kızgın tüylerini yatıştırmaya yardımcı olacak. Dalga geçemeyecekleri kadar değerliyim ama yine de oyun oynamaktan zarar gelmez. Algı her şeydir ve karım olarak Nora onlar için esirim olarak Nora'dan çok daha lezzetli.

Onunla daha önce evlenebilirdim ama onu gizli tutmaya, güvende tutmaya çalışıyordum. Bu yüzden onu kaçırdım ve adamıza götürdüm: böylece kimse onun varlığını ve benim için önemini öğrenemeyecekti. Ancak şimdi sır ortaya çıktığına göre, tüm dünyanın onun benim olduğunu bilmesini istiyorum - ona dokunmaya cüret ederlerse, bedelini ödeyecekler. Al- Quadar'a karşı olan kan davamın haberleri yeraltı dünyasının kanalizasyonlarından süzölmeye başladı ve söylentilerin gerçeklerden daha da acımasız olduğundan emin oldum.

Nora'nın ailesini güvende tutacak olan bu söylentiler ve ailesine verdiğim güvenlik görevlisi. Birinin kayıinvalidem aracılığıyla bana ulaşmaya çalışması pek olası değil - tam olarak bir aile babası olarak bilinmiyorum - ama işimi şansa bırakmayacağım. İsteyeceğim son şey, Nora'nın hâlâ Beth için yas tuttuğu gibi ailesi için de yas tutması.

Nora konuşmasını tamamladığında, Peder Diaz sabırsızlanmaya başlıyor. Ona uyarıcı bir bakış atıyorum ve hemen kıpırdanmayı bırakıyor, yüzündeki tüm kızgınlık izleri siliniyor. İyi kalpli Peder beni çocukluğumdan beri tanır ve ne zaman dikkatli olması gerektiğini bilir.

Nora'ya tekrar baktığımda bana el sallayarak yaklaşmamı işaret ediyor. Ayağa kalkıp ona doğru yürüyorum, yolda bluetooth cihazımı kapatıyorum. Yaklaştığımda şöyle dediğini duyuyorum: "Dinle anne, seni onunla tanıştırmama izin ver, tamam mı? Ondan bizi videoya çekmesini isteyeceğim - bu şekilde sanki yüz yüze tanışıyor muyuz gibi olacak. Evet, birkaç dakika içinde sizinle bağlantı kuracağız." Ve telefonu kapatırken, beklentiyle bana baktı.

"Lucas." Sesimi zar zor yükseltiyorum ama o çoktan gelmiş, elinde güvenli bağlantıya sahip bir dizüstü bilgisayar taşıyor. Pencere pervazına yerleştirip küçük kameranın bize bakması için destekliyor. Bir dakika sonra görüntülü arama gerçekleşir ve Gabriela Leston'ın yüzü ekranı doldurur. Tony Leston - Nora'nın babası-

arkasında. Her iki çift koyu renk göz de hemen bana dönüyor, düşmanlık ve merakın tuhaf bir karışımıyla beni inceliyor.

"Anne, baba, bu Julian," diyor Nora usulca ve ben küçük bir gülümsemeyle başımı eğiyorum. Lucas odanın diğer ucuna doğru yürüyüp bizi yalnız bırakıyor.

"İkinizle de tanıştığıma çok memnun oldum." Sesimi bilerek soğukkanlı ve sabit tutuyorum. "Eminim Nora sizi her konuda bilgilendirmiştir. Bu kadar hızlı olduğu için özür dilerim ama düğünümüzün bir parçası olursanız çok sevinirim. Uzaktan da olsa ailesinin yanında olmasının Nora için çok önemli olduğunu biliyorum." Leston'lara hareketlerimi haklı çıkaracak ya da beni sevmelerini sağlayacak hiçbir şey söyleyemem, bu yüzden denemiyorum bile. Nora artık benim ve onlar da bu gerçeği kabullenmeyi öğrenmek zorundalar.

Nora'nın babası bir şey söylemek için ağzını açıyor ama karısı ona sertçe dirsek atıyor. "Pekâlâ Julian," diyor yavaşça, ürkütücü bir şekilde kızınıninkine benzeyen gözlerle bana bakarak. "Demek Nora ile evleniyorsun. Bundan sonra nerede yaşayacağını ve onu tekrar görüp göremeyeceğimizi sorabilir miyim?"

Ona gülümsüyorum. Zeki, sezgileri kuvvetli bir kadın daha. "İlk birkaç ay muhtemelen burada, Kolombiya'da olacağız," diye açıklıyorum, ses tonumu hafif ve dostça tutarak. "İlgilenmem gereken bazı iş meseleleri var. Ancak ondan sonra, ziyarete gelmekten ya da sizin bizi ziyaret etmenizden çok mutlu oluruz."

Gabriela başını sallar. "Anlıyorum." Yüzündeki gerginlik devam etse de gözlerinde kısa bir süreliğine rahatlama titreşiyor. "Peki ya Nora'nın gelecek planları? Üniversite ne olacak?"

"İyi bir eğitim almasını ve sanatını sürdürme şansına sahip olmasını sağlayacağım." Leston'lara seviyeli bir bakış attım. "Elbette, Nora'nın artık para konusunda endişelenmesine gerek olmadığının farkındasınızdır. Sizin de öyle. Maddi açıdan fazlasıyla rahatım ve her zaman kendi başımın çaresine bakarım."

Tony Leston'ın gözleri öfkeyle kısıılır. "Kızımızı satın alamazsın-" diye söze başlar, ancak karısı tarafından tekrar susturulur. Nora'nın annesinin durumu daha iyi kavradığı açıktır; bu konuşmanın kolaylıkla gerçekleşmeyebileceğinin farkındadır.

Kameraya doğru eğildim. "Tony, Gabriela," diyorum sessizce, "endişenizi anlıyorum. Ancak, yarım saatten kısa bir süre içinde Nora benim karım olacak.

Sorumluluk. Sizi temin ederim ki onunla ilgilenecek ve mutluluğunu sağlamak için elimden geleni yapacağım. Endişelenmenizi gerektirecek hiçbir şey yok."

Tony'nin çenesi gerilir ama bu kez sessiz kalır. Bir sonraki konuşan Gabriela oluyor. "Onunla düzenli olarak konuşabilirsek çok memnun oluruz," diyor sakın bir sesle. "Bugün görüldüğü kadar mutlu olduğundan emin olmak için."

"Tabii ki." Bu tavizi vermekte bir sorun görmüyorum. "Şimdi, tören birkaç dakika içinde başlayacak, bu yüzden sizin için daha iyi bir video yayını ayarlamamız gerekiyor. İkinizle de tanışmak bir zevkti," diyorum kibarca, sonra da dizüstü bilgisayarı kapatıyorum.

Döndüğümde Nora'nın beni biraz şaşkınlıkla izlediğini görüyorum. Uzun beyaz elbisesi ve saçlarıyla bir prenses gibi görünüyor; sanırım bu da beni ondan benden çalan kötü ejderha yapıyor.

Bu düşünceyle açıklanamaz bir şekilde eğlenerek elimi kaldırıyorum ve parmaklarımı onun bebek yumuşaklığındaki yanağında gezdiriyorum. "Hazır mısın, evcil hayvanım?"

"Evet, sanırım öyle," diye mırıldanıyor bana bakarak. İşe aldığım kadınlar gözlerine bir şey yapmışlar, gözlerini daha da büyük ve gizemli göstermişler. Ağzı da her zamankinden daha yumuşak ve parlak, tamamen sikilebilir görünüyor. Keskin bir şehvet dalgası beni hazırlıksız yakalıyor ve kendi düğünümde saygısızca bir şey yapmadan önce kendimi bir adım geri atmaya zorluyorum.

Lucas yanımıza gelerek, "Video ," haber veriyor.

"Teşekkür ederim, Lucas," diyorum. Sonra Nora'ya dönüp elini tutuyorum ve onu Peder Diaz'a doğru götürüyorum.

Bölüm 6

Nora

Törenin kendisi sadece yirmi dakika sürüyor. Kameranın üzerimize çevrildiğinin farkında olarak genişçe gülümsüyorum ve mutlu, ısıltılı bir gelin gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum.

Kendi isteksizliğimi hâlâ tam olarak anlayabilmiş değilim. Ne de olsa sevdiğim adamla evleniyorum. Onun öldüğünü düşündüğümde ben de ölmek istedim ve bir günden diğerine hayatta kalmak için tüm gücümü harcadım. Julian'dan başka kimseyle birlikte olmak istemiyorum... ve yine de içimdeki ürpertiye atamıyorum.

Ailemle sorunsuz bir şekilde ilgilendi, hakkını vermeliyim. Ne beklediğimden emin değilim ama sakın, neredeyse medeni bir konuşma gerçekleşmedi. Tüm zaman boyunca kontrol ondaydı, gerçekçi tavrı ağlamaklı suçlamalara ve suçlamalara yer bırakmıyordu. Aceleye gelen düğün için özür dilemişti ama beni kaçırdığı için özür dilememişi ve biliyorum ki bunun nedeni bu konuda suçluluk duymamasıydı. Ona göre, benim üzerimde hakkı var. Bu kadar basit.

İspanyolca uzun bir konuşmadan sonra Peder Diaz Julian'la konuşmaya başlıyor. Birkaç kelime yakalıyorum -eş, sevgi, koruma hakkında bir şeyler- ve sonra Julian'ın derin sesinden "Sí, quiero" cevabını duyuyorum.

Sıra bende. Julian'a bakıyorum, bakışlarıyla karşılaşıyorum. Dudaklarında sıcak bir gülümseme var ama gözleri farklı bir hikâye anlatıyor. Gözleri açıklık ve ihtiyacı yansıtıyor ve tüm bunların altında karanlık, her şeyi tüketen bir sahiplenme var.

"Sí, quiero," diyorum sessizce, Julian'ın sözlerini tekrarlayarak. *Evet, istiyorum. Evet, istiyorum.*

İlkel İspanyolcam en azından bunu tercüme edebilecek kadar iyi.

Julian'ın gülümsemesi derinleşiyor. Cebine uzanarak başka bir yüzük çıkarıyor - nişan yüzüğümle uyumlu, ince, pırlanta taşlı bir yüzük - ve parmağıma takıyor. Sonra platin bir yüzüğü avucuma bastırıyor ve sol elini bana uzatıyor.

Avuç içi benimkinin neredeyse iki katı büyüklüğünde, parmakları uzun ve erkeksi. Bir erkeğin ellerine sahip; güçlü ve nasırlarla sertleşmiş. Aynı kolaylıkla zevk veren ya da acıtan eller.

Derin bir nefes alarak alyansı Julian'ın sol yüzük parmağına takıyorum ve tekrar ona bakıyorum, Peder Diaz'ın sözlerini yarı yarıya dinliyorum

Tören. Julian'ın güzel yüz hatlarına bakarken tek düşünebildiğim şey, bu işin bitmiş olduğu.

Beni kaçıran adam şimdi benim kocam.

* * *

Törenden sonra ailemle vedalaşıyorum ve onlarla yakında tekrar konuşacağıma dair güvence veriyorum. Annem ağlıyor ve babamın yüzünde genellikle çok üzgün olduğunu gösteren taş gibi bir ifade var.

"Anne, baba, söz veriyorum sizinle irtibata geçeceğim," diyorum onlara, gözyaşlarını tutmaya çalışarak. "Bir daha ortadan kaybolmayacağım. Her şey yoluna girecek. Endişelenecek bir şey yok."

"Söz veriyorum seni çok yakında arayacak," diye ekliyor Julian ve birkaç ağlamaklı vedadan Lucas video bağlantısını kesiyor.

Sonraki yarım saatimiz güzel kilisenin her yerinde fotoğraf çekmekle geçti. Sonra normal kıyafetlerimizi giyip havaalanına geri dönüyoruz.

Bu noktada akşam oluyor ve ben tamamen bitkin düşünüyorum. Son birkaç saatin stresi, tüm bu yolculukla birleşince beni neredeyse komaya soktu ve araba Bogota'nın karanlık sokaklarında ilerlerken gözlerimi kapatıp siyah deri koltuğa yaslanıyorum. Hiçbir şey düşünmek istemiyorum; sadece zihnimi boşaltmak ve rahatlamak istiyorum. Yer değiştirerek daha iyi bir pozisyon bulmaya çalışıyorum, hala hassas olan popoma çok fazla ağırlık bindirmeyecek bir pozisyon.

"Yoruldu mu, bebeğim?" Julian elini bacağıma koyarak mırıldanıyor. Parmakları uyluğuma masaj yaparak hafifçe sıkıyor ve ağır göz kapaklarımı açmaya zorluyorum.

"Biraz," diye itiraf ediyorum, ona doğru dönerek. "Bu kadar çok uçmaya ya da evlenmeye alışık değilim."

Bana sırtıyor, dişleri karanlıkta bembeyaz parlıyor. "Neyse ki bu deneyimi tekrar yaşamak zorunda kalmayacaksın. Evlenmeyi kastediyorum. Uçma konusunda bir şey vaat edemem."

Belki aşırı yorgunum ama nedense bu bana çok komik geliyor. Boğazımdan bir kıkırtı kaçıyor, önce bir tane, sonra bir tane daha, ta ki kontrolsüzce gülmeye başlayıp arabanın arka koltuğunda yuvarlanana kadar.

Julian sakince beni izliyor ve kahkahalarım nihayet yatışmaya başladığında beni kucağına çekip öpüyor, nefesimi kesen uzun ve şiddetli bir öpücükle ağzımı kapıyor. Beni bıraktığında

Hava almaya çıktığımda, bırakın daha önce neye güldüğümü, kendi adımlı bile zar zor hatırlayabiliyorum.

İkimiz de nefes nefese kalmışız, birbirimize bakarken nefeslerimiz birbirine karışıyor. Bakışlarında açlık var, ama daha fazlası da var - basit bir şehvetten daha derine inen neredeyse şiddetli bir özlem. Tuhaf bir gerginlik göğsümü sıkıyor ve daha da düşüyormuşum, kendimi daha da kaybediyormuşum gibi hissediyorum. "Benden ne istiyorsun Julian?" Elimı kaldırıp çenesinin sert hatlarını okşayarak fısıldıyorum. "Neye ihtiyacın var?"

Cevap vermiyor ama iri eli benimkini kapıyor ve birkaç dakika boyunca yüzüne bastırıyor. Sanki bu hissi içine çekiyormuş gibi gözlerini kapatıyor ve açtığında o an yok oluyor.

Beni kucağından indirerek ağır bir kolunu omuzlarıma doluyor ve beni rahatça yanına yatırıyor. "Biraz dinlen evcil hayvanım," diye mırıldanıyor saçlarıma. "Eve varmadan önce hâlâ gidecek yolumuz var."

* * *

Uçakta yine uyuyakalıyorum, bu yüzden uçuşun ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok. İndikten sonra Julian beni sarsarak uyandırıyor ve ben de uykulu bir şekilde onu takip ederek uçaktan iniyorum.

Gemiden iner inmez sıcak ve nemli bir hava çarpıyor yüzüme, o kadar yoğun ki nemli bir battaniye gibi hissettiriyor. Bogota Chicago'dan çok daha sıcaktı, sıcaklık altmışların üstünde bir yerlerdeydi, ama bu ... ıslak bir saunaya girmişim gibi hissettiriyor. Kışlık botlarım ve polar kazağımla canlı canlı pişiriliyormuşum gibi hissediyorum.

"Bogota çok daha yüksekte," diyor Julian, sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi. "Burası tierra caliente, yani düşük rakımlı sıcak bölge."

"Neredeyiz biz?" Biraz daha uyanarak soruyorum. Böcek cıvıltılarını duyabiliyorum ve havadaki koku tropik bölgelerin yemyeşil bitki örtüsüne ait. "Yani ülkenin hangi bölgesinde?"

"Güneydoğu," diye cevaplıyor Julian, beni pistin diğer tarafında bekleyen bir cipe doğru götürürken. "Aslında Amazon yağmur ormanlarının hemen kenarındayız."

Elimı kaldırıp gözümün kenarını ovuşturuyorum. Kolombiya coğrafyası hakkında pek bilgim yok ama bu bana çok uzak geliyor. "Yakınımızda köy ya da kasaba var mı?"

"Hayır," diyor Julian. "Buranın güzelliği de bu, evcil hayvanım. Tamamen izole ve güvendedyiz. Burada kimse bizi rahatsız edemez."

Arabaya ulaşıyoruz ve içeri girmeme yardım ediyor. Birkaç dakika sonra Lucas da bize katılıyor ve sonra yola koyulup yoğun ağaçlık bir alandan geçen asfaltsız bir yolda ilerliyoruz.

Dışarısı zifiri karanlık, arabanın farları tek aydınlatma kaynağımız ve ben karanlığın içinden merakla bakarak varış noktamızı ayırt etmeye çalışıyorum. Ancak tek görebildiğim ağaçlar ve daha fazla ağaç.

Bu nafile çabadan vazgeçerek, onun yerine daha rahat olmaya karar veriyorum. Klima tam gaz çalıştığı için arabanın içi daha serin ama yine de çok sıcak, bu yüzden kazağımı çıkarıyorum. Neyse ki altıma bir atlet giymiştim. Soğuk hava ısınmış tenime üflerken rahatlatarak iç çekiyorum ve serinleme sürecini hızlandırmak için kendimi yelpazeliyorum.

"Burada senin için hava koşullarına daha uygun kıyafetlerim var," diyor Julian, yarım bir gülümsemeyle hareketlerimi gözlemleyerek. "Muhtemelen onları yanımda getirmeyi düşünmeliydim, ama seni almak için çok hevesliydim."

"Oh?" İtirafından saçma bir şekilde memnun olmuş bir şekilde ona bakıyorum.

"Elimden geldiğince çabuk peşinden geldim," diye mırıldanıyor, gözleri arabanın karanlık iç kısmında parlıyor. "Seni uzun süre yalnız bırakacağımı düşünmedin, değil mi?"

"Hayır, yapmadım," diyorum usulca. Ve bu doğru. Her zaman emin olduğum bir şey varsa, o da Julian'ın beni istediği. Beni sevip sevmediğinden emin değilim - herhangi birini sevebilir mi bilmiyorum - ama bana olan arzusunun gücünden asla şüphe etmedim. O depoda benim için hayatını tehlikeye attı ve bunu yine yapacağını biliyorum. Bu, iliklerime kadar işleyen ve beni tuhaf bir rahatlık duygusuyla dolduran bir kesinlik.

Gözlerimi kapatıp bir iç çekişle daha koltuğa yaslanıyorum. Duygularımın ikilemi başımı ağrıtıyor. Beni onunla evlenmeye zorladığı için Julian'a nasıl kızabilirim ve aynı zamanda beni tekrar kaçırmak için sabırsızlandığı için nasıl mutlu olabilirim? Hangi akli başında insan böyle hisseder?

"Geldik," diyor Julian, düşüncelerimi bölerek ve arabanın durduğunu fark ederek gözlerimi açıyorum.

Önümüzde, birkaç küçük yapıyla çevrili, iki katlı, geniş bir malikane var. Parlak dış mekan ışıkları çevredeki her şeyi aydınlatıyor ve geniş yeşil çimenleri ve yemyeşil, titizlikle korunmuş peyzajı görebiliyorum. Julian buraya malikane derken abartmıyordu.

Güvenlik önlemlerinin bazılarını da görebiliyorum ve Julian arabadan inmeme yardım edip beni ana binaya doğru götürürken merakla etrafa bakıyorum. Mülkün uzak kenarlarında, birkaç düzine metre arayla dizilmiş kuleler var ve her birinin tepesinde silahlı adamlar görünüyor.

Sanki hapishanedeymişiz gibi, ancak bu gardiyanlar kötü insanları içeride değil dışarıda tutmak için varlar.

"Burada mı büyüdün?" Eve yaklaşırken Julian'a soruyorum. Önünde görkemli sütunları olan güzel beyaz bir bina. Bana biraz *Rüzgâr Gibi Geçti* filmindeki Scarlett O'Hara'nın çiftliğini hatırlatıyor.

"Ben yaptım." Bana yan gözle bakıyor. "Yedi ya da sekiz yaşıma kadar zamanımın çoğunu burada geçirdim. Ondan sonra genellikle babamla birlikte şehirlerdeydim, ona işlerinde yardım ediyordum."

Verandanın basamaklarını çıktıktan sonra Julian kapının önünde duruyor ve eğilip beni kollarına alıyor. Ben bir şey söyleyemeden beni eşikten geçiriyor ve içeri girdiğimizde tekrar ayaklarımın üzerine yatırıyor. "Bu küçük geleneği sürdürmememiz için bir neden yok," diye mırıldanıyor muzip bir sırıtışla, bana bakarken yanlarımdan tutmaya devam ediyor.

Dudaklarım cevap veren bir gülümsemeyle seğiriyor. Julian şakacı davrandığında ona asla karşı koyamıyorum. "Ah, evet, bugün Bay Geleneksel olduğunu ," diye takılıyorum, bilerek evliliğimizin zoraki doğasını düşünmemeye çalışıyorum. İyi zamanları kötü zamanlardan ayrı tutmak, mümkün olduğunca anı yaşamak akıl sağlığım için önemli. "Ben de sadece beni almak istediğini ."

"Yaptım," diye itiraf ediyor, sırıtışı genişliyor. "Gerçi eğilimlerim ve gelenekler ilk kez çakışıyor, bu yüzden neden 'gelenekleri gözlemlemek' demiyoruz?"

"Ben varım," diyorum usulca, ona bakarak. Şu anda aklım kesinlikle 'iyi zamanlar' kampında ve istediği her şeye memnuniyetle uyar, istediği her şeyi yaparım.

"Sinyor Esguerra?" Belirsiz bir kadın sesi sözümüzü kesiyor ve orta yaşlı bir kadının orada durduğunu görmek için dönüyorum. Kısa kollu siyah bir elbise giymiş, yuvarlak hatlı vücuduna beyaz bir önlük sarmış. "Her şey hazır, tam istediğiniz gibi," diyor aksanlı İngilizcesiyle, zorlukla dizginlenen bir merakla bizi izliyor. "Size yemek servis edeyim mi?"

"Hayır, teşekkür ederim, Ana," diye cevaplıyor Julian, eli kalçamda sahiplenici bir şekilde duruyor. "Odamıza içinde sandviç olan bir tepsi getirin lütfen. Nora

seyahatlerimizden dolayı yorgun." Sonra bana baktı. "Nora, bu Ana, hizmetçimiz. Ana, bu Nora, karım."

Ana'nın kahverengi gözleri büyüdü. Anlaşılan 'eş' lafı benim için olduğu kadar onun için de büyük bir şok olmuştu. Yine de kendini çabuk toparladı. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Senyora," diyor ve bana geniş bir gülümseme veriyor. "Hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim, Ana. Ben de memnun oldum." Göğsümü sıkıştıran keskin acıyı görmezden gelerek ben de gülümsüyorum. Bu hizmetçi Beth'e hiç benzemiyor ama arkadaşım olan kadını ve onun acımasız, anlamsız ölümünü düşünmeden edemiyorum.

Hayır, oraya gitme, Nora. İhtiyacım olan son şey başka bir kabustan çılgık atarak uyanmak.

Julian Ana'ya, "Lütfen bu gece rahatsız edilmediğimizden emin ol," diye talimat verdi, "acil bir durum olmadığı sürece."

"Evet, Sinyor," diye mırıldanıyor ve giriş alanından çıkan geniş çift kapıdan geçerek gözden kayboluyor.

"Ana buranın çalışanlarından biri," diye açıklıyor Julian beni geniş, kavisli bir merdivene doğru yönlendirirken. "Hayatının büyük bir bölümünde şu ya da bu sıfatla ailemle birlikte oldu."

Merdivenleri çıkarken yeni evimi inceleyerek, "Çok hoş görünüyor," diyorum. Daha önce hiç bu kadar lüks bir konuta girmemiştim ve burada yaşayacağıma inanamıyorum. Dekor, pırıl pırıl ahşap zeminler ve duvarlardaki soyut sanat eserleri ile eski moda cazibe ve modern zarafetin zevkli bir karışımı. Sadece yaldızlı resim çerçevelerinin bile evimdeki stüdyo dairemde bulunanlardan daha pahalı olduğundan şüpheleniyorum. "Personelde kaç kişi var?"

"Evle her zaman ilgilenen iki kişi var," diye yanıtlıyor Julian. "Az önce tanıştığın Ana ve hizmetçi Rosa. Onunla muhtemelen yarın tanışacaksın. Ayrıca birkaç bahçıvan, tamirci ve mülkü bir bütün olarak denetleyen başkaları da var." Üst kattaki kapılardan birinin önünde durup benim için kapıyı açıyor. "İşte geldik. Yatak odamız."

Yatak odamız. Çok evcimen bir havası var. Adadayken kendime ait bir odam vardı ve Julian çoğu gece benimle birlikte uyusa da, yine de benim özel alanım gibi hissediyordum - görünüşe göre burada sahip olamayacağım bir şey.

İçeri adım attığımda, yatak odasını dikkatle inceledim.

Evin geri kalanı gibi, birkaç modern dokunuşa rağmen zengin, eski moda bir havası var. Yerde kalın mavi bir halı ve

Ortada büyük bir sayvanlı yatak var. Her şey mavi ve krem tonlarında yapılmış, biraz da altın ve bronz karıştırılmış. Pencereleri örten perdeler lüks bir otelde olduğu gibi kalın ve ağır ve duvarlarda birkaç soyut resim daha var.

Güzel ve korkutucu, tıpkı şu anda kocam olan adam gibi. "Neden banyo yapmıyoruz?" Julian usulca arkamdan yaklaşıyor.

Güçlü kolları beni sarıyor, parmakları kemerimin tokasına uzanıyor. "Sanırım ikimiz de bir tane kullanabiliriz."

"Tabii, kulağa hoş geliyor," diye mırıldanıyorum, beni soymasına izin veriyorum. Kendimi bir oyuncak bebek gibi hissediyorum -ya da belki bir prenses, çevremize bakılırsa. Julian gömleğimi çekiştirip kot pantolonumu indirirken, elleri çıplak tenime değiyor ve içimi ısıtan karıncalanmalara neden oluyor.

Düğün gecemiz. Bu gece bizim düğün gecemiz. Uyarılma ve gerginliğin birleşimiyle nefes alışım hızlanıyor. Julian'ın benim için ne sakladığını bilmiyorum ama belime bastıran sert çıkıntı beni tekrar sikmek istediğine dair hiçbir şüphe bırakmıyor.

Tamamen çıplak kaldığımda ona dönüp kendi kıyafetlerini çıkarışını izliyorum, iyi tanımlanmış kasları gömme tavandan gelen yumuşak ışıktaki parlıyor. Vücudu eskisinden biraz daha zayıf ve göğüs kafesinin yanında yeni bir yara izi var. Yine de şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı adam. Çoktan tamamen ereksiyona geçmiş, kalın, uzun siki bana doğru uzanıyor ve ben yutkunuyorum, bu manzara karşısında cinsel organım kasılıyor. Aynı zamanda, derinliklerindeki hafif acının ve morarmış popomun devam eden hassasiyetinin farkındayım.

Onu istiyorum ama bugün daha fazla acıya dayanabilir miyim bilmiyorum.

"Julian ..." Tereddüt ediyorum, en iyi nasıl ifade emin değilim. "Herhangi bir yolu var mı?

Yapabilir miyiz-?"

Bana doğru adım atıyor, iri elleriyle yüzümü çerçeveleyiyor. Bana bakarken gözleri ıslık ıslık parlıyor. "Evet," diye fısıldıyor, dile getirmediğim sorumu anlıyor. "Evet bebeğim, yapabiliriz. Sana hayallerindeki düğün gecesini yaşatacağım."

Bölüm 7

Julian

Eğilip kolumu dizlerinin altından geçiriyorum ve onu kucağıma alıyorum. Onu Ana'nın bizim için jakuziyi hazırladığı banyoya taşırken küçük gövdesi inanılmaz derecede hafifti.

Karım. Nora artık benim karım. Bu düşünceden duyduğum şiddetli memnuniyetin hiçbir anlamı yok, ama bunun üzerinde durmaya niyetim yok. O benim ve önemli olan tek şey bu. Onu becereceğim, şımartacağım ve o da ne kadar karanlık ve sapkın olursa olsun her ihtiyacımı karşılayacak. Bana her şeyini verecek ve ben de onu alacağım.

Hepsini alacağım ve sonra daha fazlasını talep edeceğim.

Bu gece ona istediğini vereceğim. Tatlı ve nazık olacağım, yeni gelinine karşı herhangi bir koca kadar şefkatli. İçimdeki sadist şimdilik sakin, memnun. Kilisedeki isteksizliği nedeniyle onu cezalandırmak için daha sonra bolca zamanımız olacak. Şu anda, onu incitmek için hiçbir arzum yok.

-Sadece ona sarılmak, ipeksi tenini okşamak ve kollarımda zevkle titrediğini hissetmek istiyorum. Aletim sertleşti, ihtiyaçtan zonkluyor, ama açlık şimdi farklı, daha kontrollü.

Büyük yuvarlak jakuziye ulaştığımda içeri giriyorum ve ikimizi de fokurdayan suyun içine indiriyorum, Nora kucağıma oturuyor. Keyifli bir iç çekip bana yaslanarak rahatlıyor, gözlerini kapatıp başını omzuma koyuyor. Parlak saçları tenimi gıcıklıyor, uzun uçları suyun içinde yüzüyor. Hafifçe kayıyorum, güçlü jetlerin sırtımı dövmesine izin veriyorum ve devam eden uyarılmışlığımıza rağmen gerginliğin yavaş yavaş içimden çekildiğini hissediyorum.

Birkaç dakika boyunca onu kollarımın arasında tutarak öylece oturmaktan memnunum. Dışarıdaki bunaltıcı sığağa rağmen evin içindeki sıcaklık serin ve sıcak su tenimde iyi hissettiriyor. Rahatlatıcı. Nora'ya da iyi geldiğini, daha önce açtığım yaraların acısını hafiflettiğini hayal ediyorum.

Elimi kaldırarak tembelce sırtını okşuyorum, altın teninin pürüzsüzlüğüne hayran kalıyorum. Aletim seğiriyor, daha fazlası için yalvarıyor ama bu sefer acelem yok. Bu anı uzatmak, ikimiz için de beklentiye yükseltmek istiyorum.

"Bu çok güzel," diye mırıldanıyor bir süre sonra, başını geriye yatırıp bana bakıyor. Suyun sıcaklığından yanakları kızarmış ve göz kapakları kısmen inmiş, bu da onu çoktan iyice sikilmiş gibi gösteriyor. "Keşke her gün böyle bir banyo yapabilsem."

"Yapabilirsin," diyorum usulca, yüzünü bana dönmesi için onu kucağımdan kaydırıyorum ve sağ ayağını almak için suyun altına uzanıyorum. "Burada ne istersen yapabilirsin. Burası artık senin evin."

Tabanına hafif bir baskı uygulayarak sevdiği şekilde masaj yapmaya başlıyorum, dokunuşumla dudaklarından kaçan sessiz iniltilerin tadını çıkarıyorum. Ayakları da diğer yerleri gibi küçük ve güzel. Hatta ince parmaklarındaki pembe cilayla seksi bile. Ani bir dürtüye boyun eğerek ayağını ağzıma götürüyorum ve dilimi her bir parmağın etrafında döndürerek hafifçe emiyorum. Nefes nefese bana bakıyor ve nefes alışının hızlandığını duyuyor, gözlerinin uyarılmışlıkla karardığını görebiliyorum. Bu onu tahrik ediyor, fark ediyorum ve bu bilgi aletimi daha da sertleştiriyor.

Bakışlarını tutarak Nora'nın diğer ayağına uzanıyorum ve ona da aynı muameleyi yapıyorum. Dilimin dokunuşuyla ayak parmakları kıvrılıyor ve nefes alış veriş dengesi değişiyor, kendi dili dudaklarını nemlendirmek için dışarı çıkıyor. Kasıklarındaki ağrı şiddetleniyor, ayağını bırakıyorum ve elimi yavaşça bacağının iç kısmına doğru kaydırıyorum, seksine yaklaşıırken uyluk kaslarının gerginlikle titrediğini hissediyorum. Parmaklarım amına sürtünerek yumuşak kıvrımları ayırıyor. Sonra orta parmağımın ucunu onun küçük açıklığına doğru itiyorum, aynı anda klitorisine bastırmak için başparmağımı kullanıyorum.

İçi inanılmaz derecede sıcak ve kaygan, iç duvarları parmağımı o kadar sıkı kavıyor ki sikim tepki olarak zıplıyor. Yumuşak bir inilti çıkarıyor, kalçalarını bana doğru kaldırıyor ve parmağım daha derine kayarak boğazından boğuk bir çığlık çıkmasına neden oluyor. Refleks olarak geri çekiliyor, sanki uzaklaşmaya çalışıyormuş gibi, ama boştaki elimi koluna doluyorum ve onu kendime doğru çekerek yanımda topluyorum. "Karşı koyma bebeğim," diye mırıldanıyorum, parmağımın onu sikmeye başlarken onu hareketsiz tutuyorum, başparmağım klitorisine eşit, ritmik bir baskı uyguluyor. "Bırak kendini hissetsin. Evet, işte böyle."

Başı geriye düşer ve gözleri kapanır, bir inilti daha çıkarırken yüzünde yoğun bir kendinden geçme ifadesi belirir.

Çok güzel. O kadar güzel ki. Bakışlarımı ayıramıyorum, kollarımda parçalanışını seyrediyorum. Onun ince vücudu kemerler ve

sıkılaşıyor ve sonra etleri parmağımın etrafında dalgalanırken çığlık atıyor, sıkma hareketi aletimin acı içinde zonklamasına neden oluyor.

Buna daha fazla dayanamayacağım. Parmağımı geri çekerek ellerimi vücudunun altından geçiriyorum ve ayağa kalkarken onu kucağıma alıyorum. Gözlerini açıyor ve kollarını boynuma doluyor, jakuziden çıkıp onu yatak odasına götürmeye başladığımda dikkatle beni izliyor. İkimiz de su damlatıyoruz ama bir an bile durmaya dayanamıyorum. Şu anda çarşaflarımızın ıslanması umurumda değil, onun dışında hiçbir şey umurumda değil.

Yatağa ulaştığımda onu yere yatırdım, ellerim şiddetli bir şehvetle titriyordu. Başka bir gece olsa çoktan içine girmiş, patlayana kadar onun daracık amcığına vuruyor olurum ama bu gece değil. Bu gece onun için. Bu gece ona istediği şeyi vereceğim; bir canavarla değil, bir sevgiliyle geçireceği bir düşün gecesi.

Bacaklarının arasındaki yatağa tırmanıp yumuşak, hassas etinin üzerine eğildiğimde koyu renk gözleri arzuyla uykuya dalmış bir halde beni izliyor. Ağrıyan sikimi görmezden gelerek, uyluklarının iç kısımlarına küçük öpücükler kondurarak başlıyorum ve sonra hedefime ulaşana kadar yukarı doğru ilerliyorum: ıslak yarığı, pembe ve daha önceki orgazmından şişmiş.

Parmaklarımla kıvrımlarını ayırarak, klitorisinin hemen etrafındaki bölgeyi yalıyorum, özünü tadıyorum, sonra dilimi içeri itiyorum, ona olabildiğince derinden nüfuz ediyorum. Titriyor, elleri başıma doğru iniyor ve tırnaklarının kafatasıma battığını hissediyorum. Parmaklarından biri yara izime sürtünüyor, içime bir acı dalgası gönderiyor ama bunu da görmezden geliyorum, yalnızca onu memnun etmeye, onu boşaltmaya odaklanıyorum. Vücudundan çektiğim her damla nemden, dilim seksinin zirvesindeki sinir demetinin üzerinde çalışırken dudaklarından kaçan her nefes ve inlemeden zevk alıyorum. Titremeye başlıyor, kalçaları gerginlikle titriyor ve çaresiz bir çığlıkla boşalırken, kalçaları yataktan kalkarken ve amı dilime sürtünürken tuzlu-tatlı bir nem fişkırmasının tadını alıyorum.

Sonunda gevşediğinde, serbest bırakılmasından dolayı ağır nefes aldığında, üzerine sürünüp kulağının hassas kabuğunu öpüyorum. Onunla işim henüz bitmedi, hem de hiç.

"Çok tatlısın," diye fısıldıyorum, nefesimin sıcaklığıyla titrediğini hissediyorum. Onun tepkisiyle sikim daha da sertleşiyor, taşaklarım patlayacak kadar doluyor ve sonraki kelimelerim alçak sesle ve sertçe, neredeyse gırtlaktan çıkıyor. "Çok tatlısın. Seni çok fena becermek istiyorum, ama yapmayacağım-"

Kulak memesi, ellerinin yanlarını sarsıcı bir şekilde kavramasına neden oldu, "-benim için tekrar gelene kadar olmaz. Benim için gelebileceğini düşünüyor musun, bebeğim?"

"I . . . Sanmıyorum..." Nefes nefese kalıyor, ağzım boğazının pürüzsüz sütununa inip teninde sıcak, nemli bir iz bırakırken kollarımda kıvranıyor.

"Sanırım yapabilirsin," diye mırıldanıyorum, sağ elim sırlıslıkla amını hissetmek için vücudundan aşağı kayıyor. Dudaklarım omuzlarında ve göğsünün üst kısmında gezinirken, parmaklarımla şişmiş klitorisine masaj yapıyorum ve tekrar nefes almaya başlıyor, ağzım göğüslerine yaklaştıkça nefes alış verişini düzensizleştiriyor. Pembe meme uçları sertleşmiş, adeta dokunmam için yalvarıyor ve dudaklarımı gergin bir tomurcuğun üzerine kapatıp onu kuvvetlice emiyorum. İnleme ve sızlanma arasında bir ses çıkarıyor ve dikkatimi diğer meme ucuna çeviriyorum, altımda titreyene kadar emiyorum, seksinden gelen nem elimi sular altında bırakıyor. Ancak zirveye ulaşmadan önce, vücudundan aşağı kayıyorum ve tekrar tadına bakıyorum, kasılmaları yeniden başlarken dilim içine giriyor.

Orgazmı tamamen bitene kadar onu yalıyorum, sonra sağ dirseğimle kendimi destekleyerek tekrar üzerine çıkıyorum. Sol elimle çenesini kavrayarak onu bakışlarımla buluşmaya zorluyorum. Gözleri odaklanmamış, zevkin etkisiyle bulanık görünüyor ve başımı eğip derin, kapsamlı bir öpücükle ağzını talep ediyorum. Dudaklarımda kendi tadını alabileceğini biliyorum ve bu düşünce beni heyecanlandırarak nabzımın yükselmesine neden oluyor. Aynı anda kolları boynuma dolanıyor, beni kucaklıyor ve göğüslerinin göğsüme bastırdığını hissediyorum, meme uçları sert küçük çakıl taşları gibi.

Vay anasını. Ona sahip olmalıyım. Şimdi.

Kendimi kontrol edemiyorum, dizlerimi kullanarak kalçalarını açarken onu öpmeye devam ediyorum. Aletimin başını açıklığına doğru bastırırken, sol elimi kafatasının arkasını sarmak için saçlarının arasına sokuyorum.

Sonra vücuduna girmeye başladım.

İç de küçük, amı daha önce tanıdıklarımın daha sıkı. Islak etinin yavaş yavaş beni sardığını, benim için gerildiğini hissedebiliyorum ve omurgam karıncalanıyor, taşaklarım vücuduma doğru çekiliyor. Henüz tam olarak içine bile girmedim ve zihnimi uyuşturan zevkten patlamak üzereyim. *Yavaş*, kendime sertçe hatırlatıyorum. *Yavaş ol.*

Ağzını benimkinden ayırıyor, nefesi kulağıma doğru yumuşak küçük pantolonlar halinde geliyor. "Seni istiyorum," diye fısıldıyor, bacakları

kalçalarımı sıkıyor. Bu hareket beni ona daha da yaklaştırıyor ve çaresiz bir ihtiyaç içinde inlememe neden oluyor. "Lütfen, Julian ..."

Sözleri hala sahip olduğum kısıtlama parçalarını yok ediyor. *Yavaş gitmenin canı cehenneme*. Göğsümün derinliklerinde alçak bir hırıltı titreşiyor ve ona vahşice, acımasızca sokulmaya başladığımda ellerim saçlarını yumrukluyor. Haykırıyor ve kolları boynuma dolanıyor, vücudu acımasız saldırımı hevesle karşılıyor.

Zihnim duyularla, ezici bir coşkuyla patlıyor. Bu, tam burada, istediğim şey, ihtiyacım olan şey. Bu yüzden gitmesine asla izin vermeyeceğim. Bedenlerimiz yatakta birbirine dolanıyor, ıslak çarşaflar uzuvlarımıza dolanıyor ve ben kendimi onun içinde, sıcak, sınır tanımayan seksin sesleri ve kokuları içinde kaybediyorum. Nora kollarımda sıvı ateş gibi, ince vücudu bana doğru eğiliyor, bacakları uyluklarıma dolanıyor. Her itiş beni onun içine daha da sokuyor, ta ki birbirimize karıştığımızı, kaynaştığımızı hissedene kadar.

Önce o zirveye ulaşıyor, amı beni daha da sıkıyor. Orgazmının sancıları içinde omzumu ısırırken boğuk çığlığını duyuyorum ve sonra oradayım, tohumum sürekli ateşli fişkırımlarla fişkırırken onun üzerinde titriyorum.

Sertçe nefes alarak onun üzerine çöküyorum, kollarım artık ağırlığımı taşıyamıyor. Vücudumdaki her kas serbest bırakılmamanın gücüyle titriyor ve ince bir ter tabakasıyla kaplanıyorum. Birkaç dakika sonra, sırtüstü dönecek gücü topluyorum ve onu üstüme yatması için çekiyorum.

Daha önceki sevişmelerimizden sonra tekrar bu kadar yoğun olmamalı ama öyle. Her zaman öyle. Onu istemediğim, onu düşünmediğim bir an bile yok. Eğer onu kaybedersem-

Hayır. Bunu düşünmeyi reddediyorum. bir şey olmayacak.

Buna izin vermeyeceğim. Onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Benden başka herkesten güvende.

Bölüm 8

Nora

Sabah uyandığımda Julian çoktan gitmişti.

Yataktan kalkıp doğruca duşa girdim, dün geceden sonra kendimi kirli ve yapış yapış hissediyordum. İkimiz de seksten hemen sonra uykuya daldık, bulaşık yıkamak ya da ıslak çarşafı değıştirmekle uğraşamayacak kadar yorgunduk. Sonra, şafaktan hemen önce, Julian tekrar içime kayarak beni uyandırdı, becerikli parmakları ben tamamen uyanmadan beni orgazma ulaştırdı. Sanki uzun ayrılığımızdan sonra bana doyamıyor, zaten güçlü olan libidosu aşırı hızlanıyordu.

Tabii ki, ben de ona doyamıyorum.

Dün gecenin yakıcı tutkusunu hatırlarken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Julian bana hayallerimdeki düğün gecesini vaat etmişti ve kesinlikle yerine getirdi. Son yirmi dört saat içinde kaç orgazm yaşadığımı bile bilmiyorum. Tabii ki şimdi daha da ağrım var, içim o kadar çok sikişmekten dolayı çığ.

Yine de bugün hem fiziksel hem de zihinsel olarak kendimi çok daha iyi hissediyorum. Kalçalarımdaki morluklar daha az hassas ve artık kendimi o kadar da bunalmış hissetmiyorum. Julian'la evli olma fikri bile sabah ışığında o kadar korkutucu görünmüyor. Hiçbir şey gerçekten değışmedi, sadece artık bizi bağlayan ve dünyaya ona ait olduğumu bildirbir kâğıt parçası var. Tutsak, sevgili ya da koca, hepsi aynı; etiket, işlevsiz ilişkimizin gerçekliğini değıştirmiyor.

Duş spreynin altına girip başımı arkaya yatırarak sıcak suyun yüzümden akmasına izin veriyorum. Duş evin geri kalanı kadar lüks, dairesel kabini on kişiyi alacak kadar büyük. Kendimi yeniden insan gibi hissetmeye başlayana kadar vücudumun her santimini yıkıyor ve keseliyorum. Sonra giyinmek için yatak odasına geri dönüyorum.

Odanın arka tarafında, çoğunlukla hafif yazlık giysilerle dolu kocaman bir dolap buluyorum. Dışarıdaki boğucu sıcağı hatırlayarak basit bir mavi sundress seçiyorum, sonra ayaklarımı bir çift kahverengi parmak arası terliğin içine kaydırıyorum. En sofistike kıyafet değıl ama iş görür.

Yeni evimi keşfetmeye hazırım.

* * *

Arazi çok büyük, dün düşündüğümde çok daha büyük. Ana evin yanı sıra, çevrede devriye gezen iki yüzün üzerinde muhafız için barakalar ve diğer çalışanlar ve aileleri tarafından kullanılan bir dizi ev de var. Neredeyse küçük bir kasaba ya da belki de bir tür askeri yerleşke gibi.

Tüm bunları kahvaltı sırasında Ana'dan öğreniyorum. Anlaşılan Julian uyandığımda karnımın doyurulması ve etrafın gezdirilmesi talimatını vermiş. Julian'ın kendisi her zamanki gibi işle meşgul.

"Senyor Esguerra'nın önemli bir toplantısı var," diye açıklıyor Ana bana *Migas de Arepa* adını verdiği, mısır keki parçaları ve domates-soğan sosuyla yapılan *çırpılmış* yumurta yemeğini sunarken. "Bugün sana göz kulak olmamı istedi, o yüzden bir şeye ihtiyacın olursa lütfen bana haber ver. Kahvaltıdan sonra istersen Rosa'ya seni gezdirmesini söyleyebilirim."

"Teşekkür ederim Ana," diyorum ve yemeğime yumuluyorum. İnanılmaz lezzetliydi, arepaların tatlılığı yumurtanın lezzetini tamamlıyordu. "Bir tur harika olurdu."

Yemeğimi bitirirken biraz sohbet ediyoruz. Malikâne hakkında bilgi edinmenin yanı sıra, Ana'nın hayatının çoğunu bu evde geçirdiğini, Julian'ın babası için çalışan genç bir hizmetçi olarak işe başladığını öğreniyorum. "İngilizceyi böyle öğrendim," diyor bana bir fincan köpüklü sıcak çikolata doldururken. "Senyora Esguerra da sizin gibi Amerikalıydı ve hiç İspanyolca konuşmazdı."

Julian'ın bana annesinden bahsettiğini hatırlayarak başımı sallıyorum. Julian'ın babasıyla evlenmeden önce New York'ta modellik yapıyormuş. "Yani Julian'ı çocukken tanıyordunuz?" Sıcak, zengin içeceğimi yudumlarırken soruyorum. Yumurtalar gibi bu da karanfil, tarçın ve vanilya esintileriyle alışılmadık derecede lezzetli.

"Söyledim." Ana sanki çok fazla şey söylemekten korkuyormuş gibi orada durdu. Daha fazlasını anlatması için onu teşvik etmek umuduyla cesaretlendirici bir gülümseme veriyorum, ama o bunun yerine bulaşıkları toplamaya başlayarak konuşmanın bittiğini işaret ediyor.

İç çekerek sıcak çikolatamı bitiriyorum ve kalkıyorum. Kocam hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum ama içimden bir ses Ana'nın da bu konuda Beth kadar ağzı sıkı olabileceğini söylüyor.

Beth. O tanıdık acı tekrar içime işliyor ve beraberinde yakıcı bir öfke getiriyor. Onun vahşi ölümünün anıları aklımdan hiç çıkmıyor ve izin veririm beni nefrete boğmakla tehdit ediyor. Julian bana ilk söylediğinde

Maria'ya saldıranlara ne yaptığını duyduğumda dehşete kapılmışım ... ama şimdi anlıyorum. Keşke Beth'i öldüren teröristi bir şekilde elime geçirebilseydim, ona yaptıklarının bedelini ödetebilseydim. Öldüğünü bilmek bile öfkemi yatıştırmıyor; öfkem hep orada, içimi kemiriyor, beni içten içe zehirliyor.

"Sinyora, bu Rosa," diyor Ana ve ben yemek odasının girişine doğru döndüğümde orada duran genç, esmer bir kadın görüyorum. Benim yaşlarımda görünüyor, yuvarlak bir yüzü ve parlak bir gülümsemesi var. O da Ana gibi kısa kollu siyah bir elbise ve beyaz bir önlük giyiyor. "Rosa, bu Senyor Esguerra'nın yeni eşi Nora."

Rosa'nın gülümsemesi daha da parlıyor. "Oh, merhaba, Senyora Esguerra, sizinle tanışmak bir zevk." İngilizcesi Ana'ninkinden bile daha iyi, aksanı neredeyse hiç fark edilmiyor.

"Teşekkür ederim Rosa," diyorum, kızıdan hemen hoşlanıyorum. "Ben de sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Ve lütfen bana Nora deyin." Hizmetçiye doğru bakıyorum. "Sen de lütfen Ana, sakıncası yoksa. 'Senyora' demeye alışık değilim." Ve bu doğru. Kendime Senyora Esguerra diye hitap edildiğini duymak özellikle tuhaf. Bu Julian'ın soyadının artık benim olduğu anlamına mı geliyor? Bunu henüz konuşmadık ama Julian'ın bu durumda da geleneklere uymak isteyeceğinden şüpheleniyorum.

Nora Esguerra. Bu düşünceyle kalbim daha hızlı atıyor, çünkü mantıksız korkunun bir kısmı geri geliyor. On dokuz buçuk yıldır adım Nora Leston. Bu alıştığım, rahat ettiğim bir isim. Değiştirme fikri beni derinden huzursuz ediyor, sanki bir parçamı daha kaybediyormuşum gibi. Sanki Julian beni eskiden olduğum her şeyden sıyrıp, zar zor tanıdığım birine dönüştürüyor.

"Elbette," diyor Ana, endişeli düşüncelerimi yarıda keserek. "Sana istediğin ismi vermekten mutluluk duyarız." Rosa bana gülümseyerek başıyla onaylıyor ve ben de hızla atan kalp atışlarımı sakinleştirmek için birkaç derin nefes alıyorum.

"Teşekkür ." Onlara gülümsemeyi başarıyorum. "Minnettarım."

"Dışarı çıkmadan önce evi görmek ister misin?" Rosa önlüğünü avuçlarıyla düzelterek soruyor. "Yoksa dışarıda başlamayı mı tercih edersiniz?"

"Senin için de uygunsa içeriden başlayabiliriz," diyorum ona. Sonra Ana'ya kahvaltı için teşekkür ediyorum ve tura başlıyoruz.

Rosa bana önce alt katı gösteriyor. Çeşitli kitaplarla dolu büyük bir kütüphane, duvar büyüklüğünde televizyonu olan bir ev sineması ve son teknoloji egzersiz aletleriyle dolu büyükçe bir spor salonu da dahil olmak üzere bir düzineden fazla oda var. Julian'ın resim yapma hobimi hatırladığını keşfettiğime de memnun oldum; odalardan biri, güneye bakan büyük bir pencerenin önüne dizilmiş boş tuvalerle bir sanat stüdyosu olarak kurulmuş. "Senyor Esguerra tüm bunları siz gelmeden birkaç hafta önce yaptırdı," diyor Rosa, beni odadan odaya gezdirirken. "Yani her şey yepyeni."

Bunu duyduğuma şaşırarak gözlerimi kırptım. Julian resimle ilgilenmediği için sanat atölyesinin yeni olduğunu varsaymıştım ama tüm evi yeniden yaptırdığını fark etmemiştim. "Havuz da yaptırmadı, değil mi?" Koridorda yürürken şaka yaptım.

Rosa büyük bir ciddiyetle, "Hayır, havuz zaten ," diyor. "Ama yeniletmiş." Ve beni perdeli bir arka verandaya doğru yönlendirerek, tropik yeşilliklerle çevrili olimpik büyüklükteki havuzu gösteriyor. Havuzun yanı sıra, inanılmaz rahat görünen şezlonglar, güneşten gölge sağlayan devasa şemsiyeler ve sandalyeli birkaç açık hava masası var.

"Güzel," diye mırıldanıyorum, sıcak ve nemli havayı tenimde hissederek. İçimden bir ses bu havada havuzun çok işe yarayacağını söylüyor.

İçeriye geri dönüp üst kata çıkıyoruz. Ana süit'in yanı sıra, her biri evdeki dairemin tamamından daha büyük olan birkaç yatak odası var. "Ev neden bu kadar büyük?" Cömertçe dekore edilmiş tüm odaları gördükten sonra Rosa'ya soruyorum. "Burada sadece birkaç kişi yaşıyor, değil mi?"

"Evet, bu doğru," diye onaylıyor Rosa. "Ama bu ev yaşlı Senyor Esguerra tarafından yaptırılmıştı ve anladığım kadarıyla burada çok eğlenir, iş ortaklarını sık sık davet ederdi."

"Burada çalışmaya nasıl başladın?" Kıvrımlı merdivenlerden inerken Rosa'ya meraklı bir bakış atıyorum. "Ve bu kadar iyi İngilizce konuşmayı nasıl öğrendin?"

"Ah, ben burada, Esguerra malikanesinde doğdum," diyor neşeyle. "Babam yaşlı Senyör'ün muhafızlarından biriydi, annem ve ağabeyim de onun için çalışıyordu. Senyör'ün karısı - Amerikalı'ydı, görüyorsunuz - ben çocukken bana İngilizce öğretti. Sanırım burada biraz sıkılmıştı, bu yüzden tüm ev personeline ve dil öğrenmek isteyen herkese ders verdi. Sonra da pratik yapabilmemiz için evde, kendi aramızda bile sadece İngilizce konuşmamız konusunda ısrar etti."

"Anlıyorum." Rosa Ana'dan daha konuşkan görünüyor, bu yüzden ona daha önce hizmetçiye yönelttiğim soruyu soruyorum. "Eğer burada büyüdüyse, o zamanlar Julian'ı tanıyor muydun?"

"Hayır, pek sayılmaz." Evin ön verandasına çıkarken bana bakıyor. "Kocanız ülkeyi terk ettiğinde ben çok küçüktüm, sadece dört yaşındaydım, bu yüzden onun çocukluğuna dair pek bir şey hatırlamıyorum. Birkaç hafta öncesine kadar onu burada sadece kısa bir süre gördüm..." Yutkunuyor, yere bakıyor. "Her şey olup bittikten sonra."

"Ailesinin ölümünden sonra mı?" Sessizce sordum. Julian'ın bana ailesinin öldürüldüğünü söylediğini hatırlıyorum, ama bunun nasıl olduğunu hiç açıklamamıştı. Sadece babasının rakiplerinden biri olduğunu söylemişti.

"Evet," diyor Rosa kasvetli bir şekilde, parlak gülümsemesi görünürde yok. "Julian ayrıldıktan birkaç yıl sonra, Kuzey Sahili kartellerinden biri Esguerra organizasyonunu ele geçirmeye çalıştı. Önemli operasyonlarının çoğuna saldırdılar ve hatta buraya, malikâneye geldiler. O gün pek çok insan öldü. Babam ve kardeşim de."

Ona bakarken olduğum yerde durdum. "Tanrım, Rosa, özür dilerim. . ." Böylesine acı verici bir konuyu gündeme getirdiğim için kendimi çok kötü hissediyorum. Nedense buradaki insanların da Julian'ı şekillendiren aynı olaylardan etkilenmiş olabilecekleri aklıma gelmemişti. "Çok özür dilerim-"

"Sorun değil," diyor, yüz ifadesi hâlâ gergin. "Neredeyse on iki yıl önce oldu."

"O zamanlar çok genç olmalısın," diyorum usulca. "Şimdi kaç yaşındasın?"

Verandanın merdivenlerinden inmeye başladığımızda "Yirmi bir," diye cevap veriyor. Sonra bana meraklı bir bakış fırlatıyor, kasvetinin bir kısmı azalıyor. "Peki ya sen Nora, sormamın sakıncası yoksa? Sen de genç görünüyorsun."

Ona sırtıyorum. "On dokuz. Birkaç ay içinde yirmi olacak." Benimle kişisel sorular sorabilecek kadar rahat hissetmesine sevindim. Burada 'Senyora' olmak istemiyorum, malikânenin hanımefendisi gibi muamele görmek istemiyorum.

O da sırtıyor, eski yaşam sevinci geri gelmiş gibi görünüyor. "Ben de öyle düşünmüştüm," diyor belirgin bir memnuniyetle. "Ana dün gece seni gördüğünde daha da genç olduğunu düşündü, ama o neredeyse elli yaşında ve bizim yaşımızdaki herkes ona bebek gibi görünüyor. Bu sabahki tahminim yirmiydi ve haklı çıktım."

Gülüyorum, açık sözlülüğünden etkileniyorum. "Gerçekten de öyleydin."

Turun geri kalanında Rosa benimle ve Amerika'daki hayatımla ilgili sorular soruyor. Belli ki Amerika'ya hayran kalmış, İngilizcesini geliştirmek için bir dizi Amerikan filmi izlemiş. "Bir gün oraya gitmeyi umuyorum," diyor hüzünle. "New York'u görmek, Times Meydanı'nda tüm o parlak ışıkların arasında yürümek . . ."

"Kesinlikle gitmelisin," diyorum ona. "New York'u sadece bir kez ziyaret ettim ve harikaydı. Turist olarak yapılacak pek çok şey var."

Konuşurken bana araziye gezdiriyor, Ana'nın daha önce bahsettiği muhafız barakalarını ve yerleşkenin uzak tarafındaki erkek eğitim alanını gösteriyor. Eğitim alanı kapalı bir dövüş salonu, açık bir atış poligonu ve geniş, çimenlerle kaplı bir alanda engelli bir parkur gibi görünen bir alandan oluşuyor. "Gardiyanlar formda kalmayı seviyor," diye açıklıyor Rosa, bir tür dövüş sanatı uygulayan bir grup sert yüzlü adamın yanından geçerken. "Çoğu eski asker ve hepsi de yaptıkları işte çok iyiler."

"Julian da onlarla antrenman yapıyor, değil mi?" Bir adamın rakibini kafasına attığı güçlü bir tekmeyle yere sermesini hayranlıkla izlerken soruyorum. Eve döndüğümde aldığım derslerden biraz savunma biliyorum ama bunun yanında çocuk işi kalıyor.

"Ah, evet." Rosa'nın ses tonu biraz saygılı. "Senyor Esguerra'yı sahada gördüm ve adamlarından herhangi biri kadar iyi."

"Evet, eminim öyledir," diyorum, Julian'ın beni depodan kurtarışını hatırlayarak. Tamamen kendi halindeydi, gecenin içinde bir ölüm meleği gibi gelmişti. Bir an için karanlık anılar beni tekrar batırmakla tehdit ediyor ama geçmişe takılıp kalmamaya kararlı bir şekilde onları uzaklaştırıyorum. Dövüşçülerden uzaklaşarak Rosa'ya soruyorum: "Bugün nerede olduğunu biliyor musun acaba? Ana bir toplantıda olduğunu söyledi."

Kadın cevap olarak omuz silkiyor. "Muhtemelen ofisindedir, şuradaki binada." Ana evin yakınındaki küçük, modern görünümlü bir yapıyı işaret ediyor. "Orayı da yeniden düzenletti ve döndüğünden beri orada çok zaman geçiriyor. Bu sabah Lucas, Peter ve birkaç kişinin daha oraya girdiğini gördüm, Julian'ın onlarla buluştuğunu varsayıyorum."

"Peter kim?" diye soruyorum. Lucas'ı zaten tanıyorum ama Peter'ın adını ilk kez duyuyorum.

Eve doğru yürürken Rosa, "Senyor Esguerra'nın çalışanlarından biri," diye cevap . "Birkaç hafta önce bazı işleri denetlemek için buraya geldi.

güvenlik

önlemleri." "Oh,
anlıyorum."

Eve vardığımızda, aşırı nem yüzünden kıyafetlerim tenime yapışuyordu. Klimanın sıcaklığı güzel ve serin tuttuğu iç mekâna geri dönmek beni rahatlatıyor. Mutfaktan aldığım bir bardak soğuk suyu yudumlarken Rosa gülümseyerek, "İşte sana Amazonya," diyor. "Yağmur ormanlarının hemen yanındayız ve dışarısı her zaman buhar banyosu gibi."

"Evet, şaka yapmıyorum," diye mırıldandım, bir duşa daha ihtiyacım olduğunu hissediyordum. Adada da hava sıcaktı ama okyanustan gelen esinti havayı tolere edilebilir, hatta keyifli hale getirmişti. Ancak burada sıcaklık neredeyse boğucu, hava durgun ve nemle yoğun.

Boş bardağı masaya bırakıp Rosa'ya dönüyorum. "Sanırım bana gösterdiğin havuzu kullanabilirim," diyorum ona, olanaklardan yararlanmaya karar vererek. "Bana katılmak ister misin?"

Rosa'nın gözleri büyüdü. Davetim karşısında şaşırdığı belli. "Çok isterdim," diyor içtenlikle, "ama Ana'nın öğle yemeğini hazırlamasına yardım etmem, sonra da üst kattaki yatak odalarını temizlemem gerekiyor..."

"Elbette." Biraz utanıyorum çünkü bir an için Rosa'nın sadece bana eşlik etmek için burada olmadığını, evde gerçek görevleri ve sorumlulukları olduğunu unutuyorum. "O halde, tur için teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

Bana sırtıyor. "Benim için zevkti, her zaman yapmaktan mutluluk duyarım."

O mutfakta meşgul olurken ben de mayomu giymek için yukarı çıkıyorum.

Bölüm 9

Julian

Nora'yı havuz kenarında, şemsiyelerden birinin altında bir kitapla uzanırken buluyorum. İnce bacaklarını bileklerinden çaprazlamış, straplez beyaz bir bikini giymiş, altın rengi teni su damlacıklarıyla parlıyor. Yakın zamanda yüzmüş olmalı.

Ayak seslerimi duyunca doğruluyor ve kitabını yan masaya koyuyor. Şezlonguna yaklaştığımda usulca "Merhaba," diyor. Güneş gözlükleri küçük yüzüne göre çok büyük, onu biraz yusufçuk gibi gösteriyor ve Bogota'ya bir sonraki seyahatimde ona daha uygun bir gözlük almayı aklıma not ediyorum. "Merhaba evcil hayvanım," diye mırıldanarak sandalyesine oturuyorum. Elimi kaldırarak güneş gözlüğünü burnundan çekiyorum ve kısa, derin bir öpücükle ağzını almak için öne doğru eğiliyorum. Tadı güneş ışığı gibi, dudakları yumuşak ve teslimiyetçi ve neredeyse çıplak vücudunun yakınlığına tepki veren sikim anında sertleşiyor.

Bu gece, isteksizce başımı kaldırırken kendime söz veriyorum. Bu gece ona tekrar sahip olacağım.

"Bu sabahki toplantın ne hakkındaydı?" diye soruyor, öpücükten sonra hafifçe düzensiz nefes alıyor. Bana bakarken koyu renk gözlerinde merak ve biraz da ihtiyat var. Suları tekrar test ediyor, şimdi onunla ne kadar paylaşmaya istekli olduğumu belirlemeye çalışıyor.

Bir an için bunu düşündüm. Onu karanlıkta tutmaya devam etmek cazip geliyor. Her şeye rağmen Nora hâlâ çok naif, gerçek dünyadan bihaber. O depoda bunun küçük bir tadına baktı, ama benim her gün uğraştığım şeylerin yanında hiçbir şeydi. Onu gerçekliğimin acımasız doğasından korumaya devam etmek istiyorum, ama artık cehaletin hiçbir güvenliği yok - düşmanlarım onu biliyorken değil. Ayrıca, genç karımın narin görünümünün gösterdiğinden daha sert olduğuna dair bir his var içimde.

Benden kurtulmak için öyle olmak zorunda.

Bir karara varınca ona soğukkanlı bir gülümseme veriyorum. "Az önce iki Al-Quadar hücresi hakkında istihbarat aldık," diyorum tepkisini izleyerek. "Şimdi onları nasıl yok edebileceğimizi ve bu süreçte bazı üyelerini nasıl yakalayabileceğimizi düşünüyoruz. Toplantı bu operasyonun lojistiğini koordine etmek içindi."

Gözleri hafifçe açılıyor ama karşısında yaşadığı şoku kontrol etmekte iyi bir iş çıkarıyor. "Kaç hücre ?" diye soruyor, sandalyede öne doğru kayarak. Sesi sakın olsa da sağ avucunun bacağına yanında yumruk şeklinde kıvrıldığını görebiliyorum. "Örgütleri ne kadar büyük?"

"Üst düzey liderleri dışında kimse bilmiyor. Bu yüzden onları yok etmek çok zor - haşarat gibi dünyanın dört bir yanına dağılmış durumdalar. Yine de bana karşı sert oynamaya çalışarak hata yaptılar. Haşaratları yok etmekte çok iyiyimdir."

Nora refleks olarak yutkunuyor ama bakışlarını tutmaya devam ediyor. *Cesur kız*. "Senden ne istediler?" diye soruyor. "Neden sert oynamaya karar verdiler?"

Bir an tereddüt ettim, sonra onu bilgilendirmeye karar verdim. Bu noktada hikâyenin tamamını da biliyor olabilirdi. "Şirketim yeni bir silah türü geliştirdi.

-Tespit edilmesi neredeyse imkânsız olan güçlü bir patlayıcı" diye açıklıyorum. "Birkaç kilosu orta büyüklükte bir havaalanını havaya uçurmaya yeter, bir düzine kilosu ise küçük bir şehri yerle bir edebilir. Bir nükleer bombanın patlama gücüne sahip, ancak radyoaktif değil ve yapıldığı madde plastiğe benziyor, bu yüzden neredeyse her şeye kalıplanabilir ... hatta çocuk oyuncaklarına bile."

Bana bakıyor, yüzü solgunlaşıyor. Bunun ne anlama geldiğini anlamaya başlıyor. "Bu yüzden mi onlara vermek istemediniz?" diye soruyor. "Böylesine tehlikeli bir silahı teröristlerin eline vermek istemediğin için mi?"

"Hayır, pek sayılmaz." Ona eğlenen bir bakış attım. Bana asil güdüler atfetmesi çok hoş, ama bu noktada daha iyisini bilmeli. "Sadece patlayıcının büyük miktarlarda üretilmesi zor ve zaten bekleyen uzun bir alıcı listem var. Al-Quadar bu listenin en sonundaydı, yani benden almak için yıllarca, hatta on yıllarca beklemeleri gerekecekti."

Nora'nın hakkını yemeyelim, yüz ifadesi değişmiyor. "Peki listenizin başında kim var?" diyor sakın bir sesle. "Başka bir terörist grup mu?"

"Hayır." Yumuşakça gülüyorum. "Yakınından bile geçemezsin. Bu senin hükümetin, evcil hayvanım.

O kadar büyük bir sipariş verdiler ki, fabrikalarımı yıllarca meşgul edecek."

"Oh, anlıyorum." Önce rahatlamış görünüyor, ama sonra kaşları çatılıyor pürüzsüz alnını kırıştırıyor. "Yani meşru hükümetler de mi sizden bir şeyler satın alıyor? ABD ordusunun kendi silahlarını geliştirdiğini sanıyordum. . ."

"Öyle." Onun saflığına sırtıyorum. "Ama böyle bir şeyi ellerine geçirme fırsatını asla kaçırmazlar. Onlar ne kadar çok alırsa, ben de başkalarına o kadar az satabilirim. Bu herkes için iyi işleyen bir düzenleme."

"Ama neden sizden zorla almıyorlar? Ya da basitçe fabrikalarınızı ?" Bana şaşkınlıkla bakıyor. "Genel olarak, eğer varlığınızı biliyorlarsa, neden yasadışı silah üretmenize izin veriyorlar?"

"Çünkü ben yapmasaydım başka biri yapacaktı ve o kişi benim kadar mantıklı ve pragmatik olmayabilirdi." Nora'nın yüzündeki inanmayan ifadeyi görebiliyorum ve sırtışım genişliyor. "Evet tatlım, ister inan ister inanma, ABD hükümeti benzer bir operasyonun başına Majid gibi birini getirmektense, Amerika'ya özel bir düşmanlık beslemeyen benimle uğraşmayı tercih eder."

"Majid?"

"Beth'i öldüren orospu çocuğu." Sesim sertleşiyor, neşem iz bırakmadan kayboluyor. "Seni klinikte kaçırmaktan sorumlu olan."

Nora Beth'ten söz edilince geriliyor ve ellerinin yeniden yumruk haline geldiğini görüyorum. "Takım Elbiseli, ona zihnimde böyle sesleniyordum," diye mırıldanıyor, bakışları bir an için mesafeli görünüyor. "Çünkü takım elbise giyiyordu, anlıyor musun ..." Gözlerini kırıştırıyor, sonra dikkatini tekrar bana odaklıyor. "O Majid miydi?"

Başımı sallıyorum, içimde çalkalanan öfkeye rağmen ifademi soğukkanlı tutuyorum. "Evet. O yaptı."

"Keşke patlamada ölmeseydi," diyor ve beni bir anlığına şaşırtıyor. Gözleri güneş ışığında karanlık bir şekilde parlıyor. "Bu kadar kolay bir ölümü hak etmemişti."

"Hayır, yapmadı," diye kabul ediyorum, şimdi onun ne demek istediğini anlıyorum. O da benim gibi Macit'in acı çekmesini diliyor. İntikam için yanıp tutuşuyor; bunu sesinde duyabiliyor, yüzünde görebiliyorum. Bir şekilde Majid'i merhametine bırakırsa ne olacağını merak ediyorum. Onu gerçekten incitebilecek miydi? Ölmek için yalvaracak kadar acı çektirebilir miydi?

Bu fikir bana biraz daha ilgi çekici geliyor.

"Beth'i buraya hiç getirdin mi?" diye sorarak bu düşünce zincirini yarıda kesiyor. "Bu yerleşkeye yani?"

"Hayır." Başımı iki yana sallıyorum. "O adada kalmaya gelmeden önce Beth benimle seyahat ediyordu ve ben uzun süre buraya gelmedim."

"Neden olmasın?"

Omuz silkiyorum. "En sevdiğim yer değildi, sanırım," diyorum gelişigüzel, onun masum sorusu karşısında zihnime üşüşen karanlık anıları görmezden gelerek. Malikâne, çocukluğumun çoğunu geçirdiğim, babamın kemerinin ve yumruklarının ben dövülecek yaşa gelene kadar hüküm sürdüğü yerd. İlk erkeğimi öldürdüğüm ve on iki yıl önce annemin kanlı cesedini almaya geldiğim yerd. Evi tamamen yenileyene kadar burada tekrar yaşama düşüncesine katlanamadım ve o zaman bile, sadece Nora'nın varlığı benim için burada olmayı katlanılabilir kılıyor.

Elini dizime koyuyor ve beni şimdiki zamana geri getiriyor. "Julian ..." Sanki devam edip etmeyeceğinden emin değilmiş gibi bir an duraksıyor. Sonra görünüşe göre ilerlemeye karar veriyor. "Sana sormak istediğim bir şey var," diyor sessizce ama kararlı bir şekilde.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne , evcil hayvanım?"

"Eve döndüğümde ders almıştım," diyor, eli bilinçsizce dizimde sıkılıyor. "Kendini savunma ve atış, bu tür şeyler ... ve mümkünse burada devam etmek istiyorum."

"Anlıyorum." Ağzımda bir gülümseme belirdi. Görünüşe göre daha önceki tahminlerim doğruymuş. Adaya getirdiğim o korkmuş, çaresiz kız değil. Bu Nora daha güçlü, daha dirençli . . . ve daha da çekici. Lucas'ın raporunda onun dersleri hakkında bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum, bu yüzden isteği tamamen beklenmedik değildi. "Sana nasıl dövüleceğini ve silah kullanacağını öğretmemi mi istiyorsun?"

Başını sallıyor. "Evet. Ya da meşgulseniz bana başkası öğretsin." "Hayır."

Adamlarımdan birinin ona elini sürmesi düşüncesi bile bir öğretmen , beni kırmızı görmeye zorluyor. "Sana kendim öğreteceğim."

* * *

Nora'nın eğitimine o öğleden sonra, birkaç iş e-postasını hallettikten sonra başlamaya karar verdim. Nedense ona kendini savunmayı öğretme fikri hoşuma gidiyor. Bir daha asla tehlikeli bir durumla karşılaşmasını istemiyorum ama yine de ihtiyaç halinde kendini nasıl koruyacağını bilmesini istiyorum.

Yaptığım şeydeki ironi gözümünden kaçmıyor. Çoğu insan onun korunmaya ihtiyacı olan kişinin ben olduğumu söyler ve muhtemelen haklı da olurlar. Umurumda değil. Nora artık benim ve ne gerekiyorsa yapacağım.

Benim gibi birini nasıl öldüreceğini öğretmek pahasına da olsa.

E-postalarımı bitirdiğimde, onu evde aramaya başladım. Bu sefer onu evin spor salonunda, koşu bandında son sürat koşarken buluyorum. İnce sırtından süzülen tere bakılırsa bir süredir bu tempoda koşuyor.

Onu ürkütmemeye dikkat ederek yanından yaklaşıyorum.

Beni fark edince koşu bandının hızını azaltıyor ve yavaşlayarak koşmaya başlıyor. "Merhaba," diyor nefes nefese, yüzünü silmek için küçük bir havluya uzanıyor. "Antrenman zamanı geldi mi?"

"Evet, şimdi birkaç saatim var." Tanıdık bir uyarılma dalgası sikimi sertleştirirken sözlerim alçak sesle ve boğuk çıkıyor. Onu böyle, nefes nefese, cildi nemli ve parlarken görmeye bayılıyorum. Bu bana onun özellikle dağınık bir seksten sonra nasıl görüldüğünü hatırlatıyor. Elbette üzerinde sadece bir çift koşu şortu ve sporcu sütyeni olması da yardımcı olmuyor. Pürüzsüz, düz karnındaki ter damlacıklarını yalamak, sonra da hızlı bir sikiş için onu en yakın mindere atmak .

"Mükemmel." Bana kocaman bir gülümseme veriyor ve koşu bandındaki 'Dur' düğmesine basıyor. Sonra su şişesini kaptığı gibi makineden atlıyor. "Ben hazırım."

O kadar heyecanlı görünüyor ki şimdilik mat sikişini ertelemeye karar verdim. Gecikmiş tatmin iyi bir şey olabilir ve bu zamanı özellikle onun eğitimi için ayırdım.

"Pekâlâ," dedim. "Hadi gidelim." Ve elini tutarak onu evden dışarı çıkardım.

Genellikle adamlarımla birlikte egzersiz yaptığım alana gidiyoruz. Günün bu saatinde hava ciddi bir egzersiz için çok sıcak, bu yüzden alan büyük ölçüde boş. Yine yanından geçerken birkaç gardiyanın gizlice Nora'ya baktığını görüyorum. Bu bende gözlerini oyma isteği uyandırıyor. Sanırım bunu anlayabiliyorlar çünkü bana bakar bakmaz gözlerini kaçırıyorlar. Onu bu kadar sahiplenmenin mantıksız olduğunu biliyorum ama umurumda değil. O bana ait ve hepsinin bunu bilmesi gerekiyor.

Eğitim alanının köşesindeki bir depoya yaklaştığımızda "Önce ne yapıyoruz?" diye soruyor.

"Çekim." Ona yan gözle baktım. "Bir silahla ne kadar iyi olduğunu görmek istiyorum."

Gülümsüyor, gözleri hevesle parlıyor. "Fena değilim," diyor ve sesindeki güven beni sırttırıyor. Görünüşe göre evcil hayvanım yokluğumda birkaç şey öğrenmiş. Yeni becerilerini sergilediğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Kulübenin içinde bazı silahlar ve eğitim malzemeleri var. İçeri girip en sık kullanılan silahlardan birkaçını seçiyorum; 9 mm'lik bir tabancadan M16 saldırı tüfeğine kadar her şey var. Hatta bir AK-47 bile alıyorum, her ne kadar onu kolaylıkla kullanmak için çok küçük olsa da.

Sonra atış poligonuna gideriz.

Farklı aralıklarla yerleştirilmiş bir dizi hedef var. Ona en yakın hedefle başlamasını söyledim: yaklaşık elli metre uzaklıktaki ahşap bir masanın üzerine yerleştirilmiş bir düzine boş bira kutusu. Ona 9mm'yi veriyorum, nasıl kullanacağını öğretiyorum ve sonra kutuları hedef almasını istiyorum.

İlk denemesinde on iki kutudan onunu vurması beni şaşırttı. "Kahretsin," diye mırıldanıyor silahını indirirken. "O ikisini ıskaladıgıma inanamıyorum."

Şaşırdı ve etkilendi, diğer silahları da denemesini istedim. Tabancaların ve av tüfeklerinin çoğunda rahat, hedeflerin çoğunu yine vuruyor ama AK-47'ye nişan almaya çalıştığında kolları titriyor.

"Bunu kullanmak için daha da güçlenmen gerekecek," diyorum, saldırı tüfeğini ondan alırken.

Başını sallayarak onaylıyor ve su şişesine uzanıyor. "Evet," diyor yudumlar arasında. "Güçlenmek istiyorum. Tüm bu silahlarla başa çıkabilmek istiyorum, tıpkı senin gibi."

Buna gülmeden edemiyorum. Genelde rahat bir yapısı olmasına rağmen, Nora'nın güçlü bir rekabetçi çizgisi var. Bunu daha önce de fark etmiştim, adada üç millik bir yarış yapmıştık.

"Tamam," diyorum, hâlâ kıkırdayarak. Şişeyi ondan alıp biraz su içiyorum ve sonra şişeyi ona geri veriyorum. "Seni daha güçlü olman için de eğitebilirim."

Birkaç kez daha atış talimi yaptıktan sonra silahları kulübeye geri götürüyoruz. Sonra ona bazı temel dövüş hareketlerini göstermek için kapalı antrenman salonuna götürüyorum.

Lucas orada, üç muhafızla dövüşüyor. Odaya girdiğimizi görünce durup Nora'ya saygıyla başını sallıyor ve gözlerini onun yüzünden ayırmıyor. Artık onun hakkında ne hissettiğimi biliyor ve onun ince, yarı çıplak formuna herhangi bir ilgi göstermeyecek kadar akıllı. Antrenman arkadaşları,

Ancak onlar o kadar akıllı değiller ve ona bakmaktan vazgeçmeleri için benim öldürücü bir bakış atmam gerekiyor.

"Merhaba Lucas," diyor Nora, bu küçük etkileşimi görmezden gelerek. "Seni tekrar görmek güzel."

Lucas ona dikkatle tarafsız bir gülümseme verir. "Siz de Bayan Esguerra."

Nora bu lakap karşısında gözle görülür bir şekilde irkiliyor ve muhafızlara olan hafif kızgınlığım ona karşı ani bir öfkeye dönüşüyor. Daha önce benimle evlenme konusundaki isteksizliği beynimin arkasında iltihaplanmış bir kıymık gibi ve kilisede hissettiklerimi geri getirmek için fazla bir şey gerekmiyor.

Bana olan tüm sözde sevgisine rağmen, evliliğimizi kabul etmeyi hala reddediyor ve ben de artık makul ve bağışlayıcı olmaya meyilli değilim.

"Dışarı," diye bağıryorum Lucas'a ve muhafızlara, başparmağımı kapıya doğru sallayarak. "Bu alana ihtiyacımız var."

Beni ve Nora'yı yalnız bırakarak saniyeler içinde çekip gittiler.

Bir adım geri çekiliyor, aniden temkinli görünüyor. Beni iyi tanıyor ve yanlış bir şeyler sezdiğini söyleyebilirim.

Her zamanki gibi ne olduğunu tahmin edebiliyor. "Julian," diyor temkinli bir şekilde, "öyle tepki vermek istememiştım. Sadece böyle çağrılmaya alışık değilim, hepsi bu..."

"Bu doğru mu, evcil hayvanım?" Sesim fırçalanmış ipek gibi, içimde kaynayan öfkeden hiçbir şey yansıtmıyor. Ona doğru bir adım atarak elimi kaldırıyorum ve parmaklarımı yavaşça çenesinin üzerinde gezdiriyorum. "Sana böyle *seslenilmemesini* mi tercih ederdin? Belki de senin için hiç dönmemiş olmamı dilerdin?"

Kocaman gözleri daha da büyür. "Hayır, tabii ki hayır! Sana söyledim, burada seninle olmak istiyorum-"

"Bana yalan söyleme." Elimi bıraktığımda kelimeler soğuk ve keskin çıkıyor. Bunu bu kadar önemsiyor olmam, Nora'nın duyguları gibi önemsiz bir şeyin beni rahatsız etmesine izin vermem beni çileden çıkarıyor. Beni sevmesinin ne önemi var? Ondan bunu istememeliyim, beklememeliyim. Ama yine de istiyorum - bu ona karşı duyduğum berbat takıntının bir parçası.

"Yalan söylemiyorum," diye şiddetle reddediyor ve bir adım geri çekiliyor. Odanın loş ışığında yüzü solgun ama bakışları doğrudan ve tereddütsüz bana bakıyor. "Seninle birlikte olmak istememeliyim ama istiyorum. Bunun ne kadar yanlış olduğunu fark etmediğimi mi sanıyorsun? Ne kadar berbat olduğunu? Beni kaçırdın, Julian. Beni zorladın."

Suçlama aramızda asılı duruyor, sert ve ağır. Farklı bir adam olsaydım, daha iyi bir adam olsaydım, başka tarafa bakardım. Yaptığım şey için pişmanlık duyardım.

Bitti.

Ama benim yok.

Kendimi kandırmıyorum. Hiçbir zaman da olmadım. Nora'yı kaçırdığımda, bir çizgiyi aştığımı, yeni bir dibe battığımı biliyordum. Bunu, bunun beni ne hale getirdiğini bilerek yaptım: telafi edilemez bir canavar, masumiyetin yok edicisi. Ona sahip olmak için bu etiketle yaşamaya razıyım.

Ona sahip olmak için her şeyi yaparım.

Gözlerimi kaçırmak yerine bakışlarını tutuyorum. "Evet," diyorum sessizce. "." Öfkem gitmiş, yerini çok yakından analiz etmek istemediğim bir duyguya bırakmıştı. Ona doğru bir adım atarak elimi tekrar kaldırıyorum ve başparmağımla alt dudağının yumuşaklığını okşuyorum. Dudakları dokunuşumla aralanıyor ve bütün gün bastırdığım açlık keskinleşerek içimi tırmalıyor.

Onu istiyorum.

Onu istiyorum ve onu alacağım.

Bundan sonra bana ait olduğundan hiç şüphesi kalmayacak.

Bölüm 10

Nora

Kocama bakarken geri çekilme isteğimle . Julian'ın yeni ismime verdiğim tepkiyi görmesine izin vermemeliydim ama çekim seansından ve Julian'ın arkadaşlığından o kadar keyif almıştım ki yeni durumumun gerçekliğini unutmıştım. Lucas'ın dudaklarından dökülen 'Bayan Esguerra'yı duymak beni ürküttü, o rahatsız edici kayıp kimlik hissini geri getirdi ve bir an için dehşetimi gizleyemedim.

O an, Julian'ı gülen, alaycı bir arkadaştan, beni adasına ilk getiren korkunç, öngörülemez adama dönüştürmek için gereken tek şeydi.

Başparmağı dudaklarımı okşarken nabzımın hızla hissedebiliyorum, gözlerinde parlayan karanlığa rağmen dokunuşu nazık. Pervasızca suçlamalarımın dolayı üzgün görünmüyor; aksine, şimdi daha sakın görünüyor, neredeyse eğleniyor. Ona bu sözleri söylediğimde ne olacağını düşündüğümde emin değilim ama suçlarını bu kolay, en ufak bir suçluluk ya da pişmanlık belirtisi göstermeden itiraf etmesini beklemiyordum. Çoğu insan eylemlerini kendilerine ve başkalarına haklı göstermeye çalışır, gerçekleri kendi amaçlarına uygun şekilde çarpıtır, ama Julian çoğu insan gibi değil. O her şeyi olduğu gibi görüyor; çoğu insanın yüzünü ekşiteceği eylemlerde bulunma fikri onu rahatsız etmiyor. Yeni kocam doğru şeyi yaptığını düşünen kandırılmış bir psikopattan ziyade, vicdanı olmayan bir adam.

Şu anda hem sevdiğim hem de korktuğum bir adam.

Julian başka bir şey söylemeden parmaklarını indiriyor ve üst kolumu kavrayarak beni duvarın yanındaki geniş güreş minderlerinden birine doğru götürüyor. Yürürken şortundaki çıkıntıya bir an gözüm takılıyor ve nefes alışım endişe ile istemsiz arzusunun birleşiminden hızlanıyor.

Julian beni hemen burada, herkesin bizi görebileceği bir yerde becermek istiyor.

Şehvet ve utancın rahatsız edici bir karışımı tenimi yakıyor. Mantık bana bunun daha vanilya karşılaşmalarımızdan biri olmayacağını söylüyor, ama vücudum bir ceza arasındaki farkı bilmiyor

ve şefkatli sevişme. Tek bildiği Julian'dır ve onun dokunuşunu arzulamaya şartlanmıştı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Julian hemen üzerime düşmüyor. Onun yerine kolumu bırakıyor ve bana bakıyor, duygusal ağzı soğuk, hafif zalim bir gülümsemeye dönüşüyor. "Neden bana şu kendini savunma derslerinde neler öğrendiğini göstermiyorsun, evcil hayvanım?" diyor usulca. "Sana öğrettikleri bazı hareketleri görelim."

Ona bakıyorum, Julian'ın ne istediğini anladığımda kalbim boğazıma tırmanıyor. Onunla savaşmamı, direnmemi istiyor -sonucu değiştirmeyecek olsa bile.

Kaybettiğimde kendimi çaresiz ve yenilmiş hissetmeme neden olacak olsa bile. "Neden?" Çaresizlik içinde soruyorum, kaçınılmaz olanı ertelemeye çalışıyorum. Biliyorum.

Julian benimle oyun oynuyor ama aramızda geçen onca şeyden sonra bu oyunu oynamak istemiyorum. Adadaki o ilk günleri unutmak istiyorum, bu çarpık şekilde yeniden yaşamak değil.

"Neden olmasın?" Etrafımda dönmeye başlıyor ve endişemin artmasına neden oluyor. "O dersleri bu yüzden almadın mı, kendini benim gibi erkeklerden korumak için? Seni almak, istismar etmek isteyen erkeklerden?"

Nefes alışım daha da hızlanıyor, istemsiz bir savaş ya da kaç tepkisi devreye girerken adrenalin sistemime hücum ediyor. İçgüdüsel olarak dönüyorum, sanki tehlikeli bir yırtıcıymış gibi onu her zaman görüş alanımda tutmaya çalışıyorum - çünkü şu anda öyle.

Beni avı olarak gören güzel ve ölümcül bir yırtıcı.

"Devam et, Nora," diye mırıldanıyor, sırtım duvara dönük olacak şekilde duruyor. "Dövüş."

"Hayır." Bana doğru uzanıp elini bileğime doladığında irkilmemeye çalışıyorum. "Bunu yapmayacağım, Julian. Bu şekilde olmaz."

Burun delikleri parlıyor. Onu hiçbir şeyden mahrum bırakmama alışık değil ve ben nefesimi tutup ne yapacağını görmek için bekliyorum. Kalbim göğsümde acıyla çarpıyor ve bakışlarını tutarken sırtımdan aşağı ince bir ter damlası süzülüyor. Şimdiye kadar Julian'ın bana gerçekten zarar vermeyeceğini biliyordum ama bu, karşı geldiğim için beni cezalandırmayacağı anlamına gelmiyor.

",," diyor usulca. "Madem istiyorsun." Bileğimi kavrayarak kolumu yukarı doğru büküyor ve beni dizlerimin üzerine çökmeye zorluyor. Boştaki eliyle şortunun fermuarını açarak ereksiyonunun serbest kalmasını sağlıyor.

Sonra saçlarımı yumruğunun etrafına sarıyor ve ağzımı sikine doğru itiyor. "Em onu," diye kabaca emrediyor, gözlerini bana dikerek.

Bu basit görevle rahatlamış bir şekilde, memnuniyetle itaat ediyorum ve dudaklarımı onun seksinin kalın sütununun etrafına kapatıyorum. Tadı tuz ve erkek gibi, şaftının ucu pre-cum ile nemli ve endişemin bir kısmı, artan arzu tarafından kenara itilerek kayboluyor. Onu bu şekilde tatmin etmeyi seviyorum ve Julian'ın bileğimdeki tutuşu gevşerken, iki elimle taşaklarını kavırıyor, yoğuruyor ve sert bir baskıyla masaj yapıyorum.

İnliyor, gözlerini kapatıyor ve ben ağzımı ileri geri hareket ettirmeye başlıyorum, her seferinde onu boğazımın daha derinlerine çekmek için emme hareketi yapıyorum. Saçlarımı tutuş şekli kafa derimi acıtıyor ama bu rahatsızlık sadece tahrik olmamı artırıyor. Julian mazoşist eğilimlerim olduğunu söylerken haklıydı. İster doğuştan ister sonradan olsun, artık acıdan zevk alıyorum, bedenim bu tür hislerin yoğunluğunu

Başımı kaldırıp ona baktığımda, yüzündeki acı dolu ifadeyi içime çekiyorum ve bana tanıdığı küçük gücün tadını çıkarıyorum.

Ama bugün hızımı uzun süre ayarlamama izin vermiyor. Bunun yerine kalçalarını ileri iterek sikini boğazıma daha fazla sokuyor ve ben de öğürerek tükürüyorum. Bu onu memnun etmiş gibi görünüyor ve kalın bir sesle, "Evet, işte bu bebeğim," diye mırıldanıyor, yüzümü sert, acımasız bir ritimle becermeye başlarken beni izlemek için gözlerini açıyor. Tekrar boğuluyorum ve daha fazla tükürük damlıyor, çenemi ve horozunu yapışkan nemle kaplıyor.

Sonra beni serbest bırakıyor, ama ben daha nefesimi alamadan beni yüzüstü mindere itiyor ve ellerimin üzerine düşmeme neden oluyor. Sonra arkama geçti ve şortumu ve iç çamaşırlarımı dizlerime kadar çektiğini hissettim. Seksim aç bir beklentiyle sıkılıyor... ama bugün beni istediği yer orası değil. Dikkatini çeken diğer açıklık ve yanaklarımın arasına bastıran sikinin başını hissettiğimde içgüdüsel olarak geriliyorum.

"Rahatla, evcil hayvanım," mırıldanıyor, içeri itmeye başlarken beni yerinde tutmak için kalçalarımı kavırıyor. "Sadece rahatla. Evet, iyi bir kız var."

Julian'ın tavsiyesine uymaya çalışırken küçük, sıkı nefesler alıyorum, o yavaşça kıcıma girmeye başladığında sıkılaşma dürtüsüyle savaşıyorum. Tecrübelerime dayanarak, bu kadar gergin olmazsam canımın çok daha az yanacağını biliyorum ama vücudum bu saldırıya karşı koymaya kararlı görünüyor. Aylarca süren yoksunluktan sonra, sanki yeniden bakireymişim gibi ve sfinkterim zorla gerilerek açılırken ağır, yakıcı bir baskı hissediyorum.

"Julian, lütfen ..." Acımasızca daha derine iterken kelimeler alçak sesle, yalvaran bir fısıltıyla çıkıyor, tükürüğü yarağını kaplayarak geçici bir kayganlaştırıcı görevi görüyor. İçim burkuluyor ve sıkı kas halkası sonunda pes edip devasa sikinin sonuna kadar içeri kaymasına izin verdiğinde tüm vücudum ter içinde kalıyor. Şimdi içimde zonkluyor, beni dayanılmaz derecede dolu, yutulmuş ve ele geçirilmiş hissettiriyor.

"Lütfen ne?" diye nefes alıyor, kaslı bir kolunu kalçalarımın altına kaydırarak beni yerimde tutuyor. Aynı anda diğer eli saçlarımı tekrar kavıyor ve vücudumu geriye doğru eğilmeye zorluyor. Yeni açı penetrasyonu derinleştiriyor ve ben titremeye başlayarak haykırıyorum. Bu çok fazla, dayanamıyorum ama Julian bana başka seçenek bırakmıyor. Bu benim cezam, kirli bir minder üzerinde hiçbir özen ya da hazırlık olmadan bir hayvan gibi becerilmek. Bu beni hasta etmeli, arzusun tüm izlerini yok etmeli, ama bir şekilde hâlâ tahrik oluyorum, vücudum Julian'ın vermeyi seçtiği her türlü his için istekli. "Lütfen ne?" diye tekrarlıyor, sesi alçak ve sert. "Lütfen beni becerir misin? Lütfen bana daha fazlasını ver?"

"I . . . Bilmiyorum..." Güçlkle konuşabiliyorum, hislerim boğulmuş durumda. O zaman hareketsiz kalıyor, kıpırdamıyor ve bu küçük merhamet için minnettarım, çünkü bana içime yerleşen acımasız sertliğe alışma şansı veriyor. Nefesimi düzene sokmaya, rahatlamaya çalışıyorum ve acı yavaş yavaş azalmaya başlıyor, başka bir şeye dönüşüyor - sinir uçlarıma nüfuz eden cızırtılı bir ısı.

Tekrar hareket etmeye başlıyor, yavaş ve derin hamleler yapıyor ve ısı yoğunlaşarak göbeğimde yoğunlaşıyor. Meme uçlarım sıkışıyor ve bir ıslaklık dalgası seksimi istila ediyor. Rahatsızlığa rağmen, bu şekilde ele geçirilmenin, bu kadar kirli ve yasak bir şekilde ele geçirilmenin sapkınca erotik bir yanı var. Gözlerimi kapatarak hareketlerinin ilkel ritmine, içimin acı ve zevkle çalkalanmasına neden olan itme ve sürüklenme hareketlerine girmeye başlıyorum. Klitorisim şişiyor, daha hassas hale geliyor ve beni boşaltmak, içimde oluşan gerilimi hafifletmek için sadece birkaç hafif dokunuşun yeteceğini biliyorum.

Ama klitorisime dokunmuyor. Onun yerine eli saçlarımı bırakıyor ve boynuma doğru kayıyor. Sonra boğazımı kavıyor, beni dizlerimin üzerinde duracak şekilde ayağa kalkmaya zorluyor, sırtım hafifçe kavisli. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve ellerim otomatik olarak havaya kalkıp boğazımı sıkın parmaklarını kavıyor ama onu gevşetmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Bu pozisyonda, içimde daha da derinleşiyor ve zar zor nefes alabiliyorum, kalbim yeni, alışılmadık bir korkuyla çarpmaya başlıyor.

Sonra öne doğru eğiliyor ve dudaklarının kulağıma değdiğini hissedebiliyorum. "Hayatının sonuna kadar benimsin," diye fısıldıyor sertçe, nefesinin sıcaklığı tüylerimi diken diken ediyor. "Beni anlıyor musun, Nora? Her şeyin-amcığın, göt deliğın, lanet olası iç düşüncelerin . . . İstedğim gibi kullanmak ve istismar etmek için hepsi benim. Sana sahibim, içeride ve dışarıda, mümkün olan her şekilde ..." Keskin dişleri kulak mememe batıyor ve ani acıyla nefes nefese kalmama neden oluyor. "Beni anlıyor musun?" Sesinde beni korkutan karanlık bir nota var. Bu yeni bir şey -bunu bana daha önce hiç yapmamıştı- ve parmakları boğazımı sıkıp yavaşça ama amansızca hava kaynağını keserken nabzım hızla yükseliyor.

Yükselen panik damarlarıma adrenalin salgılatıyor. "Evet ..." Törpülemeyi başarıyorum, parmaklarım şimdi onun elini pençeliyor, çekmeye çalışıyor. Dehşet içinde yıldızlar görmeye başlıyorum, oda bulanıklaşıyor ve gözlerimin önü kararıyor. *Beni öldürmek istemediğine eminim. Beni öldürmek istemediğine eminim.* Dehşete kapılıyorum ama garip bir nedenden ötürü cinsel organım zonklıyor ve tahrikim önlenemez bir şekilde yükselirken tenimde elektrik ürpertileri dolaşıyor.

"Güzel. Şimdi söyle bana ... kimin karısısın?" Parmakları daha da sıkılaşıyor ve beynim yeterince oksijen almak için mücadele ederken yıldızlar süpernova oluyor. Bedenim boğulmanın eşiğinde ama şu anda hiç olmadığı kadar canlı, her duyum keskinleşmiş ve rafine. Kıcığımın içindeki sikiğin yakıcı kalınlığı, şakağımdaki nefesinin sıcaklığı, tıkanmış klitorisimin nabızı - aynı anda hem çok fazla hem de yeterli değil. Çığlık atmak ve mücadele etmek istiyorum, ama hareket edemiyorum, nefes alamıyorum ... ve sanki çok uzaklardan Julian'ın tekrar "Kimin?" diye sorduğunu duyuyorum.

Bayılmadan hemen önce, boğazımdaki tutuşu gevşiyor ve "Senin" diye boğuluyorum... vücudum acı dolu bir coşku paroksizminde sarsılırken bile, orgazm ani ve şaşırtıcı derecede yoğun, çok ihtiyaç duyulan oksijen ciğerlerime hücum ediyor.

Çılgınca nefes alıp verirken, her tarafım titreyerek ona doğru yığılıyorum. Julian seksime hiç dokunmadan bu şekilde boşaldığıma inanamıyorum.

Ölmekten korkarken geldiğime inanamıyorum.

Bir an sonra dudaklarının terden ıslanmış yanağıma sıyırdığını fark ediyorum. "Evet," diye mırıldanıyor, eli şimdi hafifçe yanağıma okşuyor.

"Aynen öyle bebeğim." Hâlâ içime gömülü, sert aleti beni parçalara ayırıyor, içime giriyor. "Peki senin adın ne?"

"Nora," diye kısık sesle nefes alıyorum, parmakları boynumdan göğüslerime doğru inerken titriyorum. Hâlâ spor sütyenimi giyiyorum ve eli sıkı malzemenin altına girerek göğsümü kavırıyor.

"Nora ne?" diye ısrar ediyor, parmakları meme ucumu sıkıyor. Orgazmım yüzünden dikleşmiş ve hassaslaşmış durumda ve dokunuşu içime yeni bir sıcaklık dalgası gönderiyor. "Nora ne?"

"Nora Esguerra," diye fısıldıyorum, gözlerimi kapatarak. Bu artık asla unutamayacağım bir gerçek ve Julian beni tekrar sikmeye devam ederken, Nora Leston'ın bir daha asla var olmayacağını biliyorum.

Temelli gitti.

Bölüm II: Emlak

Bölüm 11

Nora

Sonraki birkaç hafta boyunca yeni evime yavaş yavaş alışıyorum. Arazi büyüleyici bir yer ve zamanımın çoğunu burayı keşfederek ve sakinleriyle tanışarak geçiriyorum.

Muhafızların yanı sıra, burada yaşayan birkaç düzine insan var, bazıları tek başlarına, bazıları da aileleriyle birlikte. En yaşlı kuşaktan en genç kuşağa kadar hepsi şu ya da bu sıfatla Julian için çalışıyor. Ana ve Rosa gibi bazıları ev ve araziyle ilgilenirken, diğerleri Julian'ın işleriyle ilgileniyor. Kendisi yerleşkeye yeni dönmüş olabilir ama çalışanlarının çoğu Juan Esguerra'nın - Julian'ın babasının- ülkenin en güçlü uyuşturucu baronlarından biri olarak hüküm sürdüğü dönemden beri burada yaşıyor. Benim gibi bir Amerikalı için bir işverene böylesi bir sadakat anlaşılmaz bir şey.

Rosa'ya bu alışılmadık olguyu sorduğumda, "İyi maaş alıyorlar, ücretsiz evleri var ve kocanız birkaç yıl önce çocukları için bir öğretmen bile tuttu," diye açıklıyor. "Buraya pek gelmemiş olabilir ama insanlarıyla ilgilenme konusunda her zaman iyi olmuştur. İsterlerse gitmekte özgürler ama daha iyisini bulamayacaklarını biliyorlar. Ayrıca, burada korunuyorlar, ama dışarıda onlar ve aileleri meraklı polisler ya da Esguerra örgütü hakkında bilgi arayan herkes için adil bir oyun." Bana alaycı bir gülümseme vererek ekliyor: "Annem der ki, bir kez bu hayatın bir parçası olursan, her zaman bu hayatın bir parçası olursun. Geri dönüşü yoktur."

"Peki neden bu hayatı seçtiler?" Amazon yağmur ormanlarının kıyısında bir silah tüccarının izole edilmiş yerleşkesine taşınmaya neyin sebep olduğunu anlamaya çalışarak soruyorum. Böyle bir şeyi isteyerek yapacak pek fazla akli başında insan tanımıyorum - özellikle de eve dönmenin kolay bir yolu olmadığını biliyorlarsa.

Rosa omuz silkiyor. "Herkesin farklı bir hikayesi var. Bazıları yetkililer tarafından aranıyordu; bazıları ise tehlikeli insanların düşmanı oldu. Ailem buraya yoksulluktan kaçmak ve bana ve kardeşlerime daha iyi bir yaşam sağlamak için geldi. Risk aldıklarını biliyorlardı ama başka çareleri olmadığını düşünüyorlardı.

bir seçim. Annem bugün bile kendileri ve çocukları için doğru kararı verdiklerine inanıyor."

"Sonra bile-?" Sormaya başlıyorum, sonra Rosa için acı verici anıları tekrar gündeme getirmek üzere olduğumu fark edince çenemi kapatıyorum.

"Evet, sonrasında bile" diyor, yarım ağızla sorduğum soruyu anlayarak. "Hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktur. Yine de ölebilirlerdi. Babam ve Eduardo -en büyük kardeşim- işlerini yaparken öldürüldüler ama en azından işleri vardı. Ailemin köyünde iş yoktu ve şehirler daha da kötüydü. Ailem masaya yemek koyabilmek için ellerinden geleni yapmış ama yeterli olmamış. Annem bana hamile kaldığında, o zamanlar on iki yaşında olan Eduardo, sırf ailemiz açlıktan ölmesin diye uyuşturucu kuryesi olmak için Medellin'e gitmiş. Babam onu durdurmak için peşinden gitmiş ve o sırada ikisi Medellín Karteli ile görüşmeler yapmak için şehirde bulunan Juan Esguerra ile karşılaşmışlar. Hem babama hem de kardeşime kendi organizasyonunda bir iş teklif etti ve gerisi tarih oldu." Duruyor ve devam etmeden önce bana gülümsüyor, "Gördüğün gibi Nora, Senyor Esguerra için çalışmak ailem için en iyi alternatifti. Annemin de dediği gibi, en azından onun gençliğinde yaptığı gibi yiyecek için kendimi satmak zorunda kalmadım."

Rosa bu son kısmı hiç acımadan ya da kendine acımadan söylüyor. Sadece gerçekleri ifade ediyor. Rosa, Esguerra malikanesinde doğduğu için kendini gerçekten şanslı sayıyor. Ailesine iyi bir yaşam sağladıkları için Julian ve babasına minnettar ve Amerika'yı görme özlemine rağmen ıssız bir yerde yaşamayı umursamıyor. Ona göre bu yerleşke evidir.

Tüm bunları yürüyüşlerimiz sırasında öğreniyorum. Rosa koşu yapmaktan hoşlanmasa da, sabahları hava çok sıcak ve bunaltıcı olmadan önce benimle tempolu bir yürüyüş yapmaktan çok mutlu oluyor. Bu, buradaki üçüncü günümde yapmaya başladığımız bir şey ve hızla günlük rutinin bir parçası haline geldi. Rosa ile vakit geçirmeyi seviyorum; zeki ve arkadaş canlısı, bana biraz arkadaşım Leah'yı hatırlatıyor. Rosa da benimle arkadaşlık etmekten hoşlanıyor gibi görünüyor - gerçi buradaki konumum göz önüne alındığında bana karşı nazik olacağından eminim. Malikânedeki herkes bana saygı ve nezaketle davranıyor.

Ne de olsa ben Senyor'un karısıyım.

Spor salonundaki olaydan sonra, Julian'la evli olduğum gerçeğini kabullenmek için elimden geleni yaptım - beni kaçıran güzel, ahlaksız adam

Şimdi de kocam. Bu beni hala bir şekilde rahatsız eden bir fikir ama her geçen gün buna daha da alışıyorum. Julian beni kaçırdığında hayatım geri dönülmez bir değişti ve o uzak 'normal' gelecek uzun zaman önce vazgeçmem gereken bir hayaldi. Beni kaçıran kişiye aşık olurken bu hayale tutunmak, en başta ona karşı bir şeyler hissetmek kadar mantıksızdı.

Geleceğimde banliyöde bir ev ve iki buçuk çocuk yerine, Amazon ormanlarının yakınında sıkı korunan bir yerleşke ve beni hem heyecanlandıran hem de korkutan bir adam var. Julian'la çocuk sahibi olmayı hayal etmek benim için imkânsız ve on yedi yaşındayken taktırdığım üç yıllık doğum kontrol hapının birkaç ay içinde etkisini yitireceği gerçeğinden korkuyorum. Bir noktada bu konuyu Julian'a açmam gerekecek ama şimdilik bunu düşünmemeye çalışıyorum. Anne olmaya, eş olmaya hazır olduğumdan daha hazır değilim ve bu seçimin bana dayatılması ihtimali beni soğuk terler dökmeye itiyor. Julian'ı seviyorum ama adam kaçırmak ve öldürmek konusunda hiçbir şey düşünmeyen bir adamla çocuk büyütme? Bu tamamen başka bir mesele.

Ailem ve evdeki arkadaşlarım yardımcı olmuyor. Leah ile bir kez konuştum, ona aceleyle evlendiğimi söyledim ve tepkisi en hafif tabirle şok oldu.

"O silah tüccarıyla mı evlendin?" diye hayretle haykırdı. "Sana ve Jake'e yaptığı onca şeyden sonra mı? Delirdin mi sen? Daha on dokuz yaşındasın ve o hapiste olmalı!" Her ne kadar her şeyi olumluya çevirmeye çalışsam da, telefonu kapattığında kaçırılmamın bana birkaç kart eksik bıraktığını düşündüğünü söyleyebilirdim.

Ailem daha da kötü. Onlarla her konuştuğumda, beklenmedik evliliğim ve Julian'ın geleceğimizle planları hakkında sordukları soruları savuşturmak zorunda kalıyorum. Endişemi arttırdıkları için onları suçlamıyorum; benim için çok endişelendiklerini biliyorum. Son görüntülü görüşmemizde annemin gözleri ağlamış gibi kızarmış ve şişmişti. Düşünümde onlara anlattığım alelacele uydurulmuş hikâyenin endişelerini hafifletmek için pek bir işe yaramadığı ortada. Ailem Julian ile ilişkimin nasıl başladığını biliyor ve saf kötülük olarak gördükleri bir adamla mutlu olabileceğime inanmakta zorlanıyorlar.

Yine de mutluyum, gelecekle ilgili endişelerim bir yana. İçimdeki buz gibi boşluk gitti, yerini göz kamaştırıcı bir duygu bolluğu aldı

ve hisler. Sanki hayatımın siyah-beyaz filmi teknik renklerle yeniden çekilmiş gibi.

Julian'la birlikteyken, tam olarak anlayamadığım ve kabullenemediğim bir şekilde tam ve mutluyum. Onunla tanışmadan önce mutsuz değildim. Harika arkadaşlarım, sevgi dolu bir ailem ve önümde sıra dışı olmasa da iyi bir hayat vaat eden bir hayatım vardı. Karnımda meşhur kelebekleri uçuşturan bir sevgilim bile vardı - Jake. Hayatımı zenginleştirmek ve bana eksik olan şeyi vermek için Julian'la olan bu ilişki gibi sapkın bir şeye bir şekilde ihtiyaç duymam hiç mantıklı değil.

Tabii ki, ben psikiyatrist değilim. Belki de hislerimin bir açıklaması vardır. -Bastırdığım bir çocukluk travması ya da beynimdeki kimyasal bir dengesizlik. Ya da belki de sadece Julian ve adadaki o ilk günlerden beri fiziksel ve duygusal tepkilerimi kasıtlı bir şekilde şekillendirmesi. Onun koşullandırma yöntemlerinin farkındayım, ancak bunları fark etmem etkinliklerini değiştirmiyor. Manipüle edildiğinizi bilmek ve aynı zamanda bu manipülasyonun sonuçlarından zevk almak garip.

Ama tadını çıkarıyorum. Julian'la birlikte olmak heyecan verici - hem korkutucu hem de heyecan verici, vahşi bir kaplana binmek gibi. Herhangi bir anda onun hangi yönünü göreceğimi asla bilemiyorum: büyüleyici aşık ya da zalim efendi. Ve her ne kadar berbat olsa da, ikisini de istiyorum - ikisine de bağımlıyım. Aydınlık ve karanlık, şiddet ve şefkat - hepsi bir arada, dengemi bozan ve Julian'ın büyüüne daha da kapılmama neden olan uçucu, baş döndürücü bir kokteyl oluşturuyor.

Elbette onu artık her gün görüyor olmamın da bir faydası yok. Adadayken Julian'ın sık sık ortadan kaybolması, zihnim ve bedenim üzerindeki güçlü etkisinden kurtulmam için bana zaman tanıyor ve duygusal dengemi korumamı sağlıyordu. Ancak burada, üzerimde kurduğu manyetik çekimden kurtulmanın, kendimi onun sarhoş edici cazibesinden korumanın hiçbir yolu yok. Geçen her günle birlikte ruhumun biraz daha fazlasını ona kaptırıyorum, ona olan ihtiyacım zamanla azalmak yerine artıyor.

Beni çıldırmaktan alıkoyan tek şey Julian'ın da bana aynı güçle çekildiğini bilmek. Maria'ya olan benzerliğimden mi yoksa açıklanamaz kimyamızdan mı bilmiyorum ama bağımlılığın her iki şekilde de işlediğini biliyorum.

Julian'ın bana olan açlığı sınır tanımıyor. Beni her gece birkaç kez alıyor - ve çoğu zaman gündüzleri de - yine de hissediyorum ki hala

daha fazlasını istiyor. Bakışlarının yoğunluğunda, bana her zaman dokunuşunda, bana sarılışında bu var. Ellerini üzerimden çekemiyor ve bu da ona karşı duyduğum çaresiz çekim konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Yatak odası dışında da benimle vakit geçirmekten hoşlanıyor gibi görünüyor. Sözünü tutarak Julian beni eğitmeye başladı, bana nasıl dövüşüleceğini ve farklı silahların nasıl kullanılacağını öğretti. İlk sarsıntılı başlangıçtan sonra, mükemmel bir eğitmen olduğu ortaya çıktı - bilgili, sabırlı ve şaşırtıcı derecede kendini adanmış. Neredeyse her gün birlikte antrenman yapıyoruz ve bu birkaç hafta içinde, önceki üç ay boyunca kendimi savunma kurslarımda öğrendiğimden daha fazlasını öğrendim. Elbette, bana öğrettiklerine kendini savunma demek yanlış olur; Julian'ın dersleri bir tür suikastçı eğitim kampıyla daha çok benzerlik gösteriyor.

"Her seferinde öldürmeyi hedefleyeceksin," diyor öğleden sonraki bir seansta bana duvardaki küçük bir hedefe bıçak attırırken. "Senin cüssen ya da gücün yok, bu yüzden senin için her şey hız, refleksler ve acımasızlıkla ilgili. Rakiplerini hazırlıksız yakalamalı ve onlar senin ne kadar yetenekli olduğunu fark etmeden önce onları ortadan kaldırmalısın. Her vuruşunuz ölümcül olmalı; her hamleniz saygın olmalı."

"Ya onları öldürmek istemiyorsam?" Ona bakarak soruyorum. "Ya sadece onları yaralayıp kaçmak istiyorsam?"

"Yaralı bir adam hala size zarar verebilir. Bir tetiği çekmek ya da seni bıçaklamak için fazla güç gerekmez. Düşmanın hayatta kalmasını istemek için iyi bir neden yoksa, öldürmeyi hedeflersin, Nora. Beni anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum ve küçük, keskin bir bıçağı duvara fırlatıyorum. Hedefe sertçe çarpıyor, sonra da tahtaya zar zor çizik atarak yere düşüyor. En iyi denemem değildi ama önceki beş denemeden daha iyiydi.

Julian'ın dediklerini yapabilir miyim bilmiyorum ama bir daha asla savunmasız hissetmek istemediğimi biliyorum. Eğer bu bir suikastçının becerilerini öğrenmek anlamına geliyorsa, bunu seve seve yaparım. Bu onları kullanacağım anlamına gelmiyor ama kendimi koruyabileceğimi bilmek beni daha güçlü ve özgüvenli hissettiriyor, teröristlerle geçirdiğim zamandan kalan kabuslarla başa çıkmama yardımcı oluyor.

Rahatladım, onlar da daha iyi oldu. Sanki bilinçaltım Julian'ın burada olduğunu, onun yanında güvende olduğumu biliyor. Elbette, çılgılık atarak uyandığımda, bana sarılmak ve kabusu kovalamak için orada olması da yardımcı oluyor.

Bu ilk kez, malikâneye varışından sonraki üçüncü gece oluyor. Yine Beth'in ölümünü, içinde boğulduğum kan okyanusunu hayal ediyorum, ama bu sefer güçlü kollar beni yakalıyor, vahşi akıntıdan kurtarıyor. Bu kez gözlerimi açtığımda karanlıkta yalnız değilim. Julian başucu lambasını yakmış ve güzel yüzünde endişeli bir ifadeyle beni sarsarak uyandırıyor.

"Şimdi buradayım," diye yatıştırıyor, titrememi durduramadığımda beni kucağına çekiyor, hatırladığım dehşetin gözyaşları yüzümden aşağı akıyor. "Her şey yolunda, söz veriyorum. . ." Hıçkırarak aldığım nefesler sakinleşene kadar saçlarımı okşuyor ve sonra usulca soruyor: "Sorun ne bebeğim? Kötü bir rüya mı gördün? Adımı haykırıyordun..."

Başımı sallıyorum, tüm gücümle ona sarılıyorum. Teninin sıcaklığını hissedebiliyorum, kalbinin düzenli atışını duyabiliyorum ve kâbus yavaş yavaş başlıyor, zihnim şimdiki zamana geri dönüyor. "Beth'ti," diye fısıldıyorum sesim kesilmeden konuşabildiğimde. "Ona işkence ediyordu... onu öldürüyordu."

Julian'ın kolları etrafımda sıklaşıyor. Hiçbir şey söylemiyor ama öfkesini, yakıcı hiddetini hissedebiliyorum. Beth onun için bir hizmetçiden çok daha fazlasıydı, yine de ilişkilerinin tam doğası benim için her zaman gizem olmuştu.

Zihnimi dolduran kanlı görüntülerden uzaklaşmak için çaresizce, adada geçirdiğim süre boyunca içimi kemiren merakı gidermeye karar veriyorum. "Beth'le nasıl tanıştınız?" Julian'ın yüzüne bakmak için geri çekilerek soruyorum. "Adaya benimle birlikte nasıl geldi?"

Bana bakıyor, gözleri anılarla kararmış. Önceden ne zaman bu tür sorular sorsam beni başından savar ya da konuyu değiştirirdi ama artık aramızdaki şeyler farklı. Julian benimle konuşmaya, hayatına daha fazla girmeme izin vermeye daha istekli görünüyor.

"Yedi yıl önce kartellerden biriyle bir toplantı için Tijuana'daydım," diye başlıyor konuşmaya bir süre sonra. "İşim bittikten sonra şehrin kırmızı ışık bölgesi olan Zona Norte'de eğlence aramaya çıktım. Ara sokaklardan birinden geçerken onu gördüm ... çılgık atan, ağlayan bir kadın yerde yatan küçük bir figüre sarılmıştı."

"Beth," diye fısıldıyorum, bana kızı hakkında anlattıklarını hatırlayarak.

"Evet, Beth," diye onayladı. "İlgilendirmezdi, ama bir gün birkaç içki içtim ve merak ettim. Ben de yaklaştım. . . ve işte o zaman

Yerdeki küçük figürün bir çocuk olduğunu gördü. Kızıl kıvrıkcık saçlı güzel bir kız çocuğu, başında ağlayan kadının minik bir kopyası." Gözlerine vahşi, öfkeli bir parıltı girdi. "Çocuk bir kan gölünün içinde yatıyordu, küçük göğsünde bir kurşun yarası vardı. Görünüşe göre, pezevenğinin çocuğu daha *farklı* zevkleri olan bazı müşterilere sunmasına izin vermek istemeyen annesini cezalandırmak için öldürülmüştü."

Keskin ve güçlü bir mide bulantısı boğazımda yükseliyor. Yaşadığım her şeye rağmen, dışarıda böyle canavarların olduğunu bilmek beni hala dehşete düşürüyor. Aşık olduğum adamdan çok daha kötü canavarlar.

Beth'in dünyayı siyahın tonlarında görmesine şaşmamalı; hayatı karanlık tarafından ele geçirilmişti.

"Hikayenin tamamını duyduğumda Beth ve kızını yanıma aldım," diye devam ediyor Julian alçak ve sert bir sesle. "Yine de beni ilgilendirmezdi, ama bu tür bir şeyi görmezden gelemezdim - en azından o çocuğun cesedini gördükten sonra. Kızı Tijuana'nın hemen dışındaki bir mezarlığa gömdük. Sonra birkaç adamımı aldım ve Beth'le birlikte pezevengi aramak için geri döndük." Yumuşak bir sesle "Beth onu bizzat öldürdü" derken dudaklarında küçük, hain bir gülümseme beliriyor. Onu ve iki haydutunu, kızının öldürülmesine yardım edenleri."

Tekrar ağlamaya başlamak istemediğim için yavaşça nefes alıyorum. "Ve ondan sonra senin için çalışmaya mı geldi? Ona böyle yardım ettikten sonra mı?"

Julian başını sallar. "Evet. Tijuana'da kalması güvenli değildi, ben de ona özel aşçım ve hizmetçim olarak iş teklif ettim. Elbette kabul etti -Meksika'da sokak fahişesi olmaktan çok daha iyiydi- ve ondan sonra benimle her yere seyahat etti. Sizi satın almaya karar verdiğimde ona adada kalıcı olarak kalma fırsatı sundum ve hikayenin geri kalanını biliyorsunuz."

"Evet, biliyorum," diye mırıldanıyorum, kendimi onun kucağından kurtarmak için göğsünü itiyorum - aniden rahatlatıcı olmaktan ziyade boğucu hissettiren bir kucaklama. Hikâyenin 'seni elde etmek' kısmı, buraya nasıl geldiğimin tatsız bir hatırlatıcısı. . . yanımdaki adamın kaçırılmamı acımasızca planladığı ve gerçekleştirdiği gerçeğini. Kötülük spektrumunda, Julian tamamen siyah tarafta olmayabilir, ama çok da uzakta değil.

Yine de günler geçtikçe kâbuslarım yavaş yavaş azalıyor. Ne kadar sapkınca olsa da, şimdi beni kaçırın kişiye geri döndüğüm için, ondan çalınmanın çilesini atlatmaya başlıyorum. Sanatım bile daha huzurlu hale geldi. Hala hissediyorum

Patlamanın alevlerini resmetmek zorunda kaldım, ancak yeniden manzaralarla ilgilenmeye başladım, mülkün sınırlarına tecavüz eden yağmur ormanlarının vahşi güzelliğini tuvalde yakaladım.

Daha önce olduğu gibi Julian hobimi teşvik ediyor. Benim için atölye kurmanın yanı sıra, Fransa'nın güneyinden gelen ve kalın bir aksanla İngilizce konuşan zayıf, yaşlı bir adam olan bir sanat eğitmeni tuttu. Mösyö Bernard yetmişli yaşlarının sonunda emekli olmadan önce Avrupa'nın en iyi sanat okullarında ders vermişti. Julian'ın onu malikâneye gelmeye nasıl ikna ettiği hakkında hiçbir fikrim yok ama varlığı için minnettarım. Bana öğrettiği teknikler, daha önce eğitim videolarım aracılığıyla öğrendiklerimden çok daha ileri düzeyde ve Mösyö Bernard gibi ben de sanatımda yeni bir gelişmişlik düzeyi görmeye başladım bile.

Ağır Fransız aksanıyla "Yeteneklisiniz, Senyora," diyor, ormanda gün batımını resmetmeye çalıştığım son denememi incelerken. Ağaçlar, batan güneşin parlayan turuncu ve pembesine karşı karanlık görünüyor, resmin kenarları bulanık ve odak dışı. "Bu nasıl desem? Neredeyse *uğursuz* bir havası mı var?" Bana bakıyor, soluk bakışları birden merakla keskinleşiyor. "Evet," diye yumuşak bir sesle devam ediyor beni birkaç dakika inceledikten sonra. "Yeteneğin ve daha fazlası var - içinde sanatınla ortaya çıkan bir şey. Bu kadar genç birinde nadiren gördüğüm bir karanlık."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için ona gülümsemekle yetiniyorum. Mösyö Bernard'ın kocamın mesleğini bilip bilmediğinden emin değilim ama yaşlı eğitmenin Julian'la ilişkimin nasıl başladığına dair hiçbir fikri olmadığından neredeyse eminim.

Artık dünya beni yakışıklı, zengin bir adamın şımartılmış genç karısı olarak görüyor ve hepsi bu.

* * *

"Seni Stanford'da kış dönemi için kaydettirdim," diyor Julian bir akşam yemeğinde gelişigüzel bir şekilde. "Yeni bir online programları var. Henüz deneysel aşamada ama ilk geri bildirimler oldukça iyi. Hepsi aynı profesörler; sadece dersler canlı yerine kaydediliyor."

Çenem düştü. *Stanford'a* mı kayıtlıyım? Bırakın ilk on üniversiteyi, herhangi bir üniversitenin söz olduğunu bile bilmiyordum. "Ne?" "Ne?" dedim.

inanamayarak çatalımı bıraktım. Ana bizim için lezzetli bir yemek hazırlamıştı ama artık tabağımdaki yemekle ilgilenmiyordum, tüm dikkatim Julian'a odaklanmıştı.

Bana sakince gülümsüyor. "Ailene iyi bir eğitim alacağına dair söz verdim ve bu sözü yerine getiriyorum. Stanford'u sevmiyor musun?"

Şaşırmış bir şekilde ona baktım. Stanford hakkında bir fikrim yok çünkü oraya gitme ihtimalini hiç düşünmemiştim bile. Okuldaki notlarım iyiydi ama SAT puanlarım çok yüksek değildi ve ailem zaten bu kadar pahalı bir okulu karşılayamazdı. Devlet üniversitesinden sonra devlet üniversitelerinden birine geçiş benim diploma alma yolum olacaktı, bu yüzden Stanford'a veya onun kalibresindeki herhangi bir okula hiç bakmadım. "Beni nasıl kabul ettirdin?" Sonunda sormayı başardım. "Kabul oranları tek haneli rakamlarda değil mi? Yoksa online program daha mı az rekabetçi?"

Julian tabağına ikinci bir porsiyon tavuk doldururken, "Hayır, sanırım daha da rekabetçi," diyor. "Sanırım bu yıl programa sadece yüz öğrenci alıyorlar ve yaklaşık on bin başvuru vardı."

"O zaman nasıl-" Söylemeye başladım, sonra Julian'ın servetine ve bağlantılarına sahip biri için beni seçkin bir okula sokmanın çocuk oyuncağı olduğunu fark edince sustum. "Yani Ocak'ta mı başlıyorum?" Onun yerine soruyorum, şokun etkisi geçmeye başladıkça heyecanım damarlarımda dolaşıyor. *Stanford. Aman Tanrım, Stanford'a gideceğim.* Muhtemelen kendi liyakatimle giremediğim için kendimi suçlu hissetmeliyim ya da en azından Julian'ın yüksek elçiliğine öfkelenmeliyim

-Ama tek düşünebildiğim, haberi verdiğimde ailemin vereceği tepki. *Lanet olası Stanford'a gideceğim!*

Julian başını sallıyor, biraz daha pirinç almak için uzanıyor. "Evet, kış dönemi o zaman başlıyor. Önümüzdeki birkaç gün içinde size bir oryantasyon paketi gönderecekler, böylece sınıf gereksinimlerini öğrendikten sonra ders kitaplarınızı sipariş edebileceksiniz. Zamanında size ulaştırılmasını sağlayacağım."

"Vay canına, tamam." Bu büyüklükte bir şey için uygun bir yanıt olmadığını biliyorum ama söyleyecek daha akıllıca bir şey bulamıyorum. İki haftadan kısa bir süre içinde dünyanın en prestijli üniversitelerinden birinde öğrenci olacağım - Julian benim için tekrar geldiğinde beklediğim en son şeydi. Kabul ediyorum, online bir program olacak ama yine de hayal edebileceğim her şeyden çok daha iyi.

Aklıma bir dizi soru geliyor. "Bölümüm ne olacak? Ne okuyacağım?" Julian'ın bu kararı da benim için verip vermediğini merak ederek soruyorum. Üniversite eğitimim konusunu kendi ellerine alması beni şaşırtmıyor; ne de olsa beni kaçıran ve onunla evlenmeye zorlayan adam bu. Bana seçenek sunma konusunda pek başarılı sayılmaz.

Julian bana hoşgörölü bir gülümseme veriyor. "Nasıl istersen, evcil hayvanım. Sanırım almanız gereken ortak bir dizi ders var, bu yüzden bir ya da iki yıl boyunca ana dalınıza karar vermeniz gerekmeyecek. Ne okumak istediğine dair bir fikrin var mı?"

"Hayır, pek sayılmaz." Ne yapmak istediğimi anlamak için farklı alanlarda dersler almayı planlıyordum ve Julian'ın bana bu seçeneği bırakmasına sevindim. Lisede çoğu derste eşit derecede başarılı olmuştum, bu da kariyer seçeneklerimi daraltmamı zorlaştırıyordu.

"Bunu çözmek için hâlâ vaktin var," diyor Julian, sanki bir rehber öğretmen gibi konuşarak. "Aceleyle gerek yok."

"Doğru, uh-huh." Bir parçam bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyor. İki saatten kısa bir süre önce Julian beni havuz kenarında köşeye sıkıştırdı ve şezlonglardan birinde beynimi sikti. Beş saatten kısa bir süre önce, bana bir adamı parmaklarımla gözünden bıçaklayarak nasıl etkisiz hale getireceğimi öğretti. İki gece önce beni yatağıma bağladı ve kırbaçla kırbaçladı. Ve şimdi de üniversitedeki olası bölümümü mü tartışıyoruz? Olayların bu kadar garip bir şekilde gelişmesini aklıma çalışırken, Julian'a otomatik pilotta "Peki üniversitede ne okudun?" diye soruyorum.

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, Julian'ın üniversiteye gidip gitmediği hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum - her gece birlikte uyuduğum adam hakkında hâlâ çok az şey biliyorum. Kaşlarımı çatarak hızlı bir zihinsel hesaplama yapıyorum. Rosa'ya göre, Julian'ın ailesi on iki yıl önce öldürölmüş, o da babasının işini devralmış. Beth'in bana Julian'ın yirmi dokuz yaşında olduğunu söylemesinin üzerinden yaklaşık yirmi ay geçtiğini düşünürsek, bugün otuz bir yaşlarında olmalıydı - bu da babasının işini on dokuz yaşında devraldığı anlamına geliyordu.

İlk kez, Julian'ın babasının yerini alıp yasadışı bir uyuşturucu operasyonunun başına geçtiğinde ve onu son teknoloji ürünü -ama aynı derecede yasadışı- bir silah imparatorluğuna dönüştürdüğünde benim yaşlarımda olduğunu fark ediyorum.

Julian beni şaşırtarak "Elektrik mühendisliği okudum." dedi.

"Ne?" Şaşkınlığımı gizleyemiyorum. "Ama babanın işini çok genç yaşta devraldığını sanıyordum-"

"Ben yaptım." Julian bana eğlenen bir bakış attı. "Caltech'i bir buçuk yıl sonra bıraktım. Ama oradayken hızlandırılmış bir programla elektrik mühendisliği okudum."

Caltech mi? Julian'a yeni keşfettiğim bir saygıyla bakıyorum. Zeki olduğunu hep biliyordum ama Caltech'te mühendislik yapmak bambaşka bir zekâ seviyesi. "Bu yüzden mi silah ticareti yapmayı seçtin? Mühendislik geçmişin olduğu için mi?"

"Evet, kısmen. Kısmen de orada uyuşturucu ticaretinden daha fazla fırsat gördüğüm için."

"Daha fazla fırsat mı?" Çatalımı elime alıp parmaklarımın arasında döndürürken Julian'ı inceliyor, bir suç girişimini bir başkası için terk etmesine neyin sebep olduğunu anlamaya çalışıyorum. Elbette onun zekâ ve azim düzeyine sahip biri daha iyi bir şey yapmayı seçebilirdi -daha az tehlikeli ve ahlaksız bir şey. "Neden Caltech'ten diplomanızı alıp onunla meşru bir şey yapmadınız?" Birkaç dakika sonra sordum. "Eminim istediğin herhangi bir işe girebilirdin ya da kurumsal dünyayı sevmiyorsan kendi işini kurabilirdin."

Bana bakıyor, ifadesi okunamıyor. "Bunu düşündüm," diyor ve beni bir kez daha şaşırtıyor. "Maria'nın ölümünden sonra Kolombiya'dan ayrıldığımda, o dünyayla işimin bitmesini istedim. Gençlik yıllarımda geri kalanında, babamın bana öğrettiği dersleri unutmak, içimdeki şiddeti kontrol altında tutmak için elimden geleni yaptım. Bu yüzden Caltech'e kaydoldum - çünkü farklı bir yol izleyebileceğimi düşündüm ... olmam gereken kişiden başka biri olabileceğimi düşündüm."

Ona bakıyorum, nabzım hızlanıyor. Julian'ın şu anda sürdüğü hayattan farklı bir şey istediğini itiraf ettiğini ilk kez duyuyorum. "Peki sen neden yapmadın? Baban öldükten sonra seni o dünyaya bağlayan hiçbir şey kalmadı..."

"Haklısın." Julian bana ince bir gülümseme veriyor. "Babamın ölümünü görmezden gelebilir ve diğer kartelin onun organizasyonunu ele geçirmesine izin verebilirdim. Bu kolay olurdu. O anda nerede olduğumu ya da hangi ismi kullandığımı bilmiyorlardı, bu yüzden yeni bir başlangıç yapabilir, üniversiteyi bitirebilir ve Silikon Vadisi'ndeki start-up'lardan birinde iş girebilirdim. Annemi de öldürmemiş olsalardı muhtemelen bunu yapardım."

"Annen mi?"

"Evet." Güzel yüz hatları nefretle buruşuyor. "Düzinelerce kişiyle birlikte onu da burada, arazide vurdular. Bunu görmezden gelemezdim." Hayır, elbette görmezden gelemezdi. Julian gibi intikam için çoktan işlemiş birini değil. Bana Maria'yı öldüren adamlarla ilgili anlattığı hikâyeyi hatırlayınca, tenimde bir ürperti hissediyorum. "Yani geri geldin ve onları öldürdün mü?"

"Evet. Babamın kalan tüm adamlarını topladım ve yenilerini kiraladım. Gece yarısı saldırdık ve kartel liderlerini evlerinde vurduk. Bu kadar hızlı bir misilleme beklemiyorlardı ve biz de onları hazırlıksız yakaladık." Dudakları karanlık bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Sabah olduğunda, hayatta kalan kimse yoktu ve ne olduğumu görmezden gelebileceğimi düşünerek aptallık ettiğimi biliyordum... olmak için doğduğum katilden başka bir şey olabileceğimi hayal etmek."

Tenimin üzerinde dolaşan ürperti tüylerimi diken diken ediyor. Julian'ın bu yönü beni korkutuyor ve titremelerini önlemek için ellerimi masanın altında birbirine kenetliyorum. "Bana ailenin ölümünden sonra bir terapistte gittiğini söylemiştin. Çünkü daha fazlasını öldürmek istiyordun."

"Evet, evcil hayvanım." Mavi gözlerinde vahşi bir parıltı var. "Kartel liderlerini ve ailelerini öldürdüm ve her şey bittiğinde, daha fazla kana ... daha fazla ölüme susamıştım. Uzakta olduğum yıllar boyunca içimdeki özlem daha da arttı; sözde 'normal' bir hayat sürmek bunu daha iyi değil, daha kötü hale getirdi." Duraklıyor ve bakışlarında gördüğüm siyah gölgeler beni ürpertiyor. "Bir terapistte görünmek doğamla savaşmak için son bir çabaydı ve bunun beyhude olduğunu anlamam uzun sürmedi - ilerlemenin tek yolu onu kucaklamak ve kaderimi kabul etmektir."

"Ve bunu silah ticaretine girerek yaptın." Sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. "Bir suçlu haline gelerek."

O anda Ana yemek odasına giriyor ve masadaki bulaşıkları toplamaya başlıyor. Onu izlerken, içimdeki soğukluğu dağıtmaya çalışarak yavaşça ovuşturuyorum. Julian'ın bir seçeneği olması ve bilinçli olarak en karanlık yanını kucaklamayı seçmesi bir bakıma durumu daha da kötüleştiriyor. Bu bana kurtuluş olmadığını, yaptığı hatayı görmesini sağlama şansı olmadığını söylüyor. Suç dolu bir hayatın alternatifi olduğunu hiç bilmediğinden değil; tam tersine, böyle bir alternatifi deneyimlemiş ve reddetmeye karar vermiş.

"Başka bir şey ister misiniz?" Ana bize soruyor ve ben tatlıyı düşünemeyecek kadar rahatsız bir şekilde sessizce başımı sallıyorum. Julian ise her zamanki gibi telaşsız bir ses tonuyla bir fincan sıcak çikolata istiyor.

Ana odadan çıktığında, Julian sanki düşüncelerimin yönünü sezmiş gibi bana gülümsüyor. "Ben her zaman bir suçluydum, Nora," diyor usulca. "İlk kez sekiz yaşındayken öldürdüm ve o zaman geri dönüşü olmayacağını biliyordum. Bir süre bu bilgiyi gömmeye çalıştım ama hep oradaydı, aklımın başıma gelmesini bekliyordu." Koltuğunda arkasına yaslanıyor, duruşu bir orman kedisinin tembelce yayılması gibi tembel ama yırtıcı. "İşin aslı, bu tür bir hayata ihtiyacım var, evcil hayvanım. Tehlike, şiddet ve tüm bunlarla birlikte gelen güç, sıkıcı bir şirket işinin asla sahip olamayacağı bir şekilde bana uyuyor." Duraklıyor, sonra gözleri parlayarak ekliyor: "Bana yaşadığımı hissettiriyorlar."

* * *

O akşam yatak odasına gittiğimizde, Julian iPad'inde birkaç acil iş e-postasına yanıt verirken ben hızlı bir duş almaya gidiyorum. Nemli vücuduma sardığım havluyla banyodan çıktığımda, tableti bir kenara bırakmış ve soyunmaya başlamıştı. Gömleğini çıkarırken, içinde alışılmadık bir heyecan, hareketlerinde daha önce olmayan bastırılmış bir enerji hissediyorum.

"Ne oldu?" Temkinli bir şekilde soruyorum, önceki konuşmamız zihnimde taze. Julian'ı heyecanlandıran şeyler, çoğu zaman beni ürpertecek şeylerdir. Yatağın yanında durup havluyu düzeltiyorum, garip bir şekilde kendimi henüz onun bakışlarına açmaya isteksizim.

Çoraplarını çıkarmak için yatağa otururken bana parlak bir gülümseme veriyor. "Sana iki Al-Quadar hücresi hakkında istihbarat aldığımızı söylediğimi hatırlıyor musun?" Başımı salladığımda, "Onları yok etmeyi başardık ve hatta bu süreçte üç teröristi yakaladık. Lucas onları sorgulamak için buraya getiriyor, yani sabah gelecekler."

"Ah." Ona bakıyorum, midem rahatsız edici bir duygu karışımıyla çalkalanıyor. Julian'ın dünyasında 'sorgulamanın' ne anlama geldiğini anlıyorum. Kocamın büyük olasılıkla bu adamlara işkence edeceği fikri beni dehşete düşürmeli ve tiksindirmeli - ve tiksiniyorum da - ama içten içe bir tür hastalıklı, intikamcı bir sevinç de hissediyorum. Bu beni, kocamın o adamlara işkence etme ihtimalinden çok daha fazla rahatsız eden bir duygu.

Julian'ın yarın onları sorgulayacağını düşündüm. Bu adamların Beth'i öldürenlerle aynı kişiler olmadığını biliyorum ama bu hakkındaki hislerimi değiştirmiyor. Bir yanım Beth'in ölümünün bedelini ödemelerini, Majid'in yaptıklarının cezasını çekmelerini istiyor.

Görünüşe göre tepkimi yanlış yorumlayan Julian ayağa kalktı ve yumuşak bir sesle, "Merak etme, evcil hayvanım. Sana zarar vermeyecekler, bundan emin olabilirsin." Ben daha cevap veremediğim kot pantolonunu aşağı iterek ereksiyon halini ortaya çıkardı.

Çıplak vücudunu gördüğümde içimi bir arzu dalgası kaplıyor ve zihinsel karmaşama rağmen içimi ısıtıyor. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde Julian koma sırasında kaybettiği kaslarının bir kısmını geri kazandı ve daha da çarpıcı, omuzları inanılmaz derecede geniş ve teni sıcak güneşten dolayı koyu bronzlaşmış. Gözlerimi yüzüne dikerek, bu kadar güzel birinin içinde nasıl böyle bir kötülük taşıyabildiğini yüzüncü kez merak ediyorum

-Ve bu kötülüğün bir kısmının bana bulaşmaya başlayıp başlamadığını.

"Burada bana zarar vermeyeceklerini biliyorum," diyorum sessizce o bana uzanırken. "Onlardan korkmuyorum."

Havluyu bedenimden çekip dikkatsizce yere bırakırken dudaklarında alaycı bir yarı gülümseme beliriyor. "*Benden* korkuyor musun?" diye mırıldanarak bana yaklaşıyor. Ellerini kaldırarak göğüslerimi geniş avuçlarının içine alıyor ve sıkıyor, başparmakları meme uçlarımla oynuyor. Bana bakarken, mavi gözlerinde eğlenen ama biraz da acımasız bir parıltı fark ediyorum.

"Olmalı mıyım?" Kalp atışlarım hızlanıyor, karnıma sürtünen sert aletini hissettiğimde içim kasılıyor. Elleri çıplak göğüslerimin hassas derisinde sıcak ve sert; meme uçlarımla onun dokunuşuyla gerilirken keskin bir nefes alıyorum. "Bu gece canımı yakacak mısın?"

"İstediğin bu mu, evcil hayvanım?" Meme uçlarımla zorla çimdikliyor, sonra parmaklarının arasında yuvarlıyor ve acıyla karışık bir zevk iniltisini ısıtarak geri çekmeme neden oluyor. Sesi derinleşiyor, karanlık ve baştan çıkarıcı bir hal alıyor. "Sana zarar vermemi istiyor musun? . yumuşak tenini işaretlememi ve seni çılgın attırmamı ister misin?"

Dudaklarımı yalıyorum, vücudumda sıcaklık titremeleri ve endişeli bir heyecan dolaşıyor. Korkmam gerekirdi, özellikle de bu geceki konuşmamızdan sonra, ama bunun yerine umutsuzca tahrik oluyorum. Ne kadar sapıkça olsa da, ben de bunu istiyorum -arzusunun vahşetini, şefkatinin acımasızlığını istiyorum. Kendimi onun kucaklamasının çarpık coşkusunda kaybetmek, doğruyu ve yanlışını unutmak istiyorum.

yanlış ve basitçe hissediyorum. "Evet," diye fısıldıyorum, ilk kez kendi karanlık ihtiyaçlarımı kabul ediyorum - onun bana aşılacağı sapkın arzuyu. "Evet, istiyorum ..."

Gözlerinde vahşi ve volkanik bir ısı parlıyor ve sonra ilkel bir uzuv ve et karmaşası içinde yatağa yuvarlanıyoruz. Artık o aldatıcı nazik aşıktan ya da her gece zihnimi ve bedenimi manipüle eden sofistike sadistten eser yok. Hayır, bu Julian saf erkek şehveti, evcilleşmemiş ve kontrolsüz.

Elleri vücudumun üzerinde dolaşıyor ve ağzı üzerimde, etimin her santimini yalıyor, emiyor ve ısıyor. Sol eli kalçalarımın arasına giriyor ve büyük bir parmağını içime sokuyor, ıslak, titreyen seksime acımasızca sokup çıkarırken nefesimi kesiyor. O sert, ama içimdeki sıcaklık daha da artıyor ve tırnaklarımı sırtına geçiriyorum, yatakta yuvarlanırken daha fazlası için çaresizim, hayvanlar gibi birbirimize giriyoruz.

Sonunda sırtüstü yatıyorum, kaslı vücudu tarafından kısıtılıyorum, kollarım başımın üzerine uzanıyor ve bileklerim sağ elinin demir pençesine takılıyor. Bu, fethedilenin pozisyonu, yine de yüzündeki yırtıcı açlık ifadesi karşısında kalbim korkudan ziyade beklentiyle çarpıyor.

"Seni becereceğim," diyor sertçe, dizlerini kalçalarımın arasına sıkıştırıp onları iyice açıyor. Sesinde artık baştan çıkarma yok, sadece çiğ, agresif bir ihtiyaç var. "Merhamet için yalvarana kadar seni becereceğim. -Sonra da seni daha çok becereceğim. Beni anlıyor musun?"

Küçük bir baş sallama hareketi yapıyorum, ona bakarken göğsüm kabarıyor. Nefesim hızlı ve sert geliyor ve vücudunun bana değdiği yerde tenim yanıyor. Bir an için ereksiyonunun zonklayan uzunluğunun kalçamın iç kısmına sürtündüğünü, geniş başının pürüzsüz ve kadifemsi olduğunu hissedebiliyorum ve sonra serbest eliyle sikini kavırıyor ve girişime doğru yönlendiriyor.

İslağım ama bedenlerimizi birleştirdiği acımasız hamleye hazır değilim ve içime girip beni neredeyse ikiye böldüğünde sinir uçlarımda bir acı şoku yaşıyorum. Boğazımdan bir çığlık kaçıyor ve iç kaslarım sıkılaşıyor vahşi penetrasyona direniyor, ama bana uyum sağlamam için zaman vermiyor. Bunun yerine sert, morartıcı bir hız belirliyor, beni sarsılmış ve nefessiz bırakan bir şiddetle sahipleniyor, vücudumun acımasız vuruşunu kabul etmekten başka bir şey yapmak için çaresiz.

Beni ne kadar süre bu şekilde becerdiğini bilmiyorum - ya da onun itme gücünden kaç kez boşaldığımı. Tek bildiğim.

Zirveye ulaşıyor, üzerimde titriyor, ılık atmaktan sesim kısılıyor ve o kadar acıyor ki benden çekildiğinde, menisinin ıslaklığı aşınmış etime batıyor.

Ben de hareket edemeyecek kadar bitkinim, o da kalkıp banyoya gidiyor ve elinde serin, ıslak bir havluyla geri dönüyor. Şışmış seksime bastırarak beni nazikçe temizliyor, sonra üzerime iniyor, dudakları ve dili bitkin bedenimi başka bir orgazma zorluyor.

Ve sonra birbirimizin kollarına sarılmış uyuyoruz.

Bölüm 12

Julian

Ertesi sabah güneş ışığı yüzüme değdiğinde uyanıyorum. Dün gece perdeleri bilerek açık bırakmıştım, güne erken başlamak istiyordum. Işık benim için herhangi bir alarmdan daha iyi çalışıyor ve göğsümün üzerinde uyuyan Nora için çok daha az rahatsız edici.

Birkaç dakika boyunca öylece uzandım, sıcak tenini tenime bastırarak, nefesinin yumuşak nefes verişini ve uzun kirpiklerinin yanaklarında koyu hilaller gibi uzanışını hissederek. Ondan önce hiçbir zaman bir kadınla yatmak istememiştim, yatağınızda sevişmek dışında başka bir şey için başka birinin olmasının cazibesini hiç anlamamıştım. Ancak esirimi elde ettiğimde, onun zarif küçük bedenini tutarken uykuya dalmanın basit zevkini öğrendim ... gece boyunca onu yanımda hissetmenin.

Derin bir nefes alarak Nora'yı nazikçe üzerimden kaldırıyorum. Hiçbir şey yapmadan öylece yatmanın cazibesi güçlü olsa da kalkmam gerekiyor. Oturduğumda uyanmıyor, sadece yan tarafına dönüyor ve uyumaya devam ediyor, battaniye vücudundan kayıyor ve sırtını büyük ölçüde bakışlarıma maruz bırakıyor. Karşı koyamayıp ince bir omzunu öpmek için eğildiğimde pürüzsüz teninde birkaç çizik ve morluk fark ediyorum - dün gece benim yapmış olabileceğim izler.

Onları onun üzerinde görmek beni tahrik ediyor. Onu bir şekilde damgalama fikri hoşuma gidiyor, narin teninde sahip olduğuma dair izler bırakıyorum. Zaten yüzüğümü takıyor, ama bu yeterli değil. Daha fazlasını istiyorum. Her geçen gün ona olan ihtiyacım artıyor, ona olan saplantım zamanla azalmak yerine yoğunlaşıyor.

Bu gelişme beni rahatsız ediyor. Nora'yı her gün görmenin ve karım olmasının, ona karşı her zaman hissettiğim bu umutsuz açlığı bastıracağını umuyordum, ama tam tersi oluyor gibi görünüyor. Ondan uzakta geçirdiğim her dakikaya, ona dokunmadığım her ana içerliyorum. Tıpkı herhangi bir bağımlılıkta olduğu gibi, seçtiğim uyuşturucunun giderek daha dozlarına ihtiyaç duyuyor gibiyim, ona olan bağımlılığım sürekli bir sonraki ilacımı arzulayana kadar artıyor.

Onu kaybedersem ne yapacağımı bilmiyorum. Geceleri soğuk terler dökerek uyanmama neden olan ve gün boyunca rastgele zamanlarda zihnime saldıran bir korku bu. Burada, mülkte güvende olduğunu biliyorum - tam teşekküllü bir ordunun doğrudan saldırısı dışında hiçbir şey güvenliğimi aşamaz - ama yine de endişelenmeden edemiyorum, bir şekilde benden alınacağından korkmadan edemiyorum. Bu delilik, ama onu her zaman yanımda zincirli tutmak istiyorum, böylece onun iyi olduğunu bileceğim.

Uyuyan formuna son bir kez baktıktan sonra olabildiğince sessizce kalkıp duşa giriyorum ve düşüncelerimi saplantımdan uzaklaştırıyorum. Bu akşam Nora'yı tekrar göreceğim ama önce dikkat etmem gereken bir gece teslimatı var. Zihnim yaklaşan göreve dönerken, acımasız bir beklentiyle gülümsüyorum.

Al-Quadar tutsaklarım bekliyor.

* * *

Lucas onları arazinin uzak köşesindeki bir depoya getirtti. İçeri girdiğimde ilk fark ettiğim şey pis koku oluyor. Ter, kan, idrar ve çaresizliğin keskin bir karışımı. Bana Peter'ın bu sabah çoktan işe koyulduğunu söylüyor.

Gözlerim barakanın içindeki loş ışığa alıştığında, adamlardan ikisinin metal sandalyelere bağlı olduğunu, üçüncüsünün ise bileklerini başının üstünden bağlayan bir iple tavandaki bir kancaya asılı olduğunu görüyorum. Üçünün de üstü başı kir ve kan içinde, yaşlarını ya da milliyetlerini söylemek zor.

Önce oturanlardan birine yaklaşıyorum. Sol gözü şişmiş ve kapanmış, dudakları kabarık ve kanla kaplı. Sağ gözü ise öfke ve meydan okumayla bana bakıyor. Genç bir adam, diye karar veriyorum, onu daha yakından inceleyerek. Yirmili yaşların başında ya da onlu yaşların sonunda, dağınık bir sakal denemesi ve sık kesilmiş siyah saçları var. Bir fazlası olduğundan şüpheliyim ama de onu sorgulamak niyetindeyim. Küçük balıklar bile zaman zaman faydalı bilgi kırıntılarını yutabilir ve uygun bir şekilde yönlendirilirse bunları kusabilir.

"Adı Ahmed," diyor derin, hafif aksanlı bir ses arkamdan. Döndüğümde Peter'ın orada durduğunu görüyorum, yüzü her zamanki gibi ifadesiz. Onu hemen fark olmam beni şaşırtmıyor; Peter

Sokolov gölgelerde gizlenmekte çok başarılı. "Altı ay önce Pakistan'da işe alınmış."

O zaman beklediğimden de küçük bir balık. Hayal kırıklığına uğradım ama şaşırmadım.

"Peki ya bu?" Sandalyedeki diğer adama doğru yürüyerek soruyorum. Biraz daha yaşlı görünüyor, otuza yakın, ince yüzü temiz traşlı. Ahmed gibi o da biraz hırpalanmış ama bana bakarken bakışlarında öfke yok. Sadece buz gibi bir nefret var.

"John, Yusuf olarak da biliniyor. Amerika'da Filistinli göçmenlerin çocuğu olarak doğmuş, beş yıl önce Al-Quadar tarafından işe alınmış. Şimdiye kadar bu kadarını öğrenebildim," diyor Peter, kancada asılı duran adamı göstererek. "John'un kendisi henüz benimle konuşmadı."

"Tabii ki." John'a bakıyorum, bu gelişme beni içten içe memnun ediyor. Eğer önemli miktarda acı ve işkenceye dayanacak şekilde eğitildiyse, o zaman en azından orta seviye bir ajan. Eğer onu çözmeyi başarırırsak, bazı değerli bilgiler elde edebileceğimizden eminim.

"Ve bu da Abdul." Peter asılı adamı işaret ediyor. "Ahmed'in kuzeni. Güya geçen hafta Al-Quadar'a katılmış."

Geçen hafta mı? Eğer bu doğruysa, adam işe yaramazın teki. Kaşlarımı çatarak, daha yakından bakmak için ona doğru yürüdüm. Yaklaştığımda gerildi ve yüzünün kocaman, şişmiş bir çürük olduğunu gördüm. Ayrıca idrar kokuyor. Önünde durduğumda, sesi korku ve çaresizlikle dolu Arapça bir şeyler gevelemeye başlıyor.

"Bize bildiği her şeyi anlattığını söylüyor." Peter yanıma geldi. "Kuzenine sadece ailesine iki keçi vermeyi vaat ettikleri için katıldığını iddia ediyor. Terörist olmadığına, hayatında kimseye zarar vermek istemediğine, Amerika'ya karşı bir şey yapmadığına yemin ediyor, vesaire, vesaire."

Başımı salladım, o kadarını ben de anladım. Arapça bilmiyorum ama bir kısmını anlıyorum. Arka cebimden bir İsviçre çakısı çıkarıp küçük bir bıçak çekerken soğuk bir gülümseme dudaklarımı geriyor. Bıçağı görünce Abdul kendisini tutan ipleri çılgınca çekiştiriyor ve yakarışlarının sesi giderek yükseliyor. Belli ki çok acemi - ki bu da beni hiçbir şey bilmediği konusunda doğruyu söylediğine inanmaya itiyor.

Yine de önemli değil. Ondan tek istediğim bilgi ve bunu sağlayamazsa ölü bir adam olur. "Başka bir şey bilmediğine emin misin?" Bıçağı parmaklarımın arasında yavaşça döndürerek ona soruyorum. "Belki de

Gördüğünüz, duyduğunuz, rastladığınız bir şey var mı? Herhangi bir isim, yüz ya da bu türden bir şey?"

Peter sorumu tercüme ediyor ve Abdul başını sallıyor, hırpalanmış, kanlı yüzünden gözyaşları ve sümük akıyor. Sadece John'u, Ahmed'i ve dün yakalandıkları sırada öldürülen adamları tanıdığına dair bir şeyler geveliyor. Göz ucuyla Ahmed'in ona ters ters baktığını görüyorum, kuzeninin çenesini kapalı tutmasını dilediğine şüphe yok ama John, Abdul'ün sözel ishalinden endişe duyuyor gibi görünmüyor. John'un endişelenmemesi sadece içgüdülerimin bana söylediğini doğruluyor: Abdul başka bir şey bilmediği konusunda doğruyu .

Peter sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi yanıma yaklaştı. "Bu şerefe nail olmak ister misin, yoksa ben mi yapayım?" Ses tonu sıradan, sanki bana bir fincan kahve ikram ediyormuş gibi.

"Yapacağım," diye aynı şekilde cevap veriyorum. Benim işimde yumuşaklığa yer yok, duygusallığa yer yok. Abdul'ün suçluluğu ya da masumiyeti önemli değil; düşmanlarımla ittifak kurdu ve bunu yaparak kendi ölüm fermanını imzaladı. Ona tanıyacağım tek merhamet, varlığının sefaletine hızlı bir son vermek olacak.

Adamın dehşet içindeki yalvarışlarına aldırmadan bıçağımı Abdul'ün boğazına saplıyorum, sonra geri çekilip kan kaybından ölmesini izliyorum. Her şey bittiğinde bıçağı ölü adamın gömleğine siliyorum ve kalan iki mahkûma dönüyorum.

", " diyorum ve onlara sakın bir gülümseme veriyorum. "Sırada kim var?"

* * *

Sinirime dokunacak şekilde, Ahmed'i kırmak sabahın çoğunu aldı. Yeni bir acemiye göre şaşırtıcı derecede dirençli. Elbette sonunda teslim oluyor -hepsi teslim oluyor- ve onların hücresi ile daha kıdemli bir lider tarafından yönetilen başka bir hücre arasında aracılık yapan adamın adını öğreniyorum. Ayrıca Tel-Aviv'de bir tur otobüsünü havaya uçurma planını da öğreniyorum - İsrail hükümetindeki bağlantılarımla oldukça faydalı bulacağı bir bilgi.

Ahmed'in son nefesini verdiği ana kadar John'un tüm süreci izlemesine izin verdim. John işkenceye dayanmak için eğitilmiş olsa da, sıranın kendisine, yani John'a geleceğini bile bile meslektaşının parça parça edilmesine psikolojik olarak hazır olduğundan şüpheliyim. Çok az insan böyle bir durumda soğukkanlılığını koruyabilir ve ben bunu biliyorum.

Özellikle dehşet verici bir anda bakışlarını yere düşürürken yakaladığım John onlardan biri değil. Yine de ondan bir şey öğrenmemizin en az birkaç saat alacağını biliyorum ve günün geri kalanında işimi ihmal edemem. John öğleden sonraya kadar beklemek zorunda, ben öğle yemeğimi yedikten ve bazı işlerimi hallettikten sonra.

Bunu ona söylediğimde Peter, "İstersen ben başlayabilirim," dedi. "Bunu kendi başıma yapabileceğimi biliyorsun."

Bunu biliyorum. Benim için çalıştığı bir yıl içinde Peter bu alanda fazlasıyla yetenekli olduğunu kanıtladı. Bununla birlikte, mümkün olduğunca uygulamalı olmayı tercih ederim; benim işimde, mikro yönetim genellikle işe yarar.

"Hayır, değil" diyorum. "Neden sen de bir öğle yemeği molası vermiyorsun? Saat üçte devam edeceğiz."

Peter başıyla onaylıyor ve elindeki kanı yıkamaya bile tenezzül etmeden kulübeden çıkıyor. Ben bu konularda daha titizimdir, bu yüzden duvarın yanında duran bir kova suya doğru yürüyorum ve ellerimdeki ve yüzümdeki kanlı kalıntıların en kötüsünü duruluyorum. En azından kıyafetlerim için endişelenmeme gerek yok; lekeler görünmesin diye bugün bilerek siyah bir tişört ve şort giydim. Bu şekilde, üstümü değiştirmeye fırsat bulamadan Nora'yla karşılaşsam, ona kâbuslar yaşatmamış olurum. Neler yapabileceğimi biliyor ama bilmek ve görmek çok farklı şeyler. Küçük karım bazı açılardan hala masum ve bu masumiyetini mümkün olduğunca korumasını istiyorum.

Eve dönerken onu görmedim, ki muhtemelen en iyisi de bu. Öldürdükten hemen sonra kendimi hep daha vahşi, sinirli ve aynı zamanda heyecanlı hissedirim. Çoğu insanı dehşete düşürecek şeylerden aldığım bu zevk eskiden beni rahatsız ederdi ama artık bunu dert etmiyorum. Ben buyum, böyle olmak için eğitildim. Kendinden şüphe duymak suçluluk ve pişmanlığa yol açar ve ben bu gereksiz duygularla eğlenmeyi reddediyorum.

Eve girdikten sonra derin bir duş alıyorum ve yeni kıyafetlerimi giyiyorum. Daha sonra kendimi çok daha temiz ve sakin hissederek hızlı bir öğle yemeği yemek için mutfağa iniyorum.

İçeri girdiğimde Ana orada değildi, ben de kendime bir sandviç hazırladım ve yemek için mutfak masasına oturdum. Yanımda iPad'im var ve sonraki yarım saat boyunca Malezya'daki fabrikamda üretim sorunlarıyla uğraştım, Hong Kong'daki tedarikçimle görüştim ve İsrail'deki bağlantıma yaklaşan bombalamayla ilgili bir e-posta gönderdim.

Öğle yemeğini bitirdiğimde, hala yapmam gereken birkaç telefon görüşmesi var, bu yüzden güvenli iletişim hatları kurduğum ofisime gidiyorum.

Evden çıkarken verandada Nora'yla karşılaştım.

Merdivenlerden çıkıyor, Rosa ile konuşuyor ve gülüyor. Desenli sarı bir elbise giymiş, saçları gevşek ve sırtından aşağı akıyor, güneş ışığı gibi görünüyor, gülümsemesi geniş ve ışıltılı.

Beni fark edince merdivenlerin ortasında duruyor, gülümsemesi biraz utangaçlaşıyor. Acaba dün geceyi mi düşünüyor diye merak ediyorum; onu görür görmez benim düşüncelerim de kesinlikle o yöne döndü.

"Merhaba," diyor usulca, bana bakarak. Rosa da duruyor ve başını saygıyla bana doğru eğiyor. Nora'ya odaklanmadan önce başımı sallayarak onu onaylıyorum.

"Merhaba, evcil hayvanım." Kelimeler istemeden de olsa boğuk çıkıyor. Görünüşe göre ayak altında olduğunu hisseden Rosa, mutfakta yardıma ihtiyacı olduğuna dair bir şeyler mırıldanıyor ve Nora ile beni verandada yalnız bırakarak eve kaçıyor.

Nora arkadaşının hızlı gidişine sırtıyor, sonra kalan basamakları çıkıp yanımda duruyor. "Bu sabah Stanford'dan oryantasyon paketini aldım ve tüm derslere kaydoldum bile" diyor, sesi zorlukla bastırılmış bir heyecanla dolu. "Söylemeliyim ki çok *hızlı* çalışıyorlar."

Ona gülümsüyorum, onu bu kadar mutlu görmekten memnunum. "Evet, öyle." Yapmalılar da - paravan şirketlerimden birinin mezun fonuna yaptığı cömert bağış göz önüne alındığında. Üç milyon dolar için, Stanford kabul ofisinin karımı ağırlamak için geriye doğru eğilmesini bekliyorum.

"Bu gece ailemi arayacağım." Gözleri parlıyor. "Oh, çok şaşıracaklar ..."

"Evet, eminim," diyorum kuru bir sesle, Tony ve Gabriela'nın buna verecekleri tepkiyi hayal ederek. Nora'nın onlarla yaptığı birkaç konuşmayı daha dinledim ve Nora'nın iyi bir eğitim alacağını söylediğimde bana inanmadıklarını biliyorum. Yeni kayınvalidem için sözümü tuttuğumu, kızlarıyla ilgilenme konusunda ciddi olduğumu öğrenmek faydalı olacak. Bu onların benim hakkımdaki düşüncelerini değiştirmeyecek elbette ama en azından Nora'nın geleceği konusunda biraz daha sakin olacaklar.

Nora yine sırtıyor, muhtemelen aynı şeyi hayal ediyor, ama sonra ifadesi beklenmedik bir şekilde kasvetli bir hal alıyor. "mi peki?" diye soruyor ve ben

sesinde bir tereddüt izi duydum. "Yakaladığınız Al-Quadar adamları mı?"

"Evet." Lafı dolandırmaya zahmet etmiyorum. İşimin bu yönünü görmesine izin vererek onu travmatize etmek istemiyorum ama varlığını ondan saklayacak da değilim. "Onları sorgulamaya başladım."

Bana bakıyor, daha önceki heyecanı yerinde yok. "Oh, anlıyorum." Gözleri vücudumda geziniyor, temiz kıyafetlerime takılıyor ve daha önce duş alıp üstümü değiştirmek için önlem aldığım için memnun oluyorum.

Gözlerini kaldırıp bakışlarımla buluştuğunda yüzünde tuhaf bir ifade belirliyor. "Peki işe yarar bir şey öğrendin mi?" diye soruyor usulca. "Onları sorgulayarak yani?"

"Evet, yaptım," diyorum yavaşça. Bu konuda meraklı olması, beklediğim kadar dehşete düşmüş gibi davranmaması beni şaşırtıyor. Beth'e yaptıklarından dolayı Al-Quadar'dan nefret ettiğini biliyorum ama yine de işkence düşüncesinden korkmasını beklerdim. Evcil hayvanımın bugünlerde ne kadar karanlığa gitmeye istekli olduğunu merak ettiğimde dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Sana anlatmamı ister misin?"

Başını sallayarak beni yine şaşırtıyor. "Evet," diyor sessizce, bakışlarını tutarak. "Anlat bana, Julian. Bilmek istiyorum."

Bölüm 13

Nora

Hangi iblisin beni bunu söylemeye ittiğini bilmiyorum ve nefesimi tutup Julian'ın bana gülmesini ve reddetmesini bekliyorum. Bana işiyle ilgili fazla bir şey anlatmaya hiçbir zaman hevesli olmadı ve döndüğünden beri bana açılmış olsa da, beni hala dünyasının daha çirkin kısımlarından korumaya çalıştığı hissine kapılıyorum.

Şok oldum, beni reddetmedi ya da benimle alay etmedi. Onun yerine bana elini uzatıyor. "Pekâlâ, evcil hayvanım," diyor dudaklarında esrarengiz bir gülümsemeyle. "Eğer öğrenmek istiyorsan, benimle gel. Yapmam gereken bazı görüşmeler var."

Kalbim küt küt atarken, elimi onun elinin içine koyuyorum ve beni merdivenlerden aşağı indirmesine izin veriyorum. Julian'ın ofisi olarak kullanılan küçük binaya doğru yürürken, hata yapıp yapmadığımı düşünmeden edemiyorum. Cehaletin şüpheli rahatlığından vazgeçip Julian'ın imparatorluğunun karanlık lağım çukuruna balıklama dalmaya hazır mıyım? Doğrusu, hiçbir fikrim yok.

Yine de durmuyorum, Julian'a fikrimi değiştirdiğimi söylemiyorum ... çünkü değiştirmedim. Çünkü içten içe, kafamı kuma gömmemin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum. Kocam tehlikeli, güçlü bir suçlu ve benim onun faaliyetleri hakkında bilgi sahibi olmamam benim de kirli olduğum gerçeğini değiştirmiyor. Her gece isteyerek onun kollarına girerek -yaptığı her şeye rağmen onu severek- onun eylemlerine dolaylı olarak göz yummuş oluyorum ve aksini düşünecek kadar saf değilim. Julian'ın kurbanı olarak başlamış olabilirim, ama artık bu şüpheli ayrımı iddia edebilir miyim bilmiyorum. Şıringa olsun ya da olmasın, ne olduğunu ve nasıl bir hayata imza attığımı çok iyi bilerek onunla gittim.

Ayrıca, şu anda içimde karanlık bir merak var. Bu sabah ne öğrendiğini, acımasız yöntemlerinin ona ne tür bilgiler sağladığını bilmek istiyorum. Hangi telefon görüşmelerini yapmayı ve kiminle konuşmayı planladığını bilmek istiyorum. Julian hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyorum, hayatının gerçekliği beni ne kadar dehşete düşürse de.

Ofis binasına geldiğimizde kapının metalden yapıldığını görüyorum. Tıpkı adada olduğu gibi, Julian retina taramasından geçerek kapıyı açıyor.

-Artık beni şaşırtmayan bir güvenlik önlemi. Şimdi bildiklerime göre

Julian'ın şirketinin ürettiği silah türleri hakkında, paranoyası oldukça haklı görünüyor.

İçeri giriyoruz ve girişin yanında büyük oval bir masa ve arkasında bir sürü bilgisayar ekranı olan geniş bir masa bulunan büyük bir oda olduğunu görüyorum. Duvarlarda düz ekran TV monitörleri sıralanıyor ve masanın etrafında rahat görünümlü deri sandalyeler var. Her şey çok yüksek teknolojili ve lüks görünüyor. Bana göre Julian'ın ofisi bir yönetici konferans odası ile CIA'in strateji belirlemek için toplanabileceğini hayal ettiğim bir yer arasında bir yere benziyor.

Ben orada durmuş, her şeye şaşkın şaşkın bakarken, Julian ellerini arkadan omuzlarıma koyuyor. "İnime hoş geldin," diye mırıldanıyor, parmakları kısa bir an için geriliyor. Sonra beni bırakıyor ve masanın arkasına oturmak için yürüyor.

Yakıcı bir merakla onu oraya kadar takip ettim.

Masanın üzerinde altı adet bilgisayar monitörü var. Bunlardan üçü çeşitli güvenlik kameralarından canlı yayın gibi görünen bir şey gösteriyor ve ikisi farklı grafikler ve yanıp sönen sayılarla dolu. Son bilgisayar Julian'a en yakın olanı ve alışılmadık görünümlü bir tür e-posta programı gösteriyor.

Merakla, ne gördüğümü anlamaya çalışarak daha yakından bakıyorum. "Yatırımlarınızı izliyor musunuz?" Yanıp sönen rakamların olduğu iki bilgisayara bakarak soruyorum. Bir borsa gurusu olmaktan çok uzağım ama Wall Street hakkında birkaç film izlemiştim ve Julian'ın düzeni bana oradaki tüccar masalarını hatırlatıyor.

"Öyle de diyebilirsin." Ona bakmak için döndüğümde Julian sandalyesinde yaslanıp bana gülümsüyor. "İştiraklerimden biri bir tür hedge fonu. Özel durumlara ve jeopolitik olaylara odaklanarak para birimlerinden petrole kadar her şeyle uğraşıyor. Başında çok kalifiye insanlar var ama ben bu işleri oldukça ilginç buluyorum ve zaman zaman kendim de oynamaktan hoşlanıyorum."

"Oh, anlıyorum ..." Büyülenmiş bir halde ona bakıyorum. Bu Julian'ın daha önce hiç bilmediğim bir başka yönü. Zamanla daha kaç katmanını ortaya çıkaracağımı merak ediyorum. "Peki kimi aramayı planlıyorsun?" Daha önce bahsettiği telefon görüşmelerini hatırlayarak soruyorum.

Julian'ın gülümsemesi genişliyor. "Buraya gel bebeğim, otur" diyor ve bileğimi tutmak için uzanıyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan beni kucağına oturttu.

Kolları beni göğsüyle masanın kenarı arasına hapsediyor. "Sadece burada otur ve sessiz ol," diye kulağıma fısıldıyor ve ben orada oturup sıcak kokusunu içime çekerken ve sert vücudunu etrafımda hissederken klavyesinde hızlıca bir şeyler yazıyor.

Birkaç bip sesi duyuyorum, sonra bilgisayardan bir erkek sesi geliyor. "Esguerra. Ne zaman iletişime geçeceğinizi merak ediyordum." Konuşmacının Amerikan aksanı var ve biraz havalı olsa da iyi eğitilmiş bir sesi var. Hemen takım elbiseli orta yaşlı bir adam hayal ediyorum. Bir tür bürokrat, ama sesindeki güvene bakılırsa kıdemli biri. Julian'ın hükümet bağlantılarından biri olabilir mi?

Julian, "İsraili dostlarımızın sizi varsayıyorum," diyor.

Nefesimi tutarak dikkatle dinliyorum, hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum. Julian'ın neden bu şekilde öğrenmeme izin verdiğini bilmiyorum ama tartışmaya girmeyeceğim.

"Ekleyecek fazla bir şeyim yok," diye devam ediyor Julian. "Bildiğiniz gibi operasyon başarılı oldu ve şimdi elimde bilgi almak için sağdığım birkaç tutuklu var."

"Evet, biz de öyle duyduk." Bir an sessizlik oldu, sonra adam şöyle dedi: "Bir dahaki sefere bu tür haberleri önce duymak isteriz. İsraililer otobüsü bizden duymuş olsalardı iyi olurdu, tam tersi olmazdı."

"Oh, Frank ..." Julian iç geçiriyor, kolunu belime doluyor ve beni hafifçe sola kaydırıyor. Dengemi kaybettiğimi hissederek Julian'ın koluna tutunuyorum, beni bacağına daha rahat yerleştirirken ses çıkarmamaya çalışıyorum. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Eğer İsrailileri kaşıyla besleyen kişi olmak istiyorsan, anlaşmayı tatlandırmak için küçük bir şeye ihtiyacım var."

"Kızla yaptığın yanlış maceranın tüm izlerini çoktan sildik," diyor Frank eşit bir şekilde ve kaçırılmamdan bahsettiğini fark ederek geriliyorum.

Yanlış macera mı? Gerçekten mi? Bir an için içimde irrasyonel bir öfke kabarıyor ama sonra sakinleştirici bir nefes alıp kendime Julian'ın bana yaptıklarından dolayı cezalandırılmasını istemediğimi hatırlatıyorum - bu ondan tekrar ayrı kalmak anlamına gelmiyorsa tabii. Yine de, en azından Julian'ın bir suç işlediğini kabul etselerdi, buna lanet olası bir 'talihsizlik' demek yerine iyi olurdu. Aptalca ama bir şekilde saygısızlığa uğramış hissediyorum, sanki önemsizmişim gibi.

Kelime seçimine takıldığımı fark etmeyen Frank devam ediyor: "Bu noktada size verebileceğimiz başka bir şey yok."

"Aslında yapabilirsin," diye araya giriyor Julian. Beni hâlâ sıkıca tutuyor, kolumu özel, yatıştırıcı bir hareketle okşuyor. Her zamanki gibi, dokunuşu içimi ısıtıyor, gerginliğimin bir kısmını alıyor. Muhtemelen neden üzgün olduğumu anlıyor; nasıl keserseniz kesin, kaçırılmanızın bu kadar gelişigüzel konuşulması aşağılayıcı.

"Küçük bir kısasa kısasa ne dersin?" Julian yumuşak bir sesle Frank'e hitap ederek devam eder. "Bir dahaki sefere kahraman olmana izin veririm, sen de Suriye ile bazı arka kanal eylemlerine katılmama izin verirsin. Eminim sızdırmak istediğin birkaç haber vardır ve ben de sana yardımcı olmak isterim."

Bir an daha sessizlik olur, sonra Frank sert bir sesle, "Peki. Olmuş bilin."

"Mükemmel. Bir dahaki sefere görüşmek üzere," diyor Julian ve öne doğru uzanıp ekranın köşesine tıklayarak çağrıyı sonlandırıyor.

İşini bitirir bitirmez Julian'ın kollarında dönüp ona bakıyorum. "Kimdi o adam?"

"Frank CIA'deki bağlantılarımdan biri," diye cevap veriyor Julian, daha önceki tahminimi doğrulayarak. "Bir evrak iticisi, ama işinde oldukça iyi biri."

"Ah, ben de öyle düşünmüştüm." Kendimi huzursuz hissetmeye başlayınca kalkmak için Julian'ın göğsünü itiyorum. Beni bırakıyor, birkaç adım geri gitmemi hafif gülümsemeyle izliyor, sonra kalçamı masaya dayayıp ona sorgulayan bir bakış atıyor. "İsraililer ve otobüsle ilgili söylediğin neydi? Ve Suriye?"

"Al-Quadar konuklarımdan birine göre Tel-Aviv'de bir tur otobüsüne saldırı planlanmış," diye açıklıyor Julian sandalyesinde arkasına yaslanarak. "İsrail istihbarat teşkilatı Mossad'ı bugün erken saatlerde bu konuda bilgilendirdim."

"Oh." Kaşlarımı çattım. "Peki Frank buna neden itiraz etti?"

"Çünkü Amerikalıların bir kurtarıcı kompleksi var ya da İsraililerin öyle olduğunu düşünmelerini istiyorlar. Bu bilginin benim yerime onlardan gelmesini istiyorlar ki Mossad *onlara* bir iyilik borçlu olsun."

"Ah, anlıyorum." Ve anlıyorum. Bu oyunun nasıl anlamaya başlıyorum. İstihbarat teşkilatlarının ve kayıt dışı siyasetin karanlık dünyasında iyilikler para gibidir ve kocam fazla açıdan zengindir. Adam kaçırma ya da yasadışı silah ticareti gibi küçük suçlardan asla yargılanmayacağını garanti edecek kadar zengin. "Frank'in sana Suriye'ye sızdırman için bazı bilgiler vermesini istiyorsun, böylece *sana* bir iyilik borçlu olacaklar, değil mi?"

Julian bana sırtıyor, beyaz dişleri parlıyor. "Evet, gerçekten. Çabuk öğreniyorsun, evcil hayvanım."

"Neden bugün beni dinlemeye karar verdin?" Merakla ona bakarak soruyorum. "Neden o kadar gün varken bugün?"

Cevap vermek yerine ayağa kalkıyor ve bana doğru geliyor. Yanımda durup öne doğru eğiliyor ve ellerini vücudumun iki yanındaki masanın üzerine koyarak beni tekrar hapsediyor. "Sence neden, Nora?" diye mırıldanıyor, daha yakına eğilerek. Nefesi yanağımı ısıtıyor ve kolları beni çelik kırımlar gibi sarıyor. Kendimi bir avcının tuzağına yakalanmış küçük bir hayvan gibi hissettiriyor - rahatsız edici bir his ama yine de beni tahrik ediyor.

"Evli olduğumuz için mi?" Sanırım düzensiz bir sesle. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta ve kalçalarını öne doğru itip sertleşen ereksiyonunu hissetmeme izin verdiğinde alt karnım güçlü bir uyarılma dalgasıyla geriliyor.

"Evet, bebeğim, çünkü evliyiz," diyor boğuk bir sesle, göğüs uçlarını göğsüne değerken gözleri şehvetle kararıyor, "ve artık görüldüğün kadar kırılgan olmadığını düşündüğüm için ..."

Ve başını eğerek aç, sahiplenici bir öpücükle ağzımı yakalıyor, elleri tanıdık bir niyetle kalçalarımın yukarı kayıyor.

* * *

Sonraki birkaç gün boyunca Julian'ın karanlık imparatorluğu hakkında daha fazla şey öğreniyorum ve çoğu insanın perde arkasında olup bitenler hakkında ne kadar az şey bildiğini anlamaya başlıyorum. Julian'ın ofisinde duyduklarımın hiçbirisi haberlere yansımıyor ... çünkü yansısaydı, kelleler uçardı ve bazı çok önemli insanlar hapse girerdi.

Devam eden ilgilim karşısında eğlenen Julian, daha fazla konuşmayı dinlememe izin veriyor. Hatta bir odanın arka tarafından, kameranın beni göremeyeceği bir yerden video konferansını izleyebiliyorum. Şaşırarak, video yayınındaki adamlardan birini tanıyorum. ABD'nin önde gelen generallerinden biri - popüler talk show'larda birkaç kez gördüğüm biri. Bölgedeki siyasi istikrarsızlığın yeni patlayıcısının bir sonraki sevkini raydan çıkarabileceği korkusuyla Julian'ın üretim operasyonlarını Tayland'dan taşımasını istiyor -ABD hükümetine gitmesi gereken sevk.

Eski tutsağım bağlantıları olduğunu söylerken yalan söylemiyordu; olsa olsa erişiminin boyutunu küçümsemişti.

Elbette politikacılar, askeri liderler ve benzerleri Julian'ın her gün muhatap olduğu insanların sadece küçük bir kısmını oluşturuyor. Etkileşimlerinin çoğunluğu müşteriler, tedarikçiler ve çeşitli araçlarla - dünyanın her yerinden karanlık ve genellikle korkutucu bireyler. Tanıdıkları arasında Rus mafyasından Libya'lı isyancılara ve karanlık Afrika ülkelerindeki diktatörlere kadar geniş bir yelpaze var. Konu silah satmaya geldiğinde, kocam çok eşitlikçidir. Teröristler, uyuşturucu baronları, meşru hükümetler, hepsiyle iş yapar.

Midemi bulandırıyor ama kendimi Julian'ın ofisinden uzak durmaya ikna edemiyorum. Her gün hastalıklı bir merakla onu takip ediyorum. Bir tür gizli ifşa izlemek gibi; öğrendiğim şeyler hem büyüleyici hem de rahatsız edici.

Julian'ın üç gününü alıyor ama son Al-Quadar tutsağını da kaçırmayı başarıyor. Nasıl olduğunu bana söylemiyor, ben de sormuyorum. İşkence yoluyla olduğunu biliyorum ama ayrıntıları bilmiyorum. Tek bildiğim, elde ettiği bilgilerin Julian'ın iki Al-Quadar hücresinin daha yerini tespit etmesiyle sonuçlandığı ve CIA'in ona bir iyilik daha borçlu olduğu.

Julian hayatının bu kısmına beni de dahil etmeye karar verdiğinden beri birlikte daha da fazla zaman geçiriyoruz. Ofisinde olmamı seviyor. Sadece seks istediği zamanlar için uygun olmakla kalmıyor - ki bu gün içinde en az bir kez oluyor

-Ama aynı zamanda öğrenme hızımdan da hoşlanıyor gibi görünüyor. Keskin olduğumu söylüyor. Sezgisel. Her şeyi olmasını istediğim gibi değil, olduğu gibi görüyorum - Julian'a göre nadir bir yetenek.

Bir gün öğle yemeğinde bana "Çoğu insan at gözlüğü takar," dedi, "ama sen değil, evcil hayvanım. Sen gerçeklerle yüzleşıyorsun ... ve bu da yüzeyin altını görmeni sağlıyor."

İltifatı için teşekkür ediyorum ama içten içe, yüzeyin altını bu şekilde görmenin iyi bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Eğer kendime Julian'ın özünde iyi bir adam olduğunu, sadece yanlış anlaşıldığını ve nihayetinde düzeltilebileceğini iddia edebilseydim, bu benim için çok daha kolay olurdu. Kocamın doğasına karşı kör olsaydım, ona karşı hislerim konusunda bu kadar çelişkili hissetmezdim.

Şeytana aşık olduğum için .

Ama onu olduğu gibi görüyorum; yakışıklı bir adamın kılığına girmiş bir iblis, güzel bir maske takmış bir canavar. Ve bunun benim de bir canavar olduğum anlamına gelip gelmediğini, onu sevdiğim için kötü biri olup olmadığını merak ediyorum.

Keşke bu konuyu konuşabileceğim bir Beth olsaydı. Normal konusunda tam olarak bir uzman olmadığını biliyorum, ama yine de onun alışılmışın dışındaki görüşlerini, her şeyi tersine çevirip çarpık bir şekilde mantıklı hale getirmesini özledim. Benim durumumla ilgili olarak ne söyleyeceğini bildiğimden eminim. Bana Julian gibi birine sahip olduğum için şanslı olduğumu, birlikte olmamızın kaderimizde olduğunu ve geri kalan her şeyin saçmalık olduğunu söylerdi.

Ve muhtemelen haklı da olurdu. Julian'ın dönüşünden önceki o yalnız, boş ayları düşündüğümde - özgürlüğümün ve normal hayatımın olduğu ama *onun* olmadığı zamanları - *tüm* şüphelerim kayboluyor. Ne olursa olsun ya da ne yaparsa yapsın, o ruh ezici sefaleti tekrar yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim.

İyi ya da kötü, artık Julian olmadan tamamlanmış sayılmam ve hiçbir kendini kırbaçlama bu gerçeği değiştiremez.

* * *

Julian'ın Frank'le konuşmasından bir hafta sonra ağır metal kapıyı çaldım ve beni içeri almasını bekledim. Sabahı Rosa'yla yürüyerek ve yaklaşan derslerime hazırlanarak geçirmiştım, Julian ise offshore hesaplarıyla ilgili bazı evrak işlerini halletmek için bensiz içeri girmişti. Görünüşe göre, suç lordları bile vergi ve yasal meselelerle uğraşmak zorunda; bu kimsenin kaçınamayacağı evrensel bir kötülük gibi görünüyor.

Kapı açıldığında, büyük oval masada Julian'ın karşısında oturan uzun boylu, siyah saçlı bir adam görünce şaşırdım. Otuzlu yaşlarının ortalarında görünüyor, kocamdan sadece birkaç yaş büyük. daha önce malikânede dolaşırken görmüştüm ama hiç yüz yüze görüşme fırsatım olmamıştı. Uzaktan bakınca bana şık, karanlık bir yırtıcıyı anımsatmıştı; bu izlenim şimdi bana bakışıyla daha da güçlendi, gri gözleri her hareketimi tuhaf bir dikkat ve kayıtsızlık karışımıyla izliyor.

"İçeri gel, Nora," diyor Julian, onlara katılmamı işaret ederek. "Bu Peter Sokolov, güvenlik danışmanımız."

"Merhaba. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum." Masaya doğru yürüyüp Julian'ın yanına otururken Peter'a temkinli bir gülümseme veriyorum. Peter güçlü çenesi ve yüksek, egzotik bir şekilde eğimli elmacık kemikleriyle yakışıklı bir adam ama nedense ensemdeki ince tüyleri diken ediyor. Söyledikleri ya da yaptıkları değil -otururken bana kibarca başını sallıyor, duruşu aldatici derecede sakın ve rahat- çelik rengi gözlerinde gördüğüm şey.

Öfke. Saf, su katılmamış öfke. Peter'ın içinde hissediyorum, gözeneklerinden yayıldığını hissediyorum. Bu öfke ya da anlık bir öfke patlaması değil. Hayır, bu duygu bundan daha derin. Sert kaslı vücudu ya da sol kaşını ikiye bölen beyaz yara izi gibi onun bir parçası.

Tüm soğuk, dikkatle kontrol edilen tavrına rağmen, adam patlamayı bekleyen ölümcül bir volkandır.

"Biz de tam ," diyor Julian ve sesinde bir hoşnutsuzluk notası yakalıyorum. Gözlerimi Peter'dan ayırdığımda Julian'ın çenesinde küçük bir kasın kasıldığını görüyorum. Farkında olmadan Peter'a çok uzun süre bakmış olmalıyım ve kocam istemsiz hayranlığımı ilgi olarak yanlış yorumladı.

Kahretsin. Kıskanç bir Julian asla iyi bir şey değildir. Aslında, çok, çok kötü bir şeydir.

Ben durumu nasıl yatıştıracağımı düşünürken Peter ayağa kalkıyor. Sakince Julian'a hitaben, "İstersen buna yarın devam edebiliriz," diyor. Malikânedeki çoğu kişinin aksine Peter'ın kocama boyun eğmediğini fark etmeden edemiyorum. Bunun yerine Julian'la eşitmiş gibi konuşuyor, tavırları saygılı ama kendinden son derece emin. Konuşmasında belli belirsiz bir Doğu Avrupa aksanı yakalıyorum ve nereli olduğunu merak ediyorum. Polonya mı? Rusya mı? Ukrayna?

Julian da ayağa kalkarak, "Evet," diyor. Yüz ifadesi hâlâ karanlık, ama sesi artık pürüzsüz ve düzgün. "Yarın görüşürüz."

Peter bizi yalnız bırakarak ortadan kayboluyor ve ben yavaşça ayağa kalkıyorum, avuçlarım terlemeye başlıyor. Yanlış bir şey yapmadım ama Julian'ı buna ikna etmek kolay olmayacak. Sahipleniciliği saplantı derecesinde; bazen beni yatak odasına kilitlemediğine şaşıyorum, böylece başka erkekler beni asla göremeyecek.

Peter'ın arkasından kapı kapanır kapanmaz Julian bana doğru adım attı. "Peter'dan hoşlandın mı evcil hayvanım?" diyor usulca, güçlü bedeniyle beni masaya yaslanmaya zorlayana kadar sıkıştırıyor. "Rus erkeklerine karşı bir ilgin mi var?"

"Hayır." Julian'ın bakışlarını tutarak başımı sallıyorum. Yüzümdeki gerçeği görebileceğini umuyorum. Peter yakışıklı olabilir, ama aynı zamanda korkutucu ve istediğim tek korkutucu adam şu anda bana dik dik bakan adam. "Azıcık bile değil. Ona bu yüzden bakmıyordum."

"Hayır mı?" Çenemi kavrayan Julian'ın gözleri kısılıyor. "Neden o zaman?"

"Beni korkuttu," diye itiraf ediyorum, burada dürüstlüğü en iyi politika olduğunu düşünerek. "Onda rahatsız edici bulduğum bir şey vardı."

Julian bir saniye dikkatle beni inceliyor, sonra çenemi bırakıp geri çekiliyor ve rahat bir nefes almama neden oluyor. *Fırtına önlendi.*

"Her zamanki gibi anlayışlı," diye mırıldanıyor, sesinde alaycı bir eğlence notası var. "Evet, haklısın Nora. Peter'da gerçekten de rahatsız edici bir şeyler var."

"Onun ne?" Julian artık bana kızgın olmadığı için merakım yeniden uyanarak soruyorum. Julian'ın koro çocuklarını işe almadığını biliyorum, ama Peter'da hissettiğim şey farklı, daha uçucu. "Kim o?"

Julian bana küçük, acımasız bir gülümseme veriyor ve masasının arkasına oturmak için yürüyor. "O eski Spetsnaz-Rus Özel Kuvvetleri'nden. Karısı ve oğlu öldürülene kadar en iyilerden biriydi. Şimdi intikam almak istiyor ve ona yardım edebileceğimi umarak bana geldi."

İçimde bir merhamet titreşimi hissediyorum. O zaman sadece öfke değil; Peter aynı zamanda keder ve acıyla da dolu.

"Ona nasıl yardım edeceksin?" Masaya yaslanarak soruyorum. Julian'ın güvenlik danışmanı bana pek çok konuda yardıma ihtiyaç duyacak biri gibi gelmedi.

"Bağlantılarımı kullanarak ona bir isim listesi verdim. Görünüşe göre bu işe karışan bazı NATO askerleri varmış ve örtbas etme işi bir mil derinliğinde."

"Oh." Julian'a bakıyorum, huzursuz hissediyorum. Peter'ın o askerlerle ne yapmayı planladığını ancak hayal edebilirim. "Peki bu listeyi ona sen mi verdin?"

"Henüz değil. Üzerinde çalışıyorum. Bu bilgilerin çoğu gizli gibi görünüyor, bu yüzden kolay değil."

"CIA'deki bağlantınızdan size yardım etmesini isteyemez misiniz?"

"Ona sordum. Frank ayak sürüyor çünkü listede bazı Amerikalılar var." Julian kısa bir an için sinirlenmiş görünüyor. "Yine de eninde sonunda gelecektir. Her zaman öyle yapar. Sadece CIA'in çok istediği bir şeye ihtiyacım var."

"Doğru, tabii ki," diye mırıldandım. "Bir iyiliğe karşılık bir iyilik. Peter bu yüzden mi senin için çalışıyor? Ona bu listeyi vereceğine söz verdiğin için mi?"

"Evet, anlaşmamız bu." Julian keskin bir şekilde gülümsüyor. "Üç yıllık sadık hizmet karşılığında ona sonunda o isimleri vereceğim. Elbette ona ödeme de yapıyorum ama Peter parayı umursamıyor."

"Peki ya Lucas?" Düşüncelerim Julian'ın sağ koluna dönerek soruyorum. "Onun da bir hikâyesi var mı?"

"Herkesin bir hikâyesi vardır," diyor Julian ama şimdi dikkati bilgisayar ekranına kaymış, dalgın görünüyor. "Senin bile, evcil hayvanım."

Ben daha fazla burnumu sokamadan, o e-postalarla meşgul olmaya başladı ve o günkü tartışmamıza bir son verdi.

Bölüm 14

Julian

Sonraki birkaç hafta, şimdiye kadar deneyimlediğim ev içi mutluluğa çok yakın geçti. Juarez karteliyle bir müzakere için Meksika'ya yaptığım bir günlük gezi dışında, tüm zamanımı Nora ile birlikte malikanede geçiriyorum.

Derslerin başlamasıyla birlikte Nora'nın günleri ders kitapları, ödevler ve sınavlarla dolu. O kadar meşgul ki sık sık akşam geç saatlere kadar ders çalışıyor

-Hoşlanmadığım ama engel de olmadığım bir uygulama. Stanford programına kendi liyakatleriyle giren öğrencilerle başa çıkabileceğini kanıtlamaya kararlı görünüyor ve ben de onun cesaretini kırmak istemiyorum. Bunu kısmen, benimle olan geleceği hakkında endişelenmeye devam eden ailesi için, kısmen de bu mücadeleden zevk aldığı için yaptığını biliyorum. Eklenen strese rağmen, evcil hayvanım bugünlerde geliyor gibi görünüyor, gözleri heyecanla parlıyor ve hareketleri amaçlı bir enerjiyle dolu.

Bu gelişme hoşuma gitti. Onu mutlu ve kendinden emin, benimle olan hayatından memnun görmek hoşuma gidiyor. İçimdeki canavar hala onun acılarından ve korkularından zevk alsa da, onun artan gücü ve dayanıklılığı bana çekici geliyor. Onu asla kırmak istemedim, sadece benim olmasını istedim ve onun birden fazla açıdan benim dengim olduğunu görmek beni memnun ediyor.

Okul ödevleri zamanının çoğunu alsa da, Nora Mösyö Bernard'dan ders almaya devam ediyor ve çizim ve resim yapmayı rahatlatıcı bulduğunu söylüyor. Ayrıca ona haftada iki kez kendini savunma ve atış dersleri vermeye devam etmem konusunda ısrar ediyor; birlikte daha fazla zaman geçirmemizi sağladığı için bu isteğini seve seve yerine getiriyorum. Eğitim ilerledikçe, silahlarla bıçaklardan daha iyi olduğunu görüyorum, ancak her ikisinde de şaşırtıcı derecede iyi. Ayrıca bazı dövüş hareketlerinde de oldukça iyi hale geliyor, küçük vücudu yavaş ama emin adımlarla ölümcül bir silaha dönüşüyor. Hatta bir keresinde burnumu kanatmayı bile başardı, yıldırım hızındaki darbesini engellemeye fırsat bulamadan keskin dirseği yüzüme çarptı.

Bu gurur duyması gereken bir başarıdır ama tabii ki iyi bir kız olduğu için Nora hemen dehşete düşer ve pişmanlık duyar.

"Aman Tanrım, çok üzgünüm!" Kanamayı durdurmak için bir havlu kaparak bana doğru koştu. O kadar perişan görünüyordu ki kahkahayı patlattım.

burnum zonklıyor. Antrenman sırasında dikkatim dağıldığı için başıma bunlar geliyor. Göğüslerine baktığım ve spor sütyenini çekmeyi hayal ettiğim bir anda beni hazırlıksız yakalamayı başarmıştı.

"Julian! Neden gülüyorsun?" Havluyu yüzüme bastırırken Nora'nın sesinin tonu yükseliyor. "Bir doktora görünmelisin! Kırılmış olabilir."
_"

"Her şey yolunda bebeğim," diyerek kakhaha nöbetleri arasında onu rahatlatıyorum ve titreyen ellerinden havluyu alıyorum. "Sana söz veriyorum, daha kötülerini de yaşadım. Eğer kırılmış olsaydı, bunu bilirdim." Burnuma bastırdığım havlu yüzünden sesim genizden geliyor ama parmaklarımla kıkırdağı hissedebiliyorum, dümdüz ve hasarsız. Gözüm moraracak ama hepsi bu kadar. Son saniyede sağa doğru savrulmasaydım, hareketi burnumu tamamen ezebilir, kemik parçalarını beynime sokabilir ve beni oracıkta öldürebilirdi.

"Bu iyi değil!" Nora uzaklaşıyor, hâlâ son derece üzgün görünüyor. "Seni ciddi şekilde yaralayabilirdim!"

"Bunu hak etmemiş miydim?" Yarı alaycı bir şekilde söylüyorum. Biliyorum ki bir yanı onu bu hale getirdiğim için bana hâlâ kızgın - bu yüzden bana hep kızgın olacak. Onun yerinde olsaydım, bana acı çektirdiği için özür dilemezdim. Elime geçen her fırsatta kıcıma tekmeyi basmak için fırsat kollardım.

Bana ters ters bakıyor, ama anlık şok geçtiği için sakinleşmeye başladığını görüyorum. "Muhtemelen," diyor daha düzgün bir ses tonuyla. "Ama bu senin acı çekmeni istediğim anlamına gelmiyor. Gördüğünüz gibi aptal ve mantıksız biriyim."

Ona sırtarak havluyu indiriyorum. Kanama neredeyse bitmek üzere; tahmin ettiğim gibi sadece hafif bir darbe almış. "Aptal değilsin," diyorum usulca, ona yaklaşarak. Burnum hâlâ acıyor olsa da, vücudumun çok daha alt bir bölgesinde yeni ve büyüyen bir ağrı var. "Tam da olmanı istediğim gibisin."

"Beyni yıkanmış ve beni kaçırın kişiye aşık mı?" diye soruyor ben ona doğru uzanırken, kanlı havluyu yere bırakarak.

"Evet, kesinlikle," diye mırıldanıyorum, küçük, mükemmel şekilli göğüslerini ortaya çıkarmak için spor sütyenini çıkarıyorum. "Ve çok, çok sikilebilir ..."

Onu mindere çekerken aklımdaki son şey sakatlığımıdı.

Nora'nın dönemi ilerledikçe bir rutin geliştirdik. Genellikle ondan önce uyanıyorum ve adamlarımla antrenman yapmaya gidiyorum. Döndüğümde Nora uyanmış oluyor, kahvaltı ediyoruz, sonra ben ofise gidiyorum, Nora da Rosa ile yürüyüşe çıkıyor ve online dersleri dinliyor. Birkaç saat sonra eve geri dönüyorum ve birlikte öğle yemeği yiyoruz. Sonra ofisime dönüyorum ve Nora ya sanat dersi için Mösyö Bernard'la buluşuyor ya da ofiste bana katılıyor ve ben çalışırken veya toplantılar yaparken sessizce ders çalışıyor. O dikkatini vermiyor gibi görünse de verdiğini biliyorum çünkü akşam yemeğinde bana sık sık işle ilgili sorular soruyor.

Yaptığım şeyi sessizce kınadığını bilsem de merakına aldırmiyorum. Suçlulara silah sağladığım fikri ve iş üzerindeki kontrolümü sürdürmek için kullandığım çoğu zaman acımasız yöntemler Nora'nın hoşuna gitmiyor. Bunu ben yapmasaydım, başkasının yapacağını ve dünyanın daha güvenli ya da daha iyi olmayacağını anlamıyor. Uyuşturucu baronları ve diktatörler silahlarını öyle ya da böyle elde edeceklerdi. Tek soru bundan kimin karlı çıkacağı ve o kişinin ben olmasını tercih ederim.

Nora'nın bu mantığa katılmadığını biliyorum ama önemli değil. Onun onayına ihtiyacım yok, tek ihtiyacım olan o.

Ve ona sahibim. O kadar çok yanımda ki, yanımda olmamasının nasıl bir his olduğunu unutmaya başlıyorum. Bir seferde birkaç saatten fazla nadiren ayrı kalıyoruz ve ayrı kaldığımızda onu o kadar yoğun özledim ki göğsümde fiziksel bir sızı gibi hissediyorum. Onu adada günlerce, hatta haftalarca nasıl yalnız bırakabildiğime dair hiçbir fikrim yok. Artık Nora'nın bensiz koşuya çıktığını görmekten bile hoşlanmıyorum, bu yüzden öğleden sonra arazide ona eşlik etmek için elimden geleni yapıyorum.

Bunu yapıyorum çünkü karıma eşlik etmek istiyorum ama aynı zamanda onun güvende olduğundan da emin olmak istiyorum. Düşmanlarım onu burada çalamasa da, bölgede yılanlar, örümcekler ve zehirli kurbağalar var. Ve yakındaki yağmur ormanında jaguarlar ve diğer orman yırtıcıları var. Vahşi bir hayvan tarafından sokulma ya da ciddi şekilde yaralanma ihtimali çok düşük ama ben bu riski almak istemiyorum. Ona zarar gelebileceği düşüncesine katlanamıyorum. Nora apandisit krizi geçirdiğinde, panikten neredeyse aklımı kayıracaktım ve bu ona olan bağımlılığımın bu yeni, tamamen delice seviyeye ulaşmasından önceydi.

Onu kaybetme korkum patolojik sınırlara dayanmaya başladı. Bunun farkındayım ama nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum. Bu öyle bir hastalık ki

tedavisi yok. Nora için sürekli, saplantılı bir şekilde endişeleniyorum. Günün her anında nerede olduğunu bilmek istiyorum. Nadiren gözümün önünden kayboluyor ama kaybolduğunda da konsantre olamıyorum, zihnimde onun başına gelebilecek ölümcül kazalar ve diğer korkutucu senaryolar canlanıyor.

Bir sabah Lucas'a, "Nora'nın başına iki koruma koymanı istiyorum," dedim. "Mülkte her dolaştığında onu takip etmelerini istiyorum, böylece başına bir şey gelmediğinden emin olabilirler."

"Pekâlâ." Lucas alışılmadık isteğim karşısında gözünü kırpmadı. "En iyi iki adamımızı serbest bırakmak için Peter'la birlikte çalışacağım."

"Güzel. Ve bana her saat başı onunla ilgili bir rapor göndermelerini istiyorum."

" bilin."

Gardiyanların saatlik raporları birkaç hafta boyunca korkularımı uzak tutuyor - ta ki dünyamı alt üst eden bir e-posta alana kadar.

* * *

Akşam yemeğinde Nora'ya "Majid yaşıyor," diyorum ve tepkisini dikkatle izliyorum. "Peter'ın Moskova'daki bağlantılarından birinden az önce haber aldım. Tacikistan'da görülmüş."

Gözleri şok ve dehşet içinde açılır. "Ne? Ama o patlamada öldü!"

"Hayır, ne yazık ki yapmadı." Öfkemi kontrol altında tutmak için elimden geleni yapıyorum. Beth'in katilinin hayatta olduğu gerçeği kanımı saf asitle kaynatıyor. "Görünüşe göre o ve diğer dört kişi ben oraya varmadan iki saat önce depodan ayrılmışlar. Senin için geldiğimde onu orada görmedin, değil mi?"

"Hayır, yapmadım." Nora kaşlarını çattı. "Dışarıda olduğunu, binayı koruduğunu ya da başka bir şey yaptığını düşündüm..."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama değildi. Patlama meydana geldiğinde deponun yakınında bile değildi."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Ruslar o gece Majid'le birlikte giden dört adamdan birini yakaladı. Onu Moskova'da metroyu havaya uçurmayı planlarken yakaladılar." Tüm çabalarım rağmen öfke sesime sızıyor ve Nora'da da aynı gerginliği görebiliyorum. Evcil hayvanımı öfkeliendirebilecek bir konu varsa o da Beth'in katilleridir. "Onu sorguladılar ve öğrendiler ki

Majid ve diğerk iki kişiyle birlikte son birkaç aydır Doğu Avrupa ve Orta Asya'da saklanıyordu."

Nora cevap veremeden Ana yemek odasına girer.

"Tatlı ister misiniz?" diye soruyor kahya ve Nora başını sallıyor, yumuşak ağzı gergin bir çizgi halinde.

"Ben almayayım, teşekkürler," diyorum ve Ana bizi bir kez daha yalnız bırakarak ortadan kayboluyor.

"Peki şimdi ne olacak?" Nora soruyor. "Onun izini misin?"

"Evet." Ve bunu yaptığımda onu teker teker et ve kemiklerinden ayıracağım ama bunu Nora'ya söylemiyorum. Onun yerine şöyle açıklıyorum: "Ortağı Majid'i en son Tacikistan'da gördüğünü itiraf etti, bu yüzden araştırmamıza oradan başlayacağız. Görünüşe göre, son birkaç ay içinde oldukça büyük bir grup yeni takipçi toplamayı başarmış ve Al-Quadar'a taze kan enjekte etmiş."

Bu son haber beni oldukça endişelendiriyor. Son birkaç ayda terörist gruba ciddi zarar vermiş olsak da, Al-Quadar örgütü o kadar yayılmış durumda ki, dünya çapında hala bir düzine işlevsel hücre olabilir. Yeni katılanlarla birlikte bu hücreler tehlikeli olabilecek kadar güçlü olabilir ve Peter'ın bağlantılarından aldığı istihbarata göre Majid Latin Amerika'da büyük bir şey yapmaya hazırlanıyor.

Bana saldırmaya hazırlanıyor.

Elbette malikânenin güvenliğine giremeyecek ama bu orospu çocuklarının Nora'nın yüz mil yakınına gelme ihtimali bile beni öfkeden kudurtuyor ve içimde bir türlü atamadığım korkuyu uyandırıyor.

Onu kaybetmenin keskin, mantıksız korkusu.

Yerleşkeyi koruyan iki yüzden fazla yüksek eğitimli adam ve bölgeyi tarayan düzinelerce askeri sınıf dron var. Burada kimse ona dokunamaz ama bu hissettiklerimi değiştirmiyor, içimi kemiren ilkel paniğı bastırmıyor. Tek yapmak istediğim Nora'yı alıp olabildiğince uzağı, kimsenin onu bulamayacağı bir yere götürmek ... orada sadece ve sadece benim olacak.

Ama artık öyle bir yer yok. Düşmanlarım onu tanıyor ve benim için önemli olduğunu biliyorlar. Daha önce peşine düşerek bunu kanıtladım. Eğer patlayıcıyı hâlâ istiyorlarsa -ki istediklerinden eminim- tamamen yok olana kadar onu tekrar tekrar ele geçirmeye çalışacaklardır.

Aşırı ya da değil, bu yeni bilgiler ışığında Nora'nın güvenliğini sağlamak için ek önlemler almam gerekiyor.

Onunla her zaman bir bağlantım olduğundan emin olmalıyım.

"Ne düşünüyorsun?" Nora yüzünde endişeli bir ifadeyle soruyor ve ben birkaç dakikadır hiçbir şey söylemeden ona baktığımı fark ediyorum.

Kendimi gülümsemeye zorluyorum. "Fazla bir şey değil, evcil hayvanım. Sadece güvende olduğundan emin olmak istiyorum, hepsi bu."

"Neden güvende olmayayım ki?" Endişeli olmaktan çok şaşkın görünüyor.

"Çünkü Majid'in Latince bir şeyler planladığına dair söylentiler var. Amerika," diye elimden geldiğince sakın bir şekilde açıklıyorum. Onu korkutmak istemiyorum ama neden bu önlemleri almak zorunda olduğumu anlamasını istiyorum.

Ona yapmak üzere olduğum şeyi neden yapmak zorunda olduğumu.

"Sence buraya mı geliyorlar?" Yüzü biraz soluyor ama sesi sabit kalıyor. "Malikâneye saldırmaya çalışacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Deneyebilirler. Bu başarılı olacakları anlamına gelmez ama büyük olasılıkla deneyeceklerdir." Masanın öbür ucuna uzanarak parmaklarımı narin elinin etrafına doluyorum, dokunuşumla onu rahatlatmak istiyorum. Teni soğuk, tedirginliğini ele veriyor ve ısıtmak için avucuna hafifçe masaj yapıyorum. "İşte bu yüzden seni her zaman bulabileceğimden emin olmak istiyorum bebeğim, nerede olduğunu her zaman bilebileceğimden."

Kaşlarını çatıyor ve elini avuçlarımdan çekmeden önce daha da soğuduğunu hissediyorum. "Ne demek istiyorsun?" Sesi sakın ama boğazının dibindeki nabzın hızlanmaya başladığını görebiliyorum. Tahmin ettiğim gibi, bu fikirden pek hoşlanmadı.

"Sana bazı takip cihazları takmak istiyorum," diye açıklıyorum bakışlarını tutarak. "Vücudunun birkaç yerine yerleştirilecekler, böylece benden çalınırsan yerini hemen tespit edebileceğim."

"Takip cihazları mı? GPS çipleri gibi bir şey mi demek istiyorsun? Sığırları etiketlemek için kullandığınız bir şey gibi mi?"

Dudaklarım geriliyor. Bu konuda zorlanacak, şimdiden söyleyebilirim. "Hayır, değil," diyorum eşit bir şekilde. "Bu takip cihazları şu anda sınıflandırılmış durumda ve özellikle insan kullanımı için tasarlandı. GPS çipleri olacak, evet, ama aynı zamanda kalp atış hızınızı ve vücut ısıınızı ölçen sensörleri de olacak. Bu şekilde hayatta olup olmadığını her zaman bileceğim."

"Ve sen benim nerede olduğumu her zaman bileceksin," diyor sessizce, solgun yüzünde karanlık gözleriyle.

"Evet. Her zaman nerede olduğunu bileceğim." Bu düşünce beni muazzam bir rahatlama ve memnuniyetle doldurdu. Bunu haftalar önce, onu Illinois'den alır almaz yapmalıydım. "Bu senin kendi güvenliğin için, Nora," diye ekliyorum, bu noktayı vurgulamak istiyorum. "Sen ve Beth kaçırıldığınızda bu izleyiciler yanınızda olsaydı, sizi hemen bulurdum."

Ve Beth hala hayatta olurdu. Son kısmı söylemiyorum ama söylememe de gerek yok. Bu sözlerim üzerine Nora sanki ona bir darbe indirmişim gibi irkiliyor ve yüzünde bir acı belirliyor.

Ancak bir saniye sonra soğukkanlılığını geri kazanıyor. "Şunu açıklığa kavuşturalım..." Öne doğru eğilip kollarını masanın üzerine koyuyor ve parmaklarının birbirine sıkıca kenetlendiğini, eklemlerinin gerginlikten bembeyaz olduğunu görüyorum. "*Sırf* Beyaz Saray'dan daha fazla güvenliği olan uzak bir yerleşkede güvende olayım diye *vücuduma*, size sürekli nerede olduğumu söyleyecek çipler mi yerleştirmek istiyorsunuz?"

Ses tonu alaycı ve ben de buna karşılık olarak sinirlerimin yükseldiğini hissediyorum. Onu pek çok konuda şımartıyorum ama güvenliğini riske atmayacağım. İşbirliği yapmayı seçseydi daha kolay olurdu ama isteksizliğinin beni doğru olanı yapmaktan alıkoymasına izin vermeyeceğim.

"Neden, evet, evcil hayvanım, bu doğru," diyorum ipek gibi, sandalyemden kalkarak. "Tam olarak istediğim şey bu. Bu izleyicileri bugün alıyorsun. Hatta şimdi."

Bölüm 15

Nora

Sersemlemiş bir halde Julian'a bakıyorum, kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyor. Bir yanım bunu bana isteğim dışında yapacağına inanamıyor -beni aptal bir hayvan gibi etiketleyip mahremiyet ve özgürlüğün her türlüünden mahrum bırakıyor- diğer yanım ise aptal olduğumu, bir kaplanın çizgilerini değiştirmeyeceğini bilmem gerektiğini haykırıyor.

Sadece son birkaç hafta daha önce birlikte yaşadıklarımızdan çok farklıydı. Julian'ın bana açıldığını, hayatına girmeme gerçekten izin verdiğini hayal etmeye başlamıştım. Yatak odasındaki hâkimiyetine ve hayatımın her alanında uyguladığı kontrole rağmen, kendimi onun seks oyuncağı gibi değil de partneri gibi hissetmeye başlamıştım. Normal bir çift gibi olmaya başladığımızı, beni gerçekten önemsemeye başladığına, bana saygı duymaya başladığına kendimi inandırdım.

Bir aptal gibi, beni kaçıran kişiyle mutlu bir hayat süreceğim hayaline kapıldım.

-Vicdan ve ahlaktan tamamen yoksun bir adamla.

Ne kadar aptalım, ne kadar safım. Aynı anda hem kendimi tekmelemek hem de ağlamak istiyorum. Julian'ın nasıl bir adam olduğunu hep biliyordum, ama yine de cazibesine kapılmama izin verdim, beni istiyor, bana ihtiyaç duyuyor gibi görünüyordu.

Onun için bir eşyadan daha fazlası olabileceğimi düşünmek için kendime izin verdim.

Hâlâ orada oturduğumu, acı veren hayal kırıklığının etkisiyle sersemlediğimi fark ederek sandalyemi geriye itiyorum ve masanın karşısındaki Julian'la yüzleşmek için ayağa kalkıyorum. Midemdeki tekme hissi hâlâ devam ediyor ama artık öfke de var. Saf ve yoğun bir şekilde vücuduma yayılıyor, şokun ve incinmenin kalıntılarını süpürüyor.

Bu takip cihazlarının benim güvenliğimle hiçbir ilgisi yok. Mülkteki güvenlik önlemlerinin kapsamını biliyorum ve herhangi birinin beni tekrar ele geçirme şansının çok düşük olduğunu da biliyorum. Hayır, yenilenen terör tehdidi sadece bir bahane, Julian'ın muhtemelen başından beri yapmayı planladığı şeyi yapması için uygun bir bahane. Bu ona, daha fazla

Beni kontrol etmek, beni ona o kadar sıkı bağlamak ki, onun bilgisi olmadan asla nefes bile alamayacağım.

İz sürücüler beni hayatımın sonuna kadar onun tutsağı yapacaklar ... ve Julian'ı ne kadar sevsem de, bu kabul edebileceğim bir kader değil.

"Hayır," diyorum ve sesimin ne kadar sakın ve kararlı çıktığına şaşıyorum. "Bu implantları yaptırmayacağım."

Julian kaşlarını kaldırır. "Öyle mi?" Gözleri öfke ve belli belirsiz bir eğlenceyle parlıyor. "Peki bunu nasıl önleyeceksin, evcil hayvanım?"

Çenemi kaldırıyorum, kalp atışlarım daha da hızlanıyor. Spor salonunda saatlerce antrenman yapmama rağmen, dövüşte Julian'a denk değilim. Beni otuz saniyede etkisiz hale getirebilir; emrinde onca muhafız olduğundan bahsetmiyorum bile. Eğer bu izleyicileri bana zorla takmaya kararlıysa, onu durduramam.

Ama bu denemeyeceğim anlamına gelmiyor.

"Siktir git," diyorum, her kelimeyi açıkça telaffuz ederek. "Senin de bu cipslerinin de canı cehenneme." Ve tamamen adrenalin güdümlü içgüdülerimle hareket ederek yemek tabaklarını masanın üzerinden Julian'a doğru itiyor ve kapıya doğru fırlıyorum.

Tabaklar paramparça bir sesle yere düşüyor ve Julian'ın üzerine yemek sıçramasını önlemek için geri sıçrarken küfrettiğini duyuyorum. Bir an için dikkati dağılıyor ve kapıya doğru koşup fuayeye çıkarken ihtiyacım olan tek zaman bu. Nereye gittiğimi bilmiyorum, bir planım da yok. Tek bildiğim, orada kalıp bu yeni ihlale uysalca boyun eğemeyeceğim.

Tekrar Julian'ın itaatkâr küçük kurbanı olamam.

Evin içinde koşarken peşimden geldiğini duyuyorum ve birden adadaki ilk günüme geri dönüyorum. O zaman da kaçmışım, tüm hayatım olacak adamdan kaçmaya çalışıyordum. Ne kadar korktuğumu, bana verdiği ilaçlardan nasıl sersemlediğimi hatırlıyorum. O gün Julian'ın beni dokunuşunun yıkıcı hazzıyla-acısıyla ilk tanıştırdığı gündü, artık hayatımın kontrolünün bende olmadığını ilk fark ettiğim gündü.

Bu izleyici olayının beni şaşırtmasına neden izin verdiğimi bilmiyorum. Julian hiçbir zaman seçimlerimi elimden aldığı için pişmanlığını dile getirmedi, beni kaçırdığı ya da kendisiyle evlenmeye zorladığı için özür dilemedi. Bana istediği için iyi davranıyor, aksini yapmanın olumsuz sonuçları olduğu değil. Benimle istediği her şeyi yapmasını engelleyecek kimse yok, sınırlarımı zorlamak için kullanabileceğim güvenli bir kelime yok.

Onun karısı , ama hala her onun esiriyim.

Şimdi ön kapıdayım ve kolu tutup çekerek açıyorum. Göz ucuyla Ana'nın duvarın dibinde durduğunu görüyorum, ben Julian'ın peşinden kapıdan çıkarken ağzı açık bana bakıyor. O kadar hızlı koşuyorum ki, bizi bu şekilde görmesi fikri karşısında sadece bir anlık utanç duyuyorum. Sanırım hizmetçimiz ilişkimizin BDSM doğasından şüpheleniyor -yazlık kıyafetlerim Julian'ın cildimde bıraktığı izleri her zaman gizlemiyor- ve umarım bunu sapıkça bir oyundan başka bir şey olarak görmez.

Ön merdivenlerden aşağı koşarken nereye gittiğimi bilmiyorum ama bunun bir önemi yok. Tek istediğim Julian'dan birkaç dakikalığına kaçmak, kendime biraz zaman kazandırmak. Bunun bana ne kazandıracağını bilmiyorum, ama buna ihtiyacım olduğunu biliyorum - ona meydan okumak için bir şey yaptığımı, kaçınılmaz olana savaşımadan boyun eğmediğimi hissetmeye ihtiyacım var.

Julian'ın bana yaklaştığını hissettiğimde geniş yeşil çimenliği yarılamıştım. Sert nefes alışı duyabiliyorum -o da en yüksek hızında gidiyor olmalı- ve sonra eli sol üst koluma dolanıyor, beni döndürüyor ve sert bedenine doğru çekiyor.

Darbe beni bir an için sersemletiyor, ciğerlerimdeki nefesi kesiyor ama vücudum otomatik pilotta tepki veriyor, kendimi savunma eğitimim devreye giriyor. Uzaklaşmaya çalışmak yerine, Julian'ın dengesini bozmaya çalışarak bir taş gibi yere düşüyorum. Aynı anda dizim kalkıyor, taşaklarını hedefliyor ve sağ yumruğum çenesine doğru uçuyor.

Hamlemi önceden tahmin ederek son anda dönüyor, öyle ki yumruğum yüzünü ısıkalıyor ve dizim onun yerine kalçasına çarpıyor. Başka bir şey denemeye fırsat bulamadan beni yere düşürüyor, sırtımın çimlere çarpmasına izin veriyor ve hemen tüm ağırlığıyla beni yere yapıştırıyor, bacaklarını benimkileri kontrol etmek için kullanıyor ve kollarımı başımın üzerine germek için bileklerimi yakalıyor.

Artık tamamen acizim, her zamanki gibi çaresizim ve Julian biliyor ki o.

Öfkeli bakışlarımla karşılaştığında boğazından yumuşak bir kıkırdama kaçıyor.

"Tehlikeli küçük şey, değil mi?" diye mırıldanıyor, üstüme daha rahat yerleşiyor. Beni kızdıracak şekilde, nefes alış veriş normalle dönmeye başladı bile ve mavi gözleri gizlenemeyen bir eğlence ve zevkle parlıyor. "Biliyor musun, eğer sana bu hareketi öğreten ben olmasaydım, evcil hayvanım, gerçekten işe yarayabilirdi."

Göğsüm kabarak ona bakıyorum, ona şiddet içeren bir şey yapma dürtüsüyle kaynıyorum. Bundan zevk alıyor olması öfkemi daha da artırıyor ve onu üzerimden atmaya çalışarak tüm gücümle yukarı doğru savruluyorum. Tabii ki nafile; benim iki katımdan daha büyük, güçlü vücudunun her santimi çelik gibi kaslarla dolu. Tek başarabildiğim onu daha da eğlendirmek.

Bu ve onu tahrik etmek -bacağıma doğru sertleşen çıkıntıdan da anlaşılacağı gibi.

"Bırak beni," diye tıslıyorum sıkılmış dişlerimin arasından, vücudumun bu sertliğe verdiği otomatik tepkinin -vücudunun bana bu şekilde baskı yapmasının- keskin bir şekilde farkındayım. Bu şekilde tutulmak bugünlerde seksle ilişkilendirdiğim bir şey ve şu anda tahrik olduğumdan nefret ediyorum, öfke ve kızgınlığıma rağmen çekirdeğim sıcak bir ihtiyaçla titreşiyor. Kontrol edemediğim başka bir şey daha; bedenim ne olursa olsun Julian'ın baskınlığına karşılık vermeye şartlanmış.

Duygusal dudakları tatmin olmuş bir yarı gülümsemeyle kıvrılıyor. Piç kurusu şüphesiz istemsiz uyarılmamın farkında. "Ya da ne, evcil hayvanım?" diye nefes alıyor, gergin bacaklarımı dizleriyle ayırırken bana bakıyor. "Ne yapacaksın?"

Ona meydan okurcasına bakıyorum, girişime doğru bastıran kaya gibi sert ereksiyonunun tehdidini görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Şu anda bizi sadece onun kot pantolonu ve benim dayanıksız iç çamaşırım ayırıyor ve Julian'ın bu engelleri bir çırpıda ortadan kaldıracabileceğini biliyorum. Şu anda beni becermesinin önündeki tek engel -ve ben de buna güveniyorum- tüm muhafızların ve şu anda evin etrafında dolaşan başka kim varsa hepsinin gözü önünde olmamız. Teşhircilik Julian'a göre değil -bunun için fazla sahiplenici- ve beni bu şekilde açıkta bırakmayacağından oldukça eminim.

Bana başka şeyler de yapabilir ama şimdilik cinsel cezadan kurtuldum.

Bu gerçek ve kızgınlığım pervasızca cevap vermeme teşvik etti. "Aslında asıl soru ne yapacağın Julian?" Sesim alçak ve acı. "Bu takip cihazlarını taktırmak için beni tekme tokat sürükleyecek misin? Çünkü yapmak zorunda olduğun şey bu, biliyorsun, buna iyi bir tutsak gibi katlanmayacağım. Bu rolü oynamaktan bıktım."

Gülümsemesi kayboluyor, yerini acımasız bir kararlılık ifadesi alıyor. "Seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım, Nora," diyor sertçe ve

ayağa kalktı, beni de kendisiyle birlikte çekti.

Çırpınıyorum ama nafile; bir saniye içinde beni kollarının arasına aldı, bir eliyle bileklerimi tutuyor, diğer eliyle de dizlerimin altından sıkıca kavrayarak bacaklarımı hareketsiz hale getiriyor. Öfkelendiğimde omurgamı kamburlaştırarak onu kırmaya çalışıyorum ama beni bunun için fazla sıkı tutuyor. Tek başarabildiğim kendimi yormak oluyor ve birkaç dakika sonra Julian beni çaresiz bir çocuk gibi taşıyarak eve doğru yürümeye başladığında, hayal kırıklığına uğramış bir bitkinlikle nefes nefese kalarak duruyorum.

Verandanın basamaklarına yaklaşırken bana "İstersen çığlık atabilirsin," diyor. Sesi sakın ve mesafeli, bana bakarken yüzü tüm duygulardan arınmış. "Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek ama yine de deneyebilirsiniz."

Muhtemelen bana ters psikoloji uyguladığını biliyorum ama ön kapıyı sırtıyla iterek açıp eve girerken sessiz kalıyorum. Az önceki öfkem azalıyor, yerini bir tür yorgun teslimiyet alıyor. Julian'la savaşmanın anlamsız olduğunu her zaman biliyordum ve bugün olanlar sadece bu gerçeği doğruluyor. İstedğim kadar direnebilirim ama bunun bana hiçbir faydası olmayacak.

Julian beni fuayeye taşırken Ana'nın hâlâ orada durduğunu, şaşkınlık ve hayranlıkla bize baktığını görüyorum. Kovalamacanın sonunu pencereden izlemek için kalmış olmalı ve Julian tek kelime etmeden yanından geçip giderken bakışlarının bizi takip ettiğini hissedebiliyorum.

Adrenalinin ani yükselişi geçtiğine göre, derin bir utanç duygusunun farkına varıyorum. Ana'nın kalçalarındaki birkaç silik çürüğü fark etmesi bir şey, ama bizi bu halde görmesi tamamen başka bir şey. Eminim daha kötülerini de görmüştür - ne de olsa bir suç lordu için çalışıyor - ama yine de kendimi rahatsız edici bir şekilde açıkta hissetmekten alıkoyamıyorum. Malikânedeki insanların Julian'la olan ilişkim hakkındaki gerçeği bilmelerini istemiyorum; bana gözlerinde acıma duygusuyla bakmalarını istemiyorum. Oak Lawn'daki evimde bunu fazlasıyla yaşadım ve bu deneyimi tekrarlamak istemiyorum.

"Takip cihazlarını öylece sokacak mısınız?" Beni yatak odamıza götürürken Julian'a soruyorum. "Anestezi ya da başka bir şey olmadan mı?" Ses tonum son derece alaycı ama bunu gerçekten merak ediyorum. Kocamın bazen bana acı çektirmekten hoşlandığını biliyorum, bu yüzden bunun onun için cinsel bir şey olması tamamen ihtimal dışı değil.

Julian beni ayağa kaldırırken çenesi esniyor. "Hayır," diyor sertçe, beni bırakıyor ve geri çekiliyor. Gözlerim hemen kapıya kayıyor, ama

Julian küçük bir komodine doğru yürürken ve çekmeceleri karıştırırken çıkışla aramda duruyor. "Hiçbir şey hissetmeyeceğinden emin olacağım." Ve ben izlerken, küçük, çok tanıdık görünümlü bir şırınga çıkarıyor.

İçim soğuyor. O şırıngayı tanıyorum - benim için geri döndüğünde cebinde olan şırınga, kendi isteğimle onunla gitmeseydim üzerimde kullanacağı şırınga.

"Beni parktan çaldığında böyle mi uyuşturdun?" Sesim düzgün, içimin parçalandığı gerçeğine çok az ihanet ediyor. "Ne tür bir uyuşturucu bu?"

Julian iç geçiriyor, bana doğru gelirken açıklanamayacak kadar yorgun görünüyor. "Aklımda tutamadığım uzun ve karmaşık bir adı var- ve evet, seni adaya getirmek için kullandığım şey bu. Türünün en iyi ilaçlarından biridir ve çok az yan etkisi vardır."

"Az yan etki mi? Ne güzel." Bir adım geri atarak, kendimi savunmak için kullanabileceğim bir şey aramak için odanın etrafına çılgınca bir bakış attım. Yine de hiçbir şey yok. Yatak sehпасının üzerindeki bir kavanoz el kremi ve bir kutu mendil dışında oda tertemiz, dağınıklıktan arınmış. Dizlerim yatağa çarpana kadar geri çekilmeye devam ediyorum ve sonra gidecek başka yerim olmadığını anlıyorum.

Kapana kısıldım.

"Nora. ." Julian artık bir adımdan daha yakınımda, şırınga sağ elinde. "Bunu olması gerekenden daha zor hale getirme."

Olması gerekenden daha mı zor? Ciddi mi lan bu? Yeni bir öfke patlaması bana yeniden güç veriyor. Kendimi yatağa atıyorum ve diğer tarafa geçip kapıya doğru koşabilmeyi umarak yatağın üzerinde yuvarlanıyorum. Ancak ben daha kenara varmadan Julian üstüme çıkıyor, kaslı vücudu beni yatağa bastırıyor. Yüzüm kabarık battaniyeye gömüldüğünden zorlukla nefes alabiliyorum, ama paniklemeye fırsat bulamadan Julian ağırlığının çoğunu üzerimden kaydırarak başımı yana çevirmemi sağlıyor. Ben havayı emerken, onun hareket ettiğini hissediyorum -şırıngayı açıyor, buz gibi bir ürpertiyle fark ediyorum- ve beni tekrar uyuşturmadan önce sadece saniyelerim olduğunu biliyorum.

"Bunu yapma, Julian." Kelimeler çaresiz, kırık bir yalvarışla dökülüyor. Ona yalvarmanın nafile olduğunu biliyorum ama bu noktada yapabileceğim başka bir şey yok. Son kartımı oynarken kalbim göğsümde ağır ağır çarpıyor. "Lütfen, eğer bana değer veriyorsan, *beni seviyorsan*, lütfen bunu yapma..."

Nefesinin kesildiğini duyabiliyorum ve bir an için bir umut kıvılcımı hissediyorum; bu kıvılcım, boynumdaki karışık saçlarımı nazikçe çekip cildimi ortaya çıkarınca hemen sönüyor. "O kadar da kötü olmayacak bebeğim," diye mırıldanıyor ve sonra boynumun yan tarafında keskin bir diken hissediyorum.

Anında uzuvlarım ağırlaşıyor, uyuşturucunun etkisiyle görüşüm kararıyor. "Senden nefret ediyorum," diye fısıldamayı başarıyorum ve sonra karanlık beni tekrar ele geçiriyor.

Bölüm 16

Julian

Senden nefret ediyorum. . . Eğer beni seviyorsan, bunu yapma.

Baygın bedenini kaldırırken, Nora'nın sözleri zihnimde yankılanıyor, bozuk bir plak gibi tekrar tekrar çalıyor. Bu kadar acıtmaması gerektiğini biliyorum ama acıtıyor. Sadece birkaç cümleyle, bir şekilde içimi deşmeyi, Maria'nın ölümünden beri beni çevreleyen duvarı yıkmayı başardı - onun dışında herkesle ve her şeyle arama mesafe koymamı sağlayan duvarı.

Benden gerçekten nefret etmiyor. Bunu biliyorum. Beni istiyor. Beni seviyor ya da en azından sevdiğini düşünüyor. Tüm bunlar sona erdiğinde, son birkaç aydır yaşadığımız hayata geri döneceğiz ama ben kendimi daha iyi, daha güvende hissedeceğim.

Onu kaybetmekten daha az korkuyorum.

Eğer beni seviyorsan, bunu yapma.

Hay sikeyim. Bunu söylemesi neden umurumda bilmiyorum. Onu kesinlikle sevmiyorum. Sevemem de. Aşk asil ve özverili olanlar içindir, hala bir parça kalbi olan insanlar içindir.

Bu ben değilim. Hiçbir zaman ben olmadım. Nora için hissettiklerim kitaplarda ve filmlerde tasvir edilen yumuşak, çiçekli duygulara hiç benzemiyor. Bundan çok daha derin, çok daha içgüdüsel. Ona içimi burkan bir şiddetle, beni hem yıkan hem de yükselten bir özlemle ihtiyaç duyuyorum. Ona havaya ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım var ve onu yanımda tutmak için ne gerekiyorsa yaparım.

Onun için ölürüm ama gitmesine asla izin vermem.

Küçük, gevşek bedenini kollarımda taşıyarak onu yatak odasından oturma odasına götürüyorum. Asistan doktorumuz David Goldberg çoktan gelmiş, tıbbi çantası ve malzemeleriyle kanepede bekliyordu. Akşam yemeğinden sonra mümkün olan en kısa sürede işlemi yapabilmesi için bugün erken saatlerde uğramasını istemiştım ve zamanında gelmesine sevindim. Nora'ya şırıngadaki ilacın sadece dörtte birini verdim ve o uyanmadan önce her şeyin tamamlandığından emin olmak istiyorum.

"Şimdiden yattı mı?" Goldberg bizi selamlamak için ayağa kalkarak soruyor. Kırk yaşlarında, kısa boylu, kel bir adam olan Goldberg, hayatımda gördüğüm en yetenekli cerrahlardan biri.

tanıştım. Küçük yaralanmaları tedavi etmesi için ona dünyanın parasını ödüyorum ama buna değdiğini düşünüyorum. Benim işimde iyi bir doktorun ne zaman işe yarayacağını kimse bilemez.

"Evet." Nora'yı dikkatlice kanepeye yatırdım. Sol kolu kenardan sarkıyor, bu yüzden elbisesinin ince kalçalarını örttüğünden emin onu nazikçe daha rahat bir poza getiriyorum. Goldberg her halükarda umursamayacaktır - karımdan çok benim için ereksiyon olma ihtimali çok daha yüksek- ama yine de onu gereksiz yere teşhir etme fikrinden hoşlanmıyorum, açıkça eşcinsel olan bir adama bile. "Biliyorsun, bölgeyi uyuşturabilirdim," diyor, ihtiyacı olan aletleri çıkararak. Tüm hareketleri pratik ve etkili; yaptığı işte bir usta.

"Bu basit bir işlem; çok fazla çaba gerektirecek bir şey değil. hastanın bilincinin kapalı olması."

"daha iyi." Daha fazla açıklama yapmıyorum ama sanırım Goldberg , çünkü başka bir şey söylemiyor. Bunun yerine eldivenlerini giyiyor, kalın bir hipodermik iğne ile büyük bir şırınga çıkarıyor ve Nora'ya yaklaşıyor.

Ona biraz yer açmak için geri çekiliyorum.

"Kaç tane iz sürücü istersiniz? Bir tane mi yoksa daha fazla mı?" diye soruyor, bana doğru bakarak.

"Üç." Bunu daha önce de düşünmüştüm ve bana en mantıklı gelen de bu. Eğer çalınırsa, düşmanlarım vücudunda bir yer belirleme çipi aramayı düşünebilir, ancak üç tane aramaları pek olası değil.

"Tamam. Birini kolunun üst kısmına, birini kalçasına, birini de uyluğunun iç kısmına koyacağım."

"Bu işe yaramalı." İzleyiciler çok küçük, yaklaşık bir pirinç tanesi büyüklüğünde, yani Nora birkaç gün sonra onları hissetmeyecek bile. Ayrıca yem olarak özel bir bileklik takmasını planlıyorum; bileklikte dördüncü bir izleyici olacak. Bu şekilde, kaçırınlar bileklikteki takip cihazını bulurlarsa, ondan kurtulacak ve vücudunda başka bir şey aramayacak kadar aptal olabilirler.

"O zaman ben de öyle yapacağım," diyor Goldberg ve Nora'nın üst kolunu dezenfekte edici bir solüsyonla temizledikten sonra iğneyi derisine bastırıyor. İğne girdiğinde küçük bir kan damlası ortaya çıkıyor ve izleyiciyi bırakıyor; sonra bölgeyi tekrar dezenfekte ediyor ve üzerine küçük bir bandaj yapııştırıyor.

Sırada kalçasına yerleştirilecek implant ve ardından uyluğunun iç kısmına yerleştirilecek implant var. İşlemin başlangıcı ile bitişi arasında altı dakikadan az bir süre geçiyor ve Nora tüm bunlar boyunca huzur içinde uyuyor.

"Hepsi tamam," diyor Goldberg eldivenlerini çıkarıp çantasını toplarken. "Kanama durduğunda bandajları bir saat içinde çıkarabilir ve normal yara bantlarını takabilirsiniz. O bölgeler birkaç gün hassas olabilir ama herhangi bir yara izi kalmaması gerekir, özellikle de bu arada giriş noktalarını temiz tutarsanız. Bir şey olursa beni arayın, ama herhangi bir sorun beklemiyorum."

"Mükemmel, teşekkür ."

"Benim için zevkti." Goldberg çantasını toplar ve odadan çıkar.

* * *

Nora sabaha karşı üç sularında kendine gelir.

Ben hafif uyuyorum, bu yüzden o kıpırdanmaya başlar başlamaz uyanıyorum. İlaçtan dolayı baş ağrısı ve biraz mide bulantısı olacağını biliyorum ve susması ihtimaline karşı bir şişe su hazırladım. Ona küçük bir doz verdiğim için yan etkilerin hafif olmasını bekliyorum. Onu parktan aldığımda, adaya yirmi saatten fazla süren yolculuk boyunca baygın kalmasını sağlamak için çok daha fazlasını vermek zorunda kaldım, bu yüzden bugün çok daha hızlı iyileşecektir.

Senden nefret ediyorum.

Siktir, yine mi? Onun küçük, suçlayıcı fısıltısını aklımdan uzaklaştırıp şimdiki zamana odaklanıyorum. Yanımda kıpırdadığını hissedebiliyorum, şilte kolunun üst kısmındaki hassas noktaya sürtünürken boğazından küçük bir rahatsızlık sesi kaçıyor. Bu ses bana bir şey yapıyor, nedense derimin altına giriyor. Nora'nın acı çekmesini istemiyorum - en azından bundan dolayı - ve ona uzanıyorum, onu kendime yaklaşıtıyorum, böylece onu arkadan kucaklayabiliyorum.

Dokunuşumla kaskatı kesiliyor, sert bir gerilim vücuduna yayılıyor ve artık uyanık olduğunu, olanları hatırladığını biliyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Elimle dış uyluğunun pürüzsüz kıvrımını okşarken sesimi alçak ve yatıştırıcı tutarak soruyorum. "Su ya da başka bir şey ister misin?"

Hiçbir şey söylemiyor ama başının hafifçe hareket ettiğini hissediyorum ve bunu bir baş sallama olarak yorumluyorum.

"Tamam o zaman." Elimi arkaya uzatıp su şişesini alıyorum, karanlıkta biraz beceriksizce. Bir dirseğimin üzerinde doğrulup, görebilmek için başucu lambasını açıyorum ve şişeyi Nora'ya uzatıyorum.

Işığa gözlerini kısarak birkaç kez göz kırptırıyor ve suyu benden alıyor, otururken ince parmakları şişenin etrafında kıvrılıyor. Bu hareket battaniyenin aşağı kaymasına ve vücudunun üst kısmının ortaya çıkmasına neden oluyor. Onu yatağa yatırmadan önce soymuştum, bu yüzden şimdi çıplak, sadece gür saçları güzel, pembe uçlu göğüslerini bakışlarımdan saklıyor. İçimde tanıdık bir şehvet kıpırdanıyor ama önce onun iyi olduğundan emin olmak için bunu bastırıyorum.

Tekrar "Nasıl hissediyorsun?" diye sormadan önce sudan birkaç yudum almasına izin verdim.

Omuz silkiyor, gözleri benimkilerle buluşmuyor. "İyi, sanırım." Elini vücudundan kolunun üst kısmına doğru kaldırıyor, oradaki yara bandına dokunuyor ve üşümüş gibi hafifçe titrediğini görüyorum. "Tuvalete gitmem gerek," diyor aniden ve cevabımı beklemeden yataktan çıkıyor. Banyo kapısında kaybolmadan önce yuvarlak küçük kıcına kısa bir bakış atıyorum ve zihnimin bir kez olsun hareketsiz kalma direktifini görmezden gelerek aletim sıçırıyor.

İç çekerek, onu beklemek için yastığa uzandım. Kimi kandırıyorum ben? Evcil hayvanımın üzerimde hep böyle bir etkisi vardır. Onu çıplak görmeyi, nefes almayı durdurmaktan fazla görmezden gelemem. Neredeyse istemsizce, elim battaniyenin altına kayıyor, gözlerimi kapatıp onun sıcak, kadifemsi iç duvarlarının sikimi kavradığını, amının ıslak ve lezzetli bir şekilde sıkı olduğunu hayal ederken parmaklarım sert şaftımın etrafında kıvrılıyor.

Senden nefret ediyorum.

Sikeyim. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, içimdeki ateşin bir kısmı soğuyor. Hâlâ sertim, ama şimdi şehvet göğsümdeki garip bir ağırlıkla karışmış durumda. Bunun nereden geldiğini bilmiyorum. Takip cihazları için kendimi daha mutlu hissetmeliyim ama . Onun yerine, sahip olduğumu bile bilmediğim bir kaybetmişim gibi hissediyorum.

Sinirlenerek gözlerimi tekrar kapatıyorum, bu sefer bilerek taşaklarımda büyüyen ağrıya odaklanıyorum, yumruğumu sikimde aşağı yukarı pompalayarak açlığın artmasına izin veriyorum. Benden nefret etse bile, ne olmuş yani? Ona yaptığım her şey göz önüne alındığında muhtemelen benden nefret *etmeli*. Bu tür endişelerin beni istediğimi yapmaktan alıkoymasına asla izin vermedim ve şimdi başlamak üzere değilim. Nora tıpkı benim olmaya alıştığı gibi izleyicilere de alışacak ve eğer yerleşkenin güvenliği ihlal edilirse, ileri görüşlülüğüm için şanslı yıldızlarına şükredecek.

Kapının açıldığını duyunca gözlerimi açıyorum ve onu banyodan çıkarken görüyorum. Hâlâ bana doğrudan bakmıyor. Onun yerine gözlerini yerden ayırmadan yatağa doğru koşuyor ve yorganın altına girip battaniyeyi çenesine kadar çekiyor. Sonra boş gözlerle tavana bakıyor, sanki ben hiç gibi.

Kayıtsızlığıyla yüzüme bir tokat da atabilirdi.

İçimdeki şehvet daha keskin, daha karanlık bir hal alıyor. Bu tür davranışlara tahammül edemem ve o da bunu biliyor. Onu cezalandırma dürtüsü güçlü, neredeyse karşı konulmaz ve sadece zaten incinmiş olduğu bilgisi onu bağlamamı ve sadist eğilimlerime teslim olmamı engelliyor.

Yine de bunu yanına bırakmayacağım. Ne bu gece, ne de başka bir zaman.

Battaniyemi atıp doğruluyorum ve sertçe "Buraya gel" diye emrediyorum.

Bir an kıpırdamadı ama sonra gözleri yüzüme dikildi.

Bakışlarında korku yok, aslında herhangi bir duygu da yok. Kocaman koyu renk gözleri cansız, güzel bir oyuncak bebeğinki gibi.

Göğüs bölgemdeki ağırlık artıyor. "Buraya gel," diye tekrarlıyorum, ses tonumun sertliği içimde yoğunlaşan kargaşayı maskeliyor. "Şimdi."

İtaat ediyor, sonunda şartlanması devreye giriyor. Battaniyesini iterek dört ayak üzerinde yanıma geliyor, sırtı kavisli ve kıcı hafifçe kalkık bir şekilde yatakta sürünüyor. Yatak odasında tam da benim istediğim gibi hareket ediyor ve nefes alışım hızlanıyor, sikim neredeyse acı verici bir kalınlığa ulaşıyor. Onu iyi eğitmişim; sıkıntılı olsa bile evcil hayvanım beni nasıl memnun edeceğini biliyor.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyorum, elime geçer geçmez ona uzanıyorum. Sol elimi saçlarının arasına sokuyorum, sağ kolumu beline doluyorum ve onu kucağıma çekerek kendime doğru çekiyorum. Sonra ağzımı doğru eğiyorum ve varlığımın tam merkezinden yayılan bir açlıkla onu öpüyorum.

Tadı naneli diş macunu ve kendisi gibi, ben ağzının ipeksi derinliklerini yağmalarken dudakları yumuşak ve alıcı. Öpüşme devam ederken gözleri kapanıyor ve elleri yanlarıma doğru geliyor. Göğüs uçlarının göğsümde çakıldığını hissedebiliyorum ve her zamanki gibi aynı tepkiyi verdiğini fark etmek içime bir rahatlama dalgası gönderiyor ve karakteristik olmayan tedirginliğimin çoğunu hafifletiyor.

Ne kadar tuhaf bir ruh hali içinde olursa olsun, önemli olan her yönden hâlâ benim.

Onu öpmeye devam ederek, ikimiz de yatakta düz bir şekilde uzanana kadar öne doğru eğiliyorum, ben de onu örtüyorum. Onu nazikçe tutmaya dikkat ediyorum, böylece yara bandı kaplı bölgelere baskı uygulamıyorum. İçimdeki canavar onun acısını ve gözyaşlarını arzuluyor olabilir, ama bu arzu onu rahatlatmak, gözlerindeki o cansız bakışı yok etmek için duyduğum ezici ihtiyacın yanında sönük kalıyor.

Kendi şehvetimi dizginleyerek, ona bildiğim tek şekilde bakmaya başladım. Onu her yerinden öpüyorum, kulağının narin kıvrımından küçük ayak parmaklarına doğru ilerlerken yumuşak, sıcak teninin tadına bakıyorum. Ellerine, kollarına, ayaklarına, bacaklarına ve sırtına masaj yapıyorum, kaslarındaki tüm sertlikleri ovarken onun sessiz zevk inlemelerinin tadını çıkarıyorum. Sonra onu ağızımla ve parmaklarımla orgazma ulaştırıyorum, taşaklarım neredeyse morarana kadar kendi boşalmamı geciktiriyorum.

Sonunda onun bedenine girdiğimde, eve dönmüş gibi oluyorum. Sıcak, kaygan kılıfı beni karşılıyor, beni o kadar sıkıyor ki neredeyse oracıkta patlayacağım. İçinde hareket etmeye başladığımda, kolları sırtıma dolanıyor, beni kucaklıyor, yakınımda tutuyor - ve sonunda birlikte patlıyoruz, bedenlerimiz şiddetli, zihni parçalayan bir mutluluk içinde birlikte geriliyor.

Bölüm 17

Nora

Her zamankinden daha geç uyanıyorum, başım ve ağzım pamukla doldurulmuş gibi hissediyorum. Bir an ne olduğunu hatırlamakta zorlanıyorum - *bir şekilde çok mu içmiştim?* - ama sonra dün gecenin anıları zihnime sızıyor, midemi düğümlere ayırıyor ve beni şaşkın bir umutsuzluğa boğuyor.

Julian dün gece benimle sevişti. Bana tecavüz ettikten sonra benimle sevişti. -Beni uyuşturduktan ve izleyicileri isteğim dışında bana zorla taktıktan sonra ona izin verdim. Hayır, sadece izin vermedim; dokunuşundan zevk aldım, okşamalarının yakıcı sıcaklığının içimdeki donmuş acıyı yakıp yok etmesine, kalbimde açtığı yırtık yarayı bir anlığına da olsa unutturmasına izin verdim.

Julian'ın yaptığı onca korkunç şey arasında bunun beni neden bu kadar etkilediğini bilmiyorum. Beni güvende tutmak için derimin altına izleyiciler yerleştirmek, beni kaçırmak, Jake'i dövmek ya da şantajla evlendirmekle kıyaslandığında hiçbir şey. Bu izleyiciler sonsuza kadar bile kalmayacak. Teorik olarak, eğer malikaneden kurtulabilirsem, bir doktora gidip implantları çıkarttırabilirim, yani hayatımın geri kalanında onlara bağlı kalmayabilirim bile. Çünkü korkumun kesinlikle mantıksız bir bileşeni vardı; içgüdülerimle tepki veriyordum ve her şeyi etraflıca düşünmüyordum.

Yine de, dün akşam bir parçam ölmüş gibi hissettim, sanki o şırınganın iğnesi içimdeki bir şeyi öldürmüştü gibi. Belki de Julian'la yakınlaştığımızı, normal bir çift gibi olmaya başladığımızı hissetmeye başladığım içindir. Ya da belki Stockholm Sendromum -ya da her ne psikolojik sorunum varsa- olmayan gökkuşakları ve tek boynuzlu atlar hayal etmeme neden içindir. Sebep her ne olursa olsun, Julian'ın davranışları bana en acı verici ihanet gibi geldi. Dün gece kendime geldiğimde o kadar yıkılmış hissettim ki bir deliğe girip kaybolmak istedim.

Ama Julian izin vermedi. Benimle sevişti. Beni kırbaçlayacağını düşündüğümde benimle sevişti - onun küçük uysal evcil hayvanı olmadığım için beni cezalandırmasını beklediğimde. Bana şefkat gösterdi.

Zalimlik; beni parçalara ayırmak yerine, birkaç saatliğine de olsa kendimi yeniden bütün hissetmemi sağladı.

Ve şimdi ... şimdi onu özliyorum. O yanımda olmadan, içimdeki soğukluk geri gelmeye başlıyor, acı yavaş yavaş geri dönerek beni içten içe boğuyor. Julian'ın itirazlarıma rağmen bana bunu yapmış olması - *yapmaması için yalvarmış olmama* rağmen bunu yapmış olması - neredeyse başa çıkabileceğimden daha fazla. Bu bana onun beni sevmediğini, belki de hiç sevmeyeceğini söylüyor.

Bana evli olduğum adamın asla beni esir almaktan öteye gidemeyeceğini söylüyor.

* * *

Kahvaltıda Julian yok, bu da artan depresyonuma katkıda bulunan bir gerçek. Yemeklerimin çoğunu onunla yemeye o kadar alışmışım ki, yokluğu bir reddedilme gibi geliyor - gerçi her şeyden sonra nasıl hâlâ onun arkadaşlığını arzulayabildiğimi anlayamıyorum.

"Senyor Esguerra daha önce hızlıca bir şeyler atıştırdı," diye açıklıyor Ana, bana kuru fasulye ve avokado ile karıştırılmış yumurta servis ederken. "Hemen ilgilenmesi gereken bazı haberler aldı, bu yüzden bu sabah size katılamayacak. Bunun için özür diledi ve ne zaman hazır olursanız ofise gelebileceğinizi söyledi." Sesi alışılmadık derecede sıcak ve nazikti ve bana bakarken yüzünde sempati . Dün gece olanlarla ilgili tüm detayları bilip bilmediğini bilmiyorum ama ana hatlarını duyduğunu hissediyorum.

Utanarak bakışlarımı tabağıma indiriyorum. "Tamam, teşekkür ederim Ana," diye mırıldanıyorum, yemeğe bakarak. Her zamanki gibi lezzetli görünüyor ama bu sabah hiç iştahım yok. Hasta olmadığımı biliyorum ama öyle hissediyorum, midem çalkalanıyor ve göğsüm ağrıyor. Kalçamdaki, uyluğumdaki ve kolumun üst kısmındaki yeni implantlar dırdırcı bir ağrıyla zonkluyor. Tek yapmak istediğim yorganın altına günü uyuyarak geçirmek ama ne yazık ki bu bir seçenek değil. İngiliz Edebiyatı dersim için yapmam gereken bir ödevim var ve Calculus dersimden iki ders gerideyim. Yine de Rosa ile sabah yürüyüşümü iptal ettim; bu şekilde hissederken arkadaşımı görmek istemiyorum.

"Sıcak çikolata ya da başka bir şey ister misiniz? Belki kahve ya da çay?" Ana hala masanın yanında durarak soruyor. Normalde, Julian ve ben yemek yerken

Birlikte olduğumuzda ortalıkta görünmüyor ama nedense bu sabah beni yalnız bırakmak istemiyor.

Tabağımdan başımı kaldırıyorum ve ona gülümsemek için kendimi zorluyorum. "Hayır, ben iyiyim Ana, teşekkürler." Çatalımı alıp birkaç yumurta kırıyorum ve ağzıma götürüyorum, hizmetçinin yumuşak yuvarlak yüzünde gördüğüm endişeyi hafifletmek için bir şeyler yemeye kararlıyım.

Çiğnerken Ana'nın bir an tereddüt ettiğini görüyorum, sanki başka bir şey söylemek ister gibi, ama sonra mutfığa doğru kayboluyor ve beni kahvaltıyla baş başa bırakıyor. Sonraki birkaç dakika boyunca yemek için ciddi bir çaba sarf ediyorum ama her şeyin tadı kum gibi geliyor ve sonunda pes ediyorum.

Kalkıp verandaya çıkıyorum, güneşi tenimde hissetmek istiyorum. İçimdeki soğukluk her an yayılıyor gibi görünüyor, sabah ilerledikçe depresyonum derinleşiyor.

Ön kapıdan çıkıp verandanın kenarına kadar yürüyorum ve parmaklıklara yaslanıp sıcak, nemli havayı içime çekiyorum. Geniş yeşil çimenlere ve uzaktaki muhafızlara bakarken, görüşümün bulanıklaştığını, sıcak gözyaşlarımın kabardığını ve yanaklarımdan aşağı kaymaya başladığını hissediyorum.

Neden ağladığımı bilmiyorum. Kimse ölmedi; gerçekten korkunç bir şey olmadı. Son iki yılda çok daha kötülerini yaşadım ve bunlarla başa çıktım - uyum sağladım ve hayatta kaldım. Bu nispeten küçük şey bana kalbim sökülmüş gibi hissettirmemeli.

Julian'ın sevme yeteneğine sahip olmadığına dair artan inancım beni bu şekilde yok etmemeli.

Bir el omzuma hafifçe dokunuyor ve beni üzüntümden uyandırıyor. Hızla elimin tersiyle yanaklarımı silerek arkamı dönüyorum ve Ana'nın yüzünde belirsiz bir ifadeyle orada durduğunu görerek şaşırıyorum.

"Senyora Esguerra. . . Yani, Nora . ." İsmimi söyleyemedi, aksanı her zamankinden daha kalındı. "Böldüğüm için özür dilerim ama konuşmak için bir dakikanız var mı acaba?"

Bu alışılmadık istek karşısında şaşırmış bir halde başımı sallıyorum. "Elbette, nedir?" Ana'yla pek yakın değiliz; benim yanımda her zaman biraz çekingen, kibar ama fazla arkadaş canlısı olmayan biri olmuştur. Rosa bana Ana'nın böyle olduğunu çünkü Julian'ın babasının çalışanlarından bunu talep ettiğini ve bu alışkanlığı kırmanın onun için zor olduğunu söyledi.

Cevabımla rahatlamış görünen Ana gülümseyerek korkulukta yanıma geliyor ve kollarını boyalı beyaz ahşabın üzerine koyuyor. Ben de ona bir

Ne konuşmak istediğini merak ederek bakıyor ama bakışlarını uzaktaki ormana dikmiş, bir süre öylece durmaktan memnun görünüyor.

Sonunda başını çevirip bana baktığında ve konuştuğunda, sözleri beni hazırlıksız yakalıyor. "Bunu biliyor musun bilmiyorum Nora, ama kocan değer verdiği herkesi kaybetti," diyor usulca, her zamanki çekingenliğinden eser yok. "Maria, anne babası... Hem burada hem de şehirlerde tanıdığı pek çok kişiden bahsetmiyorum bile."

"Evet, bana söyledi," diyorum yavaşça, ona biraz dikkatle bakarak. Neden birdenbire benimle Julian hakkında konuşmaya karar verdiğini bilmiyorum ama dinlemekten mutluluk duyuyorum. Belki kocamı daha iyi anlarsam, onunla aramdaki duygusal mesafeyi korumam daha kolay olur.

Belki de böyle bir bulmaca değilse, ona o kadar güçlü bir şekilde çekilmeyeceğim. "Güzel," der Ana sessizce. "O zaman umarım Julian'ın beni

"Dün gece seni incitmek istemedi... Her ne yaptıysa seni önemseyi için yaptı."

"Beni önemsiyor mu?" Boğazımdan kaçan kahkaha keskin ve acı. Bu konuyu Ana'yla neden konuştuğumu bilmiyorum ama artık kapılar açıldığını göre, onları bir daha kapatacak gibi görünmüyorum. "Julian kendinden başka kimseyi umursamıyor."

"Hayır." Başını sallıyor. "Yanılıyorsun, Nora. O önemsiyor. Seni çok önemsiyor. Bunu görebiliyorum. Sana karşı diğerlerine olduğundan daha farklı. Çok farklı."

Ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

İç geçiriyor, sonra yüzünü bana dönüyor. "Kocanız her zaman karanlık bir çocuktü," diyor ve bakışlarında derin bir hüzn görüyorum. "Annesinin gözlerine ve yüz hatlarına sahip güzel bir çocuktü ama içi çok sertti. Sanırım bu babasının hatasıydı. Yaşlı Senyör ona asla bir çocuk gibi davranmadı. Julian yürüyecek yaşa geldiği andan itibaren babası onu iter, hiçbir çocuğun yapmaması gereken şeyleri yaptırırdı..."

O devam ederken nefes almaya bile cesaret edemeyerek dikkatle dinliyorum.

"Julian küçükken örümceklerden korkardı. Burada büyük olanları var, çok korkutucu olanları. Bazıları zehirli. Juan Esguerra bunu öğrendiğinde, beş yaşındaki oğlunu ormana götürdü ve ona çıplak elleriyle bir düzine büyük örümcek yakalattı. Sonra çocuğa onları parmaklarıyla yavaşça öldürttü, böylece Julian korkularını yenmenin ve kendi örümceklerini yaratmanın nasıl bir şey olduğunu görecekti.

düşmanlar acı çeker." Duraklıyor, ağzı öfkeyle sımsıkı kapalı. "Julian o olaydan sonra iki gece uyumadı. Annesi öğrendiğinde ağladı ama yapabileceği bir şey yoktu. Burada Senyor'un sözü kanundu ve herkes itaat etmek zorundaydı."

Boğazımda yükselen safrayı yutuyorum ve başka tarafa bakıyorum. Az önce öğrendiğim şey umutsuzluğumu daha da arttırıyor. Bu şekilde yetiştirildikten sonra Julian'ın birini sevmesini nasıl bekleyebilirim? Kocamın sadist eğilimleri olan soğukkanlı bir katil olduğu gerçeği şaşırtıcı değil; tek şaşırtıcı olan daha da kötü olmaması.

Umutsuz bir durum. Tamamen umutsuz.

Sıkıntımı hisseden Ana elini koluma koyuyor, dokunuşu anneminki gibi sıcak ve rahatlatıcı.

"Uzun zamandır Julian'ın büyüyünce tıpkı babası gibi olacağını düşünüyordum," diyor ona dönüp baktığımda. "Zalim ve umursamaz, yumuşak duygulardan yoksun. On iki yaşındayken bir gün onu yavru bir kediyle görene kadar böyle düşünüyordum. Minicik bir yaratıktı, kabarık beyaz tüyleri ve kocaman gözleri vardı, kendi başına yemek yiyebilecek yaşta bile değildi. Annesine bir şey olmuştu ve Julian yavru kediye dışarıda bulup içeri getirmişti. Onu gördüğümde süt içmesi için ikna etmeye çalışıyordu ve yüzündeki ifade-" Gözlerini kırıştırıyor, gözleri şüpheli bir şekilde ıslak görünüyor. "Çok ... çok şefkatliydi. Yavru kediye karşı çok sabırlıydı, çok nazikti. Ve o zaman babasının Julian'ı tamamen kırmayı başaramadığını, çocuğun hâlâ hissedebildiğini anladım."

"O yavru kediye ne oldu?" Kendimi hazırlayarak soruyorum. Başka bir korku hikayesi duymaya hazırım, ama Ana cevap olarak sadece omuz silkiyor.

"Evde büyüdü," diyor ve elini çekmeden önce kolumu nazıkçe sıkıyor. "Julian onu evcil hayvanı olarak besledi ve adını Lola koydu. Babasıyla bu konuda kavga etmişler - yaşlı Senyör hayvanlardan nefret edermiş - ama o zamanlar Julian babasına karşı koyabilecek kadar büyük ve sertmiş. Julian'ın koruması altında olduğu sürece kimse küçük yaratığa dokunmaya cesaret edemedi. Amerika'ya gittiğinde kediye de yanında götürdü. Bildiğim kadarıyla güzel ve uzun bir hayat yaşadı ve yaşlılıktan öldü."

"Oh." Gerginliğimin bir kısmı azalıyor. "Bu iyi bir şey. Julian'ın evcil hayvanını kaybetmesi değil ama uzun süre yaşaması iyi."

"Evet. Gerçekten çok iyi. Ve biliyor musun Nora, o yavru kediye bakışı ..." Sözüünü kesiyor, tuhaf bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Ne?" Temkinli bir şekilde sordum.

"Bazen sana öyle bakıyor. Aynı şefkatle. Bunu her zaman göstermeyebilir ama sana değer veriyor Nora. Kendi tarzında seni seviyor. Buna gerçekten inanıyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırıyor, gözlerimi yeniden doldurmak üzere olan gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. "Bunu bana neden anlatıyorsun, Ana?" Yıkılmadan konuşabileceğime emin olduğumda soruyorum. "Neden buraya geldin?"

"Çünkü Julian oğluma en yakın şey," diyor yumuşak bir sesle. "Ve çünkü onun mutlu olmasını istiyorum. İkinizin de mutlu olmasını istiyorum. Bu senin için bir şeyi değiştirir mi bilmiyorum ama kocan hakkında biraz daha fazla şey bilmen gerektiğini düşündüm." Uzanarak elimi sıktı ve sonra evin içine doğru yürüdü, beni korkulukların yanında, eskisinden daha da şaşkın ve kalbi kırık bir halde bıraktı.

* * *

O öğleden sonra ofiste Julian'a katılmadım. Bunun yerine kendimi kütüphaneye kilitleyip gazetem üzerinde çalışıyorum, kocamı ve onun yanında oturmayı ne kadar çok istediğimi düşünmemeye çalışıyorum. Sadece onun yanında olmanın bile beni daha iyi hissettireceğini, sadece onun varlığının bile incinmişliğime ve öfkeme iyi geleceğini biliyorum ama mazoşist bir dürtü beni uzak tutuyor. Kendime neyi kanıtlamaya çalıştığımı bilmiyorum ama en azından birkaç saat için mesafemi korumaya kararlıyım.

Tabii ki, yemekte ondan kaçmak mümkün değil.

"Bugün gelmedin," diye gözlemliyor beni, Ana bize aperatif olarak mantar çorbası koyarken. "Neden gelmedin?"

Omuz silkiyorum, Ana'nın mutfaka dönmeden önce bana attığı yalvaran bakışı görmezden geliyorum. "Kendimi iyi hissetmiyordum."

Julian kaşlarını çatı. "Hasta mısın?"

"Hayır, sadece biraz keyifsizim. Ayrıca bitirmem gereken bir ödevim ve yetişmem gereken bazı dersler vardı."

"Bu doğru mu?" Kaşlarını birleştirerek bana bakıyor. Öne doğru eğilerek usulca soruyor: "Surat mı asıyorsun evcil hayvanım?"

"Hayır Julian," diyorum elimden geldiğince tatlı bir şekilde, kaşığımı çorbaya daldırarak. "Surat asmak senin yaptığın bir şeye kızdığım anlamına gelir. Ama kızgın olmam gerekmiyor, değil mi? Bana ne istersen yapabilirsin ve benim de bunu kabul etmem gerekiyor, değil mi?" Ve zengin aromalı çorbadan bir yudum alarak

Ona sakarca bir gülümseme gönderiyorum ve cevabım karşısında gözlerinin kısılmasının tadını çıkarıyorum. Bir kaplanın kuyruğunu çektiğimi biliyorum ama bu gece tatlı, nazik bir Julian istemiyorum. Bu benim huzurum için çok yanıltıcı, çok tedirgin edici.

Hayal kırıklığıma rağmen yemi yutmuyor. Kışkırtmayı başardığım öfke kısa sürdü ve bir sonraki anda geriye yaslandı, dudaklarının köşelerinde yavaş, seksi bir gülümseme alay ediyor. "Beni suçlamaya mı çalışıyorsun, bebeğim? Eminim şimdiye kadar bu tür duyguların ötesinde olduğumu biliyorsundur."

"Elbette öylesin." Kelimelerin acı gelmesini istemiştım, ama onun yerine nefes nefese çıktılar. Şu anda bile, bir gülümsemeden başka bir şeyle duyularımı döndürme ve döndürme gücüne sahip.

Beni nasıl etkilediğini çok iyi bildiği için sırtıyor ve kendi kaşığını çorbaya daldırıyor. "Sadece ye, Nora. Yatak odasında bana ne kadar kızgın olduğuna gösterebilirsin, söz veriyorum." Ve bu kışkırtıcı tehditle çorbasını içmeye başlıyor, bana da onu takip etmekten başka seçenek bırakmıyor.

Yemek yerken Julian derslerim ve online programımın şu ana kadar nasıl gittiği hakkında sorular soruyor. Söyleyeceklerimle gerçekten ilgileniyor gibi görünüyor ve kısa süre sonra kendimi onunla Calculus'ta yaşadığım zorluklar hakkında konuşurken -daha *sıkıcı bir konu icat edilmiş* miydi? Endişelerimi eğlenceli bulduğuna eminim - sonuçta bu sadece okul - ama bulduysa bile bunu belli etmiyor. Bunun yerine bana bir arkadaşımın ya da belki güvenilir bir danışmanla konuşuyormuşum gibi hissettiriyor.

Julian'ı bu kadar karşı konulmaz yapan şeylerden biri de bu: dinleme yeteneği, beni onun için önemli hissettirmesi. Bunu bilerek mi yapıyor bilmiyorum ama birinin tüm dikkatini üzerinde toplamaktan daha baştan çıkarıcı çok az şey vardır ve ben Julian'la buna her zaman sahibim. İlk günden beri. Kötü adam kaçırın biri olsun ya da olmasın, bana her zaman istendiğimi ve arzulandığımı hissettirdi, sanki onun dünyasının merkeziymişim gibi.

Sanki gerçekten önemliymişim gibi.

Yemek devam ederken Ana'nın hikâyesi zihnimde tekrar tekrar canlanıyor ve Juan Esguerra'nın ölmüş olmasına acımasızca sevinmeme neden oluyor. Bir baba oğluna bunu nasıl yapabilir? Ne tür bir canavar çocuğunu bilerek bir katile dönüştürmeye çalışır? On iki yaşındaki Julian'ın savunmasız bir kedi yavrusu için o vahşiye karşı koyduğunu hayal ediyorum ve kocamın cesaretiyle farkında olmadan gurur duyuyorum. Babasının isteklerine rağmen o hayvanı beslemenin hiç de kolay olmadığına dair bir his var içimde.

Julian'ı affetmeye hâlâ hazır değilim ama ikinci kursta ilerlerken, bana o izleyicileri yerleştirme arzusunun ardında Julian'ın sapık eğilimlerinden başka bir şey olma ihtimalini düşünüyorum. Beni önemsememek yerine çok fazla önemsiyor olabilir mi? Sevgisi bu kadar karanlık ve saplantılı olabilir mi? Bu kadar sapkın? Elbette Maria'nın ve anne babasının ölümünü biliyordum ama bu iki olayı hiç bir araya getirmemiş, Julian'ın değer verdiği herkesi kaybettiğini hiç düşünmemiştim. Eğer Ana haklıysa -eğer Julian için gerçekten bu kadar özel biriysem- o zaman güvenliğimi sağlamak için bu kadar çaba sarf etmesi çok da şaşırtıcı değil, özellikle de beni bir kez neredeyse kaybedecekken.

Çılgınca ve korkutucu ama pek de şaşırtıcı değil.

"Peki bu sabah bu kadar acil olan neydi?" Ana'nın ana yemek olarak hazırladığı fırında somon yemeğinden ikinci porsiyonumu bitirirken soruyorum. İştahım intikam alırcasına geri geldi, önceki keyifsizliğimin tüm izleri kayboldu. Julian'ın azıcık arkadaşlığının bile bana yaptığı şey inanılmaz; onun yakınlığı piyasadaki herhangi bir ruh hali yükseltici ilaçtan daha iyi. "Kahvaltıda bana katılamadığında yani?"

"Evet, ben de sana bundan bahsetmek istiyordum," diyor Julian ve gözlerinde karanlık bir heyecan parıltısı görüyorum. "Peter'ın Moskova'daki bağlantıları bize Majid ve diğer Al-Quadar savaşçıları Tacikistan'dan çıkarmak için bir operasyon yapma izni verdi. Hazır olur olmaz - umarım bir hafta içinde - harekete geçeceğiz."

"Oh, vay canına." Bu haberden hem heyecanlanmış hem de rahatsız olmuş bir halde ona bakıyorum. "'Biz' derken adamlarını kastediyorsun, değil mi?"

"Şey, evet." Julian sorum karşısında şaşırmış görünüyor. "En iyi askerlerimizden oluşan yaklaşık elli kişilik bir grubu yanıma alacağım ve geri kalanları yerleşkeyi korumaları için bırakacağım."

"Bu ameliyata kendin mi gireceksin?" Cevabını merakla beklerken kalbim küt küt atıyor.

"Elbette." Aksini düşünmeme şaşırmış görünüyor. "Mümkünse bu tür görevlere hep kendim giderim. Ayrıca, Ukrayna'da yüz yüze halledilmesi gereken bazı işlerim var, o yüzden dönüş yolunda hallederim."

"Julian . . ." Birden midem bulanıyor, yediğim onca yemek mideme taş gibi oturuyor. "Bu gerçekten tehlikeli görünüyor. Neden gitmek zorundasın?"

"Tehlikeli mi?" Yumuşakça gülüyor. "Benim için endişeleniyor musun, evcil hayvanım? Seni temin ederim, buna hiç gerek yok. Düşman sayıca ve silahça üstün olacak. Hiç şansları yok, inan bana."

"Bunu bilemezsiniz! Ya bomba falan patlatırlarsa?" Depodaki patlamanın dehşetini hatırladıkça sesim yükseliyor. "Ya seni bir şekilde kandırırlarsa? Seni öldürmek istediklerini biliyorsun-"

"Teknik olarak, patlayıcıyı onlara vermem için beni zorlamak istiyorlar," diye düzeltiyor beni, dudaklarında karanlık bir gülümseme kıvrılıyor, "ve *sonra* beni öldürmek istiyorlar. Ama endişelenecek bir şey yok bebeğim. İçeri girmeden önce odalarında bomba izi olup olmadığını tarayacağız ve hepimiz bir roket patlaması dışında her şeye dayanabilecek tam vücut zırhı giyiyor olacağız."

Tabağımı itiyorum, hiç de rahatlamış değilim. "Şunu doğru anlamama izin verin. Beni burada, kimsenin saçımın teline bile dokunamayacağı bir yerde takip cihazı takmaya zorluyorsunuz ve Tacikistan'a gidip 'teröristi yakala' oyunu oynamayı mı planlıyorsunuz?"

Julian'ın gülümsemesi kaybolur, ifadesi sertleşir. "Oyun oynamıyorum, Nora. Al-Quadar çok gerçek bir tehdidi temsil ediyor ve mümkün olduğunca çabuk ortadan kaldırmam gereken bir tehdit. Onlar bizim peşimize önce bizim onlara saldırmamız gerekiyor ve bu da bunu yapmak için mükemmel bir fırsat."

Ona ters ters bakıyorum, tüm bu yaşananların adaletsizliği kan basıncımı yükseltiyor. "Ama neden bizzat gitmek zorundasınız? Emrinde onca asker ve paralı asker var, eminim sana orada ihtiyaçları yoktur-"

"Nora. . ." Sesi nazik ama gözleri buz sarkıtları gibi sert ve soğuk. "Bu tartışmaya açık bir konu değil. Kendi gölgemden korkmaya başladığım gün, bu işi temelli bırakmam gereken gündür - çünkü bu yumuşadığım anlamına gelecektir. Yumuşak ve tembel, ilk başladığımda fabrikasını aldığım adam gibi ..." Benim şaşkın bakışlarım karşısında tekrar gülümsüyor. "Ah, evet, evcil hayvanım, uyuşturucudan silaha nasıl geçtiğimi sanıyorsun? Birinin mevcut operasyonunu devraldım ve onun üzerine inşa ettim. Benden öncekinin de emrinde askerler ve paralı askerler vardı, ama o yüceltilmiş bir kağıt satıcısından biraz daha fazlasıydı ve bunu herkes biliyordu. Organizasyonunun dizginlerini sıkı tutmuyordu ve birkaç kişiye rüşvet verip onu devirmek, roket fabrikasını kendime almak basit bir meseleydi." Julian bunu sindirmem için bir an duraksıyor, sonra ekliyor: "Ben o adam olmayacağım, Nora."

Bu görev benim için çok önemli ve bu görevi bizzat yönetmeye niyetliyim.
Majid bu sefer hayatta kalamayacak, bundan emin olacağım."

Bölüm 18

Julian

Yemek bittikten sonra Nora'yı yatak odamıza götürüyorum, merdivenlerden yukarı çıkarken elim sırtının alt kısmında duruyor. Ona yaklaşan görevi açıkladığımdan beri olduğu gibi sessizdi ve hem izleyiciler hem de yolculuğun kendisi hakkında bana hala kızgın olduğunu biliyorum.

Onun endişesini dokunaklı, hatta tatlı buluyorum ama Majid'i elime geçirme fırsatını kaçırmaya hiç niyetim yok. Evcil hayvanım aksiyonun ortasında olmanın, adrenalinin sarsıntısını hissetmenin ve kurşunların vızıltısını duymanın karanlık heyecanını anlamıyor. Benim gibi biri için kan görmenin ve düşmanlarımla karşılaşmalarının sesinin tahrik edici olduğunu, bunları neredeyse seks kadar arzuladığımı anlamıyor. Bu özelliğim, bir psikiyatristin sınırdaki sosyopat olabileceğimi düşünmesinin nedeni ... bu ve genel pişmanlık eksikliğim. Bu etiket beni hiçbir zaman rahatsız etmedi - en azından bir gün 'normal' bir hayat sürebileceğime dair gençlik yanılsamamı aştıktan sonra.

Yatak odasına girdiğimizde, dünden beri dizginlediğim açlık şiddetleniyor, içimdeki canavar hakkını istiyor. Nora'dan hissettiğim mesafe durumu daha da kötüleştiriyor. Aramıza örmeye çalıştığı bariyerleri, beni düşüncelerinin dışında tutmaya çalıştığını hissedebiliyorum ve bu beni çıldırtıyor, içimdeki sadist özlemi besliyor.

Bu gece o bariyerleri parçalayacağım. Hiçbir savunması kalmayana kadar, zihnine tekrar tamamen sahip olana kadar onları yıkacağım.

Hızlı bir duş almak için bahane uyduruyor ve ben de ona izin veriyorum, dönüşünü beklemek için yatağa yürüyorum. Zaten yarı sertleşmiş durumdayım, sikim ona yapacaklarımın beklentisiyle kıpırdanıyor ve pantolonum rahatsız edici derecede dar gelmeye başlıyor. Suyun açıldığını duyunca soyunuyorum, sonra başucu çekmecesine uzanıyorum ve bu gece onun üzerinde kullanmayı planladığım bir dizi aleti çıkarıyorum.

Sözünün eri Nora'nın işi uzun sürmez. Beş dakika sonra banyodan çıkıyor, peluş beyaz bir havlu minyon vücuduna sarılmış. Saçları dağınık bir şekilde topuz yapılmış ve altın rengi teni nemli, su damlacıkları hala boynuna ve omuzlarına yapışıyor. O

Duş almak için yara bantlarını çıkarmış olmalı, çünkü kolunda takip cihazının girdiği yerde küçük bir kabuk ve biraz morluk görebiliyorum. Bunu görmek beni garip bir duygu karışımıyla dolduruyor - artık ona her zaman göz kulak olabileceğim için rahatlama ve garip bir şekilde pişmanlık gibi bir şey.

Bakışları yatağa doğru kaydı ve olduğu yerde durdu, önüme serdiğim nesneleri görünce gözleri büyüdü.

Yüzündeki şaşkın ifadenin tadını çıkararak gülümsüyorum. Bir süredir oyuncaklarla oynamamıştık - en azından bu ölçüde. "Havluyu bırak ve yatağa gir," diye emrediyorum, ayağa kalkıp göz bağına uzanıyorum.

Bana bakıyor, dudakları ayrılmış ve teni yumuşak bir şekilde kızarmış ve bundan onun da heyecanlandığını biliyorum - şimdi onun ihtiyaçları benimkileri yansıtıyor. Havluyu çözüp yere bırakırken hareketlerinde sadece bir tereddüt belirtisi var ve onu orada tamamen çıplak bırakıyor.

Gözlerimi onun ince, düzgün vücuduna diktiğimde taşaklarım geriliyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Rasyonel olarak Nora'dan daha güzel kadınlar olması gerektiğini biliyorum, ama varsa bile, hiçbirini düşünemiyorum. Başının tepesinden narin ayak parmaklarına kadar, tercihlerime bire bir uyuyor. Vücudum onu her geçen gün daha da güçlenen bir yoğunlukla, neredeyse beni tüketen bir çaresizlikle arzuluyor.

Yatağa tırmanıyor, ayaklarını sıkı, yuvarlak kıçının altına sokarak diz çökme pozisyonuna geçiyor. Hareketleri küçük, zarif bir kedininki gibi akıcı ve zarif.

Arkasında dizlerimin üzerine çöküp saçlarını omzundan çekiyorum ve nazikçe boynunu öpüyorum, nefes alış verişinin değişmesinin tadını çıkarıyorum. Sıcak kadın teni ve çiçek kokulu vücut yıkama suyu gibi kokuyor, başımı döndüren ve aletimin ihtiyaçla zonklamasına neden olan bir karışım. Bazı geceler ondan tek istediğim bu oluyor; verdiği tepkinin tatlılığı, kollarımda hissetmek. Bazı geceler ise ona kırılgan, kırılabilir bir yaratkımış gibi davranmak istiyorum.

Ancak bu gece farklı bir şey istiyorum.

Geri çekilerek göz bağını gözlerinin etrafına bağlıyorum ve hiçbir şey göremediğinden emin oluyorum. Sadece yaşayacağı hislere odaklanmasını, her şeyi olabildiğince keskin bir şekilde hissetmesini istiyorum. Sonra, bir çift dolgulu kelepçe alıp bileklerine geçiriyorum ve ellerini arkadan sabitliyorum.

"Um, Julian ..." Dili alt dudağını ıslatmak için dışarı çıkıyor. "Bana ne yapacaksın?"

Gülümsüyorum, sesindeki küçük korku iması beni daha da tahrik ediyor. "Sana ne yapacağımı sanıyorsun, evcil hayvanım?"

"Beni kırbaçlamak mı?" diye tahmin ediyor, sesi alçak ve biraz boğuk. O konuşurken meme uçlarının gerildiğini görebiliyorum ve bu fikrin ona pek de itici gelmediğini biliyorum.

"Hayır bebeğim," diye mırıldanıyorum, hazırladığım diğer malzemelerden birine uzanıyorum - ince bir metal zincirle bağlı bir çift meme ucu kelepçesi. "Henüz bunun için yeterince iyileşmedin. Bugün senin için aklımda başka şeyler var." Kelepçeleri alıp kollarımı arkadan sarıyorum ve sol meme ucunu parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum. Sonra kelepçelerden birini sert tomurcuğa uyguluyorum ve nefesi dişlerinin arasından tıslayana kadar vidayı sıkıyorum.

"Nasıl bir his?" Sağ meme ucuna uzanırken kulağının üstünü öpmek için eğilerek usulca soruyorum. Sıkıca yumruk yaptığı bağlı elleri karnıma bastırarak bana çaresizliğini hatırlatıyor. "Tarif edişini duymak istiyorum..."

Titreyen bir nefes alıyor, göğsü kabarıyor. "Acıyor-" diye söze başlıyor, sonra ikinci kısıpı meme ucuna uygulayıp aynı şekilde sıkıttığımda keskin bir çığlık atıyor.

"İyi . . ." Kulak memesini hafifçe ısıyorum. Ereksiyonum sırtının alt kısmına sürtünüyor, temas taşaklarına kadar zevk titreşimleri gönderiyor. "Peki ya şimdi?"

"Daha da çok acıtıyor ..." Sözleri düzensiz bir fısıltıyla çıkıyor. Sırtı bana karşı gergin ve doğruyu söylediğini, hassas meme uçlarının oyuncağın acımasız ısırtığı yüzünden muhtemelen acı içinde olduğunu biliyorum. Daha önce de adada göğüs ucu kelepçeleri kullanmıştım ama onlar sadece hafif bir baskı uygulayabilen daha nazik versiyonlardı. Bunlar çok daha sert ve çıktıklarında ne kadar acıtacaklarını hayal ederken karanlık bir şekilde gülümsüyorum.

Ellerimle göğüslerinin alt kısımlarını kavrayarak hafifçe sıkıyor, yumuşak etlerini parmaklarımla şekillendiriyorum. "Evet, acıyor, değil mi?" Acıyla sarsılırken mırıldanıyorum, ellerimin hareketi meme uçlarının arasındaki zinciri çekiyor. "Zavallı bebeğim, çok tatlı ama çok istismar edilmiş..."

Göğüslerini serbest bırakarak, elimi bacaklarının arasındaki yumuşak kıvrımlara ulaşana kadar pürüzsüz, düz karnında gezdiriyorum. Şüphelendiğim gibi, acıya rağmen

da daha büyük olasılıkla, bu yüzden- sırsıklam, amı zaten ihtiyaçla sıvı. Sikim tepki olarak zonklıyor. Narin meme uçları kenetlenmiş ve acı çekerken onu zapt edilmiş halde görmek, eski psikiyatristimin şüphesiz rahatsız edici bulacağı bir şekilde beni cezbediyor. Açlığımı kontrol etmek için elimden geleni yaparak başparmağımla küçük klitorisine dokunuyorum, hafifçe bastırıyorum ve inliyor, göğsüme yaslanıyor, kalçaları daha fazlası için sessiz bir yalvarışla yukarı kalkıyor.

"Bana şimdi ne hissettiğini söyle." Klitorisi üzerindeki baskıyı kasten tüy kadar hafif tutuyorum. "Söyle bana, Nora."

"I . . . Bilmiyorum..."

"Bana o küçük meme uçlarının nasıl hissettirdiğini söyle. Söylediğini duymak istiyorum." Bu talebe klitorisine sert bir çimdik atarak eşlik ettim, bu da onun çığlık atmasına ve ani acıdan bana doğru eğilmesine neden oldu.

Kendine geldiğinde "Hâlâ acıyorlar," diye soluk soluğa konuştu, "ama şimdi farklı, daha az keskin ve daha çok sabit bir zonklama gibi..."

"İyi kız . . ." Ödül olarak şişmiş klitorisini hafifçe okşuyorum. "Peki sana böyle dokunduğumda nasıl hissediyorsun?"

Küçük pembe dili tekrar ortaya çıkıyor ve alt dudağının üzerinde geziniyor. "İyi hissettiriyor," diye fısıldıyor, "gerçekten iyi . . . Lütfen, Julian ..."

"Lütfen ne?" Dürtüyorum, yalvarışını duymak istiyorum. Yalvarmak için mükemmel bir sesi var, tatlı ve masumca seksi. Yalvarması beni niyetinin tam tersi bir şekilde etkiliyor - ona daha fazla eziyet etme isteği uyandırıyor.

"Lütfen dokun bana ..." Kalçalarını tekrar kaldırarak cinsel organı üzerindeki baskıyı yoğunlaştırmaya çalışıyor.

"Nerene dokunayım?" Elimini hareket ettirerek onu dokunuşumdan tamamen mahrum bırakıyorum. "Sana tam olarak nerene dokunmamı istediğini söyle, evcil hayvanım."

"Benim ... benim klitorisim ..." Kelimeler nefes nefese bir iniltiyle dökülüyor. Alnındaki ter parıltısını görebiliyorum ve işkencemin onun üzerinde bir etkisi , hissettiği duyguların amaçladığım kadar yoğun olduğunu biliyorum. ", bebeğim." Ona tekrar dokunuyorum, parmaklarımı kaygan kıvrımlarına bastırarak sinir demetini hafif, eşit vuruşlarla uyarıyorum. "Böyle mi?" "Evet." Şimdi daha hızlı nefes alıyor, orgazmı yaklaştıkça göğsü inip kalkıyor. "Evet, aynen böyle ..." Sesi , vücudu

Bir ip gibi geriliyor ve sonra ıgık atıyor, zirveye ulaşırken kollarımda sarsılıyor. Kasılmaları azalınca kadar klitorisi üzerindeki baskıyı sabit tutarak onu tutuyorum ve sonra hazırladığım başka bir eşyaya uzanıyorum.

Bu sefer bir dildo, aşağı yukarı kendi aletim büyüklüğünde bir dildo. Özel bir silikon ve plastik karışımından yapılmış, dış kısmındaki deri benzeri dokuya kadar insan eti hissini taklit edecek şekilde tasarlanmış. Nora'nın başka bir erkeğin sikini deneyimlemesine ancak bu kadar yaklaşabilirim.

Bir kolumla onu kendime doğru tutarak dildoyu seksine getiriyorum ve geniş başını kaygan, titreyen açıklığına yerleştiriyorum. "Bana şimdi ne hissettiğini söyle," diye emrediyorum ve nesneyi içeri itmeye başlıyorum.

Nefes nefese kalıyor, nefes alış verışı tekrar hızlanıyor ve büyük oyuncak yavaşça amına girerken kıvranışını hissediyorum. Parmakları heyecanlı bir tempoyla karnımı sıkıp açıyor, tırnakları tenimi tırmalıyor. "Ben- ben ..."

"Neyi bilmiyorsun?" Cümlesi kesilirken ses tonum keskinleşiyor. "Sana nasıl hissettirdiğini söyle."

"Kalın ve sert hissettiriyor." Sesindeki titreme sikimi daha da sertleştiriyor ve açıklıkla nabız atmasına neden oluyor.

"Ve?" Nesneyi daha derine iterek soruyorum. Dildo, narin vücudunun kabul edemeyeceğı kadar büyük görünüyor ve sıkı kılıfının yavaş yavaş onu içine çekmesi neredeyse acı verici bir şekilde erotik.

"Ve-" diye keskin bir nefes verdi, başı omzuma yaslandı, "-ve sanki beni geriyor ve dolduruyor gibi hissediyorum ..."

"Evet bebeğim, bu doğru." Şimdiye kadar dildo tamamen içine girmiş, sadece ucu dışarı çıkmıştı. Dürüstlüğü için onu parmaklarımla klitorisini ovarak ödüllendiriyorum, ıslaklığı damlayan açıklığından yumuşak kıvrımlarının her tarafına yayıyorum. Tekrar nefes nefese kaldığında, kalçaları elime karşı dalgalanırken, boşalmadan önce duruyorum ve onu tutuşumdan kurtarıyorum, biraz geri çekiliyorum. Sonra onu öne doğru itiyorum, yüzünü yatağı bastırıyorum ve bacaklarını altından çekerek karnının üzerine düz bir şekilde yatmasını sağlıyorum.

Her ne kadar onunla oynamaya devam etmek istesem de, artık onu becermek için sabırsızlanıyorum.

Dokunuşumdan mahrum kalınca ve kenetlenmiş meme uçları acı içinde çarşafı sürtününce inleyerek yan dönmeye çalışıyor. Ona izin vermiyorum, kalçalarının altına bir yastık koyarken bir elimle onu aşağıda tutuyorum.

Bir tane daha. Sonra kayganlaştırıcıyı alıyorum ve doğrudan kık yanaklarının arasındaki küçük, büzülmüş açıklığa, yapay penisin kenarının gergin, parıldayan amından çıkıntı yaptığı yerin hemen üzerine fışkırtıyorum.

Niyetimi anlayınca gerildi ve bir elimle kıkına vurarak yapmaya çalışabileceği her türlü protestoyu bastırdım. "Sakin ol. Bana nasıl hissettirdiğini söylemen gerekiyor, beni anlıyor musun, evcil hayvanım?"

Üstüne oturup sikimin ucunu küçük, daracık göt deliğine bastırdığımda inliyor ama ona öğrettiğim gibi altımda rahatlamaya çalıştığını hissediyorum. Anal seks hala tam olarak rahat olmadığı bir şey ve isteksizliği beni sapkın bir şekilde memnun ediyor. Bu bana hem onun eğitiminde ne kadar ilerlediğini hem de daha ne kadar ilerlemem gerektiğini gösteriyor.

"Anlıyor musun?" Sessiz kaldığında daha sert bir tonda tekrarlıyorum, yatağa doğru ağır nefes alıyor, bağlı elleri sıkıca kenetlenmiş. Umutsuzca sikimi sonuna kadar sokmak istiyorum ama sadece onu dürtmekle yetiniyorum, kayganlaştırıcıyı arka açıklığının her tarafına sürüyorum. Bu gece bedenine girmek istediğim kadar zihnine de girmek istiyorum ve daha azıyla yetinmeyeceğim.

"Evet ..." İleriye doğru kıkına girmeye başladığımda, kıvrınma girişimlerini görmezden gelerek sözleri battaniye tarafından boğuluyor. "Hissettiriyor ... oh Tanrım ... Yapamam. Julian, lütfen, bu çok fazla-"

"Söyle bana," diye emrediyorum, içeri bastırmaya devam ediyorum, sfinkterinin direncini aşıyorum. Amcığı zaten yapay penisle doluyken, kıkı sikimin etrafında o kadar sıkı ki kendimi kontrol etmek için harcadığım çabadan titriyorum. "Her şeyi duymak istiyorum" dediğimde sesim şehvetle kalınlaşıyor.

"Yanıyor..." Nefes nefese kalıyor ve kürek kemikleri arasında biriken ter damlacıklarını görebiliyorum, uzun saçlarının telleri nemli tenine yapışıyor. "Oh lanet olsun. . . Çok doluyum. Çok yoğun..."

"Evet, bu iyi Konuşmaya devam et . . ." Artık neredeyse sonuna kadar girmiştim ve aletimin dildoyla sürtündüğünü hissedebiliyordum çünkü onu oyuncaktan ayıran sadece ince bir duvar vardı. Şimdi altımda titriyor, vücudu hisler tarafından boğulmuş durumda ve son bir inç ileri doğru bastırıp vücudunun derinliklerinde dibe vururken yatıştırıcı bir hareketle sırtını okşuyorum.

Tutarsız bir ses çıkarıyor, omuzları titremeye başlıyor ve kasları beni dışarı itmek için nafile bir çabayla sikimin etrafında geriliyor. O zaman

Hareket dildoyu içinde kaydırıyor ve ılık atıyor, titremesi Şiddetleniyor. "Yapamam... Julian, lütfen, yapamam ..."

İnliyorum, kıcı sikimi sıktıka taşaklarımda patlayıcı bir zevk zonkluyor. Kontrolm çözülüyor, ondan yarıya kadar çekiliyorum ve sonra tekrar içeri dalıyorum, vücudunun direncinin, Şaftımın etrafındaki sıcak, pürüzsüz geçiŐinin neredeyse acı verici sıklılığının tadını ıkariyorum.

Ciddi bir Şekilde içine girmeye başladığımda battaniyeye doğru ılık atıyor, ben sert ve ritmik bir tempo tuttururken boğazından hıçkırık ve nefes nefese yalvarıŐlar kaçıyor. ne doğru eğilerek bir elimle ona destek oluyorum ve diğer elimi kalçalarının altından geçirerek seksini buluyorum. Şimdi kalçalarımın her itiŐi klitorisini parmaklarıma doğru bastırıyor ve çığlıkları farklı bir nota alıyor, isteksiz bir zevk, acıyla karışık bir coşku. Onu becerirken yapay penisin kaydığını ve hareket ettiğini hissedebiliyorum ve ani bir yoğunlukla kaynıyor, toplarım vücuduma doğru çekilirken omurgam sıkılaşıyor. Tam patlamak üzereyken, kıcı beni sıkıştırıyor ve karanlık bir zevkle da geldiğini, altımda ılık atarken kaslarının horozumun etrafında spazm olduğunu fark ediyorum. Ve sonra orgazm beni vuruyor, tohumumun fiskiyeleri onun sıcak derinliklerine fişkırırken vücudumu yırtan bir zevk dalgası beni sersemletiyor ve salıverilmemin gücünden nefessiz bırakıyor.

Kalbim artık patlayacakmış gibi hissetmediğinde, dikkatlice kıcımdan çekiliyorum ve dildoyu amımdan ıkariyorum. Orada gevşek ve uysal bir Şekilde yatıyor, kelepçeleri açıp narin bileklerine masaj yaparken küçük hıçkırıklar hâlâ bedenini sarsıyor. Sonra, göz bağını çözüp altından kaydırarak ıkariyorum. İpeksi kumaŐ parçası Nora'nın gözyaŐlarından sırlısklam olmuş durumda ve onu nazikçe ters çevirdiğimde battaniyeyle buruŐmuŐ yanaklarında ıslak çizgiler görüyorum. Parlak ışığa karşı gözlerini kısarak bana bakıyor ve ben de meme uçlarına uzanarak önce birini, sonra diğerini kelepçelerden kurtarıyorum. Bir an için tepki vermiyor, ama sonra kanın istismara uğramış tomurcuklara geri akmasıyla tüm vücudu sarsılıyor. Boğazından bir inilti kaçıyor ve elleri göğüslerini örtmek için yukarı kalkarken gözlerinde taze yaşlar birikiyor, onları acıya karşı koruyucu bir Şekilde kucaklıyor.

"ŐŐŐ," diye yatıştırıyorum, eğilip onu öpüyorum. Dudaklarının tadı gözyaŐlarından tuzlu geliyor ve içimde küçük bir uyarılma ateşi yeniden alevleniyor. Artık sarkmıŐ olan sikim seğiriyor, onun acısı ve gözyaşları aşırı doğgunluğuma rağmen beni tahrik ediyor. Yine de henüz ikinci raunda hazır değilim ve öpücüğü derinleŐtirmek yerine isteksizce başımı kaldırıp ona bakıyorum.

Bana bakıyor, gözleri hafifçe odaklanmamış ve ona yaşattığım deneyimin yoğunluğundan hala iyileşmekte olduğunu biliyorum. Şu anda tamamen savunmasız, hem zihni hem de bedeni korumasız ve ben de onun zayıflamış halini kendi avantajıma kullanmak için kullanıyorum. "Şimdi bana nasıl hissettiğini söyle," diye mırıldanıyorum, bir elimi kaldırıp çenesini şefkatle okşuyorum. "Söyle bana, bebeğim."

Gözlerini kapatıyor ve tek bir damla gözyaşının yanağından aşağı yuvarlandığını görüyorum. "Kendimi ... aynı anda hem boş hem de dolu hissediyorum, yok olmuş ama yenilenmiş," diye fısıldıyor, kelimeleri zar zor duyuluyor. "Beni parçalara ayırmışsın ve sonra o parçaları başka bir şeye dönüştürmüşsün gibi hissediyorum, artık ben olmayan bir şeye ... sana ait olan bir şeye . . ."

"Evet." Sözlerini açlıkla içime çekiyorum. "Peki başka?"

Gözlerini açıyor, bakışlarımla buluşuyor ve yüzüne kazınmış tuhaf bir umutsuzluk görüyorum. "Ve seni seviyorum," diyor sessizce. "Ne olduğunu görmeme rağmen seni seviyorum - bana ne yaptığını bilmeme rağmen. Seni seviyorum çünkü artık seni sevmemem mümkün *değil*. Çünkü sen artık benim bir parçamsın, iyi ya da kötü."

Bakışlarını tutuyorum, ruhumun karanlık boş köşeleri onun sözlerini bir çöl bitkisinin suyu içine çekmesi gibi içine çekiyor. Onun sevgisi karşılıksız olmayabilir ama benim. Her zaman benim olacak. "Ve sen de *benim* bir parçamsın Nora," diye itiraf ediyorum, sesim alçak ve alışılmadık derecede kısık. Ona benim için ne kadar önemli olduğunu, ona duyduğum özlemin ne kadar derin olduğunu anlatmaya en çok bu kadar yaklaşabiliyorum. "Umarım bunu biliyorsundur, evcil hayvanım."

Cevap veremediği onu tekrar öpüyorum, sonra kollarımı vücudunun altından geçirip onu kucağıma alıyorum ve yıkanması için banyoya götürüyorum.

Bölüm 19

Nora

Julian'ın ayrılışından önceki hafta acı-tatlı geçti. Zorla takip cihazı taktırdığı için ya da birkaç gün sonra takmaya başlamamı sağladığı başka bir takip cihazıyla gömülü bileklik için onu hâlâ tam olarak affetmiş değilim. Yine de Julian'ın o akşamki sözlerinden beri kendimi çok daha iyi hissediyorum.

Söylediklerinin tam olarak ölümsüz bir aşk ilanı olmadığını biliyorum, ama Julian gibi bir adam için öyle de olabilir. Ana haklı: Julian kendisi için önemli olan herkesi kaybetti. Ben hariç herkesi yani. Bana böylesine acımasız bir sahiplenmeyle sarılması zaman zaman bunaltıcı olabilir ama bu aynı zamanda duygularının da bir göstergesi.

Bana olan sevgisi birçok yönden yanlış ve sapkın, ama bu yüzden daha az gerçek değil.

Elbette bunu bilmek Julian'ın yaklaşan yolculuktaki güvenliğinden duyduğum korkuyu daha da yoğun hale getiriyor. Yola çıkış saati yaklaştıkça, itirafından duyduğum sevinç azalıyor ve yerini endişe alıyor.

Julian'ın gitmesini istemiyorum. Onun bu göreve gideceğini her düşündüğümde, boğucu bir dehşet duygusuna kapılıyorum. Korkumun mantıksız bir bileşeni olduğunu biliyorum, ama bu korkumu hiçbir şekilde azaltmıyor. Julian'ın karşılaşacağı gerçek tehlikenin yanı sıra, yalnız kalmaktan da korkuyorum. Son birkaç aydır o kadar az ayrı zaman geçirdik ki, birkaç gün bile onsuz kalma düşüncesi beni derinden strese sokuyor ve huzursuz ediyor.

Sınavlarımın ve ödevlerimin çok olması ya da ailemin ziyarete gelmem için sürekli baskı yapması -ki Julian, Al-Quadar tehdidi tamamen kontrol altına alınana kadar buna izin vermeyecek.

Bir öğleden sonra atış talimi sırasında bana "Malikaneden ayrılamazsın ama istersen bizi burada ziyaret edebilirler" dedi. "Yine de bunu tavsiye etmem. Şu anda ailen radardan az çok uzakta, ama ailenle ne kadar çok temasım olursa, o kadar tehlikede olacaklar. Yine de bu sana bağlı. Sadece söyle, ben de onlar için bir uçak göndereyim."

"Hayır, sorun değil," diyorum aceleyle. "Gereksiz yere dikkat çekmek istemiyorum." Ve silahımı kaldırarak alanın uzak köşesindeki bira kutularına ateş etmeye başlıyorum, silahın artık tanıdık gelen sarsıntısının hayal kırıklığının bir kısmını gidermesine izin veriyorum.

Ailemin tehlikede olduğunu malikâneye birkaç gün sonra fark ettim. Julian beni rahatlatmak için onlara çoktan gizli bir güvenlik görevlisi verdiğini söyledi; görevleri ailemi korumak ve aynı zamanda hayatlarına devam etmelerine izin vermek olan yüksek eğitilmiş korumalar. Diğer alternatifin onları da bizimle birlikte malikâneye getirmek olduğunu söyledi; bu çözüm, ben konuyu açar açmaz ailem tarafından reddedildi.

"Ne? Yasadışı bir silah tüccarıyla yaşamak için Kolombiya'ya taşınmıyoruz!" diye haykırdı babam ona potansiyel tehlikeden bahsettiğimde. "O piç kendini ne sanıyor? Daha yeni bir iş buldum, tüm arkadaşlarımızı ve akrabalarımızı bırakamayız!"

Ve o kadar oldu. Beni kaçıran kişinin yerleşkesinde benimle birlikte olmak için dünyanın öbür ucuna taşınmak istemedikleri için ailemi suçladığımı söyleyemem. Hâlâ gençler, ikisi de kırklı yaşlarının başında ve her zaman aktif, yoğun bir hayatları oldu. Babam neredeyse her hafta sonu lakros oynuyor ve annemin düzenli olarak şarap içip dedikodu yapmak için bir araya gelen bir grup kız arkadaşı var. Annem ve babam birbirlerine hâlâ çok aşık; babam anneme sürekli çiçek, çikolata ya da dışarıda bir akşam yemeği gibi küçük hediyelerle sürprizler yapıyor. Büyürken, ikisinin de beni sevdiğinden hiç şüphem yoktu, ancak hayatlarının mutlak merkez üssünün ben olmadığını da biliyordum.

Hayır, eğer Julian'ın söyledikleri doğruysa -ki bu konuda ona güvenme eğilimindeyim- ailemin Esguerra örgütüyle çok yakın bir bağlantısı varmış gibi görünmemesi en iyisi.

Normal bir yaşam sürdürebilmeleri buna bağlıdır.

* * *

Julian'ın ayrılmasından önceki gece Ana'dan bizim için özel bir akşam yemeği hazırlamasını istedim. Yakın zamanda Julian'ın tiramisuya karşı bir zaaf olduğunu keşfettim, bu yüzden bu geceki tatlımız o olacak. Ana yemek olarak Ana, Julian'ın annesinin şekilde lazanya yapıyor. Hizmetçi bana bunun Julian'ın çocukken en sevdiği yemek olduğunu söyledi.

Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. İyi bir yemek Julian'ı Majid'i ellerine geçirmenin acımasız zevkinden vazgeçmeye ikna edecek değil ya. Kocamı, hiçbir şeyin onu bundan caydıramayacağını anlayacak kadar iyi tanıyorum. Julian tehlikeye alışık. Hatta bir dereceye kadar bunu arzuladığını düşünüyorum. Onu bir akşam yemeğiyle evcilleştirebileceğimi düşünecek kadar aptal değilim.

Yine de bu akşamın özel olmasını istiyorum. Özel olmasına ihtiyacım var. Teröristleri, işkenceleri, kaçırılmaları ve zihin sıkiciliği düşünmek istemiyorum. Sadece bir geceliğine, sıradan bir çiftmişiz gibi davranmak istiyorum, sadece kocası için güzel bir şey yapmak isteyen bir eşmişim gibi.

Akşam yemeğinden önce duş alıyorum ve uzun kahverengi saçlarımı pürüzsüz ve parlak olana kadar fönlüyorum. Hatta biraz göz farı ve dudak parlaticısı bile sürüyorum. Julian zaten doyumsuz olduğu için normalde görünüşüm için bu kadar çaba sarf etmem, ama bu gece onun için ekstra güzel görünmek istiyorum. Bu akşamki elbisem straplez, fildişi renginde ve belinde siyah bir süsleme var, ayakkabılarım ise seksi siyah sivri burun topuklu ayakkabılar. İçime siyah askısız bir pushup sütyen ve ona uygun bir tanga giyiyorum, gardırobumdaki en kötü iç çamaşırı seti.

Bu gece Julian'ı baştan çıkaracağım, bunu istememden başka bir sebep yok.

Son dakika lojistiği yüzünden gecikti, ben de onu mum ışığındaki yemek masasında birkaç dakika bekledim, endişe ve heyecan göğsümde üstünlük için savaşıyordu. Endişe çünkü yarını düşündükçe midem bulanıyor ve heyecan çünkü Julian'la vakit geçirmek için sabırsızlanıyorum.

Nihayet odaya girdiğinde onu selamlamak için ayağa kalkıyorum ve bakışları nefes kesici bir yoğunlukla üzerime kilitleniyor. Birkaç adım durup gözlerini vücudumda gezdiriyor. Gözlerini tekrar yüzüme kaldırdığında, mavi derinliklerde yanan ateş doğrudan içime bir elektrik gönderiyor. Yavaş, şehvetli bir gülümseme dudaklarını kıvrarak usulca şöyle diyor: "Muhteşem görünüyorsun, evcil hayvanım. Kesinlikle muhteşem."

Bu iltifat karşısında tenimi bir zevk ateşi ısıtıyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, gözlerim yüzüne yapışmış. Akşam yemeği için de üzerini değiştirmiş, açık mavi bir polo tişört ve uzun boylu, geniş omuzlu vücuduna sanki onun için yapılmış gibi oturan bir çift gri haki pantolon giymişti. Koyu renk, parlak saçları eski uzunluğuna döndüğünde, Julian bir model ya da bir film oyuncusu gibi görünebilir.

Bir golf tesisinde tatil yapan bir yıldız. "Sen de oldukça harika görünüyorsun." derken sesim nefes nefese geliyor.

Masaya yaklaşıp önümde durduğunda gülümsemesi genişliyor. "Teşekkür ederim bebeğim," diye mırıldanıyor, güçlü parmakları çıplak omuzlarımın etrafında kıvrılırken başını eğiyor ve derin ama inanılmaz derecede şefkatli bir öpücükle ağzımı yakalıyor. Olduğum yerde eriyorum, boynum dudaklarının aç baskısı altında geriye doğru eğiliyor ve Ana arkamızdan boğazını işaret ederek temizleyene kadar kendi yatak odamızda olmadığımızı fark edecek kadar aklım başıma gelmiyor. Utanarak onu itiyorum ve Julian beni bırakıp gülümseyerek geri çekiliyor.

"Önce akşam yemeği, sanırım," diyor alaycı bir tavırla ve masanın etrafında dolaşarak karşıma oturuyor.

Yanakları hafifçe kızarmış Ana bize lazanya servis ediyor, birer kadeh şarap koyuyor ve ben hızlıca teşekkür etmekten fazlasını yapmaya fırsat bulamadan ortadan kayboluyor.

"Lazanya . . ." Julian yemeği beğeniyle kokluyor. "Bunu en son ne zaman yediğimi hatırlamıyorum."

"Ana bana annenin sen küçükken senin için yaptığını söyledi," diyorum usulca ve ilk lokmayı alışını izliyorum. "Umarım hâlâ seviyorsundur."

Gözlerini tabağından kaldırıyor, yemeği çiğnerken bakışları benimkilere kilitleniyor. "Bunu sen mi ayarladın?" diye soruyor yutkunduktan sonra ve sesinde tuhaf bir nota var. Şarabı ve masanın dış kenarlarında yanan mumları işaret ediyor. "Tüm bunları ayarlayan Ana değil miydi?"

"Bütün işi o yaptı," diye itiraf ediyorum. "Ben ondan sadece birkaç şey istedim. Umarım sakıncası yoktur."

"Sakıncası var mı? Hayır, tabii ki yok." Sesi hâlâ biraz tuhaf geliyor ama beni daha fazla sorgulamıyor. Bunun yerine ciddiyetle yemeye başlıyor ve sohbet yaklaşan sınavlarıma dönüyor.

Lazanya bittikten sonra Ana tatlıyı getiriyor. Bir İtalyan restoranında gördüğüm kadar zengin ve şahane görünüyor ve Ana onu önündeki masaya yerleştirirken Julian'ın tepkisini izliyorum.

Şaşırdıysa bile bunu belli etmez. Bunun yerine Ana'ya sıcak bir gülümseme veriyor ve çabaları için teşekkür ediyor. Ana odadan çıkana kadar dönüp bana bakmıyor. "Tiramisu mu?" diyor usulca, gözleri mumların dans eden ışığını yansıtıyor. "Neden, Nora?"

Omuz silkiyorum. "Neden olmasın?"

Bir an beni inceliyor, bakışları alışılmadık bir şekilde düşünceli bir şekilde yüzümde kalıyor ve ben daha da ileri gitmesini bekliyorum. Ama yapmadı. Onun yerine çatalını eline alıyor. "Neden olmasın ki?" diye mırıldanıyor ve dikkatini ağız sulandıran tatlıya veriyor.

Ben de onu takip ediyorum ve çok geçmeden tabaklarımızın hepsi yalanıp temizleniyor.

* * *

Üst kata çıktığımızda Julian beni yatağa götürdü. Ancak beni hemen soymak yerine yüzümü avuçlarının arasına alıyor. "Harika bir akşam için teşekkür ederim bebeğim," diye fısıldıyor, gözleri tanımlanamaz bir duyguyla kararmış.

Ona gülümsüyorum, ellerim beline doğru uzanıyor. "Elbette..." Kalbim mutluluktan taşacakmış gibi hissediyorum. "Benim için bir zevk."

Sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi bakıyor ama sonra ağzını benimkinin üzerine eğiyor ve beni derin, neredeyse çaresiz bir tutkuyla öpmeye başlıyor. İçimde zevk sarmalları oluşurken gözlerim kapanıyor. Dudakları inanılmaz yumuşak, dili ustaca benimkini okşuyor ve onun zengin, karanlık tadı başımı döndürüyor. Biz öpüşürken, elleri sırtımda kayıyor ve beni ona daha da yaklaştırıyor. Ereksiyonunun göbeğime değen sertliği doğrudan seksimin merkezine bir ısı mızrağı gönderiyor ve dudakları ağızımdan kulak mememe ve sonra boynuma doğru dolaşırken dizlerim zayıflayarak yanlarına yapışıyorum.

"Çok ateşlisin," diye mırıldanıyor kalın bir sesle. Nefesi neredeyse hassas tenimi yakıyor ve inliyorum, köprücük kemiğimin hemen üzerindeki hassas bölgeyi kemirmek için beni kolunun üzerine doğru kaldırırken başım geriye düşüyor. Meme uçlarım geriliyor ve Julian tenimi yalayıp sonra ıslak noktaya serin hava üfleyerek tüm vücuduma erotik ürpertiler gönderirken seksim tanıdık titreşen gerilimle ağrımaya başlıyor.

Kendime gelemeden beni ayağa kaldırıyor ve sırtım ona dönük olacak şekilde döndürüyor. Sonra elleri elbisemin arkasında, fermuarı aşağı çekiyor. Küçük elbise yere düşüyor ve üzerimde siyah topuklu ayakkabılarım, push-up sütyenim ve tangamdan başka bir şey kalmıyor.

Julian sesli bir nefes alıyor ve ben de ona dönüp yavaş ve alaycı bir gülümseme veriyorum. "Beğendin mi?" Mırıldanıyorum, birkaç adım geri çekilerek

onu daha iyi görebilmek için. Yüzündeki ifade heyecandan nabzımın hızlanmasına neden oluyor. Bana açlıktan ölmek üzere olan bir adamın bir parça pastaya baktığı gibi bakıyor, acı dolu bir özlem ve çıplak bir şehvetle. Gözleri aynı anda hem beni yiyip bitirmek hem de tadıma bakmak istediğini söylüyor... Hayatında gördüğü en ateşli kadın olduğumu.

Cevap vermek yerine bana doğru bir adım attı ve sütyenimi açmak için arkama uzandı. Göğüslerim serbest kalır kalmaz, onları sıcak avuçlarıyla örtüyor, başparmakları sertleşmiş meme uçlarımı törpülüyor. "Nefissin amına koyayım," diye fısıldıyor kabaca, bana bakarak ve ben titrek bir nefes alıyorum, sözleri ve ellerinin dokunuşu içimi titretiyor. "Tek düşünebildiğim sensin, Nora . . . odaklanabildiğim tek şey..."

İtirafı kemiklerimi jöleye çeviriyor. Onun üzerinde böyle bir etkiye sahip olduğumu bilmek -bu güçlü, tehlikeli adamın benim tarafımdan tüketildiği kadar benim de onun tarafından tüketildiğimi bilmek- kalbimin vahşi, düzensiz bir ritimle çarpmasına neden oluyor. Her şey nasıl başlamış olursa olsun, Julian artık benim ve onun beni istediği kadar ben de onu istiyorum.

Cesaretimi toplayarak kollarımı boynuna doladım ve başını kendime doğru çektim. Dudaklarımız buluştuğunda, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu, onu ne kadar sevdiğimi hissettirmek için her şeyimi bu öpücüğe koyuyorum. Kolları sırtıma dolanıp beni ona doğru bastırırken ellerim kalın, ipeksi saçlarına kayıyor ve sivrilen meme uçlarım gömleğinin yivli pamuğuna sürtünerek bana neredeyse çıplaklığımla onun giyinik hali arasındaki kışkırtıcı zıtlığı hatırlatıyor. Sert ereksiyonu karnımı itiyor ve ağızlarımız bir şehvet senfonisinde birbirine geçip patlayıcı bir özlemle bir araya gelirken içimdeki sıcaklık artıyor.

Kendimizi yatakta nasıl bulduğumuzu bilmiyorum ama kendimi orada buluyorum, ellerim çılgınca Julian'ın kıyafetlerini yırtarken o da göğsüme ve karnıma sıcak öpücükler yağıdırıyor. Eli tangamın etrafına dolanıyor, tek bir hareketle yırtıyor ve sonra parmakları açıklığıma giriyor, iki büyük parmağı nefesimi kesen ve ona karşı eğilmeme neden olan bir sertlikle içime giriyor. "Çok ıslaksın," diye homurdanıyor, parmaklarını çekip yüzüme getirmeden önce daha derine sokuyor. "Beni ne kadar çok istediğinin tadına bak."

Dayanılmaz derecede tahrik olmuş bir halde dudaklarımı parmaklarının etrafına kapatıp onları ağızımın içine çekiyorum. Nemimle kaplanmışlar ama tadı beni itmiyor. Aksine, beni tahrik ediyor, daha da ateşlendiriyor. Julian inliyor.

Parmaklarını emiyorum, dilimi sanki onun sikiymiş gibi parmaklarının etrafında döndürüyorum ve sonra elini çekiyor. Doğrulup tek bir hareketle başının üzerinden çekerek altındaki dalgalanan kasları ortaya çıkarıyor. Sırada pantolonu var ve üzerime tırmanmadan önce ereksiyonuna kısa bir bakış atıyorum, güçlü elleri bileklerimi kavıyor ve omuzlarımın yanına sabitliyor. Sonra gözleri gözlerime kilitleniyor ve dizleriyle kalçalarımı birbirinden ayırarak sikişin başını açıklığıma bastırıyor.

Kalbim beklentiyle çarpıyor, bakışlarını tutuyorum. Yüzü şehvetle gerilmiş, çenesi yavaşça içime girerken sıkıca kenetlenmiş. Beni hoyratça içine almasını bekliyordum ama bu gece dikkatli davranıyor, kalın aletini hem tahrik edici hem de sinir bozucu bir kasıtle içime sokuyor. Vücudum onu kabul etmek için gerilirken acı duymuyorum, sadece zevkli bir dolgunluk var, ama içimdeki hastalıklı bir parça artık sertliği, şiddeti istiyor.

"Julian . . ." Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum. "Beni becermeni istiyorum. Beni *gerçekten* becermeni." İsteğimi vurgulamak için bacaklarımı kalçalarına dolayarak onu tamamen çekiyorum. İkimiz de bu yoğun his karşısında inliyoruz ve gözbebeklerinin, siyah dairenin etrafında sadece ince bir mavi kenar kalana kadar genişlediğini görüyorum.

"Seni becermemi mi istiyorsun?" Sesi gırtlaktan geliyor, o kadar açıklıkla dolu ki kelimeleri zar zor seçebiliyorum. Elleri bileklerimi sıkıyor, neredeyse kan dolaşımımı kesiyor. "Seni gerçekten sikmemi mi?"

Başımı sallıyorum, nabzım stratosferde bir yerlerde. Kendimle ilgili bunu itiraf etmek, bir zamanlar korktuğum bir şeye ihtiyacım olduğunu kabul etmek hala yanlış geliyor.

Beni kaçıran kişiden beni istismar etmesini istediğimi bilmek.

Julian keskin bir nefes alıyor ve kontrol barajının çatladığını hissedebiliyorum. Ağzı benimkine iniyor, dudakları ve dili artık vahşi, neredeyse gaddar. Bu öpücük beni yutuyor, nefesimi ve ruhumu çalıyor. Aynı anda, siki benden neredeyse sonuna kadar çekiliyor ve sonra beni ikiye bölen ve sinir uçlarımı ateşe veren sert, acımasız bir itme ile geri çarpıyor.

Ağzının içine doğru haykırıyorum, beni kısıtlamadan sikmeye başladığında bacaklarım onun sert, kaslı kıcının etrafını daha sıkı sarıyor. Bu herhangi bir tecavüz kadar şiddetli bir ele geçirme, ama bundan zevk alıyorum, vücudum vahşi saldırıyı seviyor. Şu anda istediğim, ihtiyacım olan şey bu. Yarın çürüklerim olabilir, ama şu an için tek hissedebildiğim içimde toplanan büyük gerilim, seksimin derinliklerinde kıvrılan basınç. Her acımasız itiş beni daha sıkı sarıyor

ve daha sıkı, ta ki paramparça olacakmışım gibi hissedene kadar... ve sonra oluyorum, Julian'ın kollarında uçarken vücudumda bir zevk patlaması yaşıyor, karanlık mutluluk tarafından tamamen batırılıyorum.

O da boşalıyor, acı dolu bir coşkuyla başını arkaya atıyor, sert bir çığlıkla sikini içime daha da sokarken boynundaki her kas sıkıca geriliyor. Kasıklarının klitorisime yaptığı baskı kasılmalarımı uzatıyor, vücudumdaki her damla hissi sıkıyor, kaslarımdaki tüm güç kalıntılarını sızdırıyor.

Sonrasında üzerimden yuvarlanıyor ve beni arkamdan kucaklayarak kendine doğru çekiyor. Nefes alış verişlerimiz yavaşlamaya başladığında derin ve rüyasız bir uykuya dalıyoruz.

Bölüm 20

Julian

Ertesi sabah her zamanki gibi Nora'dan önce uyanıyorum. En sevdiği pozisyonda uyuyor: göğsümün üzerinde, bacaklarından biri benimkinin üzerinde. Sessizce kendimi ondan kurtarıyorum, duşa giriyorum, orada yatan seksi küçük bedeninin baştan çıkarıcılığını düşünmemeye çalışıyorum, tamamen yumuşak ve uykudan sıcak. Ne yazık ki bu sabah kendimi onunla doyuracak zamanım yok; uçak çoktan iniş pistinde beni bekliyor.

Dün gece beni şaşırtmayı başardı. Bütün hafta boyunca ondan hafif, neredeyse fark edilmeyen bir mesafe hissetmiştim. O gece ben onun bariyerlerini yıkmış olabilirim ama o bariyerleri az da olsa yeniden inşa etti. Surat asmıyor ya da bana sessiz davranmıyordu ama beni tam olarak affetmediğini de söyleyebilirdim.

Dün akşama kadar.

Onun affına ihtiyacım olmadığını düşünüyordum ama bugün göğsümde hissettiğim hafif, neredeyse coşkulu duygu aksini söylüyor.

Duş almam beş dakikadan az sürdü. Giyinip gitmeye hazır olduğumda, çıkmadan önce Nora'ya bir öpücük vermek için yatağa doğru yürüyorum. Ona doğru eğilip dudaklarımı yanağına değdiriyorum ve o anda gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Dudakları uykulu bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılıyor. "Merhaba.."

"Sana da merhaba," diyorum boğuk bir sesle, elimi uzatıp yüzündeki karışık saç tellerini temizliyorum. Kahretsin, bana öyle şeyler yapıyor ki. Hiçbir küçük kızın yapamayacağı şeyler. Beth'i öldüren ve Nora'yı benden çalan adamdan nihayet intikam almak üzereyim ve tek düşünebildiğim onunla tekrar yatağa girmek.

Birkaç kez gözlerini kırıştırıyor ve bugünün sıradan bir sabah olmadığını hatırladığında gülümsemesinin solduğunu görüyorum. Doğrulup bana bakarken yüzündeki tüm uyku izleri kayboluyor, battaniyenin düşüp çıplak gövdesini ortaya çıkarmasına aldırmadan.

"Şimdiden gidiyor musun?"

"Evet, bebeğim." Gözlerimi onun yuvarlak, diri göğüslerinden uzak tutmaya çalışarak yatağa yanına oturuyorum ve elini iki avucumun arasına sıkıştırıyorum,

usulca ovalayarak. "Uçağın yakıtı çoktan dolduruldu ve beni bekliyor."

Yutkunuyor. "Ne zaman döneceksin?"

"Her şey yolunda giderse, yaklaşık bir hafta içinde. Önce Rusya'da birkaç yetkili ile görüşmem gerekiyor, bu yüzden Tacikistan'a hemen gidemeyeceğim."

"Rusya mı? Neden?" Küçük bir kaş çatma alnını ikiye bölüyor. "Dönüş yolunda Ukrayna'da bazı işleri halledeceğini ."

"Öyleydim ama işler değişti. Dün öğleden sonra Peter'ın Moskova'daki bağlantılarından birinden bir telefon aldım. Önce onlarla görüşmemi istiyorlar, yoksa Tacikistan'a gitmemize izin vermeyeceklermiş."

"Ah." Nora şimdi daha da endişeli görünüyor, kaşları çatılıyor. "Nedenini biliyor musun?"

Bazı şüphelerim var ama şu anda onunla paylaşmak istemiyorum. Zaten çok endişeli. Ruslar her zaman öngörülemez olmuştur ve o bölgede giderek artan istikrarsız durum da bu konuda yardımcı olmuyor.

"Geçmişte onlarla bazı etkileşimlerim oldu," diyorum kayıtsızca ve beni daha fazla sorgulamasına fırsat vermeden ayağa kalkıyorum. "Şimdi gitmem gerek bebeğim, ama birkaç gün sonra görüşürüz. Sınavlarında iyi şanslar, tamam mı?" Başını sallıyor, bana bakarken gözleri şüpheyle parlıyor ve dayanamayıp eğilip onu son bir kez öpüyorum, sonra da odadan çıkıyorum. Oda.

* * *

Mart ayında Moskova bir cadı memesinden daha soğuktur. Soğuk, kalın giysilerimin arasından sızarak kemiklerimin derinliklerine yerleşiyor ve sanki bir daha asla ısınamayacakmışım gibi hissetmeme neden oluyor. Rusya'yı hiçbir zaman sevmedim ve bu ziyaretim de orası hakkındaki olumsuz düşüncelerimi pekiştiriyor.

Dondurucu. Kirli. Yozlaşmış.

Son ikisiyle başa çıkabilirim ama üçü bir arada çok fazla. Peter'ın yerleşkeyi izlemek için geride kalmaktan memnun olmasına şaşmamalı. Piç kurusu neye bulaşacağımı çok iyi biliyordu. Uçağın kalkışını izlerken yüzündeki sırıtışı görebiliyordum. Ormanın tropik sıcaklığından sonra, kışın son demlerini yaşayan Moskova'nın kemik dondurucu sıcaklığı, Rus hükümetiyle yaptığım görüşmelerde olduğu gibi, düpedüz acı verici geliyor.

Buschekov toplantının konusuna gelene kadar yaklaşık bir saat, on farklı meze ve yarım şişe votka içiyorum. Buna tahammül etmemin tek nedeni ayaklarımın dışarıdaki sıfırın altındaki soğuktan buzunun çözülmesinin bu kadar uzun sürmesi. Restorana giderken trafik o kadar kötüydü ki Lucas ve ben arabadan inip sekiz blok yürüdük ve bu sırada kığımız dondu.

Ancak şimdi nihayet ayak parmaklarımı oynatabiliyorum ve Buschekov iş konuşmaya hazır görünüyor. Kendisi buradaki gayri resmi yetkililerden biri: Kremlin'de önemli bir nüfuza sahip olan ama adı haberlerde hiç geçmeyen bir kişi.

Garson boş tabakları kaldırdıktan sonra Buschekov, "Sizinle görüşmek istediğim hassas bir konu var," diyor. Daha doğrusu, Buschekov Rusça bir şeyler söyledikten sonra tercümanımız bunu söylüyor. Ne Lucas ne de ben bu dilden birkaç kelimedenden fazlasını anlamadığımız için Buschekov bize tercümanlık yapması için genç bir kadın tuttu. Güzel, sarışın ve mavi gözlü Yulia Tzakova, benim Nora'mdan sadece birkaç yaş büyük görünüyor ama Rus yetkili, kızın ağzı sıkı olmayı bildiğine dair beni temin etti.

"Devam et," diyorum Buschekov'un sözlerine karşılık olarak. Lucas yanıma oturmuş, sessizce ikinci havyarlı blini porsiyonunu tüketiyor. Bu toplantıya yanımda getirdiğim tek kişi o. Adamlarımın geri kalanı herhangi bir sorun çıkma ihtimaline karşı yakınlarda konuşlanmış durumda. Rusların şu anda bir şey deneyeceklerini sanmıyorum ama yine de tedbiri elden bırakmamak lazım.

Buschekov bana ince dudaklı bir gülümseme veriyor ve Rusça cevap veriyor.

"Eminim bölgemizdeki zorlukların farkındasınızdır," diye tercüme ediyor Yulia. "Bu meselenin çözümünde bize yardımcı olmanızı istiyoruz."

"Nasıl yardımcı olacağım?" Rusların ne istediğine dair iyi bir fikrim var ama yine de her şeyi anlatmasını istiyorum.

Buschekov cevap verdikten sonra Yulia İngilizce olarak "Ukrayna'nın yardımımıza ihtiyacı olan bazı bölgeleri var" diyor. "Ancak dünya görüşü şu anda olduğu gibi, gidip bu yardımı gerçekten yapmamız sorunlu olur."

"Yani onun yerine benim yapmamı istiyorsun."

Başını sallıyor, Yulia ifademi tercüme ederken renksiz gözlerini yüzüme dikmiş. "Evet," diyor, "Donetsk'teki özgürlük savaşçılarına büyük miktarda silah ve diğer malzemelerin ulaşmasını istiyoruz. Bize kadar takip edilemeyecek. Karşılığında size her zamanki ücretiniz ödenecek ve Tacikistan'a güvenli geçişiniz sağlanacak."

Ona kibarca gülümsüyorum. "Hepsi bu mu?"

"Ayrıca şu anda Ukrayna ile herhangi bir ilişkiye girmemenizi tercih ederiz," diyor gözünü kırpmadan. "İki sandalye ve bir kış ve hepsi bu."

Sanırım bu son ifade Rusça'da daha anlamlı, ama söylediklerinin özünü anlıyorum. Buschekov benden bunu talep eden ilk müşteri değil ve sonuncusu da olmayacak. "Korkarım bunun için ek tazminat talep edeceğim," diyorum sakince. "Bildiğiniz gibi, bu tür çatışmalarda genellikle taraf tutmam."

"Evet, biz de öyle duyduk." Buschekov çatalıyla bir parça tuzlu balık alıyor ve bana bakarken yavaşça çiğniyor. "Belki de bizim durumumuzda bu pozisyonunuzu yeniden gözden geçirebilirsiniz. Sovyetler Birliği gitmiş olabilir ama bu bölgedeki etkimiz hala oldukça büyük."

"Evet, farkındayım. Şu anda neden burada olduğumu düşünüyorsun?" Ona verdiğim gülümsemenin artık daha keskin bir kenarı var. "Ama tarafsızlık vazgeçilmesi pahalı bir maldır. Eminim anlıyorsunuzdur."

Buschekov'un bakışlarında buz gibi bir şey titriyor. "Evet. Bu konudaki işbirliğiniz için size normal ödemenin yüzde yirmi fazlasını teklif etme yetkisine sahibim."

"Yüzde yirmi mi? Potansiyel kârımı yarıya indirirken mi?" Hafifçe gülüyorum. "Hiç sanmıyorum."

Kendine bir kadeh votka daha doldurup bardağın etrafında döndürüyor ve düşünceli bir şekilde bana bakıyor. Birkaç dakika sonra, "Yüzde yirmi daha ve yakalanan Al-Kuadar teröristi size teslim edilecek," dedi. "Bu bizim son teklifimiz."

Kendime de biraz votka koyarken onu inceliyorum. Doğrusu, bu ondan almayı umduğumdan daha iyiydi ve Ruslarla fazla ileri gitmemem gerektiğini iyi biliyorum. "Anlaştık o zaman," diyorum ve kadehimi ironik bir şekilde kaldırarak shot'ı yuvarlıyorum.

* * *

Restorandan çıktığımızda arabam sokakta bizi bekliyor. Şoför sonunda trafiği aşmayı başardı, bu da otele giderken donmayacağımız anlamına geliyor.

"Beni en yakın metroya bırakabilir misin?" Lucas ve ben arabaya yaklaşırken Yulia soruyor. Şimdiden titremeye başladığını görebiliyorum. "Bu

buradan yaklaşık on blok ötede olmalı."

Ona düşünceli bir bakış attıktan sonra kısa bir hareketle Lucas'a işaret ediyorum. "Üstünü arayın."

Lucas yanına gidip onu okşadı. "Temiz." "Tamam zaman," diyorum arabanın kapısını açarak. "bakalım."

Lucas önde şoföre katılırken o da arabaya tırmanıp arkada benim yanıma yerleşiyor. "Teşekkür ederim," diyor güzel bir gülümsemeyle. "Gerçekten minnettarım. Bu son yılların en kötü kışlarından biri."

"Sorun değil." Sohbet edecek havada değilim, bu yüzden telefonumu çıkarıp e-postaları yanıtlamaya başlıyorum. Nora'dan bir tane var, bu da beni sırtıttırıyor. Sağ salım inip inmediğimi öğrenmek istiyor. *Evet, diye* cevap yazdım. *Şimdi Moskova'da donmamaya çalışıyorum.*

"Burada uzun süre kalacak mısınız?" Yokluğumda Nora'nın malikânedeki hareketlerini detaylandıran bir rapor hazırlamak üzereyken Yulia'nın yumuşak sesi sözümü kesiyor. Ona baktığımda Rus kız gülümsüyor ve uzun bacak bacak üstüne atıyor. "İstersen sana şehri gezdirebilirim."

Eğer o anda sikimi avuçlasaydı, daveti daha bariz olamazdı. Bana bakarken gözlerindeki aç parıltıyı görebiliyorum ve onun da onlardan biri olduğunu fark ediyorum: güç ve tehlikeden tahrik olan bir kadın. Beni temsil ettiğim şey yüzünden istiyor - ateşle oynamanın ona verdiği heyecan yüzünden. Ne kadar sadistçe ya da ahlaksızca olursa olsun, ona istediğimi yapmama izin vereceğinden ve sonra daha fazlası için yalvaracağından hiç şüphem yok.

Nora'yla tanışmadan önce tam da seve seve becereceğim türden bir kadın. Ne yazık ki Yulia'nın solgun güzelliği artık bana bir şey ifade etmiyor. Yatağımda istediğim tek kadın, şu anda binlerce kilometre uzakta olan siyah saçlı kız.

"Davetiniz için teşekkürler," diyorum Yulia'ya soğuk bir gülümsemeyle. "Ama yakında ayrılacağız ve korkarım bu gece şehrinizin hakkını veremeyecek kadar yorgunum."

"Elbette." Yulia gülümseyerek karşılık veriyor, reddedilmemden etkilenmemiş. Belli ki kırılmayacak kadar kendine güveni var. "Eğer fikrini değiştirirsen, beni nerede bulacağını biliyorsun." Ve araba metro durağının önünde durduğunda, arkasında hafif bir pahalı parfüm izi bırakarak zarifçe dışarı çıkıyor.

Araba tekrar hareket etmeye başladığında Lucas arkasını dönüp bana bakıyor. "Eğer onu istemiyorsan, bu gece onu eğlendirmekten mutluluk duyarım," diye teklif ediyor rahatça. "Tabii senin için de uygunsa."

Sırıtiyorum. Ateşli sarışınlar her zaman Lucas'ın zayıf noktası olmuştur. "Neden olmasın," diyorum. "Eğer istersen tamamen senin." Yarın sabaha kadar uçmayacağız ve ben de yeterince güvenlik önlemi aldım. Lucas geceyi tercümanımızı becererek geçirmek istiyorsa onu bu zevkten mahrum edecek değilim.

Bana gelince, Nora'yı düşünerek duşta yumruğumu kullanmayı ve ardından iyi bir gece uykusu çekmeyi planlıyorum.

Yarın hareketli bir gün olacak.

* * *

Moskova'dan Tacikistan'a uçuşun Boeing C-17 uçağımla altı saatten biraz fazla sürmesi gerekiyor. Sahip olduğum üç askeri uçaktan biri ve bu görev için yeterince büyük, tüm adamlarımı ve ekipmanlarımızı kolayca sığdırabilir.

Ben de dahil olmak üzere herkes en yeni savaş giymiş durumda. kurşun geçirmez ve alev geciktiricili ve saldırı tüfekleri, el bombaları ve patlayıcılarla tamamen silahlıyız. Biraz abartılı olabilir ama adamlarımın hayatlarını riske atmayacağım. Tehlikeyi severim ama intihara meyilli değilim ve işimde aldığım tüm riskler dikkatlice hesaplanır. Nora'nın Tayland'daki kurtarılması muhtemelen son yıllarda katıldığım en tehlikeli operasyondur ve bunu başka hiç kimse için yapmazdım.

Sadece onun için.

Uçuşun büyük bir bölümünü Malezya'daki yeni bir fabrikanın üretim şartnamelerini inceleyerek geçirdim. Her şey yolunda giderse, füze üretimini Endonezya'daki mevcut yerinden oraya kaydırabilirim. İkinci bölgedeki yerel yetkililer her ay daha fazla rüşvet talep ederek çok açgözlü davranıyorlar ve ben de onları daha fazla şımartmak istemiyorum. Ayrıca Chicago'daki portföy yöneticimin birkaç sorusunu yanıtlıyorum; iştiraklerimden biri aracılığıyla bir fon fonu kurmaya çalışıyor ve ona bazı yatırım parametreleri vermemi istiyor.

Özbekistan üzerinde uçarken, varış noktamızdan sadece birkaç yüz mil uzaktayken, uçağın pilotu Lucas'ı kontrol etmeye karar veriyorum.

Ben kulübeye girer girmez bana doğru döndü. Ben sormadan, "Yaklaşık bir buçuk saat içinde oraya varmak üzereyiz," diyor. "İniş pistinde biraz buz var, o yüzden şu anda bizim için buzu çözüyorlar. Helikopterlerin yakıtları çoktan dolduruldu ve gitmeye hazırlar."

"Mükemmel." Plana göre Pamir Dağları'ndaki şüpheli terörist sığınağından yaklaşık bir düzine mil inecek ve yolun geri kalanında helikopterlerle uçacaktık. "O bölgede olağandışı bir faaliyet var mı?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, her şey sessiz."

"Güzel." Kabine girip yardımcı pilot koltuğunda Lucas'ın yanına oturuyorum ve kemerimi bağlıyorum. "Dün geceki Rus kız nasıldı?"

Taş kesilmiş yüzünde ender rastlanan bir gülümseme beliriyor. "Oldukça tatmin edici. Kaçırdın."

"Evet, eminim," diyorum, ama en ufak bir pişmanlık bile hissetmiyorum. Tek gecelik bir ilişkinin Nora'yla aramdaki bağın yoğunluğuna yaklaşmasına imkân yok ve bundan daha azına razı olmak gibi bir niyetim de yok.

Lucas sırtıyor - sert yüz hatlarında daha da alışılmadık bir ifade. "Söylemeliyim ki seni mutlu bir evliliği olan bir adam olarak görmeyi hiç beklemiyordum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu doğru mu?" Bu muhtemelen bana yaptığı en kişisel gözlem. Kurumumda çalıştığı onca yıl boyunca Lucas sadık bir çalışandan arkadaşına dönüşen mesafeyi daha önce hiç kapatmamıştı - onu bu konuda cesaretlendirdiğimden değil. Güven benim için hiçbir zaman kolay olmadı ve 'dostum' diyebildiğim yalnızca bir avuç insan oldu.

Omuz silkiyor, yüzü her zamanki vurdumduymaz maskesine bürünüyor ama gözlerinde hâlâ bir parça eğlence gizleniyor. "Elbette. Bizim gibi insanlar genellikle iyi koca malzemesi olarak görülmez."

Boğazımdan istemsiz bir kıkırdama kaçıyor. "Açıkçası Nora'nın beni 'iyi bir koca' olarak görüp görmediğini bilmiyorum." Onu kaçıran ve kafasını karıştıran bir canavar, elbette. Ama iyi bir koca? Nedense bundan şüpheliyim.

"Eğer istemiyorsa, o zaman yapmalı," diyor Lucas, dikkatini tekrar kontrollere vererek. "Aldatmıyorsun, ona iyi bakıyorsun ve daha önce onu kurtarmak için hayatını tehlikeye attın. Eğer bu iyi biri olmak değilse

koca, o zaman ne olduğunu bilmiyorum." O konuşurken, radar ekranında bir şeye bakarken yüzünde küçük bir kaş çatma ifadesi belirdiğini görüyorum.

"Ne oldu?" Sertçe soruyorum, tüm içgüdülerim aniden alarma geçiyor.

Lucas, "Emin değilim," diye söze başlıyor ve o anda uçak öyle şiddetli bir şekilde sarsılıyor ki neredeyse koltuğumdan fırlayacak gibi oluyorum. Uçak ani bir burun dalışı yaparken tavana çarpmamı engelleyen tek şey alışkanlıktan taktığım emniyet kemeri oluyor.

Lucas kumandaları kapıyor, çılgınca rotamızı düzeltmeye çalışırken ağzından sürekli küfürler çıkıyor. "Kahretsin, lanet olsun, kahretsin, kahretsin, lanet olası kahretsin-"

"Bize ne çarptı?" Sesim sabit, durumu değerlendirirken zihnim garip bir şekilde sakin. Motorlardan gelen bir gıcırdama, püskürtme sesi var. Duman kokusu alabiliyorum ve arkadan gelen çığlıkları duyabiliyorum, yani bir yangın olduğunu biliyorum. Bir patlama olmalı. Bu da ya başka bir uçaktan bize ateş edildiği ya da karadan havaya bir füzenin çok yakınımızda patlayarak motorlardan birine ya birkaçına zarar verdiği anlamına geliyor. Doğrudan bir füze isabeti olamaz çünkü Boeing en gelişmiş silahlar hariç hepsini püskürtmek üzere tasarlanmış bir füze savunma sistemi ile donatılmıştır ve biz hala hayattayız ve parçalara ayrılmadık.

Lucas kumandalarla boğuşurken, "Emin değilim," demeyi başarır. Uçak kısa bir an için dengeleniyor ve sonra tekrar burun üstü çakılıyor. "Bunun bir önemi var mı?"

Dürüst olmak gerekirse, emin değilim. Analitik yanım ne olduğunu bilmek istiyor

-Ölümümünden kim ya da kimler sorumlu olacak? Al-Quadar olduğundan şüpheliyim; kaynaklarıma göre bu kadar sofistike silahlara sahip değiller. Bu da geriye, tetiği çeken Özbekistanlı bir askerin hatası ya da başka birinin kasıtlı saldırısı ihtimalini bırakıyor. Belki de Ruslar, gerçi bunu neden yapsınlar ki, kimse tahmin edemez.

Yine de Lucas haklı. Neden umursadığımı bilmiyorum. Gerçeği bilmek sonucu değiştirmeyecek. Uzakta Pamir'in karlı tepelerini görebiliyorum ve oraya varamayacağımızı biliyorum.

Lucas kumandalarla boğuşurken küfretmeye devam ediyor ve ben koltuğumun kenarına yapışmış, gözlerimi korkunç bir hızla bize doğru koşan yere dikmiş durumdayım. Kulaklarımda kükreyen bir ses var ve bunun kendi kalp atışım olduğunu fark ediyorum -artan adrenalin tüm duyularımı keskinleştirirken damarlarımda dolaşan kanı gerçekten duyabiliyorum.

Uçak burundan çıkmak için birkaç deneme daha yapıyor, her biri düşüşümüzü birkaç saniye yavaşlatıyor, ancak hiçbir şey ölümcül inişi durduramıyor gibi görünüyor.

Ölümümüze doğru düşüşümüzü izlerken, tek bir pişmanlığım var.

Nora'yı bir daha asla kucağıma alamayacağım.

Bölüm III: Tutsak

Bölüm 21

Nora

Julian olmadan iki gün.

Julian olmadan iki gün geçirdiğime inanamıyorum. Her zamanki rutinime devam ediyordum ama o burada olmadan her şey farklı hissettiriyor.

Daha boş. Daha karanlık.

Sanki güneş bir bulutun arkasına saklanmış ve dünyamı gölgede bırakmış gibi.

Bu çılgınlık. Tamamen delice. Daha önce de Julian'sız kalmıştım. Ben adadayken, o sürekli bu seyahatlere çıkardı. Aslında, adada geçirdiği zamandan daha fazlasını ada *dışında* geçirirdi ve ben yine de bir şekilde işlevimi yerine getirmeyi başarırdım. Ancak bu sefer, her saat daha da kötüleşen korkunç bir huzursuzluk ve endişe duygusuyla sürekli mücadele etmek zorundayım.

Sabah yürüyüşümüz sırasında Rosa'ya "Benim neyim var gerçekten bilmiyorum," diyorum. "On sekiz yıl onsuz yaşadım ve şimdi birdenbire iki gün gidemeyecek miyim?"

Bana sırtıyor. "Tabii ki. İkiniz neredeyse birbirinizden ayrılamazsınız, bu yüzden bu beni hiç şaşırtmadı. Daha önce hiç bu kadar aşık bir çift görmemiştim."

İç çekiyorum, pişmanlıkla başımı sallıyorum. Görünüşteki tüm pratikliğine rağmen Rosa'nın deniz kadar geniş bir romantik damarı var. Birkaç hafta önce nihayet ona Julian'la nasıl tanıştığımızı ve adada geçirdiğim zamanı anlatmıştım. Şok olmuştu ama benim onun yerinde olsaydım olacağım kadar değil. Aslında, her şeyin oldukça şiirsel olduğunu düşünüyor gibiydi.

"Seni çaldı çünkü sensiz yaşayamazdı," dedi ona Julian hakkında neden hala çekincelerim olduğunu açıklamaya çalıştığımda hayalperest bir şekilde. "Kitaplarda okuduğun ya da filmlerde gördüğün türden bir şey..." Ve ben kulaklarıma inanamayarak ona baktığımda, hüznle ekledi, "Keşke biri beni çalacak kadar istese."

Yani evet, Rosa kesinlikle aklımı başıma getirecek kişi değil. Julian olmadan yok olup gitmemin, muhtemelen psikiyatrik yardım gerektiren bir şey yerine, büyük aşk ilişkimizin doğal bir sonucu olduğunu düşünüyor.

Elbette Ana'nın da durumu pek iyi değil.

"Kocanı özlemen normal," diyor temizlikçi, akşam yemeğinde kendimi yemek yemeye zorladığımda. "Eminim Julian da seni çok özliyordur."

"Bilmiyorum Ana," diyorum kuşkuyla, tabağımdaki pilavı iterek. "Bütün gün ondan haber alamadım. Dün e-postama yanıt verdi ama bugün ona iki e-posta gönderdim ve hiçbir şey yok." Sanırım beni en çok üzen şey bu. Julian ya endişelendiğim gerçeğini umursamıyor ya da teröristlerle savaşmakla meşgul olduğu için bana cevap verecek durumda değil.

Her iki olasılık da midemi bulandırıyor.

"Bir yere uçuyor olabilir," diyor Ana makul bir şekilde, tabağıyı alırken. "Ya da sinyalin olmadığı bir yerde olabilir. Gerçekten, endişelenmene gerek yok. Julian'ı tanırım ve o kendi başının çaresine bakabilir."

"Evet, eminim yapabilir ama o da bir insan." Hala serseri bir kurşunla ya da zamansız bir bombayla öldürülebilir.

"Biliyorum Nora," diyor Ana yatıştırıcı bir sesle, kolumu okşayarak ve aynı endişenin kahverengi gözlerinin derinliklerine de yansıdığını görüyorum. "Biliyorum, ama kötü şeyler düşünmene izin veremezsin. Eminim birkaç saat içinde ondan haber alacaksın. En geç sabaha kadar seninle iletişime geçecektir."

* * *

Mışıl mışıl uyuyorum, birkaç saatte bir uyanıp e-postalarımı ve telefonumu kontrol ediyorum. Sabah olduğunda, Julian'dan hâlâ bir haber yoktu ve yorgun bir şekilde yataktan kalktım, gözlerim kamaşmıştı ama kararlıydım.

Julian benimle iletişime geçmezse, meseleyi kendi ellerimle halledeceğim.

Yaptığım ilk şey Peter Sokolov'un peşine düşmek oldu. Onu bulduğumda arazinin uzak köşesinde birkaç muhafızla konuşuyordu ve ona yaklaşıp özel olarak konuşmak istediğimde şaşırılmış görünüyordu. Yine de isteğimi hemen yerine getiriyor.

Diğerlerinin duyma mesafesinden çıkar çıkmaz, "Julian'dan haber aldın mı?" diye soruyorum. Rus adamı hâlâ korkutucu buluyorum ama cevapları bilebilecek tanıdığım tek kişi o.

"Hayır," diye yanıtlıyor aksanlı sesiyle. "Dün uçakları Moskova'dan havalandığından beri hayır." Gözlerinin etrafında bir miktar gerginlik var.

konusuyor ve Peter'ın da endişelendiğini fark ettiğimde endişem üç katına çıkıyor.

"Giriş yapmaları gerekiyordu, değil mi?" Onun olağanüstü yakışıklı yüz hatlarına bakarak söylüyorum. Göğsüm yeterince hava alamıyormuş gibi hissediyorum. "Bir şeyler ters gitti, değil mi?"

"Bunu henüz varsayamayız." Ses tonu dikkatle nötr. "Güvenlik nedeniyle çağrılarımıza yanıt vermiyor olabilirler - çünkü kimsenin iletişimlerini kesmesini istemiyorlar."

"Buna gerçekten inanmıyorsun."

"Pek olası değil," diye itiraf ediyor Peter, gri gözleri yüzümde serinlerken. "Bu tür vakalarda olağan prosedür bu değildir."

"Doğru, tabii ki." İçime yayılan mide bulandırıcı korkuyla savaşmak için elimden geleni yaparak eşit bir şekilde soruyorum, "Peki B Planı nedir? Bir kurtarma ekibi gönderecek misiniz? Yedekte bekleyen başka adamlarınız var mı?"

Peter başını sallar. "Daha fazlasını öğrenene kadar yapacak bir şey yok," diye açıklıyor. "Rusya ve Tacikistan'a çoktan haber saldım, yani yakında ne olduğuna dair daha iyi bir fikrimiz olacak. Şu ana kadar tek bildiğimiz uçaklarının Moskova'dan sorunsuz bir şekilde havalandığı."

"Kaynaklarınızdan ne zaman haber almayı düşünüyorsunuz?" Paniğimi bastırmaya çalışıyorum ama bir kısmı sesime sızıyor. "Bugün mü? Yarın mı?"

"Bilmiyorum Bayan Esguerra," diyor ve o acımasız gri gözlerinde bir parça merhamet görüyorum. "Her an olabilir. Bir şey duyar duymaz size haber vereceğim."

"Teşekkürler Peter," diyorum ve başka ne yapacağımı bilmeden eve doğru yürüyorum.

* * *

Sonraki altı saat ağır aksak geçti. Evin içinde bir o odaya bir bu odaya koşturup duruyorum, hiçbir şeye odaklanamıyorum. Ne zaman ders çalışmak için ya da resim yapmaya çalışsam, kafamda her biri diğerinden daha korkunç bir düzine farklı senaryo oynamaya başlıyor. Her şeyin gireceğine, Julian'ın uçağının zararsız bir nedenle ortadan kaybolduğuna inanmak istiyorum ama bundan daha iyisini biliyorum.

Julian ve benim yaşadığımız dünyada peri masalları yok, sadece vahşi gerçeklik var.

Ana beni biftekten tatlıya kadar her şeyle baştan çıkarmaya çalışsa da bütün gün hiçbir şey yiyemedim. Onu yatıştırmak için öğle yemeği saatinde birkaç ısırik papaya yiyor ve evin içinde amaçsızca volta atmaya devam ediyorum.

Öğleden sonra erken saatlerde endişeden kelimenin tam anlamıyla hasta oluyorum. Başım zonkluyor ve midem kendini yiyormuş gibi hissediyorum, asit içimde bir delik açıyor.

Rosa beni kütüphanede bulduğunda, "Hadi yüzmeye gidelim," diye teklif ediyor. Yüzündeki endişeyi görebiliyorum ve Ana'nın onu muhtemelen dikkatimi dağıtması için gönderdiğini biliyorum. Rosa genellikle görevleriyle çok meşgul olduğu için gün ortasında dışarı çıkmaz ama belli ki bugün bir istisna yapıyor.

Canımın istediği son şey yüzmek ama katılıyorum. Rosa'nın arkadaşlığı kendimi endişeyle delirtmekten daha iyi.

Birlikte kütüphaneden çıkarken, Peter'ın yüzünde ciddi bir ifadeyle bize doğru yürüdüğünü görüyorum.

Kalbim bir an durdu, sonra göğüs kafesime öfkeyle çarpmaya başladı.

"Ne oldu?" Dilim kelimeleri zorlukla oluşturuyor. "Bir şey duydun mu?"

"Uçak Özbekistan'da, Tacikistan sınırından birkaç yüz mil ötede düştü," diyor sessizce, durarak. "Görünüşe göre bir iletişimsizlik olmuş ve Özbekistan ordusu onları vurmuş."

Görüş alanımın kenarlarından siyahlık süzülüyor. "Onları vurdun mu?" Sesim uzaktan geliyor gibi, sanki kelimeler başka birine aitmiş gibi. Rosa'nın destekleyici kolunu sırtıma doladığının hayal meyal farkındayım ama dokunuşu içime yayılan buz gibi havayı durdurmaya yetmiyor.

"Şu anda enkazı arıyoruz," diyor Peter, neredeyse nazıkçe. "Üzgünüm Bayan Esguerra, ama hayatta kalmış olabileceklerinden şüpheliyim."

Bölüm 22

Nora

Yatak odasına nasıl gittiğimden emin değilim ama kendimi orada, Julian'la paylaştığımız yatakta sessiz bir ıstırap yumağı halinde kıvrılmış buluyorum.

Saçlarımda yumuşak eller hissediyorum, İspanyolca mırıldanan sesler ve Ana ile Rosa'nın da yanımda olduğunu biliyorum. Hizmetçinin sesi ağlıyormuş gibi geliyor. Ben de ağlamak istiyorum ama ağlayamıyorum. Acı çok çığ, gözyaşlarının rahatlatmasına izin vermeyecek kadar derin.

Kalbinin sökülmesinin nasıl bir his olduğunu bildiğimi sanıyordum. Yanlışlıkla Julian'ın öldüğünü düşündüğümde yıkılmış, mahvolmuştum. Onsuz geçirdiğim o aylar hayatımın en kötü aylarıydı. Kaybetmenin, onun gülümsemesini bir daha asla göremeyeceğimi ya da kucaklamasının sıcaklığını hissedemeyeceğimi bilmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğimi sanıyordum.

Acının dereceleri olduğunu ancak şimdi fark ediyorum. Bu acı yıkıcıdan ruhu paramparça edene kadar değişebilir. Julian'ı daha önce kaybettiğimde, o benim dünyamın merkezidi. Ancak şimdi o benim tüm dünyam ve onsuz nasıl var olacağımı bilmiyorum.

"Ah, Nora. . ." Saçlarımı okşarken Ana'nın sesi gözyaşlarıyla kalınlaşıyor. "Özür dilerim, çocuğum. Çok üzgünüm. . ."

Ona benim de üzgün olduğumu, Julian'ın onun için de önemli olduğunu bildiğimi söylemek istiyorum ama yapamıyorum. Konuşamıyorum. Nefes almak bile aşırı çaba gerektiriyor, sanki ciğerlerim nasıl çalışacağını unutmuş gibi. Küçük bir nefes alıp, küçük bir nefes vermek; şu anda yapabildiğim tek şey bu.

Sadece nefes alıyorum. Sadece ölmemek.

Bir süre sonra sessiz mırıltılar ve rahatlatıcı dokunuşlar kesiliyor ve yalnız olduğumu fark ediyorum. Gitmeden önce üzerime bir battaniye örtmüş olmalılar, çünkü battaniyenin yumuşak, kabarık ağırlığını üzerimde hissedebiliyorum. Beni sıcak hissettirmesi gerekirdi ama hissettirmiyor.

Tek hissettiğim, kalbimin eskiden olduğu yerde donmuş, ağrıyan bir boşluk.

* * *

"Nora, çocuğum . . . Gel, bir şeyler iç . . ."

Ana ve Rosa geri döndüler, yumuşak elleriyle beni oturur pozisyona çektiler. Bana bir fincan sıcak çikolata ikram ediyorlar ve ben de otomatik pilota kabul edip soğuk avuçlarımın arasına alıyorum.

"Sadece bir yudum," diye ısrar ediyor Ana. "Bütün gün bir şey yemedin. Julian bunu istemezdi, bunu biliyorsun."

Adını duyduğumda hissettiğim acı o kadar güçlü ki, fincan neredeyse elimden kayıyor. Rosa ellerimi sabitleyerek fincanı tutuyor ve yavaşça ama amansızca dudaklarıma doğru itiyor. "ama Nora," fısıldıyor, bakışları sempati dolu. "Sadece biraz iç."

Birkaç yudum almak için kendimi zorluyorum. Zengin, ılık sıvı boğazımdan aşağı süzülüyor, şeker ve kafeinin birleşimi uyuşmuş yorgunluğumun bir kısmını kovalıyor. Kendimi biraz daha canlı hissederek pencereye bakıyorum ve şok içinde havanın çoktan karardığını fark ediyorum; zamanın nasıl geçtiğini anlamadan birkaç saat boyunca orada yatmış olmalıyım.

"Peter'dan haber var mı?" Ana ve Rosa'ya dönüp bakarak soruyorum. "Enkazı buldular mı?"

Rosa yeniden konuşmaya başladığım için rahatlamış görünüyor. "Onu öğleden beri görmedik," diyor ve Ana başını sallıyor, gözleri kızarmış ve şişmiş.

"Tamam." Sıcak çikolatadan birkaç yudum daha aldıktan sonra bardağı Ana'ya geri veriyorum. "Teşekkür ederim."

"Sana yiyecek bir şeyler getireyim mi?" Ana umutla sorar. "Belki bir sandviç ya da biraz meyve?"

Yemek düşüncesi midemi bulandırıyor ama bir şeyler yemem gerektiğini biliyorum. Julian'ın yanında ölemem, bu seçenek şu anda ne kadar cazip görünse de. "Evet, lütfen." Sesim gergin çıkıyor. "Sakıncası yoksa sadece bir parça peynirli tost."

Yataktan atlayan Rosa bana kocaman, onaylayan bir gülümseme veriyor. "İşte böyle. Gördün mü Ana, sana onun bir savaşçı olduğunu söylemiştim." Ve ben yemekle ilgili fikrimi değiştiremeden, o yiyecekleri almak için odadan dışarı koşuyor.

"Ben duşa gidiyorum," diyorum Ana'ya, ben de kalkıyorum. Birdenbire yalnız kalmak için güçlü bir istek duyuyorum - Ana'nın yüzünde gördüğüm boğucu endişeden uzak olmak için. Vücudum her an kırılacak bir buz saçağı gibi soğuk ve kırılgan hissediyor ve gözlerim dökülmemiş yaşlarla yanıyor.

Sadece nefes almaya odaklan. ardına küçük nefesler.

"Elbette çocuğum." Ana bana nazik, yorgun bir gülümseme veriyor. "Sen önden git. Dışarı çıktığında yemek seni bekliyor olacak."

Ben banyoya doğru kaçarken, onun sessizce odadan çıktığını görüyorum.

* * *

"Nora! Aman Tanrım, Nora!"

Rosa'nın çığlıkları ve banyo kapısının çılginca çalınması beni uyuşmuş, neredeyse katatonik halimden uyandırıyor. Sıcak spreyin altında ne kadar süredir durduğumu bilmiyorum ama hemen dışarı fırlıyorum. Sonra üzerime bir havlu sararak kapıya doğru koşuyorum, ıslak ayaklarım soğuk fayansların üzerinde kayıyor.

Kalbim boğazımda düğümlenirken kapıyı çekip açtım. "Ne oldu?" "O yaşıyor!" Rosa'nın çığlığı tiz sesiyle beni neredeyse sağır ediyordu. ses. "Nora, Julian yaşıyor!"

"Yaşıyor mu?" Bir an için ne dediğini anlayamıyorum, beynim açlıktan ve kederden uyuşmuş durumda. "Julian yaşıyor mu?"

"Evet!" diye bağıyor, ellerimi tutuyor ve zıplıyor. "Peter az önce onu ve birkaç adamını canlı bulduklarını haber aldı. Konuştuğumuz gibi hastaneye götürülüyorlar!"

Dizlerim bükülüyor ve ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. "Hastaneye mi?" Sesim ancak fısıltıyı aşıyor. "Gerçekten yaşıyor mu?"

"Evet!" Rosa beni kemik kıran bir kucaklamanın içine çekiyor, sonra yüzünde kocaman bir sırıtişla geri adım atarak beni bırakıyor. "Bu harika değil mi?"

"Evet, tabii ki..." Başım sevinç ve inançsızlıkla dönüyor, nabzım dakikada bir mil hızla atıyor. "Hastaneye götürüldüğünü mü söylediniz?"

"Evet, Peter da öyle dedi." Rosa'nın ifadesi biraz yumuşar. "Aşağıda Ana'yla konuşuyor. Dinlemek için kalmadım, sana mümkün olduğunca çabuk haber vermek istedim."

"Elbette, teşekkür ederim!" Birden heyecanlandım, zihnimdeki sis ve umutsuzluğun tüm izleri kayboldu. *Julian yaşıyor ve hastaneye götürülüyor!*

Koşarak dolaba gidiyor, bulduğum ilk elbiseyi çıkarıp üzerime geçiriyor ve havluyu yere atıyorum. Sonra kapıya koşup merdivenlerden aşağı uçuyorum, Rosa da peşimden koşuyor.

Peter mutfakta Ana'nın yanında. Onlara doğru hızla geldiğimi, ayaklarımın çıplak olduğunu ve saçlarımın sıırıslıslam olduğunu görünce hizmetçinin gözleri açılıyor.

Duşta. Muhtemelen deli bir kadın gibi görünüyorum ama umurumda değil. Tek umursadığım Julian hakkında daha fazla şey öğrenmek.

"O nasıl?" Nefes nefese kaldım, bir adım ötede durdum. "Durumu nasıl?"

Bana bakarken Peter'ın sert yüzünde şok edici bir şekilde gülümsemeye benzer bir ifade beliriyor. "Hastanede bazı testler yapacaklar ama şu anda kocanız bir uçak kazasından kırık bir kol, birkaç çatlak kaburga ve alnında kötü bir yaradan daha kötü bir şey olmadan kurtulmuş gibi görünüyor. Bilinci yerinde değil ama bunun nedeni başındaki yaradan kaynaklanan kan kaybı gibi görünüyor."

Ben ağzım açık bir şekilde Peter'a bakarken, o şöyle açıklıyor: "Uçak yoğun ağaçlık bir alana düştü, bu yüzden ağaçlar çarpışmanın büyük kısmını hafifletti. Esguerra ve Kent'in oturduğu pilot kabini çarpmanın şiddetiyle parçalanmış ve bu da hayatlarını kurtarmış gibi görünüyor." Sonra gülümsemesi kayboluyor ve metalik gözleri kararıyor. "Gerçi diğerlerinin çoğu öldü. Yakıt arka taraftaydı ve patlayarak uçağın o kısmını yok etti. Arkadaki askerlerden sadece üçü kurtuldu ve onlar da fena halde yanmış. Üzerlerindeki savaş teçhizatı olmasaydı, onlar da hayatta kalamazlardı."

"Aman Tanrım." Üzerime bir korku dalgası çöktü. Julian yaşıyor ama adamlarından elliye yakını ölmüş. Muhafızların çoğuyla çok az iletişimim oldu ama birçoğunu malikânenin etrafında gördüm. Onları sadece tanıyorum. Hepsi güçlü, görünüşte yıkılmaz adamlardı. Ve şimdi öldüler. Öldüler, tıpkı Julian önde olmasaydı öleceği gibi.

"Peki ya Lucas?" Gecikmiş bir tepkiyle titremeye başlayarak soruyorum. Julian'ın bir uçak kazası geçirdiğini ve *hayatta kaldığını* anlamaya başlıyorum. Dokuz canlı bir kedi gibi, şansını bir kez daha yenmişti.

"Kent'in bacağı kırık ve ciddi bir beyin sarsıntısı geçirmiş. Bulunduklarında da bilinci yerinde değildi."

İçimde bir rahatlama hissi oluşuyor ve daha önce kuruluktan yanan gözlerim aniden yaşlarla doluyor. Minnettarlık gözyaşları, o kadar yoğun bir sevinç ki zapt etmek imkansız. Aynı anda hem gülmek hem de hıçkırmak istiyorum.

Julian yaşıyor ve bir zamanlar hayatını kurtaran adam da öyle.

"Ah, Nora, çocuğum ..." Gözyaşlarım taşarken Ana'nın tombul kolları beni sarıyor. "şimdi her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek ..."

Bastırılmış hıçkırıklarla titreyerek, bir anlığına beni bir anne şefkatiyle kucaklamasına izin veriyorum. Sonra gözyaşlarımın arasından gülümseyerek geri çekiliyorum. İlk defa her şeyin yoluna *gireceğine* inanıyorum. En kötüsü artık geride kaldı.

"Ne zaman uçabiliriz?" Peter'a yanaklarımdaki ıslaklığı silerek soruyorum. "Uçak bir saat içinde hazır olabilir mi?"

"Uçmak mı?" Bana garip bir bakış attı. "Dışarı uçamayız Bayan Esguerra. Mülkte kalmam ve burada güvende olduğunuzdan emin olmam konusunda kesin emir aldım."

"Ne?" Ona inanamayarak bakıyorum. "Ama Julian yaralandı! O hastanede ve ben onun karısıyım-"

"Evet, anlıyorum." Peter'ın ifadesi değişmiyor, bana bakarken gözleri soğuk ve örtülü. "Ama korkarım ki senin tehlikede olmana izin verirsem Esguerra beni kelimenin tam anlamıyla öldürür."

"Az önce bir uçak kazasında ölen kocamı görmeye gidemeyeceğimi mi söylüyorsunuz?" Ani bir öfke dalgası içimi kasıp kavururken sesim yükseliyor. "Julian dünyanın öbür ucunda yaralı yatarken benim burada oturup hiçbir şey yapmamam mı gerekiyor?"

Peter patlamamdan etkilenmiş gibi görünmüyor. "Sizin için güvenli bir telefon görüşmesi ve belki de bir video bağlantısı ayarlamak için elimden geleni yapacağım," diyor sakince. "Ayrıca sağlığıyla ilgili her türlü gelişmeden sizi haberdar edeceğim. Bunun ötesinde, korkarım şu anda yapabileceğim bir şey yok. Şu anda Esguerra ve diğerlerinin götürüldüğü hastanenin etrafındaki güvenliği sıkılaştırmak için çalışıyorum, umarım buraya sağ salım döner ve siz de onu kısa süre içinde görürsünüz."

Çılgılık atmak, bağırarak ve tartışarak istiyorum ama bunun bir işe yaramayacağını biliyorum. Peter üzerinde Julian üzerinde sahip olduğum kadar etki gücüm var - ki bu hiç yok. "Peki," diyorum kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alarak. "Bunu sen yap ve ben de bilinci yerine gelir gelmez öğrenmek istiyorum."

Peter başını eğiyor. "Elbette, Bayan Esguerra. Size hemen bilgi verilecektir."

Bölüm 23

Julian

Önce seslerin farkına varıyorum. Ritmik bip seslerine karışan alçak kadınsı mırıltılar. Arka planda bir elektrik uğultusu. Tüm bunların üzerine kafatasımın ön tarafında zonklayan bir ağrı ve burun deliklerimde güçlü bir antiseptik koku ekleniyor.

Bir hastane. Bir çeşit hastanedeyim.

Vücudum ağrıyor, acı görünüşe göre her yerde. İlk içgüdüm gözlerimi açıp cevap aramak, ama kıpırdamadan yatıp hatıraların bana gelmesine izin veriyorum.

Nora. Görev. Tacikistan'a uçmak. Her şeyi yeniden yaşıyorum, hatırladığım hisler keskin ve canlı. Kendimi kabinde Lucas'la konuşurken görüyorum, uçağın altımızda sallandığını hissediyorum. Motorların tekleyen sesini duyuyorum ve gökyüzünden düşmenin içimi çalkalayan hissini yaşıyorum. Lucas bize değerli saniyeler kazandırmak için uçağı ağaç hattının üzerinde dengelemeye çalışırken o son birkaç dakikada korkunun felcine ve sonra çarpmanın kemik kırıcı etkisini hissediyorum.

Bunun ötesinde başka hiçbir şey yok, sadece karanlık var.

Ölümün kalıcı karanlığı olmalıydı ama yine de hayattayım. Hırpalanmış bedenimdeki acı bana bunu söylüyor.

Kıpırdamadan yatmaya devam ederek yeni durumumu değerlendiriyorum. Etrafımdaki sesler

-Yabancı bir dilde konuşuyorlar. Rusça ve Türkçe karışımı gibi geliyor. Muhtemelen Özbekçe, kaza sırasında uçtuğumuz yere bakılırsa.

İki kadın konuşuyor, ses tonları sıradan, neredeyse dedikoducu. Mantık bana onların muhtemelen bu hastanede çalışan hemşireler olduğunu söylüyor. Birbirleriyle sohbet ederken hareket ettiklerini duyabiliyorum ve etrafıma bakmak için dikkatlice bir gözümü açıyorum.

Soluk yeşil duvarları ve uzak duvarında küçük bir penceresi olan sıkıcı bir odadayım. Tavandaki floresan ışıklar düşük bir vızıltı sesi yayıyor - daha önce fark ettiğim elektrik uğultusu. Bana bir monitör bağlanmış, bileğime de bir serum hattı bağlanmış. Odanın diğer tarafındaki hemşireleri görebiliyorum. Orada duran boş bir yatağın çarşaflarını değiştiriyorlar. A

İnce bir perde benim alanımı o yataktan ayırıyor ama perde açık, odayı tamamen görmemi sağlıyor.

İki hemşire dışında yalnızım. Adamlarımdan hiçbirinden iz yok. Bunu fark ettiğimde nabzım atıyor ve onlar fark etmeden önce nefesimi düzene sokmak için elimden geleni yapıyorum. Baygın olduğumu düşünmeye devam etmelerini istiyorum. Açık bir tehdit varmış gibi görünmüyor ama uçağa ne olduğunu ve buraya nasıl geldiğimi öğrenene kadar gardımı düşürmeye cesaret edemiyorum.

El ve ayak parmaklarımı temkinli bir şekilde esneterek gözlerimi kapatıyorum ve yaralarımın zihinsel bir değerlendirmesini yapıyorum. Çok kan kaybetmişim gibi halsiz hissediyorum. Başım zonkluyor ve alnımdaki ağır bandajı hissedebiliyorum. Acımasızca ağrıyan sol kolum hareketsiz, sanki alçıdaymış gibi. Sağ kolum ise iyi görünüyor. Nefes almak acı veriyor, bu yüzden kaburgalarımın bir şekilde hasar gördüğünü varsayıyorum. Bunun ötesinde, tüm uzuvlarımı hissedebiliyorum ve vücudumun geri kalanındaki ağrı kırık kemiklerden çok sıyrık ve çürüklere benziyor.

Birkaç dakika sonra hemşirelerden biri ayrılırken diğeri yatağıma doğru yürüdü. Hareketsiz ve sessiz kalıyorum, bilinçsizmişim gibi davranıyorum. Üzerimdeki çarşafı düzeltiyor, sonra başımdaki bandajı kontrol ediyor. O da gitmek için döndüğünde nefesinin altında hafifçe mırıldandığını duyabiliyorum ve o anda odaya daha ağır ayak sesleri giriyor.

Derin ve otoriter bir erkek sesi Özbekçe bir soru soruyor.

Kapı aralığına bir bakış atmak için gözlerimi tekrar aralıyorum. Yeni gelen, asker üniforması giymiş, zayıf, orta yaşlı bir adam. Göğsündeki nişana bakılırsa oldukça yüksek bir mevkide olmalı.

Hemşire ona cevap veriyor, sesi yumuşak ve belirsiz, sonra adam yatağıma yaklaşıyor. Geriliyorum, kaslarımdaki zayıflığa rağmen gerekirse kendimi savunmaya hazırım. Ancak adam silaha uzanmıyor ya da tehditkâr bir hareket yapmıyor. Onun yerine beni inceliyor, yüz ifadesi garip bir şekilde meraklı.

İçgüdülerime güvenerek gözlerimi tamamen açıp ona bakıyorum, bedenim hâlâ olası bir saldırı için sarmalanmış durumda. "Kimsin sen?" Açıkça soruyorum, bu noktada doğrudan yaklaşımın en iyisi olduğunu düşünüyorum. "Burası neresi?"

Şaşırmış görünüyor ama hemen kendini toparlıyor. "Ben Albay Sharipov, siz de Özbekistan'ın Taşkent kentindesiniz," diye cevap veriyor, yarım adım geri çekilerek. "Uçağınız düştü ve sizi buraya getirdiler." Kalın bir aksanı var ama İngilizcesi şaşırtıcı derecede iyi. "Rus

Büyükelçilik sizinle temasa geçti. Adamlarınız sizi almak için başka bir uçak gönderiyor."

O zaman kim olduğumu biliyor. "Adamlarım nerede? Uçağıma ne oldu?"

Sharipov gözlerini hafifçe yana kaydırarak, "Hâlâ kazanın nedenini araştırıyoruz," diyor. "Bu noktada belirsiz-"

"Saçmalık." Sesim ölümcül derecede kısık. Biri yalan söylediğinde anlarım ve bu herif kesinlikle kıcıma duman üflemeye çalışıyor. "Ne olduğunu biliyorsun."

Tereddüt ediyor. "Soruşturma hakkında konuşmaya yetkim yok-"

"Ordunuz bize bir füze mi ateşledi?" Oturur pozisyona geçmek için sağ kolumu kullanıyorum. Kaburgalarım hareketi protesto ediyor ama acıyı görmezden geliyorum. Kendimi bir bebek kadar güçsüz hissediyor olabilirim ama bir düşmanın önünde böyle görünmek asla iyi bir fikir değil. "Bana şimdi söylesen iyi olur çünkü öyle ya da böyle gerçeğı öğreneceğim."

İma ettiğim tehdit karşısında yüzü gerildi. "Hayır, biz yapmadık. Şu anda füze rampalarımızdan biri kullanılmış gibi görünüyor ama uçağınızı düşürme emrini kimse vermedi. Rusya'dan hava sahamızdan geçeceğinize dair haber aldık ve bize geçmenize izin vermemiz söylendi."

"Yine de kimin sorumlu olduğuna dair bir fikrin var," diye soğuk bir şekilde gözlemliyorum. Artık oturduğum için kendimi o kadar savunmasız hissetmiyorum - gerçi bir silahım ya da bıçağım olsaydı daha da iyi hissederdim. "Fırlatıcıyı kimin kullandığını biliyorsun."

Sharipov bir kez daha tereddüt etti, sonra isteksizce itiraf etti: "Memurlarımızdan birine Ukrayna hükümeti tarafından rüşvet verilmiş olabilir. Şu anda bu ihtimali araştırıyoruz."

"Anlıyorum." Sonunda her şey anlam kazandı. Ukrayna bir şekilde Ruslarla işbirliği yaptığını öğrenmiş ve bir tehdit haline gelmeden önce beni ortadan kaldırmaya karar vermiş. *Lanet olası piçler*. İşte bu yüzden bu küçük çatışmalarda taraf tutmamaya çalışıyorum; birden fazla açıdan çok maliyetli.

Sharipov konuyu değiştirerek, "Bu kata birkaç asker yerleştirdik," diyor. "Rus elçi sizi Moskova'ya götürmek için gelene kadar burada güvende olacaksınız."

"Adamlarım nerede?" Daha önceki sorumu tekrarlıyorum, Sharipov'un bakışlarının tekrar uzaklaştığını gördüğümde gözlerim daralıyor. "Buradalar mı?"

"Dört tanesi," diye itiraf ediyor sessizce, bana dönüp bakarak. "Korkarım geri kalanlar başaramadı."

İfademî soğukkanlı tutuyorum, ancak içimde keskin bir bıçak dönüyormuş gibi hissediyorum. Şimdiye kadar alışmış olmalıydım - etrafımda insanların ölmesine - ama bir şekilde hâlâ üzerimde bir ağırlık var. "Hayatta kalanlar kimler?" Sesimi düz tutarak soruyorum. "İsimlerini biliyor musun?"

Başını salladı ve bir isim listesi sıraladı. Lucas Kent'in de aralarında olduğunu görünce rahatlıyorum. Sharipov, "Bilinci kısa süreliğine yerine geldi," diye açıklıyor, "ve diğerlerinin kimliklerinin belirlenmesine yardımcı oldu. Senin dışında patlamada yanmayan tek kişi o."

"Anlıyorum." Rahatlamamın yerini yavaş yavaş artan bir öfke alıyor. En iyi adamlarımdan elliye yakını öldü. Birlikte eğitim aldığım adamlar. Tanıdığım adamlar. Bu gerçeği düşünürken aklıma Ukrayna hükümetinin Ruslarla yaptığım görüşmeleri bilmesinin tek bir yolu olduğu geliyor.

Güzel Rus tercüman. Bu konuşmayı bilen tek yabancı oydu.

"Bir telefona ihtiyacım var," diyorum Sharipov'a, ayaklarımı yere vurup ayağa kalkarak. Dizlerim biraz titriyor ama bacaklarım ağırlığımı taşıyabiliyor. Bu iyi bir şey. Buradan kendi gücümle çıkabileceğim anlamına geliyor.

"Hemen şimdi ihtiyacım var," diye ekliyorum, serum iğnesini dişlerimle kolumdan çekip monitör sensörlerini göğsümden sıyrırken bana öylece bakıyor. Hastane önlüğüm ve çıplak ayaklarım şüphesiz gülünç görünüyor ama umurumda değil. Uğraşmam gereken bir hain var.

"Elbette," diyor şokunu atlatmaya çalışırken. Cebine uzanarak bir cep telefonu çıkardı ve bana uzattı. "Peter Sokolov uyanır uyanmaz seninle konuşmak istedi."

"Güzel. Teşekkürler." Telefonu alçıdan çıkan sol elime yerleştirerek sağ elimle numaraları tuşlamaya başlıyorum. O kadar çok röleden geçen güvenli bir hat ki, hedefine kadar izini sürmek için birinci sınıf bir hacker olmak gerekir. Bağlantının tanıdık tıklamalarını ve bip seslerini duyduğumda, sağ elimle telefonu geri alıyorum ve Sharipov'a, "Lütfen hemşirelerden birine bana normal kıyafetler getirmesini söyleyin. Bunu giymekten bıktım."

Albay başını sallar ve odadan çıkar. O çıktıktan bir saniye sonra Peter'in sesi gelir: "Esguerra?"

"Evet, benim." Telefonu sıkıca kavradım. "Sanırım haberleri duydunuz."

"Evet, duydum." Hatta bir duraklama oldu. "Yulia Tzakova'yı Moskova'da gözaltına aldırđım. Görünüşe göre Kremlin'deki dostlarımızın gözden kaçırdığı bazı bağlantıları var."

Yani Peter zaten bu işin üstünde. "Evet, öyle görünüyor." İçimde öfke kaynıyor olsa da sesim eşit. "Söylemeye gerek yok, görevi iptal ediyoruz. Bizi ne zaman alacaklar?"

"Uçak yolda. Birkaç saat içinde orada olur. Bir doktora ihtiyacınız olabilir diye Goldberg'i de gönderdim."

"İyi düşünmüşsün. Bekliyor olacağız. Nora nasıl?"

Kısa bir sessizlik anı yaşandı. "Hayatta olduğunu bildiği için şimdi daha iyi. Duyar duymaz oraya uçmak istedi."

"Yine de ona izin vermedin." Bu bir ifade, soru değil. Peter böyle bir hata yapmayacağını çok iyi biliyor.

"Hayır, tabii ki hayır. Onu görmek ister misiniz? Hastane ile bir video bağlantısı kurabilirim."

"Evet, lütfen ayarlayın." Onu görmeyi ve ona sarılmayı gerçekten çok istiyorum ama şimdilik video yeterli olacak. "Bu arada ben de Lucas ve diğerlerini kontrol edeceğim."

* * *

Kolumdaki büyük alçı nedeniyle hemşirenin getirdiği kıyafetleri giymek zor oluyor. Pantolonlar sorunsuz bir şekilde giyiliyor ama alçıyı kol deliğinden geçirmek için sol kolu sökmek zorunda kalıyorum. Kaburgalarım çok acıyor ve vücudum yatağa uzanıp dinlenmekten başka bir şey istemediği için her hareket büyük çaba gerektiriyor. Yine de ısrar ediyorum ve birkaç denemeden sonra nihayet kendimi giydirmeyi başarıyorum.

Neyse ki yürümek daha kolay. Düzenli bir adım atabiliyorum. Odadan çıkarken Sharipov'un daha önce bahsettiği askerleri görüyorum. Beş kişiler, hepsi de askeri kıyafetler giymiş ve Uzi taşıyorlar. Koridora çıktığıııı görünce sessizce arkamdan geliyorlar ve ben Yoğun Bakım Ünitesi'ne doğru ilerlerken beni takip ediyorlar. İfadesiz yüzleri, beni korumak için mi yoksa başkalarını benden korumak için mi orada olduklarını merak etmeme neden oluyor. Hayal bile edemiyorum.

Özbekistan hükümeti, sivil hastanelerinde yasadışı bir silah tüccarının bulunmasından büyük heyecan duyuyor.

Lucas orada değil, bu yüzden önce diğerlerini kontrol ediyorum. Sharipov'un bana söylediği gibi, hepsi kötü bir şekilde yanmış ve vücutlarının büyük bir kısmı bandajla sarılmış. Ayrıca ağır şekilde sakinleştirilmişler. Bunu telafi etmek için her birinin banka hesabına yüklü bir ikramiye aktarmayı ve en iyi plastik cerrahlara görünmelerini sağlamayı aklıma not ediyorum. Bu adamlar benim için çalışmaya geldiklerinde riskleri biliyorlardı ama ben yine de onlara iyi bakıldığından emin olmak istiyorum.

"Dördüncü adam nerede?" Bana eşlik eden askerlerden birine soruyorum ve o da beni başka bir odaya yönlendiriyor.

Oraya vardığımda Lucas'ın uyuduğunu görüyorum. Diğerleri kadar kötü görünmüyor, bu da içimi rahatlatıyor. Uçak gelir gelmez benimle Kolombiya'ya dönebilecek, oysa yanmış adamların en azından birkaç gün daha burada kalması gerekecek.

Odama döndüğümde Sharipov'u yatağın üzerine bir dizüstü bilgisayar koyarken buluyorum. "Bunu sana vermem istendi," diye açıklıyor bilgisayarı bana uzatırken.

"Mükemmel, teşekkür ." Sağ elimle dizüstü bilgisayarı ondan alıp yatağa oturuyorum. Ya da daha uygun bir ifadeyle yatağa yığılıyorum, tüm hastane boyunca yürümekten bacaklarım titriyor. Neyse Sharipov benim bu hantal hareketimi görmüyor, çünkü çoktan kapıdan çıkmaya başlamıştı.

O gider gitmez internete giriyorum ve çevrimiçi faaliyetlerimi gizlemek için tasarlanmış bir program indiriyorum. Sonra özel bir web sitesine gidip kodumu giriyorum. Bu bir görüntülü sohbet penceresi açıyor ve oraya başka bir kod girerek yerleşkedeki bir bilgisayara bağlanıyorum.

Önce Peter'ın görüntüsü beliriyor. "Sonunda buradasın," diyor ve arka planda evimin oturma odasını görüyorum. "Nora aşağı geliyor."

Bir an sonra, Nora'nın küçük yüzü ekranda belirir. "Julian! Aman Tanrım, seni bir daha asla göremeyeceğimi sanmıştım!" Sesi zorlukla tutulan gözyaşlarıyla doludur ve yanaklarında ıslak izler vardır. Ancak gülümsemesi saf neşe saçıyor.

Ona sırtıyıyorum, tüm öfkem ve fiziksel rahatsızlığım ani bir mutluluk dalgasıyla unutuluyor. "Merhaba bebeğim, nasılsın?"

Bana bön bön bakıyor. "Nasılım *ben*? Ne biçim soru bu? Az önce uçak kazası geçiren sensin! *Nasılsın*? Alçın mı var?"

kol?"

"Öyle görünüyor." Sağ omzumu kısa bir omuz silkme hareketiyle kaldırıyorum. "Gerçi sol kolum ve ben sağ elimi kullanıyorum, o yüzden çok da önemli değil."

"Peki ya başın?"

"Oh, bu mu?" Alnımın etrafındaki kalın bandaja dokunuyorum. "Emin değilim ama yürüdüğüme ve konuştuğuma göre küçük bir şey olduğunu varsayıyorum."

Başını sallıyor, bana inanmayarak bakıyor ve benim sırtışıma genişliyor. Nora muhtemelen onun önünde maço olmaya çalıştığımı düşünüyor. Evcil hayvanım bu tür yaralanmaların benim için gerçekten önemsiz olduğunu farkında değil; çocukken babamın yumruklarından daha kötülerini yaşadım.

"Eve ne zaman geliyorsun?" diye soruyor, yüzünü kameraya yaklaştırarak. Gözleri bu şekilde kocaman görünüyor, uzun kirpikleri kalan ıslaklıkla diken diken. "Şimdi eve geliyorsun, değil mi?"

"Evet, tabii ki. Al-Quadar'ın peşinden bu şekilde gidemem." Sağ elimi alçıya doğru sallıyorum. "Uçak beni ve Lucas'ı almak için yola çıktı bile, yani çok yakında görüşeceğiz."

", " diyor usulca ve yüzünde gördüğüm ham duygu karşısında göğsüm sıkışıyor. Şefkate çok benzeyen bir duygu içimde dolaşıyor ve ona olan özlemimi, içim acıyana kadar yoğunlaştırıyor.

"Nora-" diye söze başlıyorum, ancak dışarıdan gelen keskin bir *çatırtıyla* sözüm kesiliyor. Bunu birkaç tane daha takip ediyor, hemen fark ettiğim hızlı bir gürültü patlaması.

Silah sesleri. Silahlar susturucu kullanıyor, ancak hiçbir şey makineli tüfeğin kulakları sağır eden patlama sesini bastıramıyor.

Hemen çılgınlık ve silah sesleri duyulur. Bu sefer sessizlik yok. Katta konuşlanmış askerler dışarıdaki tehdit her neyse ona karşılık veriyor olmalı.

Bir milisaniye içinde yataktan kalkıyorum, dizüstü bilgisayar yere kayıyor. İçimdeki adrenalin roketleri her şeyi hızlandırıyor ve aynı zamanda zaman algıma yavaşlatıyor. Her şey ağır çekimde oluyormuş gibi geliyor ama bunun sadece bir yanılsama olduğunu, beynimin yoğun tehlikeyle başa çıkma çabası olduğunu biliyorum.

Hayatım boyunca aldığım eğitimle geliştirdiğim içgüdülerimle hareket ediyorum. Bir anda odayı değerlendiriyorum ve saklanacak bir yer olmadığını görüyorum. Karşı duvardaki pencere, düşme riskini göze alsam bile sığamayacağım kadar küçük.

Üçüncü kattan. Geriye sadece kapı ve koridor kalıyor. Silah sesleri de oradan geliyor.

Kimin saldırdığını anlamaya çalışmıyorum. Şu anda bunun bir önemi yok. Önemli olan tek şey hayatta kalmak.

Daha fazla silah sesi ve hemen dışarıda bir çığlık. Ağır bir *gümbürtü* duyuyorum ve ben de hamlemi yapmak için o anı seçtim.

Kapıyı iterek açıyorum, gümbürtü sesinin geldiği yöne doğru dalıyorum, dalışın momentumunu kullanarak muşamba zeminde kayıyorum. Ölü askere çarptığımda alçım duvara çarpıyor ama acıyı fark etmiyorum bile. Bunun yerine onu üzerime çekiyorum, mermiler etrafımda uçuşmaya başlarken vücudunu bir kalkan olarak kullanıyorum. Silahını yerde görünce sağ elimle kavriyorum ve koridorun diğer ucuna doğru ateş etmeye başlıyorum; orada bir hastane sedyesinin arkasına çömelmiş silahlı maskeli adamlar görüyorum.

Çok fazla. Bunu şimdiden görebiliyorum. Onlardan çok fazla var ve silahımda yeterince mermi yok. Koridoru dolduran cesetleri görebiliyorum.

-Beş Özbekistanlı askerin yanı sıra maskeli saldırganlardan birkaçı da öldürüldü ve bunun nafile olduğunu biliyorum. Beni de yakalayacaklar. Aslında, insan kalkanı olsam da olmasam da, çoktan delik deşik edilmemiş olmam şaşırtıcı.

Beni öldürmek istemiyorlar.

Silahım son bir kez daha patlayıp son mermileri de boşaltırken bu gerçeği fark ediyorum. Etrafımdaki zemin ve duvarlar onların kurşunlarıyla yıkılıyor ama ben zarar görmüyorum. Mucizelere inanmadığım için, bu saldırganların beni hedef *almadıkları* anlamına geliyor.

Beni tek bir noktada tutmak için etrafıma nişan alıyorlar.

Ölü adamı üzerimden yuvarlayarak yavaşça ayağa kalkıyorum ve bakışlarımı koridorun en ucundaki silahlı figürlere dikiyorum. Ben hareket etmeye başladığımda silah sesleri kesiliyor, onca gürültünün ardından gelen sessizlik sağır edici.

"Ne istiyorsun?" Sesimi koridorun diğer ucundan duyulacak kadar yükseltiyorum. "Neden buradasın?"

Sedyenin arkasından bir adam kalkıyor ve bana doğru yürümeye başlarken silahını bana doğrultuyor. O da diğerleri gibi maskeli ama onda tanıdık gelen bir şeyler var. Birkaç adım ötemde durduğunda, maskenin üstünden gözlerinin karanlık ışıltısını görüyorum ve tanıma duygusu içime işliyor.

Majid.

Al-Quadar burada, ulaşabilecekleri bir yerde olduğumu duymuş olmalı.

Düşünmeden hareket ettim. Elimde hâlâ boş makineli tüfek var ve ona doğru hamle yapıyorum, silahı bir sopa gibi savuruyorum, aldatıcı bir şekilde yükseğe kaldırdıktan sonra alçağa saplıyorum. Yaralarım rağmen reflekslerim mükemmel ve silahın kabzası Majid'in kaburgalarına temas ediyor ve ben duvara doğru savrulmadan önce sol omzum acı içinde patlıyor. Duvardan aşağı kayarken kulaklarım patlamanın etkisiyle çınlıyor ve vurulduğumu fark ediyorum; ben gerçek bir hasar vermeden önce silahını ateşlemeyi başarmıştı.

Arapça bağırışlar duyabiliyorum ve sonra kaba eller beni tutup yerde sürüklüyor. Kalan tüm gücümle mücadele ediyorum, ama vücudumun kapanmaya başladığını hissedebiliyorum, kalbim azalan kan kaynağını pompalamak için çabalıyor. Bir şey omzuma bastırıyor, ateşli acıyı şiddetlendiriyor ve görüşümü siyah noktalar kaplıyor.

Bilincimi kaybetmeden önceki son düşüncem, hayatta kalırsam ölümün beni bekleyen şeylere tercih edileceği.

Bölüm 24

Nora

Bir el ağzıma vurup histerik çığlıklarımı bastırana kadar çığlık attığımı fark etmiyorum.

"Nora. Nora, kes şunu." Peter'ın kararlı sesi beni dehşet girdabından çekip çıkarıyor ve gerçekliğe geri döndürüyor. "Sakin ol ve bana tam olarak ne gördüğünü anlat. Konuşabilecek kadar sakinleşebilir misin?"

Küçük bir baş sallama hareketi yapıyorum ve o da beni bırakıp geri çekiliyor. Göz ucuyla birkaç metre ötede duran Rosa ve Ana'yı görüyorum. Ana'nın elleri ağzının üzerinde kenetlenmiş, gözyaşları yine yanaklarından aşağı akıyor ve Rosa korkmuş ve perişan görünüyor.

"Ben-" Şişmiş boğazımdan kelimeleri güçlkle geçirebiliyorum, "- Ben hiçbir şey *görmedim*. Sadece duydum. Konuşuyorduk ve birdenbire silah sesleri, çığlıklar ve sonra daha fazla silah sesi duydum. Julian-" Adını söylerken sesim kesiliyor. "Julian bilgisayarını düşürmüş olmalı çünkü ekranda her şey altüst oldu ve sonra tek görebildiğim duvar oldu, ama duydum - silah sesleri, çığlıklar, daha fazla silah sesi . . ." Peter'ın elleri omuzlarıma dolanıp beni nazıkçe kanepeye doğru yönlendirene kadar kontrolsüzce hıçkırdığının farkında değilim.

Az önce tanık olduğum şeyin dehşeti, birkaç ay önce Filipinler'de Al-Quadar tarafından kaçırıldığım zamanki anılarımla birleşerek titremeye başladığımda beni oturmaya zorluyor. Birkaç dehşet verici an için geçmiş ve şimdiki zaman birleşiyor ve ben yine o klinikteyim, o silah seslerini duyuyorum ve zihnimin kaydedemeyeceği kadar yoğun bir korku hissediyorum. Ama şimdi tehlikede olan Beth ve ben değiliz.

Ben Julian.

Onun için *geldiler* ve kim olduklarını çok iyi biliyorum.

"Bu Al-Quadar." Vücudumu sarsmaya devam eden titremeleri görmezden gelerek ayağa kalktığımda sesim boğuk çıkıyor. "Peter-bu Al-Quadar."

Başını sallayarak onaylıyor ve çoktan telefonuna sarıldığını görüyorum. "Da. Da, eto ya," diyor ve Rusça konuştuğunu fark ediyorum. "V gospitala problema. Da, seychas-zhe." Telefonu indirerek bana, "Ben sadece

Özbekistan polisini hastanedeki olaylardan haberdar etti. Daha fazla asker gibi onlar da yoldalar. Birkaç dakika içinde orada olacaklar."

"Çok geç olacak." Eminliğimin nereden geldiğini bilmiyorum ama bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum. "Onu yakaladılar, Peter. Henüz ölmediyse bile çok yakında ölecek."

Bana bakıyor ve onun da bunu bildiğini görebiliyorum - her şeyin ne kadar umutsuz olduğunu biliyor. Dünyanın en tehlikeli terör örgütlerinden biriyle karşı karşıyayız ve ellerinde onları avlayan ve saflarını yok eden bir adam var.

Peter sessizce, "Onların izini bulacağız, Nora," diyor. "Eğer onu henüz öldürmedilerse, onu geri getirme şansımız olabilir."

"Buna gerçekten inanmıyorsun." Bunu yüzünden anlayabiliyorum. Sadece beni yatıştırmak için söylüyor Majid'in adamları aylardır izlerini kaybettirmeyi başardılar ve nerede olduklarının ortaya çıkmasını sağlayan tek şey Moskova'daki o teröristin şans eseri yakalanması oldu. Tacikistan'daki yerlerinin deşifre olduğunu bildiklerine göre başka bir yerde saklanarak tekrar ortadan kaybolacaklar.

Onlar yok olacak, Julian da öyle.

Peter bana anlaşılmasın bir bakış attı. "Neye inandığının bir önemi yok. Gerçek şu ki kocanızdan bir şey istiyorlar: patlayıcı. Daha önce de istediler, şimdi de istediklerine eminim. Onu hemen öldürmeleri çok aptalca olur."

"Önce ona işkence edeceklerini mi düşünüyorsun?" Beth'in çılgınlıklarını, Majid'in sistematik bir şekilde vücudunun parçalarını keserken etrafa yayılan kanı hatırladıkça boğazım düğümleniyor. "Aman Tanrım, patlayıcıyı ele verene kadar ona işkence edeceklerini mi düşünüyorsun?"

"Evet," diyor Peter, Ana Rosa'nın omzunda sessizce hıçkırmaya başlarken gri gözleri yüzümde sabit duruyor. "Anlıyorum. Bu da bize onları bulmak için zaman kazandırır."

"Yeterli zaman yok." Ona bakıyorum, dehşetten midem bulanıyor. "Yeterli zaman yok. Peter, biz onları ararken ona işkence edip öldürecekler."

"Bundan emin değiliz," diyor ve telefonunu tekrar çıkarıyor. "Tüm kaynaklarımızı bu işe harcayacağım. Eğer Al-Quadar bir yerde radara takılırsa, bunu öğreneceğiz."

"Ama bu haftalar, hatta aylar sürebilir!" Histeri beni tekrar ele geçirirken sesim yükseliyor. Akıl sağlığımla ilgili tutuşumun kaydığını hissedebiliyorum.

Son birkaç gündür içinde bulunduğum keder, sevinç ve dehşet treni beni dipsiz bir umutsuzluk çukuruna sürüklüyor. Daha dün Julian'ı tekrar kaybettiğimi düşünmüştüm, ancak hayatta olduğunu öğrendim. Ve şimdi, tam da en kötüsü geride kalmış gibi görünürken, kader bize en acımasız darbeyi indirdi.

Beth'i öldüren canavarlar Julian'ı da benden alacaklar. "Elimizdeki tek seçenek bu, Nora." Peter'ın sesi yatıştırıcı, sanki huysuz bir çocukla konuşmak gibi. "Başka yolu yok. Esguerra güçlüdür. Ona ne yaparlarsa yapsınlar bir süre daha dayanabilir."

Kendimi kontrol etmek için derin bir nefes alıyorum. Daha sonra, yalnız kaldığımda yıkılabilirim. "Hiç kimse aralıksız işkenceye dayanacak kadar güçlü değildir." Sesim neredeyse eşit. "Bunu sen de biliyorsun."

Peter başını eğerek haklılığını kabul etti. Eşsiz yetenekleri hakkında duyduklarıma göre, işkencenin ne kadar etkili olabileceğini herkesten daha iyi biliyor. Ona bakarken aklıma bir fikir geliyor - daha önce hiç düşünmediğim bir fikir.

"Yakaladıkları terörist," diyorum yavaşça, Peter'ın bakışlarını tutarak. "O şimdi nerede?"

"Bizim gözetimimize gönderilmesi gerekiyordu ama şimdilik hala Moskova'da."

"Sence bir şeyler biliyor olabilir mi?" Julian'ın baş işkencecisine bakarken ellerim elbisemin eteğinde . Bir parçam ondan bunu yapmasını isteyeceğime inanamıyor ama sesim sabit bir şekilde "Onu konuşturabileceğini düşünüyor musun?" diyorum.

"Evet, eminim yapabilirim," diyor Peter yavaşça, bana saygıya benzer bir şeyle bakarak. "Bir sonraki adımda nereye gideceklerini bilip bilmediğini bilmiyorum ama denemeye değer. Hemen Moskova'ya uçacağım ve neler öğrenebileceğime bakacağım."

"Ben de seninle geliyorum."

Tepkisi anında oldu. "Hayır, değilsin," diyor kaşlarını çatarak. "Seni burada güvende tutmak için kesin emir aldım, Nora."

"Patronunuz az önce yakalandı ve işkence edilerek öldürülmek üzere." Sesim keskin ve ısırtıcı, her kelimeyi vurguluyorum. "Ve sen şu anda *benim* güvenliğimin öncelikli olduğunu mu düşünüyorsun? Julian'a sahip oldukları için emirlerin artık geçerli değil. Artık onun üzerinde baskı kurmak için bana ihtiyaçları yok."

"Aslında, onun üzerinde koz olarak seni kullanmak isterler. Sen de ellerinde olsaydın onu çok daha hızlı alt edebilirlerdi." Peter başını sallıyor, yüz ifadesi pişman ama kararlı. "Üzgünüm Nora, ama burada kalman gerekiyor. Eğer sonunda kocanı kurtarırsak, senin tehlikede olmana izin verdiğimi öğrenince hiç hoşnut olmayacaktır."

Arkamı dönüyorum, titriyorum, dehşet ve hayal kırıklığı birbirine karışıyor ve tüm bunlardan patlayacakmışım gibi hissedene kadar birbirini besliyor. Kendimi çaresiz hissediyorum. Tamamen ve tamamen işe yaramaz. Kaçırıldığımda, Julian benim için geldi. Beni kurtardı ama ben aynı şeyi onun için yapamam.

bile çıkamıyorum.

"Nora. . ." Bu Rosa. Körü körüne pencereden dışarı bakarken elini kolumda hissedebiliyorum, zihnim labirentteki bir fare gibi tüm çıkmaz sokaklarda koşturuyor. "Nora, lütfen. Gel, sana yiyecek bir şeyler alalım."

İnkâr edercesine başımı sallıyorum ve kolumu çekiyorum, bakışlarımı dışarıdaki yeşil çimenlikte tutuyorum. Beynimi kemiren şey var, tam olarak kavrayamadığım serseri, yarı biçimlenmiş bir düşünce. Peter'ın söylediği bir şeyle ilgili, geçerken bahsettiği bir şeyle. Odadan çıktığını duyuyorum, ayak sesleri koridorda sessizleşiyor ve birden aklıma geliyor.

Dönüp arkasından koşuyorum, Rosa'nın yüzündeki şoku görmezden gelerek onu yolumdan çekiyorum. "Peter! Peter, bekle!"

Koridorda durup bana soğuk bir bakış atarken ben de kayarak onun yanında duruyorum. "Ne oldu?"

"Biliyorum," diye nefes nefese kaldım. "Peter, ne yapacağımı çok iyi biliyorum. Julian'ı nasıl geri getireceğimi biliyorum."

Yüz ifadesi değişmiyor. "Sen neden ?"

Yutkunarak nefes alıyorum ve planımı anlatmaya başlıyorum, o kadar hızlı konuşuyorum ki kelimelere takılıyorum. Ben konuşurken başını salladığını görebiliyorum, ama yine de ısrar ediyorum, şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha yoğun bir aciliyet duygusuyla hareket ediyorum. Peter'ı haklı olduğuma ikna etmeliyim. Julian'ın hayatı buna bağlı.

İşim bittiğinde "Hayır," dedi. "Bu delilik. Julian beni öldürür-" "Ama seni öldürmek için *hayatta* olabilir," diye araya giriyorum. "Başka bir seçenek yok.

Bunu siz de benim kadar iyi ."

Başını sallıyor ve bana attığı bakış gerçekten pişmanlık dolu. "Özür dilerim, Nora-"

"Listeyi sana vereceğim," diye ağzımdan kaçırdım, aklıma gelen tek saman çöpüne tutunarak. "Eğer bunu yaparsan üç yılın dolmadan sana isim listesini vereceğim. Julian eline geçer geçmez teslim edecektir."

Peter bana bakıyor, yüz ifadesi ilk kez değişiyor. "Listeden haberin var mı?" diye soruyor, sesi öylesine öfkeyle titriyor ki geri adım atma dürtüsüne karşı koymam gerekiyor. "Esguerra'nın bana söz verdiği listeyi mi?"

Başımı salladım. "Evet." Başka koşullar altında bu adamı kışkırtmaktan korkardım ama şu anda korkunun ötesindeyim. Çaresizlikten doğan bir pervasızlık beni yönlendiriyor ve bana alışılmadık bir cesaret veriyor. "Ve biliyorum ki Julian ölürse bunu elde edemeyeceksin," diye devam ediyorum. "Onun için çalıştığın onca zaman boşa gidecek. Aileni öldüren insanlardan asla intikam alamayacaksın."

Kayıtsız bakışı tamamen kayboluyor, yüzü alev alev yanan bir öfke maskesine dönüşüyor. "Ailem hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye kükrüyor ve bu sefer bir adım geri çekiliyorum, ellerinin yumruk haline geldiğini gördüğümde kendimi koruma içgüdüm gecikmeli olarak devreye giriyor. "Onlarla benimle alay etmeye nasıl cüret edersin?"

Ben geri çekilirken o bana doğru bir adım atıyor, kalbim göğsümde güm güm atıyor. Sonra keskin ve şiddetli bir hareketle dönüp duvarı yumrukluyor, yumruğu alçıpanı kırıyor. Ben irkilip geri sıçıyorum ve o da duvarı tekrar yumrukluyor, şüphesiz bana yapmak istediği gibi öfkesini duvardan çıkarıyor.

"Peter . . ." Sesim alçak ve yatıştırıcı, sanki vahşi bir hayvanla konuşuyormuşum gibi. Rosa ve Ana'nın kapı aralığında dehşete düşmüş bir halde durduklarını görebiliyorum ve durumu yatıştırmaya çalışıyorum. "Peter, seninle alay etmiyorum, sadece gerçekleri söylüyorum. Sana yardım etmek istiyorum ama önce sen bana yardım etmelisin."

Bana dik dik bakıyor, göğsü öfkeyle kabarıyor ve kontrolünü yeniden kazanmak için mücadele ettiğini görüyorum. İçim titriyor ama bakışlarımı onun yüzünde sabit tutuyorum. *Korku gösterme. Ne yaparsan yap, korku gösterme.* rahatlatan bir şekilde, nefes alış veriş yavaş yavaş yavaşlamaya başlıyor, yüz hatlarını saran öfke, zihninin içinde bulunduğu karanlık yerden kendini geri getirdikçe azalıyor. "Özür dilerim," diyor birkaç dakika sonra, sesi gergin. "tepki vermemeliydim." Derin bir nefes alıyor, sonra bir nefes daha alıyor ve her zamanki kontrollü maskesinin yerine oturduğunu görüyorum. "Liste konusunda verdiğin sözü tutabileceğini nereden bileceğim?" diyor daha normal bir ses tonuyla,

Öfkesi gibi görünüyordu. "Benden Esguerra'nın nefret edeceği bir şey yapmamı istiyorsun. Bunu yaparsam listeye uyacağını nereden bileceğim?"

"Sana vermesini sağlayacağım." Julian'a nasıl bir şey yaptırhakkında hiçbir fikrim yok ama şüphelerimi belli etmiyorum. "Sana yemin ederim, Peter. Bana bu konuda yardım edersen, buradaki üç yılın dolmadan intikamını alabilirsin."

Bana bakıyor ve içsel tartışmasını neredeyse hissedebiliyorum. Argümanlarımın sağlam olduğunu biliyor. Eğer istediğimi yaparsa, isim listesini daha erken alma şansı olacak. Julian ölürse, listeyi hiç alamayacak.

"Peki," diyor, görünüşe göre bir karara varmış. "Hazırlan o zaman. Bir saat içinde yola çıkıyoruz."

* * *

Chicago yakınlarındaki küçük bir havaalanına indiğimizde, yerde kalın bir kar tabakası vardı ve eski Uggs ayakkabılarımı giymeye karar verdiğim için minnettar olmama neden oldu. Çoktan akşam olmuş ve rüzgar kışlık montumu ısıracak kadar soğuk. Ancak bu rahatsızlığın farkına bile varmıyorum, tüm düşüncelerim beni bekleyen çetin sınavla meşgul.

Bizi bekleyen kurşun geçirmez bir araba yok. Varışımıza dikkat çekecek hiçbir şey yok. Peter benim için bir taksi çağırıyor ve o uçağa geri dönerken ben tek başıma arabanın arkasına biniyorum.

Orta yaşlı nazik bir adam olan şoför, muhtemelen kim olduğumu öğrenmek umuduyla benimle sohbet etmeye çalışıyor. Özel bir jetle geldiğim için beni bir tür ünlü zannettiğinden eminim. Tüm sorularına tek heceli yanıtlar veriyorum ve yalnız kalmak istediğimi hemen anlıyor. Yolculuğun geri kalanı pencereden gecenin kararttığı yollara bakarken sessizlik içinde geçiyor. Stres ve jet lag yüzünden başım ağrıyor ve midem bulantıyla çalkalanıyor. Uçakta kendimi bir sandviç yemeye zorlamasaydım, muhtemelen yorgunluktan bayılıyor olacaktım.

Oak Lawn'a vardığımızda taksiyi ailemin evine yönlendiriyorum. Beni beklemiyorlardı ama bu en iyisi. Her şeyin daha gerçekçi görünmesini sağlıyor, daha az kurgu gibi.

Şoför bu durum için hazırladığım küçük bavulu indirmeme yardım ediyor ve ben de daha önceki kabalığım için ona fazladan yirmi dolar bahşiş veriyorum. Arabayı sürdü ve bavulumu çocukluk evimin kapısına kadar götürdüm.

Tanıdık kahverengi kapının önünde durup zili alıyorum. Annemle babamın evde olduğunu biliyorum çünkü oturma odasındaki ışıkları görüyorum. Kapıya gelmeleri birkaç dakika sürüyor; yorgun halimle bana bir saat gibi gelen birkaç dakika.

Annem kapıyı açıyor ve beni orada, elim bavulun sapında dururken görünce şaşkınlıktan çenesi düşüyor.

"Merhaba anne," diyorum sesim titreyerek. "İçeri girebilir miyim?"

Bölüm 25

Julian

İlk başta sadece karanlık ve acı var. Beni parçalayan bir acı. Beni içten içe parçalayan bir acı. Karanlık daha kolay. Onda acı yok, sadece unutulma var. Yine de, o karanlık boşlukta olduğumda beni tüketen hiçlikten nefret ediyorum. Varolmamanın boşluğundan nefret ediyorum. Zaman geçtikçe acıyı arzulamaya başlıyorum çünkü o boşluğun tam tersi - çünkü bir şey hissetmek hiçbir şey hissetmemekten daha iyi.

Yavaş yavaş, karanlık boşluk geri çekiliyor, üzerimdeki etkisi azalıyor. Şimdi, acının yanında anılar da var. Bazıları iyi, bazıları kötü, dalga dalga üzerime geliyorlar. Annemin bana masal okurkenki nazik gülümsemesi. Babamın sert sesi ve daha sert yumrukları. Renkli bir kelebeğin peşinden ormanda koşarken, sadece bir çocuğun olabileceği kadar mutlu ve kaygısız. O ormanda ilk adamımı öldürmem. Kedim Lola ile oynamak, sonra balık tutmak ve on iki yaşında parlak gözlü bir kızla gülmek ... Maria ile.

Maria'nın bedeni kırıldı ve tecavüze uğradı, ışığı ve masumiyeti sonsuza dek yok edildi.

Ellerimde kan, katillerinin çılgınlıklarını duymanın verdiği tatmin. Tokyo'nun en iyi restoranında suşi yemek. Annemin cesedinin üzerinde vızıldayan sinekler. İlk anlaşmamı yapmanın heyecanı, akan paranın cazibesi. Daha fazla ölüm ve şiddet. Sebep olduğum ölümler, zevk aldığım ölümler.

Ve bir de o var.

Benim Nora'm. Bana Maria'yı hatırlattığı için çaldığım kız.

Artık var olma sebebim olan kız.

Onun görüntüsünü zihnimde tutarak diğer tüm anıların arka planda kaybolmasına izin veriyorum. Düşünmek istediğim, odaklanmak istediğim tek şey o. Acımı dindiriyor, karanlığı yok ediyor. Ona acı çektirmiş olabilirim ama o bana ilk yıllarımdan beri bildiğim tek mutluluğu getirdi.

Zaman ilerledikçe başka şeylerin de farkına varıyorum. Acının yanı sıra sesler ve hisler de var. Sesler duyuyorum ve yüzümde soğuk bir esinti hissediyorum. Sol omzum yanıyor, kırık kolum zonkluyor ve susuzluktan ölüyorum. Yine de yaşıyor gibiyim.

Bu gerçeği doğrulamak için parmaklarımı oynatıyorum. Evet, yaşıyor. Neredeyse hareket edemeyecek kadar zayıf ama canlı.

Hay sikeyim. Anıların geri kalanı akın ediyor ve daha gözlerimi açmadan nerede olduğumu biliyorum ve muhtemelen karanlıkla savaşmamam gerektiğini biliyorum. Oblivion bundan daha iyi olurdu.

"Tekrar hoş geldin," diyor bir erkek sesi usulca ve gözlerimi açtığımda Majid'in gülümseyen yüzünün üzerimde gezindiğini görüyorum. "Yeterince uzun süre altında kaldın. Başlama vaktimiz geldi."

* * *

Beni bir tür inşaat alanına benzeyen sert bir çimento zemin boyunca sürüklüyorlar. Görünüşe bakılırsa burası endüstriyel bir bina olacak ve beni sürükledikleri odanın penceresi yok, sadece bir kapısı var. Dövmüşmeyi düşünüyorum ama yaralarım yüzünden başarı şansım olmayacak kadar zayıfım, bu yüzden zamanımı beklemeye ve kalan azıcık gücümü korumaya karar veriyorum. Sanırım benim için sakladıkları şeyle başa çıkmak için buna ihtiyacım olacak.

Beni çırılçıplak soyarak ve bitmemiş tavandaki bir kirişin üzerinden geçirdikleri bir iple asarak başlıyorlar. Bu konuda nazik değiller ve bileklerimi birbirine bağlayıp bağlı kollarımı başımın üzerine çektiklerinde sol kolumdaki alçı kırılıyor. Yaralı kolum ve omzumdaki acı beni bayıltıyor ve ancak yüzüme buz gibi su döktüklerinde kendime gelebiliyorum.

Bir bakıma yöntemlerine hayranım. Ne yaptıklarını biliyorlar. Bir adamın kıyafetlerini çıkarırsanız, kendini hemen daha savunmasız hisseder. Onu soğuk, zayıf ve yaralı tutarsanız zaten dezavantajlı duruma düşer, ruhu da bedeni kadar hırpalanır. Doğru adımla başlıyorlar. Eğer ben de başkalarına bunu yaşatmamış olsaydım, şu anda yalvarıyor ve yakarıyor olurdum.

Şu anda vücudum tam bir savaş ya da kaç modunda. Ölüme -ya da en azından dayanılmaz bir acıya- bu kadar yakın olduğumu bilmek kalbimin mide bulandırıcı bir hızla çarpmasına neden oluyor. Onlara titrediğimi görme zevkini tattırmak istemiyorum ama hem zaten buz gibi olan odada üzerime döktükleri soğuk sudan hem de aşırı adrenalinden dolayı tenimde küçük titremeler hissedebiliyorum. Beni o kadar yükseğe astılar ki

Sadece ayak parmaklarımın uçları yere değiyor ve ağırlığımın büyük kısmı bağlı bileklerim tarafından destekleniyor, yaralı kolum ve omzum şimdiden acı içinde çığlık atıyor.

Ben orada asılı kalmış, acıyla nefes almaya çalışırken Majid bana yaklaşıyor, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme beliriyor. "Bu Esguerra'nın kendisi değil mi?" diye soruyor, İngiliz aksanı onu James Bond'un Orta Doğu versiyonu gibi gösteriyor. "Dünyanın bizim köşesini ziyaret etmeniz ne güzel."

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece ona küçümseyerek bakıyorum, bunun onu her şeyden çok kızdıracağını biliyorum. Ne talep edeceğini biliyorum ve bunu ona vermeye hiç niyetim yok - beni mümkün olan en acı verici şekilde öldürecekken değil.

Tabii ki cevap vermemem onu tahrik ediyor. Gözlerindeki öfke parıltısını görebiliyorum. Majid Ben-Harid başkalarının korku ve sefaletinden besleniyor. Onun bu yönünü anlıyorum çünkü ben de öyleyim. Ve birbirimize çok benzediğimiz için, onun eğlencesini nasıl bozacağımı biliyorum. Bedenimi yok edecek ama bundan istediği kadar zevk alamayacak.

Ona izin vermeyeceğim.

İşkenceli bir şekilde öleceğim gerçeği için küçük bir teselli ama şu anda sahip olduğum tek şey bu.

Kendini beğenmiş gülümsemesi kaybolan Majid bana doğru adım atıyor. "Görüyorum ki çene çalmaya niyetin yok," diyor ve elindeki büyük kasap bıçağını yüzüme doğru yaklaştırıyor. "O zaman sadede gelelim." Bıçağın ucunu yanağımda gezdiriyor ve çenemden ince bir damlacık halinde kan akmasına yetecek kadar derin kesiyor. "Bana patlayıcı fabrikanın yerini ve tüm güvenlik detaylarını ver, ben de-" o kadar yakınımaya eğiliyor ki, gözlerinin çamur kahverengisi irislerinde gözbebeklerinin siyahını görebiliyorum, "-ölümünü çabuklaştıracam. Eğer yapmazsan ... şey, eminim alternatifini detaylandırmama gerek yok. Ne diyorsunuz? Bizim için kolaylaştırmak mı istersin, zorlaştırmak mı? Çünkü sonuç her iki şekilde de aynı olacak."

Bıçak boynumdan, göğsümden ve karnımdan aşağıya doğru acı verici, kesici yolculuğuna devam ettiğinde ve tenime değdiği her yerde kanlı bir iz bıraktığında bile karşılık vermiyorum ve kaçmıyorum.

Neyi seçtiğimin bir önemi yok çünkü Majid'in bana verdiği hiçbir sözü yerine getirmeye niyeti yok. Bana asla hızlı bir ölüm vermeyecek.

-Patlayıcıyı yarın ona elden teslim etsem bile. Çok fazla şeye sebep oldum.

Son birkaç ayda Al-Quadar'a çok zarar verdi, pek çok planını bozdu. Ona istediğini verdiğim anda, kendisine karşı gelenleri nasıl cezalandırdığını askerlerine göstermek için beni mümkün olan en acı verici şekilde parçalara ayıracak.

En azından ben onun yerinde olsam öyle yapardım.

Bıçak kaburgalarımın hemen altında duruyor, keskin ucu etime saplanıyor ve Majid'in gözlerinin vahşi bir zevkle parladığını görebiliyorum. "Eee?" diye fısıldıyor, bir santim kadar içeri bastırarak. "Oynamak ya da , Esguerra? Bu gerçekten sana bağlı. Sadece bizim için ekstra kârlı olması için bazı organları toplayarak başlayabilirim ya da isterseniz daha aşağıdan, karınızın en sevdiği kısımdan başlayabilirim ..."

Bu son kısımda içgüdüsel bir erkek dürtüsünü bastırıyorum ve yüz ifademi sakın, neredeyse eğlenceli . İlk başta çok zarar verici bir şey yapmayacağını biliyorum - çünkü yaparsa hemen kan kaybından ölürüm. Zaten çok fazla kan kaybettim, bu yüzden beni bayıltmak için fazla bir şey gerekmeyecek. Majid'in isteyeceği son şey kendini bilinçli bir kurbandan mahrum bırakmaktır. Eğer o patlayıcıyı almak konusunda ciddiye, küçükten başlayıp beni tehdit ettiği vahşete kadar ilerlemesi gerekecek.

"Devam et," diyorum soğukkanlılıkla. "Elinden geleni yap."

Ve ona alaycı bir gülümseme vererek işkencenin başlamasını bekliyorum.

Bölüm 26

Nora

Eve döndüğüm akşam ağlamalar, sarılmalar, neler olduğu ve nasıl geri döndüğümle ilgili sorular hiç durmadan devam etti.

Aileme gerçeği elimden geldiğince anlatıyorum, Özbekistan'daki uçak kazasını ve ardından Julian'ın savaştığı terörist grup tarafından yakalanmasını açıklıyorum. Ben konuşurken, onların şok ve inançsızlıkla mücadele ettiklerini görebiliyorum. Teröristler ve füzeyle düşürülen uçaklar hayatlarının normal paradigmasının o kadar dışında ki, bunu sindirmenin onlar için zor olduğunu biliyorum. Bir zamanlar benim için de zordu.

"Oh, Nora, tatlım ..." Annemin sesi yumuşak ve sempatik. "Çok üzgünüm, her şeye rağmen onu sevdiğini biliyorum. Şimdi ne olacağını biliyor musun?"

Babama bakmamaya çalışarak başımı sallıyorum. Bunun iyi bir gelişme olduğunu düşünüyor; bunu yüzünden anlayabiliyorum. Beni taciz ettiğini düşündüğü adamdan büyük ihtimalle kurtulduğum için rahatlamış durumda. Her iki ebeveynimin de Julian'ın bunu hak ettiğini düşündüğünden eminim, ama annem en azından duygularıma karşı duyarlı olmaya çalışıyor. Babam ise olayların bu şekilde gelişmesinden duyduğu memnuniyeti gizleyemiyor.

"Ne olursa olsun, eve geldiğine sevindim." Annem elimi tutmak için uzandı. Bana bakarken koyu renk gözleri taze yaşlarla doluyor. "Biz senin için buradayız tatlım, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum anne," diye fısıldıyorum, boğazım duygularla düğümleniyor. "Bu yüzden geri geldim. Çünkü seni özledim . . . ve o arazide yalnız kalamadığım için."

Bu kadarı doğru, ama burada olmamın gerçek nedeni bu değil. Aileme gerçek sebebi söyleyemem.

Eğer Al-Quadar tarafından kaçırılmak için eve geldiğimi bilselerdi, bunun için beni asla affetmezlerdi.

* * *

Yorgunluğuma rağmen o gece zar zor uyudum. Al-Quadar'ın kasabadaki varlığıma tepki vermesinin biraz zaman alacağını biliyorum, ama yine de korku ve gergin bir bekleyiş beni tüketiyor. Her uykuya daldığımda kâbuslar görüyorum, ama bu rüyalarda parçalara ayrılan Beth değil, Julian. Kanlı görüntüler o kadar canlı ki midem bulanarak ve titreyerek uyanıyorum, çarşaflarım terden sıırılsıklam oluyor. Sonunda uyumaktan tamamen vazgeçiyorum ve bavulunda getirdiğim sanat malzemelerini çıkarıyorum. Resim yapmanın, kâbuslarımın şu anda binlerce mil ötedeki bir Al-Quadar sığınağında yaşanıyor olabileceği gerçeğini düşünmemi engelleyeceğini umuyorum.

Yükselen güneşin ışığı odaya süzülürken durup resmettiğim şeyi inceliyorum. İlk başta soyut görünüyor -sadece kırmızı, siyah ve kahverengi girdaplar- ama daha yakından incelediğimde farklı bir şey ortaya çıkıyor. Tüm girdaplar yüzler ve bedenler, şiddetli bir coşku paroksizmi içinde birbirine dolanmış insanlar. Yüzler hem ıstırabı hem de zevki, şehveti ve azabı ortaya koyuyor.

Muhtemelen bugüne kadarki en iyi çalışmam ve bundan nefret ediyorum.

Bundan nefret ediyorum çünkü bana ne kadar değiştiğimi gösteriyor. Eski benden geriye ne kadar az şey kaldığını.

"Vay canına, tatlım, bu harika..." Annemin sesi beni dalgınlığımdan uyandırıyor ve arkamı döndüğümde onu kapının girişinde durmuş, hayranlıkla resme bakarken görüyorum. "Fransızca öğretmenin gerçekten iyi olmalı."

"Evet, Mösyö Bernard mükemmeldir," diye kabul ediyorum, yorgunluğumu sesimden uzak tutmaya çalışarak. O kadar yorgunum ki yere yığılmak istiyorum ama şu anda böyle bir seçeneğim yok.

"İyi uyuyamadın, değil mi?" Annem alnını çatıyor, endişeli görünüyor ve yorgunluğumu ondan saklamayı başaramadığımı biliyorum. "Onu mu düşünüyordun?"

"Elbette öyleydin." Ani bir öfke kabarması sesimi keskinleştiriyor. "O benim kocam, biliyorsun."

Belli ki şaşırmış bir şekilde gözlerini kırıştırıyor ve ben de hemen sert ses tonumdan pişman oluyorum. Bu durum annemin suçu değil; tüm bu olanlarda suçsuz olan biri varsa o da ailemdir. Öfkem hak ettikleri en son şey... özellikle de çaresiz planım muhtemelen onları daha da ıstıraplandıracağı için.

"Özür dilerim anne," diyorum, yanına gidip ona sarılıyorum. "Öyle demek istememiştim."

"Sorun yok, tatlım." Saçlarımı okşuyor, dokunuşu o kadar nazik ve rahatlatıcı ki ağlamak istiyorum. "Anlıyorum."

Stresimin boyutunu anlayamayacağını bilsem de başımı sallıyorum. Anlayamaz çünkü beklediğimi bilmiyor.

Julian'a sahip olan aynı canavarlar tarafından ele geçirilmeyi bekliyor. Al-Quadar'ın yemi yutmasını bekliyor.

* * *

Sabah geçip gidiyor. Bugün Cumartesi, yani annemle babam evde. Onlar bu durumdan memnun ama ben değilim. Keşke bugün işte olsalardı. *Mecit*'in adamları benim için gelirse -hayır, *ne zaman* gelirse- yalnız kalmak istiyorum. Geceyi geçirmek nispeten güvenliydi, çünkü Al-Quadar'ın her ne planladıysa uygulamaya koymak için zamana ihtiyacı olacaktı, ama şimdi sabah oldu, ailemi yanımda istemiyorum. Julian'ın ailemin etrafına yerleştirdiği güvenlik ekibi onların güvenliğini sağlayacaktır ama aynı korumalar benim kaçırılmama da engel olabilirler ve bu da isteyeceğim son şey.

"Alışveriş mi?" Kahvaltıdan sonra alışverişe çıkma niyetimi açıkladığımda babam bana tuhaf tuhaf bakıyor. "Emin misin, tatlım? Eve yeni geldin ve her şey yolunda giderken-"

"Baba, aylardır ıssız bir yerdeyim." Ona en iyi erkek bakışımı atıyorum. "Bunun bir kız için nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok." İkna olmadığını görünce ekliyorum, "Cidden baba, dikkatimi dağıtmak işime yarayabilir."

"Haklı," diye araya giriyor annem. Bana dönerek komplocu bir göz kırpmıyor ve babama şöyle diyor: "Bir kadının kafasını dağıtmak için alışveriş gibisi yoktur. Ben Nora'yla gideceğim, tıpkı eski günlerdeki gibi olacak."

Kalbim sıkışıyor. Amaç ailemi olası tehlikelerden uzak tutmaksa annemin de gelmesine izin veremem. "Özür dilerim anne," diyorum üzülerek, "ama Leah'ya onunla buluşacağıma söz verdim zaten. Biliyorsun bahar tatilindeyiz ve o evde." Bu sabah erken saatlerde Facebook'ta bu yönde bir güncelleme , yani kısmen yalan söylüyorum. Arkadaşım gerçekten de şehirde.

-Sadece bugün onu görmek için plan yapmamıştım.

"Oh, tamam." Annem bir an için incinmiş görünüyor, ama sonra silkelenip bana parlak bir gülümseme veriyor. "Endişelenme tatlım. Seninle sonra görüşeceğiz."

Arkadaşlarınla arayı kapatırsın. Kendini oyalamana sevindim. En iyisi bu, gerçekten..."

Babam hâlâ şüpheli görünüyor ama yapabileceği bir şey yok. Ben bir yetişkinim ve onlardan izin isteyecek değilim.

Kahvaltı biter bitmez ikisine de birer öpücük verip sarılıyorum ve Chicago Ridge Alışveriş Merkezi'ne giden otobüse binmek üzere 95. caddedeki otobüs durağına doğru yürüyorum.

* * *

, *al beni artık. Şimdiden al beni.*

Saatlerdir alışveriş merkezinde dolaşıyorum ve hayal kırıklığına uğradım, hala Al-Quadar'dan bir iz yok. Ya burada olduğumu bilmiyorlar ya da Julian'a sahip oldukları için beni umursamıyorlar.

İkinci ihtimali düşünmeyi reddediyorum çünkü eğer doğruysa Julian ölmüş sayılır.

Plan işe yaramak zorunda. Başka bir alternatif yok. Majid'in sadece biraz daha zamana ihtiyacı var. Burada yalnız ve korunmasız olduğumu anlamaları için zaman. Julian'ı istediklerini vermeye zorlamak için kullanabilecekleri kullanışlı bir araç.

"Nora? Lanet olsun, Nora, sen misin?" Tanıdık bir ses beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor ve arkadaşım Leah'nın şaşkınlıkla bana baktığını görmek için arkamı dönüyorum.

"Leah!" Bir anlığına tehlikeyi unutup yıllardır en iyi arkadaşım olan kızı kucaklamak için öne atılıyorum. "Burada olacağın hakkında hiçbir fikrim yoktu!" Ve bu doğru - bu sabah aileme söylediğim yalana rağmen, Leah ile böyle karşılaşmayı beklemiyordum. Gerçi geriye dönüp baktığımda, gençliğimizde neredeyse her hafta sonu bu alışveriş merkezinde takıldığımız için muhtemelen karşılaşmalıydım.

Kucaklaşmayı aradan çıkardığımızda "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor. "Kolombiya'da olduğunu sanıyordum!"

"Öyleydim, yani öyleyim." İlk heyecan sona erdiğine göre, Leah'yla karşılaşmanın sorun yaratabileceğini fark ediyorum. İsteyeceğim son şey arkadaşımın benim yüzümden acı çekmesi. "Sadece kısa bir ziyaret için buradayım," diye açıklıyorum aceleyle, etrafa endişeli bir bakış fırlatarak. Her şey normal görünüyor, yani

"Evde olduğumu sana söylemediğim için özür dilerim ama işler biraz yoğundu ve nasıl olduğunu bilirsin..." diye devam ettim.

"Doğru, yeni kocanla falan meşgul olmalısın," diyor yavaşça ve bir santim bile hareket etmememize rağmen aramızdaki mesafenin büyüdüğünü hissedebiliyorum. Ona evliliğimden bahsettiğimden beri hiç konuşmadık - sadece birkaç kısa e-posta yazıştık- ve şimdi anlıyorum ki hala akıl sağlığımı sorguluyor ... artık dönüştüğüm kişiyi anlamıyor.

Bunun için onu suçlamıyorum. Bazen ben de o kişiyi anlamıyorum.

"Leah, bebeğim, işte buradasın!" Bir erkek sesi konuşmamızı bölüyor ve tanıdık bir erkek figürü arkamdan Leah'ya yaklaşıırken kalbim yerinden fırlıyor.

Bu Jake, bir zamanlar aşık olduğum çocuk.

Julian'ın beni parktaki o kader gecesinden çaldığı çocuk.

Ama o artık bir çocuk değil. Omuzları artık daha ağır; yüzü daha zayıf ve sert. Son birkaç ay içinde bir noktada erkek oldu.

-Sadece Leah'da gözü olan bir adam. Onun yanında durur, ona bir öpücük vermek için eğilir ve alçak, alaycı bir sesle şöyle der: "Bebeğim, sana o hediyeyi aldım. . ."

Leah'nın solgun yanakları pancar gibi kızardı. "Jake," diye mırıldanıyor, dikkatini benim varlığıma çekmek için onun kolunu çekiştiriyor, "bak az önce kime rastladım."

Bana doğru dönüyor ve kahverengi gözleri şokla doluyor. "Nora? Burada ne yapıyorsun?"

"Oh, bilirsin işte... sadece- sadece biraz alışveriş..." Umarım hissettiğim kadar şaşkın görünmüyorumdur. *Leah ve Jake mi? En iyi arkadaşım Leah ve eski aşkım Jake mi?* Sanki dünyam kendi ekseninde dönüyor. Çıktıklarından haberim yoktu. Leah'nın birkaç ay önce erkek arkadaşından ayrıldığını biliyordum çünkü bir e-postasında bundan bahsetmişti ama Jake'le birlikte olduğunu bana hiç söylememişti.

Yüzlerinde aynı rahatsız ifadelerle yan yana duran onlara bakarken, bunun tamamen mantıksız olmadığını fark ediyorum. İkisi de Michigan Üniversitesi'ne gidiyor ve liseden arkadaş ve tanıdık çevreleri örtüşüyor. Hatta ortak travmatik bir deneyimleri bile var -arkadaşlarının/eşlerinin kaçırılması- bu onları birbirlerine daha da yakınlaştırabilirdi.

O anda onlara baktığımda hissettiğim tek şeyin rahatlama olduğunu da fark ediyorum.

Birlikte mutlu göründükleri, benim hayatımdaki karanlığın Jake'in hayatında kalıcı bir leke bırakmadığı için rahatlama. Olabilecekler için pişmanlık yok, kıskançlık yok, sadece Julian'ın Al-Quadar'ın elinde geçirdiği her dakika artan bir endişe var.

"Özür dilerim Nora," diyor Leah, bana temkinli bir bakış atarak. "Sana bizden daha önce bahsetmeliydim. Sadece-"

"Leah, lütfen." Stresimi ve yorgunluğumu bir kenara iterek ona güven verici bir gülümseme vermeyi başarıyorum. "Açıklamak zorunda değilsin. Gerçekten. Ben evliyim ve Jake'le sadece bir kez çıktık. Bana herhangi bir açıklama borçlu değilsin. . . Sadece şaşırdım, hepsi bu."

"Bizimle kahve içmek ister misin?" Jake kolunu Leah'nın beline dolayarak bana alışılmadık derecede korumacı gelen bir hareketle teklif ediyor. Acaba onu koruduğu kişi ben miyim? Eğer öyleyse, düşündüğümden de zeki biri.

"Şehirde olduğun için arayı kapatabiliriz," diye devam ediyor ve ben reddederek başımı sallıyorum.

"Çok isterdim ama yapamam," diyorum ve sesimdeki pişmanlık gerçek. Umutsuzca onlara yetişmek istiyorum ama Al-Quadar'ın saldırmak için bu özel anı seçmesi ihtimaline karşı onları yanımda tutamam. Teröristlerin kalabalık bir alışveriş merkezinin ortasında bana nasıl ulaşacakları hakkında hiçbir fikrim yok ama bir yolunu bulacaklarından eminim. Telefonuma bakarak, saatten dehşete düşmüş gibi yapıyorum ve özür dileyerek, "Korkarım zaten geç kalıyorum ..." diyorum.

"Kocan burada seninle mi?" Leah kaşlarını çatarak soruyor ve Jake'in yüzünün beyazlaştığını görüyorum. Beni davet ederken muhtemelen Julian'ın yakınlarda olma ihtimalini düşünmemişti.

Başımı sallıyorum, durumun korkunç gerçekliği beni tekrar boğmakla tehdit ederken boğazım sıkılıyor. "Hayır," diyorum, sesimin yarı yarıya normal çıkmasını umarak. "Gelemedi."

"Oh, tamam." Leah'nın kaşları çatılır, gözlerinde şaşkın bir ifade belirir ama Jake'in rengi biraz yerine gelir. Kendisine bu kadar acı çektiren acımasız suçluyla yüzleşmeyeceği için rahatladığı belliydi.

"Gerçekten koşmam gerek," diyorum ve Jake başını sallıyor, Leah'nın belini sıkıca kavrayarak onu yakınında tutuyor.

"İyi şanslar," diyor bana ve gittiğime sevindiğini anlayabiliyorum. Yine de kibar olmak üzere yetiştirildiği için "Seni görmek güzeldi" diye ekliyor ama gözleri farklı bir şey söylüyor.

Ona anlayışlı bir gülümseme veriyorum. "Sen de," diyorum ve Leah'ya el sallayarak alışveriş merkezinin çıkışına yöneliyorum.

* * *

Otoparka adımımı atar atmaz Jake ve Leah'yı unutuyorum. Acı verici bir şekilde tetikte, isteksizce telefonumu çıkarıp bir taksi çağırmadan önce etrafı tarıyorum. Alışveriş merkezinde daha fazla takılmak isterdim ama arkadaşlarımla tekrar karşılaşma riskini göze almak istemiyorum. Bir sonraki durağım Chicago'daki Michigan Bulvarı olacak, burada aklımı tamamen yitirmeden önce götürülmek için dua ederken bazı üst düzey mağazalara göz atabileceğim.

Orada öylece beklerken soğuk rüzgar kıyafetlerimi ısıyor, uyluk boyundaki ceketim ve ince kaşmir kazağım dışarıdaki soğuk havaya karşı çok az koruma sağlıyor. Taksinin nihayet kaldırıma yanaşması tam yarım saat sürüyor. O zamana kadar yarı donmuş durumdayım ve sinirlerim o kadar gerilmiş ki çığlık atmaya hazırım.

Kapıyı çekip açarak arabanın arkasına tırmanıyorum. Temiz görünümlü bir taksi, ön koltuğu arkadan ayıran kalın bir cam bölme ve arkadaki camlar hafifçe renklendirilmiş. "Şehir, lütfen." Sesim olması gerekenden daha keskin. "Michigan Caddesi'ndeki mağazalar."

"Elbette, bayan," diyor şoför yumuşak bir sesle ve sesindeki aksanla başım dikleşiyor. Gözlerim ön aynada onunkilerle kilitleniyor ve omurgamdan aşağıya doğru saf bir dehşet dalgası fırlarken donup kalıyorum.

Geçimini sağlamak için taksi şoförlüğü yapan binlerce göçmenden biri olabilirdi ama değil.

O Al-Quadar. Bunu bakışlarındaki soğuk kötü niyetten anlayabiliyorum. Sonunda benim için geldiler.

Beklediğim şey buydu, ama şimdi o an geldi, kendimi o kadar yoğun bir korkuyla felç olmuş buluyorum ki, beni içten içe boğuyor. Zihnim geçmişe gidiyor ve anılar o kadar canlı ki, sanki tekrar oradaymışım gibi. Yan tarafımdaki zor iyileşen dikişlerin acısını hissediyorum, klinikteki gardiyanların ölü bedenlerini görüyorum, Beth'in çığlıklarını duyuyorum ... ve sonra tadına bakıyorum

Majid kanla kaplı parmağıyla yüzüme dokunduğunda boğazımın arkasında kusmuk birikiyor.

Bir çarşaf kadar solgunlaşmış olmalıyım çünkü şoförün bakışları sertleşiyor ve arabanın kapı kilitlerinin hafifçe klik sesini duyuyorum.

Bu ses beni harekete geçirdi. Damarlarımda adrenalin pompalanıyor, kapıya doğru atılıyorum ve avazım çıktığı kadar bağırırken kolu sarsıyorum. Bunun faydasız olduğunu biliyorum ama denemeliyim ve daha da önemlisi deniyormuş gibi görünmeliyim. Onlar beni cehenneme geri götürürken sakince oturamam.

Bu sefer oraya geri dönmek istediğimi öğrenmelerine izin veremem.

Araba hareket etmeye başladığında, kapıyla boğuşmaya ve cama vurmaya devam ediyorum. Sürücü son sürat otoparktan çıkarken beni görmezden geliyor ve alışveriş merkezi ziyaretçilerinden hiçbiri yanlış bir şey fark etmiyor gibi görünüyor, arabanın renkli camları beni bakışlarından saklıyor.

Fazla uzağa gitmiyoruz. Otoyola çıkmak yerine, araba binanın arkasına doğru dönüyor. Bej renkli bir minibüsün bizi beklediğini görüyorum ve daha fazla mücadele ediyorum, sadece kısmen sahte olan bir çaresizlikle kapıyı tırmalarken tırnaklarım kırılıyor. Julian'ı kurtarmak için acele ederken, kâbuslarımdaki canavarlar tarafından ele geçirilmenin ne anlama geleceğini tam olarak düşünmemiştim - böylesine korkunç bir şeyi tekrar yaşamak - ve beni batıran dehşet, bu durumun benim yüzümden olduğu gerçeğiyle sadece biraz azaldı.

Şoför minibüsün yanına yanaşıyor ve kilitler açılıyor. Kapıyı iterek açıyorum, avuçlarımı sert asfalta sürterek dört ayak üzerinde dışarı çıkıyorum, ama daha ayağa kalkamadan sert bir kol belime dolanıyor ve eldivenli bir el ağzımı kapatarak çığlıklarımı bastırıyor.

Tekmeleyerek ve debelenerek minibüse götürülürken Arapça emirler duyuyorum ve sonra yüzüme doğru uçan bir yumruk görüyorum.

Kafatasımda bir acı patlaması oluyor ve sonra başka bir şey olmuyor.

Bölüm 27

Julian

Bilincim bir açılıp bir kapanıyor, uyanırken çektiğim acıların arasına kısa süreli rahatlatıcı bir karanlık serpiştiriliyor. Saatler mi, günler mi, yoksa haftalar mı geçti bilmiyorum ama sanki sonsuza dek buradaymışım, Majid'in ve acının merhametine kalmışım gibi geliyor.

Hiç uyumadım. Uyumama izin vermiyorlar. Sadece zihnim işkenceden kapandığında nefes alabiliyorum ve çok uzun süre altında kaldığımda beni geri getirmenin yolları var.

Önce bana su işkencesi yapıyorlar. Bunu komik buluyorum, sapıkça bir şekilde. Acaba bunu yarı Amerikalı olduğumu bildikleri için mi yapıyorlar, yoksa ciddi bir hasar vermeden birini kırmanın etkili bir yöntemi olduğunu mu düşünüyorlar?

Bunu birkaç düzine kez yapıyorlar, beni ölümün kıyısına itiyorlar ve sonra geri getiriyorlar. Tekrar tekrar boğuluyormuşum gibi hissediyorum ve bedenim, durum göz önüne alındığında yersiz görünen bir çaresizlikle hava almak için savaşıyor. Beni yanlışlıkla boğsalar o kadar da kötü bir şey olmazdı; zihnim bunu biliyor ama bedenim yaşamak için mücadele ediyor. Yüzümde o ıslak bezle geçirdiğim her saniye sonsuzluk gibi geliyor, suyun damlaması bir şekilde en keskin bıçaktan daha korkunç.

Arada bir durup bana sorular yöneltiliyorlar, cevap verirsem duracaklarını vaat ediyorlar. Ve ciğerlerim patlayacakmış gibi hissettiğimde, teslim olmak istiyorum. Buna bir son vermek istiyorum ama içimden bir ses buna izin vermiyor. Onlara kazanmanın, istediklerini elde ettiklerini bilerek beni öldürmelerine izin vermenin tatminini yaşatmayı reddediyorum.

Bedenim nefes almak için zorlanırken, babamın sesi bana geliyor.

"Ağlayacak mısın? Annenin güzel çocuğu gibi ağlayacak mısın yoksa bir erkek gibi yüzüme mi bakacaksın?"

Yine dört yaşındayım, babam kaburgalarım defalarca tekme atarken köşeye sinmiş durumdayım. Sorusunun doğru cevabını biliyorum - onunla yüzleşmem gerektiğini biliyorum - ama korkuyorum. Çok korkuyorum. Yüzümdeki ıslaklığı hissedebiliyorum ve bunun onu kızdıracağını biliyorum. Ağlamak istemiyorum. Bebekliğimden beri gerçekten ağlamamıştım ama kaburgalarımındaki acı gözlerimi yaşartıyor.

Annem burada olsaydı bana sarılır ve beni öperdi ama babam böyle bir ruh halindeyken yanıma yaklaşıyor. Ondan çok korkuyorum.

Babamdan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum ve aynı anda onun gibi olmak istiyorum. Korkmak istemiyorum. Gücü olan, herkesin korktuğu kişi olmak istiyorum.

Küçük bir top haline gelerek, yüzümdeki ihanet eden nemi silmek için gömleğimin altını kullanıyorum ve sonra korkumu ve morarmış kaburgalarımındaki ağrıyı görmezden gelerek ayağa kalkıyorum.

"Ağlamayacağım." Boğazımdaki düğümü yutarak babamın öfkeli bakışlarıyla karşılaşmak için başımı kaldırıyorum. "Asla ağlamayacağım."

Arapça küfürler. Yüzümde daha fazla ıslaklık.

Sırılsıklam bez çıkarıldığında kasılırken, öğürürken ve hava emerken zihnim şiddetle şimdiki zamana geri dönüyor. Ciğerlerim açgözlülükle genişliyor ve kulaklarımdaki çınlamanın arasından Majid'in neredeyse beni öldürecek olan adama bağırdığını duyuyorum.

Lanet olsun. Görünüşe göre eğlencenin bu kısmı bitti.

Sonra iğnelerle başlıyorlar. Ayak tırnaklarımın ve el tırnaklarımın altına uzun, kalın iğneler batırıyorlar. Buna daha iyi dayanabiliyorum, zihnim işkence gören bedenimden ayrılıyor ve beni geçmişe götürüyor.

Artık dokuz yaşındayım. Babam beni tedarikçileriyle pazarlık yapmam için şehre getirdi. Merdivenlerde oturmuş, binanın girişini koruyorum, tişörtümün altındaki kemerime bir silah sıkıştırmışım. Bu silahı nasıl biliyorum; onunla daha önce iki adam öldürdüm. İlkinden sonra kustum ve dayak yedim ama ikincisi daha kolay oldu. Tetiği çektiğimde irkilmedim bile.

Birkaç genç çocuk sokağa çıktı. Dövmelerini tanıyorum; yerel bir çetenin parçasılar. Babam muhtemelen onları bir noktada ürününü dağıtmak için kullandı, ama şu anda sıkılmış ve başıboş görünüyorlar.

Sokakta bir aşağı bir yukarı dolaşmalarını, kırık şişeleri tekmelemelerini ve birbirlerini azarlamalarını izliyorum. Bir yanım onların bu kolay arkadaşlığına imreniyor. Benim çok fazla arkadaşım yok ve ara sıra oynadığım çocukların hepsi benden korkuyor gibi görünüyor. Senyör'ün oğlu olduğum için mi, yoksa hakkımda bir şeyler duydukları için mi bilmiyorum. Genelde korkularını umursamıyorum, hatta bunu teşvik ediyorum ama bazen keşke normal bir çocuk gibi oynayabilsem diyorum.

Ama bu genç çocuklar beni duymamışlar. Bunu anlayabiliyorum çünkü beni orada otururken gördüklerinde sırtarak bana doğru yürüyorlar ve zorbalık yapacak kolay bir av bulduklarını düşünüyorlar.

"Hey," diye içlerinden biri. "Senin gibi küçük bir çocuğun burada ne işi var?"

Burası bizim mahallemiz. Kayıp mı oldun, evlat?"

"Hayır," diyorum, sırtışlarını taklit ederek. "Ben de senin kadar kaybolmuş durumdayım. . . çocuk." Benimle konuşan çocuk öfkeyle kabarıyor. "Neden seni küçük bok-"

Bana doğru gelmeye başladı ve gözümü kırpmadan silahımı ona doğrulttuğumda hemen dondu kaldı.

"Dene bakalım," diye usulca davet ediyorum onu. "Yaklaş, neden yapmıyorsun?"

Çocuklar geri başladı. Tamamen aptal değiller; silahı nasıl kullanacağımı bildiğimi .

Babam ve adamları o anda dışarı çıktılar ve çocuklar bir sıçan sürüsü gibi dağıldılar.

Babama olanları anlattığımda onaylarcasına başını salladı. "Güzel. Geri adım atmayacaksın, evlat. Bunu unutma, istediğini alırsın ve asla geri adım atmazsın."

Yüzüme soğuk su ve ardından acımasız bir tokat ve şimdiki zamana geri döndüm. Şimdi beni bir sandalyeye bağlamışlar, bileklerim arkadan bağlı ve ayak bileklerim sandalyenin ayaklarına bağlı. El ve ayak parmaklarım acıyla zonkluyor ama hâlâ hayattayım ve şimdilik kırılmadım.

Majid'in yüzündeki hüsrana dolu öfkeyi görebiliyorum. Şu ana kadarki ilerlemeden memnun değil ve çabalarını artıracasına dair bir his var içimde.

Elbette, bıçağı yumruğunda bana doğru yaklaşıyor. "Son şansın, Esguerra. . ." Önümde durdu. "İşe yarar vücut parçalarını kesmeye başlamadan önce sana son bir şans veriyorum. Nerede bu lanet fabrika ve içeri nasıl gireceğiz?"

Cevap vermek yerine ağzımda kalan azıcık tükürüğü toplayıp ona tükürüyorum. Kırmızıya çalan tükürük burnuna ve yanaklarına sıçırıyor ve ben de onun tükürüğünü koluyla silmesini memnuniyetle izliyorum, vücudu hakaret karşısında öfkeyle titriyor.

Yine de tepkisinin tadını uzun süre çıkarma şansım olmuyor çünkü elini saçıma atıp çekiştiriyor ve boynumun acı verici bir şekilde geriye doğru bükülmesine neden oluyor.

"Sana ne olacağını söyleyeyim, seni bok parçası," diye tıslıyor, bıçağı çeneme bastırarak. "Gözlerinizden başlayacağım. Ben

sol gözünü ikiye böleceğim ve sonra aynısını sağ gözüne yapacağım. Ve sen kör olduğunda, sadece küçük bir sap kalana kadar aletini santim santim kesmeye başlayacağım. Beni anlıyor musun? Eğer şimdi konuşmaya başlamazsan, bir daha asla göremeyecek ve sevişemeyeceksin."

Kusma dürtüsüyle savaşıyor, bıçağı yukarıya, sol gözümün altındaki ince deriye doğru iterken sessiz kalıyorum. Bıçak yolda yanağımı kesiyor ve soğuk tenimden aşağı süzülen kanın sıcaklığını hissediyorum. Blöf yapmadığını biliyorum ama teslim olmanın sonucu değiştirmeyeceğini de biliyorum. Macit cevapları almak için bana işkence edecek ve cevapları aldıktan sonra bana daha da fazla işkence edecek.

Tepkisizliğime bakarak Majid bıçağı derimin daha derinlerine bastırıyor. "Son şansın, Esguerra. Gözünü korumak istiyor musun, istemiyor musun?"

Yanıt vermiyorum ve bıçağı daha yukarı çekerek göz kapaklarımın refleks olarak kapanmasına neden oluyor.

"Pekala o zaman," diye fısıldıyor ve ben onun erişiminden kurtulmaya çalışırken vücudumun istemsizce panikleme sinin tadını çıkarıyor ... ve sonra bıçak göz kapağımı delip gözümün derinliklerine girdiğinde mide bulandırıcı bir acı patlaması hissediyorum.

* * *

Bilincimi tekrar kaybetmiş olmalıyım çünkü üzerime daha fazla soğuk su atılıyor. Titriyorum, bedenim dayanılmaz acıdan şoka giriyor. Sol gözümünden hiçbir şey göremiyorum; hissettiğim tek şey yanan, sızan bir boşluk. Midem safra ile çalkalanıyor ve her tarafıma kusmamak için tüm çabamı harcıyorum.

"Peki ya ikinci göz, Esguerra, hmm?" Majid bana gülümsüyor, kanlı bıçağını yumruğunda sıkıca tutuyor. "Aletini çıkarırken kör olmak mı istersin, yoksa her şeyi görmek mi? Elbette tüm bunları durdurmak için çok geç değil. Bize bilmek istediklerimizi söyle, yaşamana bile izin verebiliriz - madem bu kadar cesursun."

Yalan söylüyor. Sesinin kibirli tonundan bunu duyabiliyorum. Beni neredeyse kırdığını düşünüyor, acıyı durdurmak için o kadar çaresizim ki söylediği her şeyi inanacağım.

"Siktir git," diye fısıldıyorum kalan gücümle. *Geri adım atmıyorsun. Asla adım atmazsın.* "Seni ve zavallı küçük tehditlerini sikeyim."

Gözleri öfkeyle kısılıyor ve bıçak yüzüme doğru parlıyor. Kalan gözümü sıkarak kapatıyorum, acıya hazırlanıyorum ... ama asla gelmiyor.

Şaşırarak, yaralanmamış göz kapağımı açıyorum ve Majid'in dikkatinin yardımcılarından biri tarafından dağıtıldığını görüyorum. Adam heyecanlı görünüyor, hızlı Arapça konuşurken bana doğru işaret ediyor. Bildiğim bazı kelimeleri seçmeye çalışıyorum ama çok hızlı konuşuyor. Majid'in yüzüne yayılan gülümsemeye bakılırsa, söylediği her neyse Majid için iyi haber - bu da muhtemelen benim için kötü haber demek.

Majid bana dönüp zalim bir sırıtışla, "Diğer gözün şimdilik güvende Esguerra," dediğinde tahminim doğrulandı. Birkaç saat içinde *gerçekten* görmeni istediğim bir şey var."

Nefretimi gizleyemeyerek ona ters ters bakıyorum. Neden bahsettiğini bilmiyorum ama teröristler penceresiz odadan çıkarken midemin çukuru daralıyor. Beni teslim olmaya ikna edebilecek tek bir şey var.

-Ve o benim yerleşkemde güvende. Nora hakkında konuşuyor olamazlar, hele ki onun etrafında bu kadar güvenlik varken. Bu benimle oynadıkları yeni bir akıl oyunu, benim için zaten daha kötü bir şey sakladıklarını düşünmemi sağlamaya çalışıyorlar. Bu bir oyalama taktiği, acımı uzatmanın bir yolu, başka bir şey değil.

Onların oyununa gelmeye hiç niyetim yok, ama orada elim kolum bağlı ve hayatımın en büyük acısı içinde beklerken, kaygının üzerime çökmesini engelleyecek kadar güçlü değilim. Bu işkenceye ara verdiğim için minnettar olmalıyım ama değilim.

Eğer Nora'nın güvende olduğundan emin olabilseydim, Majid'in tüm uzuvlarımı kesmesine seve seve izin verirdim.

Azap içinde beklerken ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama sonunda dışarıdan sesler duyuyorum. Kapı açılıyor ve Majid bir çift Uggs ve dizlerine kadar sarkan bir erkek gömleği giymiş küçük bir figürü içeri sürüklüyor. Elleri arkadan bağlı ve sol kolunun alt tarafında kanlı bir leke var.

Nora'nın karanlık gözleri yüzüme kilitlendiğinde midem bulanıyor ve damarlarıma soğuk bir korku yayılıyor.

En büyük korkum gerçek .

Tüm dünyada benim için önemli olan tek kişiye sahipler.
Nora'm ellerinde ve bu sefer onu kurtaramam.

Bölüm 28

Nora

Tepeden tırnağa titreyerek Julian'a bakıyorum, gördüğüm manzara karşısında göğsüm acıyla sıkışıyor. Omzunda kaba, kirli görünümlü bir bandaj var, bandajdan kan sızıyor ve çıplak vücudu kesikler, çürükler ve sıyrıklarla dolu. Yüzü daha da kötü durumda. Alnındaki eski bandajın altında rengi solmamış ya da şişmemiş tek bir nokta bile yok. Ancak en dehşet verici olanı sol yanağından başlayıp kaşına kadar uzanan kanayan kocaman yarık; eskiden gözünün olduğu yerde bir et yığını var.

Eskiden gözünün olduğu
yerde. Gözünü kesmişler.

Şu anda bunu düşünmeye bile başlayamıyorum, o yüzden denemedim. Şimdilik Julian hayatta ve önemli olan tek şey de bu.

Metal bir sandalyeye bağlanmış, bacakları ayrılmış ve kolları arkadan bağlanmış. Varlığımı anladığında kanlı yüzündeki şok ve dehşeti görebiliyorum ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum

-Bu sefer onu kurtarıyorum *ama* yapamam. Henüz değil.

Peter takviye kuvvetlerle buraya gelene kadar olmaz.

Çürük elmacık kemiğim bana vurdukları yerde zonkluyor ve sol kolumun alt tarafı oradaki açık yaradan dolayı acıyla yanıyor. Kıyafetlerimi çıkardılar ve ben baygınken doğum kontrol implantımı çıkardılar, muhtemelen bir tür takip cihazı olmasından korkuyorlardı. Bunu beklemiyordum - olsa olsa gerçek izleyicilerden birini bulurlar diye düşünmüştüm - ama umduğumdan da iyi oldu. İmplantı kesip çıkardıktan ve basit bir plastik çubuktan başka bir şey olmadığını gördükten sonra, beni bir tehdit olarak görmemiş olmalılar, benim tam olarak rol yaptığım şey olduğumu düşündüler: ailesini görmeye giden, kalan tehlikelerden habersiz saf bir kız. Onların şüphelerini uyandırmamak için bileklik takip cihazını malikanede bırakma basiretini göstermiş olmam beni sevindirdi.

İçim rahatladı, bana başka şekillerde pek dokunmuş gibi görünmüyorlar. En azından, eğer ben baygınken polislikten başka bir şey yapmışlarsa, buna dair hiçbir kanıt hissetmiyorum. Bacaklarımın arasında acı ya da yapışkanlık yok,

Hiçbir acı hissetmedim. Beni çıplak bıraktıkları için tüylerim diken diken oldu ama çok daha kötüsü de olabilirdi. Uyandığımda zaten birinin gömleğini ve kendi Ugg botlarımı giyiyordum. Tüm dramayı Julian'ın karşısına çıktığım zamana saklıyor olmalılar.

Peter'ın planımın en riskli bulduğu kısmı buydu: yakalanmamdan saklandıkları yere varmama kadar geçen süre.

Malikâneden ayrılmadan önce bana, "Her santimetrekaresi arayabileceklerini ve Julian'ın sana yerleştirdiği üç izleme cihazını da bulabileceklerini biliyorsun," dedi. "Ve sonra ikiniz de bizim için kaybolmuş olacaksınız. Julian'ı konuşturmak için sana ne yapacaklarını biliyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum Peter." Ona acımasız bir gülümseme verdim. "Çok iyi anlıyorum. Yine de başka seçenek yok ve izleyiciler çok küçük, yerleştirme yaraları bu noktada neredeyse görünmez. Bir ya da ikisini bulabilirler ama üçünü de bulacaklarından şüpheliyim ve eğer bulurlarsa, bulduklarında yerlerini tespit etmiş olabilirsin."

"Belki," dedi, gözleri akıl sağlığım hakkındaki fikrini açıkça söylüyordu, "belki de değil. Yakalandığın zamanla seni Julian'a getirdikleri zaman arasında ters gidebilecek yüzlerce şey var."

"Bu almak zorunda olduğum bir risk," dedim ona ve tartışmayı sonlandırdım. Teröristlerin yerini tespit etmek için bir insan izleme cihazı gibi davranmamın ne kadar tehlikeli olacağını biliyordum ama Julian'a zamanında ulaşmanın başka bir yolunu göremiyordum ve şu anki durumuna bakılırsa, neredeyse çok geç kalmıştım.

Julian'ın kendini toparlamaya, varlığıma verdiği içgüdüsel tepkiyi gizlemeye çalıştığını görüyorum ama pek de başarılı olduğu söylenemez. İlk şok geçtikten sonra çenesi geriliyor ve yarı giyinik halimi anladığında hasar görmemiş gözleri şiddetli bir öfkeyle parlamaya başlıyor. Güçlü kasları bağlara karşı geriliyor. Odadaki herkesi parçalamak istiyormuş gibi görünüyor ve onu sandalyeye bağlayan iplerin, bizi esir alanlara intihar saldırısı düzenlemesini engelleyen tek şey olduğunu biliyorum. Diğer teröristler de aynı şeyi düşünüyor olmalılar, çünkü Julian'a yaklaşıyor ve her ihtimale karşı silahlarına sarılıyorlar.

Olayların bu şekilde gelişmesinden memnun görünen Majid gülüyor ve beni odanın ortasına sürüklüyor, kolumdaki tutuşu dayanılmaz derecede sıkı. "Biliyor musun, senin küçük aptal fahişen benim kucağıma düştü," diyor konuşurcasına, elini saçıma sokup beni dizlerimin üzerine çökmeye zorluyor. "Onu senin yokluğunda alışveriş yaparken bulduk, tüm o açgözlü Amerikalı orospular gibi.

Onu buraya getirelim diye düşündük, böylece ben onu kesmeden önce o küçük güzel yüzünü görebilirsiniz. Tabii konuşmaya başlamak istemiyorsan?"

Julian sessizliğini koruyor, Majid'e öldürücü bir nefretle bakıyor, ben ise dehşetimle başa çıkmak için küçük, sık nefesler alıyorum. Kafa derimdeki acıdan gözlerim sulanıyor ve içimde zonklayan korku neredeyse canlı bir şey gibi hissediyorum. Ellerim arkamda bağlıyken, Majid'in bana zarar vermesini engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Peter'ın gelmesinin ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yok ama zamanında gelememe ihtimali de var. Majid'in kemerinden gevşekçe sarkan bıçağın üzerindeki pas rengi lekeleri görebiliyorum ve bunun Julian'ın kanı olduğunu anladığımda boğazımda mide bulantısı yükseliyor.

Eğer yakında kurtarılmazsak, benim kanım akacak.

Dehşete kapılıyorum, Majid bıçağa uzanıyor, saçlarımı hâlâ o acılı kavrayışla tutuyor. "Ah, evet," diye fısıldıyor, düz kenarını boynuma bastırarak, "Sanırım kafası güzel bir ganimet olacak - tabii biraz kestikten sonra..." Bıçağı yukarı doğru itiyor ve bıçağın çenemin altındaki yumuşak deriyi kestiğini hissettiğimde dehşet içinde donup kalıyorum, ardından boynumdan aşağı akan ılık sıvının mide bulandırıcı hissi geliyor.

Julian'dan çıkan hırıltı hiçbir insana benzemiyor. Ben soluk soluğa kalmaktan başka bir şey yapamadan, kendini ve sandalyeyi yerden kaldırmak için ayaklarının toplarını kullanarak öne doğru fırladı. Hareketi o kadar ani ve şiddetli ki yanında duran iki adam zamanında tepki veremiyor. Julian kelimenin tam anlamıyla onlardan birine çarparak silahlı teröristi yere düşürür ve vücudunu bir kez döndürerek sandalyenin metal ayağını adamın boğazına saplar.

Sonraki birkaç saniye kan ve Arapça çığlıklarla geçti. Macit beni tuttuğu yerden bırakıyor ve bazı emirler yağdırıyor, diğerlerini harekete geçirirken kendisi de mücadeleye atılıyor.

Hâlâ sandalyeye bağlı olan Julian yaralı adamın vücudundan sürüklenerek çıkarılıyor ve Julian'ın saldırdığı adamın yerde kıvranışını, boğazını tutuşunu ve ağzından çıkan tıkırtı ve gürültü seslerini dehşet içinde izliyorum. Ölüyor - bunu boynundaki yırtık yaradan zayıflayan kan fışkırmalarından görebiliyorum- ama çektiği acı bana dokunmuyor gibi görünüyor. Sanki gözlerimin önünde kan kaybından ölen bir insanı gözlemlemek yerine bir film izliyormuşum gibi.

Macit ve diğer teröristler adamın yardımına koşarak kan akışını durdurmaya çalışırlar ama artık çok geçtir. Adamın boğazını çılgınca sıkması gevşiyor, gözleri kararıyor ve ölüm kokusu -boşaltılmış bağırsaklar ve şiddet-odayı dolduruyor.

O öldü.

Julian onu öldürdü.

İğrenmeli ve dehşete düşmeliyim, ama düşmüyorum. Belki bu duygular beni daha sonra vuracak ama şimdilik tek hissettiğim sevinç ve gururun garip bir karışımı: bu katillerden biri öldüğü için sevinç ve onu öldüren Julian olduğu için gurur. Elleri bağlı ve işkenceden zayıf düşmüş olsa da kocam düşmanlarından birini alt etmeyi başardı; Julian'ın ölümcül menzili içinde duracak kadar aptal olan silahlı bir adamı.

Empati eksikliğim beni belli bir düzeyde rahatsız ediyor ama bunun üzerinde duracak vaktim yok. Julian dikkat dağıtmayı amaçlamış olsun ya da olmasın, sonuçta şu anda kimse benimle ilgilenmiyor ve ben de bunu fark eder etmez harekete geçiyorum.

Ayağa fırlayarak odanın etrafına çılgınca bir bakış attım. Bakışlarım duvarın yanındaki bir masanın üzerinde duran küçük bir bıçağa takılıyor ve nabzım hızla atarak ona doğru sıçırıyorum. Teröristlerin hepsi odanın diğer tarafında Julian'ın etrafında toplanmıştı ve homurtular, küfürler ve ete çarpan yumrukların mide bulandırıcı sesini duyuyorum.

Julian'ı bu cinayet için cezalandırıyorlar ve şimdilik beni görmezden geliyorlar.

Masaya sırtımı dönerek bıçağı avucumun içine almayı ve bileklerime sardıkları koli bandının altına sıkıştırmayı başarıyorum. Ellerim titriyor, bu da keskin bıçağın derimi sıyrmasına neden oluyor ama acıyı görmezden gelip onlar ne olduğunu anlamadan önce kalın bandı kesmeye çalışıyorum. Tutuşum ter ve kanla kayganlaşıyor ama ısrar ediyorum ve sonunda ellerim serbest kalıyor.

Titreyerek odayı tekrar gözden geçiriyorum ve duvara umursamazca yaslanmış bir saldırı tüfeği görüyorum. Teröristlerden biri Julian'ın beklenmedik saldırısının yarattığı karmaşada onu orada bırakmış olmalı.

Kalbim boğazımda zonklayarak, teröristlerin bana doğru bakmayacağını umarak duvar boyunca silaha doğru ilerliyorum. Tepeden tırnağa silahlı bir oda dolusu adama karşı tek bir silahla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok ama bir şeyler yapmalıyım.

Öylece durup Julian'ı öldüresiye dövmelelerini izleyemem.

Kimse bir şey fark etmeden ellerim silahın etrafına dolanıyor ve titreyerek rahat bir nefes alıyorum. Bu bir AK-47, Julian'la eğitimim sırasında pratik yaptığım saldırı tüfeklerinden biri. Ağır silahı kavrayıp kaldırıyorum ve kollarımdaki adrenalinin neden olduğu titremeyi kontrol etmeye çalışarak teröristlerin bulunduğu yöne doğrultuyorum. Daha önce hiç bir insana ateş etmemiştim.

-Sadece bira kutularına ve kâğıt hedeflere. Tetiği çekmek için gerekenlere sahip miyim bilmiyorum.

Ve ben harekete geçmek için cesaretimi toplamaya çalışırken, kör edici bir patlama odayı sarsıyor ve beni ayaklarımdan yere düşürüyor.

* * *

Başımı mı vurdum yoksa patlamanın etkisiyle sersemledim mi bilmiyorum ama bir sonraki fark ettiğim şey duvarların dışından gelen silah sesleri. Tüm oda dumanla doluyor ve içgüdüsel olarak ayağa kalkmaya çalışırken .

"Nora! Yerde kal!" Bu Julian, sesi dumandan boğuk çıkıyor. "Yerde kal bebeğim, beni duyuyor musun?"

"Evet!" Onun hayatta olduğunu ve konuşabilecek kadar iyi durumda olduğunu fark ettiğimde vücudumun her hücrelerini dolduran yoğun bir sevinçle bağıríyorum. Yere yakın durarak yanıma düşen masanın arkasından dışarı bakıyorum ve Julian'ın odanın diğer ucunda yan yatmış, hâlâ metal sandalyeye bağlı olduğunu görüyorum.

Ayrıca dumanın tavandaki havalandırmadan içeri girdiğini ve ikimiz dışında odanın boş olduğunu görüyorum. Savaş ya da her ne oluyorsa dışarıda gerçekleşiyor.

Peter ve muhafızlar gelmiş olmalı.

Rahatlamaktan neredeyse ağlayacaktım, yanımda duran AK-47'yi kaptım, kendimi yüzüstü yere bıraktım ve çok fazla duman solumamak için nefesimi tutarak Julian'a doğru sürünmeye başladım.

O anda kapı açılır ve tanıdık bir figür odaya girer.

Bu Majid ve sağ elinde bir silah tutuyor.

Al-Quadar'ın kaybettiğini fark etmiş ve Julian'ı öldürmek için geri gelmiş olmalı.

Boğazımda bir nefret dalgası yükseliyor ve beni acı bir safrayla boğuyor. Bu adam Beth'i öldüren, Julian'a işkence eden ve bana da aynı şeyi yapabilecek olan adamdı. Şüphesiz düzinelerce masum insanı öldürmüş olan acımasız, psikopat bir terörist.

Beni görmüyor, silahını kaldırıp kocama doğrulturken tüm dikkati Julian'ın üzerinde. "Hoşça kal, Esguerra," diyor sessizce ... ve ben kendi silahımın tetiğine basıyorum.

Yüzükoyun yatmama rağmen nişan alabiliyorum. Julian bana oturarak, yatarak ve hatta bir noktada koşarak atış talimi yaptırmıştı. Tüfek titreyen kollarımın arasında acı içinde omzuma çarpıyor ama iki mermi Majid'i tam olarak hedeflediğim yerden, sağ bileğinden ve dirseğinden vuruyor.

Silah sesleri onu duvara doğru savurdu ve silahını elinden aldı. Çığlık atarak kanayan kolunu tutuyor ve ben dışarıda uçuşan kurşunların yarattığı tehlikeye aldirmeden ayağa kalkıyorum. Julian'ın bana bir şeyler bağırdığını duyabiliyorum ama tam olarak ne söylediği kulaklarımdaki çınlamadan anlaşılmıyor.

O anda sanki tüm dünya yok oluyor ve beni Majid'le baş başa bırakıyor.

Gözlerimiz buluşuyor ve ilk kez onun karanlık, sürungen bakışlarında korkuyu görüyorum. Onu vuranın ben olduğumu biliyor ve yüzümdeki soğuk niyeti okuyabiliyor.

"Lütfen, yapma-" diye söze başlıyor ve tetiğe tekrar basıp karnına ve göğsüne beş kurşun daha sıkıyorum.

Bunu takip eden kısa sessizlikte, Majid'in bedeninin neredeyse ağır çekimde duvardan aşağı kayışını izliyorum. Yüzü şoktan gevşemiş, ağzının kenarından kan damlıyor ve gözleri açık, uyuşmuş bir inançsızlıkla bana bakıyor. Bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını kımıldatıyor ve ağzından daha fazla kan fokurdarken boğazından tıkırtılı bir ses çıkıyor.

Silahı indirerek ona yaklaştım, neye yol açtığımı görmek için garip bir dürtünün çekimine kapıldım. Majid'in gözleri benimkilerle yalvarıyor, kelimeler olmadan merhamet diliyor. Bakışlarını tutuyorum, anı uzatıyorum . . ve sonra AK-47'yi alnına doğrultup tetiği tekrar çekiyorum.

Kafasının arkası patlıyor, kan ve beyin dokusu parçaları duvara sıçrıyor. Gözleri donuklaşır, irislerin etrafındaki beyazlar

Gözlerindeki kan damarları patlarken kıpkırmızı olur. Vücudu gevşiyor ve keskin ve keskin ölüm kokusu bugün ikinci kez odaya nüfuz ediyor.

Ama bu sefer katil Julian değil. Benim.

Silahı tekrar indirirken ellerim sabit, kanın Majid'in arkasındaki duvardan aşağı süzülüşünü izliyorum. Sonra Julian'a doğru yürüyorum, yanına diz çöküyorum ve iplerini çözmeye başlarken silahı dikkatlice yere bırakıyorum.

Julian onu bağlarından kurtarıırken sessiz, ben de öyle. Dışarıdaki silah sesleri azalmaya başlıyor ve bunun Peter'ın güçlerinin kazandığı anlamına geldiğini umuyorum. Her iki durumda da, gelebilecek her şeye hazırım, hala tehlikeli olan durumumuza rağmen garip bir sakinlik beni sarıyor.

Julian'ın kolları ve bacakları serbest kaldığında sandalyeyi tekmeleyip sırt üstü yuvarlanıyor ve sağ eli bileğime dolanıyor. Hâlâ kısmen alçıda olan sol kolu yanında hareketsiz duruyor ve az önce yediği dayaktan dolayı yüzünde ve vücudunda daha fazla kan var. Ancak bileğimi şaşırtıcı derecede güçlü bir şekilde kavıyor ve beni yanına çekip yere yatırıyor.

"Yerde kal bebeğim," diye fısıldıyor şişmiş dudaklarının arasından. "Neredeyse bitti. Lütfen, yerde kal."

Başımı sallıyorum ve yaralarını ağırlaştırmamaya dikkat ederek sağ yanına uzanıyorum. Kapı açıkken, odadaki dumanın bir kısmı temizlenmeye başlıyor ve patlamadan bu yana ilk kez rahatça nefes alabiliyorum.

Julian bileğimi bırakıyor ve kolunu boynumun altından geçirerek beni koruyucu bir kucaklamayla kendine doğru çekiyor. Elim yanlışlıkla kaburgalarına değiyor ve acı içinde tıslamasına neden oluyor, ama geri çekilmeye çalıştığımda beni daha sıkı tutuyor.

Peter ve korumalar birkaç dakika sonra kapıdan içeri girdiklerinde bizi birbirimizin kollarında yatarken ve Julian AK-47'yi kapıya doğrultmuş halde buldular.

Bölüm 29

Julian

"O nasıl?" Lucas yatağımın yanındaki sandalyeye oturarak soruyor. Başında kalın bir bandaj var ve kırık bacağı için koltuk değneği kullanmak zorunda. Bunun dışında çoktan iyileşmeye başladı. Al-Quadar Özbekistan hastanesine saldırdığında başka bir odada baygın yatıyordu ve bu yüzden tüm eğlenceyi kaçırmıştı.

"O ... iyi, sanırım." Yatağı yarı oturur pozisyona getirmek için bir düğmeye basıyorum. Bu hareket kaburgalarımı ağrıtıyor ama rahatsızlığı görmezden geliyorum. Acı, kazadan bu yana benim sürekli oldu ve bu noktada ona az çok alıştım.

Beş gün önce Tacikistan'daki inşaat alanından kurtarıldığımızdan beri Nora ve ben İsviçre'de özel bir tesiste iyileşiyoruz. Burası dünyanın dört bir en iyi doktorların çalıştığı özel bir klinik ve Lucas'ın buradaki güvenliği bizzat denetlemesini sağladım. Elbette Al-Quadar'ın en tehlikeli hücreleri ortadan kaldırıldığı için acil bir tehdit söz konusu değil ama yine de tedbirli olmakta fayda var. Yaralı adamlarımın hepsini de buraya transfer ettirdim, böylece daha hızlı ve daha iyi bir ortamda iyileşebileceklerdi.

Nora ve benim paylaştığımız oda son teknoloji ürünü, video oyunlarından özel duşa kadar her şeyle donatılmış. Biri benim için diğeri Nora için olmak üzere iki ayarlanabilir yatak var ve her birinde Mısır pamuğundan çarşaflar ve hafızalı köpük şilteler bulunuyor. Yatakların etrafına yerleştirilmiş kalp atış hızı monitörleri ve serumlar bile şık ve tıbbi olmaktan çok dekoratif görünüyor. Tüm kurulum o kadar lüks ki, neredeyse başka bir hastanede olduğumu unutabiliyorum.

Neredeyse, ama tam olarak değil.

Eğer bir daha hastaneye adımımı atmazsam, mutlu bir adam olarak öleceğim.

Beni çok rahatlatan bir şekilde, Nora'nın tüm yaralarının önemsiz olduğu ortaya çıktı. Kolundaki yaraya birkaç dikiş atılması gerekti ama yüzüne aldığı darbe sadece elmacık kemiğinde kötü bir morluk bıraktı. Doktorlar ayrıca soyunmuş olmasına rağmen cinsel saldırıya uğramadığını doğruladı. Buraya varışımızdan sonraki birkaç saat içinde Nora'nın sağlıklı olduğu ve eve gitmeye hazır olduğu açıklandı.

Öte yandan ben, olabileceğim kadar berbat durumda olmasam da, biraz daha kötü durumdayım.

Bana şimdiden iki ameliyat yaptılar; biri yüzümdeki yara izini en aza indirmek için, ikincisi ise bir tepegöze benzemem için boşalan göz çukuruna protez bir göz yerleştirmek için. Sol gözümden bir daha asla göremeyeceğim - en azından biyonik göz teknolojisi ilerleyene kadar - ama cerrahlar her şey iyileştiğinde neredeyse normal görüneceğime dair bana güvence verdiler.

Diğer yaralarım da çok kötü değil. Kırık kolumu eski haline getirip yeni bir alçıya sarmak zorunda kaldılar ama sol omzumdaki kurşun yarası ve çatlamış kaburgalarım güzelce iyileşiyor. İğne işkencesinden dolayı el ve ayak tırnaklarımın altında hala kabuk bağlamış kan var ama yavaş yavaş iyileşiyor. Sonunda Majid'in adamlarının bana attığı dayak böbreklerimi biraz zedeledi. Ancak Peter'ın hemen gelmesi sayesinde diğer iç yaralanmalardan ve daha fazla kırık kemikten kurtuldum. Her şey bittiğinde, birkaç yara izim daha olacak -ve muhtemelen sol kolumda biraz zayıflık- ama görünüşüm küçük çocukları korkutmayacak.

Bunun için minnettarım. Dış görünüşüm konusunda hiçbir zaman kibirli olmadım ama Nora'nın beni hâlâ çekici bulmasını, dokunuşlarımla onu iğrendirmediğimden emin olmak istiyorum. Yara ve berelerimin onu rahatsız etmediğine dair bana güvence verdi ama bunu gerçekten söylüyor mu bilmiyorum. Yaralarım yüzünden, kurtarıldığımızdan beri seks yapmadık ve onu tekrar yatağıma alana kadar gerçekte nasıl hissettiğini bilemeyeceğim.

Genel olarak, Nora'nın son beş gündür nasıl hissettiğinden emin değilim. Ameliyatlar ve doktorlar araya girdiği için olanlar hakkında konuşma fırsatımız olmadı. Ne zaman konuyu açsam, sanki her şeyi unutmak istiyormuş gibi konuyu değiştiriyor. Ona izin verirdim ama o da alışılmadık derecede sessiz. Bir şekilde içine kapandı. Sanki yaşadığı travma onun kendi içine kapanmasına, duygularını bir şekilde bastırmasına neden olmuş gibi.

"Yani hallediyor mu?" Lucas soruyor ve Majid'in ölümünden bahsettiğini biliyorum. Adamlarımın hepsi Nora'nın onu nasıl vurduğunu ve benim kurtarılmamdaki rolünü biliyor. Bu kadar cesur olduğu için ona hayranlık duyuyorlar, oysa ben her gün hayatını riske attığı için onu boğazlama dürtüsüyle savaşıyorum. Ve Peter, bu tamamen başka bir mesele. Eğer hemen ortadan kaybolmasaydı

Bizi kliniğe getirdikten sonra, onu böyle bir tehlikeye için kafasını koparırdım.

"Öyle," diyorum Lucas'ın sorusuna cevap olarak. Nora'nın zihinsel durumuyla ilgili endişelerimi onunla paylaşmak istemiyorum. "Beklenebileceği kadar iyi idare ediyor. İlk cinayet asla kolay değildir elbette ama o dayanıklıdır. Üstesinden gelecektir."

"Evet, eminim dönecektir." Lucas koltuk değneklerine uzanarak ayağa kalktı ve "Kolombiya'ya ne zaman dönmek istersin?" diye sordu.

"Goldberg yarın ayrılabilceğimizi söylüyor. Her şeyin düzgün bir şekilde iyileştiğinden emin olmak için bir gece daha burada kalmamı istiyor, sonra da yerleşkedeki bakımımı o üstlenecek."

"Mükemmel," dedi Lucas. "O zaman ayarlamaları ben yaparım."

Topallayarak odadan çıkıyor ve ben de Nora'nın nerede olduğunu kontrol etmek için dizüstü bilgisayarına uzanıyorum. Kliniğin birinci katındaki kafeden bir şeyler atıştırmaya gitmişti ama gideli on dakikadan fazla oldu ve ben endişelenmeye başladım.

Giriş yaptıktan sonra takip cihazlarından gelen raporu inceliyorum ve koridorda, odadan yaklaşık elli adım uzakta durduğunu görüyorum. Bulunduğu yeri gösteren nokta sabit; orada biriyle sohbet ediyor olmalı.

Rahatlamış bir şekilde dizüstü bilgisayarı kapatıp tekrar komodinin üzerine koyuyorum.

Onun için duyduğum korkunun aşırı olduğunu biliyorum ama kontrol edemiyorum. Majid'in bıçağını Nora'nın boğazında görmek hayatımın en kötü deneyimiydi. Kanın pürüzsüz teninden aşağı süzülüğünü gördüğüm andaki kadar hiç dehşete düşmemiştim. O anda kelimenin tam anlamıyla kırmızı bir duvar gördüm, içime pompalanan öfke bana sahip olduğumu bilmediğim bir güç dalgası verdi. O teröristi öldürmek bilinçli bir karar değildi; Nora'yı koruma ihtiyacı hem kendimi koruma içgüdümü hem de sağduyumu bastırmıştı.

Daha net düşünebilseydim, takviye kuvvetler gelene kadar Macit'in dikkatini Nora'dan uzaklaştırmak için başka bir yol bulurdum.

Macit alışverişten bahseder bahsetmez kurtarma planından şüphelenmeye başlamıştım. Korkunç bir şekilde mantıklıydı: Nora düşmanlarımın onu koz olarak kullanacaklarını biliyordu ve izleyicilerin elinde olduğunu da biliyordu. Kendini bu şekilde ortaya koyduğuna ya da Peter'ın buna izin verdiğine inanamıyordum ama Al-Quadar'ın benim yokluğumda onu nasıl ele geçirebildiğini açıklayabilecek tek şey buydu.

Nora malikanede güvende kalmak yerine, benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını riske attı.

Majid'in neler bildiğinden, onu kurtarmak için kabuslarıyla yüzleşti.

Benden, nefret etmek için her türlü sebebi olan adamdan.

O ana kadar beni gerçekten sevdiğine inandım mı bilmiyorum. . ta ki onu orada dikilirken görene kadar, korkmuş ama kararlı, küçük bedeni kendisine on beden büyük bir erkek gömleğinin içindeydi. Daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı; çocukken bile annem babamın ilk öfke belirtisinde sıvışır, beni onun şefkatli merhametine bırakırdı. Kiraladığım muhafızlar dışında kimse beni korumamıştı. Her zaman tek başımaydım.

Ona kadar.

Nora'ya

kadar.

Majid'e doğrulttuğu silahıyla ne kadar sert görüldüğünü hatırlarken, odanın kapısı açılıyor ve düşüncelerimin öznesi içeri giriyor.

Bir kot pantolon ve kahverengi uzun kollu bir bluz giymiş, gür saçlarını arkadan at kuyruğu yapmış ve ayaklarına babet tipi bir ayakkabı giymiş. Elmacık kemiğindeki morluk hâlâ yerinde duruyor ama muhtemelen ailesini endişelendirmeden onlarla görüntülü konuşabilmek için bugün biraz makyajla kapatmış. Kliniğe geldiğimizden beri neredeyse her gün onlarla konuşuyor. Sanırım ortadan kaybolmasıyla onları tekrar korkuttuğu için kendini suçlu hissediyor.

Aynı zamanda bir elma kemiriyor, beyaz dişleri sulu meyveyi belirgin bir keyifle ısıyor.

Göğsüm sevinç ve rahatlamayla genişlerken kalbim göğüs kafesimde ağır ağır çarpmaya başlıyor. Artık onu her gördüğümde böyle, on beş dakika ya da birkaç saat önce gitmiş olsa da tepkim aynı.

"Merhaba." Yanıma geliyor ve yatağımın sağ tarafına zarifçe tünüyor. Eğilip yumuşak dudaklarını yanağıma bastırarak kısa bir öpücük konduruyor, sonra başını kaldırıp bana gülümsüyor. "Biraz elma ister misin?"

"Hayır, teşekkürler bebeğim." Dokunuşu, malikaneden ayrıldığımdan beri onu becermediğim gerçeğini acı bir şekilde fark etmemi sağladığında sesim boğuklaşıyor. "Hepsi senin."

"Pekâlâ." Elmayı ısıtır. "Koridorda Dr. Goldberg'e rastladım," diyor yutkunduktan sonra. "İyileştiğini ve yarın eve gidebileceğimizi söyledi."

"Evet, doğru." Alt dudağındaki küçük bir meyve temizlemek için dilini dışarı çıkarışını izliyorum ve taşaklarımı bir sıcaklık dalgası sıkıyor. Kesinlikle daha iyiye gidiyorum ya da en azından sikim öyle olduğuna inanıyor. "O izin verir vermez gideceğiz."

Nora bir elma parçası daha ısıyor ve yavaşça çiğniyor, tuhaf bir ifadeyle beni inceliyor.

"Ne oldu bebeğim?" Boştaki eline uzanarak narin avucunu yüzüme yaklaştırıyorum ve elinin tersini yanağıma sürüyorum. Muhtemelen kirli sakallarımın yumuşak tenini - bir haftadır tıraş olmadım - ama dokunuşunun cazibesine karşı koyamıyorum. "Bana aklında ne olduğunu söyle."

Elma çekirdeğini komodinin üzerindeki peçeteye bırakıyor. "Peter hakkında konuşmalıyız," diyor sessizce. "Ve ona verdiğim söz hakkında."

Gerginleşiyorum, avucunu sıkıca kavriyorum. "Ne sözü?"

"Liste." Parmakları avuçlarımın içinde seğiriyor. "Üç yıllık hizmet karşılığında ona söz verdiğin isim listesi. Seni kurtarmama yardım ederse, listeyi alır almaz ona vereceğimi söyledim."

"Siktir." Şaşkınlıkla ona baktım. Peter'ı kesin bir emre itaatsizlik etmeye nasıl ikna ettiğini merak ediyordum ve işte cevabım. "Bu delilikte sana yardım ederse intikam almasına yardım edeceğine söz vermiştin?"

Nora başını sallıyor, gözleri benimkilere dikilmiş. "Evet. O anda aklıma gelen tek şey buydu. Eğer sen ölürsen, listeyi hiç alamayacağını biliyordu. -Ben de bana yardım ederse daha erken alacağını söyledim."

İçimden bir öfke dalgası geçerken kaşlarım birbirine çarpıyor. O Rus orospu çocuğu karımı ölümcül bir tehlikeye attı ve bu asla affedebileceğim ya da unutabileceğim bir şey değil. Benim hayatımı kurtarmış olabilirdi ama bunu yapmak için Nora'ninkini de riske atmıştı. Kurtarma operasyonunu gerçekleştirdikten sonra ortadan kaybolmasaydı, bu yüzden onu öldürebilirdim. Ve şimdi Nora o listeyi ona vermemi mi istiyor?

sanmıyorum.

"Julian, ona söz verdim," diye ısrar ediyor, belli ki sesimi çıkarmadan verdiğim cevabı hissediyor. "Ona kızgın olduğunu biliyorum ama tüm plan benim fikrimdi ve ilk başta yapmak istemedi." diye eklerken bakışları alışılmadık bir kararlılıkla dolu.

"Doğru. Çünkü senin güvenliğinin onun en önemli önceliği olması gerektiğini biliyordu." Hâlâ avucunu sıkığımı fark edince elini bırakıyorum ve sertçe söylüyorum,

"piç hâlâ hayatta olduğu için şanslı."

"Bunu anlıyorum." Nora bana düzgün bir bakış attı. "Peter da anlıyor, inan bana. Böyle tepki vereceğini biliyordu, bu yüzden bizi buraya bıraktıktan sonra gitti."

Nefes alıyorum, sinirlerime hakim olmaya çalışıyorum. "Ve ondan iyi ki kurtuldum. Artık ona asla güvenmeyeceğimi biliyor. Ona seni malikanede güvende tutmasını emrettim ve o ne yaptı?" Kanlar içinde ve korkmuş bir halde o penceresiz odaya sürüklenişinin anısı beynimi tırmalarken ona ters ters bakıyorum. "Seni Majid'e elden teslim etti!"

"Evet ve bunu yaparak senin hayatını kurtardım-"

"Lanet hayatım umurumda değil!" Kaburgalarımdeki acının sarsıntısını görmezden gelerek . "Anlamıyor musun, Nora? Önemsemiğim tek kişi sensin. *Ne sen, ne ben, ne de başkası!*"

Bana bakıyor ve iri gözlerinin nemle parlamaya başladığını görüyorum. "Biliyorum Julian," diye fısıldıyor, gözlerini kırıştırarak. "Bunu biliyorum."

Ona bakıyorum ve içimdeki öfke boşalıyor, yerini onun anlamasını sağlamaya yönelik açıklanamaz bir ihtiyaç alıyor. "Anlıyor musun bilmiyorum, evcil hayvanım." Kırılgan sıcaklığına ihtiyaç duyarak tekrar eline uzandığımda sesim kısılıyor. "Sen benim her şeyimsin. Eğer sana bir şey olursa, hayatta kalmak istemem.

- "İçinde senin olmadığın bir hayat istemem."

Dudakları titriyor, gözyaşları dökülmeden önce gözlerinde birikiyor. "Biliyorum, Julian ..." Parmakları avucumun etrafında kıvrılıp onu sıkıca kavıyor. "Biliyorum, çünkü benim için de aynı şey geçerli. Uçağının düştüğünü sandığımda

- "yutkunuyor, sesi kırılıyor, "-ve daha sonra, telefon görüşmemiz sırasında silah seslerini duyduğumda ..."

Bir nefes çekiyorum, onun sıkıntısı göğsümü acıtıyor. "Yapma, bebeğim ..." Elini dudaklarıma götürüyorum ve avucunun içini öpüyorum. "Artık bunu düşünme. Her şey bitti, artık korkacak bir şey yok. Majid gitti ve Al-Quadar'ı tamamen ortadan kaldırmanın eşiğindeyiz . . ."

Ben konuşurken yüz ifadesinin düzleştiğini, bakışlarının garip bir şekilde donuklaştığını görüyorum. Sanki duygularını geri çekmeye, kendini korumak için bir tür zihinsel duvar örmeye çalışıyor. "Biliyorum," diyor ve dudakları, kurtarıldığımızdan beri onu sık sık gördüğüm türden boş bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bitti artık. O öldü."

"Bunun için üzgün müsün?" Elini indirerek soruyorum. Kendini geri çekmesinin kaynağını anlamam, her ne ise onun özüne inmem gerekiyor.

bu şekilde kapanmasına neden oldu. "Onu öldürdüğün için üzgün müsün bebeğim? Son birkaç gündür bu yüzden mi üzgünsün?"

Sorum karşısında irkilmiş gibi gözlerini kırıştırıyor. "Üzgün değilim."

"Bana yalan söyleme, evcil hayvanım." Elini bırakarak nazikçe çenesini kavıyorum ve gölgeli gözlerine bakıyorum. "Şimdiye kadar seni tanımadığımı mı sanıyorsun? Tacikistan'dan beri farklı olduğunu görebiliyorum ve nedenini anlamak istiyorum."

"Julian . . ." Sesinde yalvaran bir var. "Lütfen, bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Neden olmasın? Anlamadığımı mı sanıyorsun? İlk kez öldürmenin ve bir insanın canını aldığını bilerek yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Duraklıyorum, bir tepki bekliyorum. Kimsenin olmadığını görünce devam ediyorum: "İkimiz de Majid'in bunu hak ettiğini biliyoruz ama sonrasında kendini bok gibi hissetmen normal. Bu konuda konuşmalısın, böylece olan her şeyi kabullenmeye başlayabilirsin."

"Hayır, Julian," diye araya giriyor, bakışlarının dikkatli boşluğu yerini ani bir öfke patlamasına bırakıyor. "Anlamıyorsun. Majid'in ölmeyi hak ettiğini biliyorum ve onu öldürdüğüm için üzgün değilim. Dünyanın onsuz daha iyi bir yer olduğuna hiç şüphem yok."

"Peki ne o zaman?" Bunun nereye varacağından şüphelenmeye başlıyorum, ama ondan duymak istiyorum.

"Onu ben öldürdüm," diyor sessizce, bana bakarak. "Yanında durdum, gözlerinin içine baktım ve tetiği çektim. Onu seni korumak için ya da başka seçeneğim olmadığı için öldürmedim. Onu öldürdüm çünkü bunu istedim." Duraklıyor, sonra gözleri parlayarak ekliyor: "Onu öldürdüm çünkü öldüğünü görmek istedim."

Bölüm 30

Nora

Julian bana bakıyor, sargılı yüzündeki ifade ifşaatım karşısında değişmiyor. Başka tarafa bakmak istiyorum ama yapamıyorum, çenemi kavrayışı beni bakışlarını tutmaya zorluyor, çünkü kurtarıldığımızdan beri içimi kemiren korkunç sırrı ortaya döküyorum.

Tepki vermemesi bana ne dediğimi tam olarak anlamadığını düşündürüyor.

"Onu ben öldürdüm, Julian," diye tekrarlıyorum, beni bu konuda konuşmaya zorladığına göre artık anlamasını sağlamaya kararlıyım. "Majid'i soğukkanlılıkla öldürdüm. Onu odaya girerken gördüğümde ne istediğimi biliyordum ve yaptım. Elindeki silahı aldım ve silahsız olduğu halde onu karnından ve göğsünden tekrar vurdum, kalbinden dikkat ettim, böylece birkaç dakika daha yaşayabilirdi. Onu hemen öldürebilirdim ama yapmadım." "Onu hayatta tuttum çünkü canını alırken yüzüne bakmak istedim" diye itiraf ederken ellerim kucağımda yumruk oluyor, tırnaklarım acıyla derime batıyor.

Julian'ın bandajsız gözleri daha koyu mavi parlıyor ve içimi yakan bir utanç dalgası hissediyorum. Bunun mantıklı olmadığını biliyorum - bundan çok daha kötü suçlar işlemiş bir adamla konuştuğumu biliyorum - ama onun berbat yetiştirilme tarzının mazeretine sahip değilim. Kimse beni katil olmaya zorlamadı. O gün Majid'i vurduğumda, bunu kendi inisiyatifimle yaptım.

Bir adamı öldürdüm çünkü ondan nefret ediyordum ve görmek istiyordum.

Julian'ın cevap vermesini, küçümseyici ya da kınayıcı bir şey söylemesini bekliyorum ama onun yerine usulca soruyor, "Peki bittiğinde nasıl hissettin, evcil hayvanım? O orada ölü yatarken?" Eli çenemi bırakıyor ve aşağı inip bacağıma dayanıyor, geniş avuç içi uyluğumun büyük kısmını kaplıyor. "Onu öyle gördüğüne sevindin mi?"

Başımı sallıyorum ve onun delici kaçmak için bakışlarımı kaçırıyorum. "Evet," diye itiraf ediyorum, silahımdan çıkan kurşunların Majid'in etini parçaladığını görmenin verdiği neredeyse coşkuyu hatırladıkça içimde bir ürperti dalgalanıyor. "Gözlerindeki hayatı gördüğümde kendimi güçlü hissettim. Yenilmez. Artık bize zarar veremeyeceğini biliyordum ve çok mutluydum." Cesaretimi toplayarak tekrar ona baktım.

"Julian . . . Bir adamın beynini uçurdum ve korkunç olan şu ki bundan hiç pişman değilim."

"Ah, anlıyorum." Kısmen iyileşmiş dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Kötü bir insan olduğunu düşünüyorsun çünkü cani bir teröristi öldürdüğün için suçluluk duymuyorsun ve duyman gerektiğine inanıyorsun."

"Tabii ki yapmalıyım." Sesindeki uygunsuz eğlence karşısında kaşlarımı çattım. "Bir adam öldürdüm ve sen kendin bu konuda boktan hissetmenin normal olduğunu söyledin. İlk cinayetinden sonra kendini kötü hissettin, değil mi?"

"Evet." Julian'ın gülümsemesi acı bir hal alıyor. "Ben yaptım. Çocuktum ve vurmak zorunda kaldığım adamı tanımıyordum. Babama ihanet eden biriydi ve bugüne kadar nasıl biri olduğu hakkında hiçbir fikrim yok... azılı bir suçlu muydu yoksa sadece kötü arkadaşlara bulaşmış biri miydi? Ondan nefret etmiyordum, onun hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onu yapabileceğimi kanıtlamak, babamın benimle gurur duymasını sağlamak için öldürdüm." Duraklıyor, sonra yüz ifadesi yumuşayarak devam ediyor: "Gördüğün gibi evcil hayvanım, durum farklıydı. Sen Majid'i öldürdüğünde dünyayı kötülükten kurtardın, oysa ben . . . şey, bu tamamen başka bir hikaye. Yaptığın şey hakkında kötü hissetmen için hiçbir neden yok ve bunu bilecek kadar da akıllısın."

Ona bakıyorum, sekiz yaşındaki Julian'ın o tetiği çektiğini hayal ederken boğazım düğümleniyor. Ne diyeceğimi, o uzun zaman önceki olayla ilgili suçluluk duygusunu nasıl yatıştıracağımı bilemiyorum ve Juan Esguerra'ya duyduğum öfke göğsümü dolduruyor. "Biliyor musun, baban hayatta olsaydı onu da vururdum," diyorum vahşice ve Julian'ın keyifli bir kıkırdama çıkarmasına neden oluyorum.

"Oh, evet, eminim yaparsın," diyor bana sırtarak. Bu ifadenin morarmış ve şişmiş yüzünde grotesk görünmesi gerekirdi ama her nasılsa yerine seksi görünüyor. Dayak yemiş, mumya gibi sargılı ve çenesinde birkaç günlük koyu kirli sakal olsa bile, kocam sadece görünüşü aşan hayvani bir cazibe yayıyor. Doktorlar bize her şey iyileştiğinde yüzünün neredeyse normale döneceğini söylediler ama öyle olmasa bile Julian'ın bir göz bandı ve birkaç yara iziyle de aynı derecede baştan çıkarıcı olacağından şüpheleniyorum.

Düşüncelerime cevap verircesine, kalçamdaki eli daha yukarıya, bacaklarımın arasındaki birleşim noktasına doğru hareket ediyor. "Benim vahşi küçük sevgilim," diye mırıldanıyor, sırtışı, açık gözlerinde tanıdık, ateşli bir parıltı belirirken soluyor. "Çok narin ama bir o kadar da vahşi. Keşke o gün kendini görebilseydin bebeğim. Majid'le karşılaştığında muhteşemdin, çok cesur ve güzeldin..." Parmakları klitorisime kabaca bastırıyor.

Pantolonumu indirdim ve irkilerek nefesimi içime çektim, sıvı bir ihtiyaç dalgası seksimi nemlendirirken meme uçlarım sertleşti.

"Evet, doğru bebeğim," diye fısıldıyor, parmakları fermuarıma doğru ilerliyor. "O silahla gördüğüm en seksi şeydin. Gözlerimi senden alamıyordum." Fermuar metalik bir tıslamayla aşağı kayıyor, ses garip bir şekilde erotik ve göbeğim ani bir çaresiz ağrıyla sıkılıyor.

"Julian..." Julian'ın eli kot pantolonumun açık fermuarına girdiğinde nefes alışım düzensizleşiyor, kalp atışım hızlanıyor. "Ne yapıyorsun?"

Dudakları hınzır bir yarı gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?"

"Ama ... ama yapamazsın ..." Parmakları cesurca iç çamaşırlarımın içine girip seksimi avuçlarken, orta parmağı zonklayan klitorisime masaj yapmak için ıslak kıvrımlarımın arasından kayarken cümle bir iniltiye dönüşüyor. Sinir uçlarımda patlayan ısı neredeyse bir elektrik kıvılcımı gibi hissettiriyor, vücudumdaki her tüy zevk zingine tepki olarak ayağa kalkıyor. Nefes nefese kalıyorum, içimde gerginliğin toplandığını hissediyorum, ama zirveye ulaşmadan Julian'ın parmakları geri çekiliyor ve beni uçurumun kenarında bırakıyor.

"Kıyafetlerini çıkar, sonra üstüne çık," diye kısık sesle emrediyor, battaniyeyi geri çekerek devasa bir ereksiyonla dolu hastane önlüğünü ortaya çıkarıyor. "Seni becermem gerek. Şimdi."

Yaraları için endişelenerek bir an tereddüt ediyorum ve Julian'ın çenesi hoşnutsuzlukla geriliyor.

"Ciddiyim, Nora. şu kıyafetleri."

Yutkunarak yataktan atlıyorum, şu anda bile ona itaat etme zorunluluğu hissettiğime inanamıyorum. Sol kolu alçıda, acı çekmeden zar zor hareket edebiliyor ve yine de içgüdüsel olarak verdiğim tepki ondan korkmak oluyor - hem onu istemek hem de ondan korkmak.

"Ve kapıyı kilitle," diye emrediyor ben gömleğimi yukarı çekmeye başlarken. "Rahatsız edilmek istemiyorum."

"Tamam."

Gömleğimi üzerimde bırakarak, mahremiyetimizi sağlayan kilidi açmak için aceleyle kapıya doğru ilerliyorum. Attığım her adım bana bacaklarımın arasındaki titreşen sıcaklığı hatırlatıyor, dar kotum hassaslaşmış klitorisime sürtünüyor ve uyarılmamı artırıyor.

Döndüğümde Julian yatakta yarı uzanmış bir pozisyondaydı, önlüğü önden çözülmüştü ve eli kalkmış sikini okşuyordu. Kaburgalarının etrafında sert bir bandaj var ama bu onun kaslı vücudunun ham gücünü azaltmıyor. Yaralı olmasına rağmen odaya hükmetmeyi başarıyor, cazibesi her zamanki gibi çekici.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor, gözlerini dikmiş beni izlerken. "Şimdi benim için soyun, bebeğim. O seksi küçük kıçını o kotun içinde kıvranırken görmek istiyorum."

Dişlerimi alt dudağıma gömüyorum, bakışlarındaki sıcaklık beni daha da tahrik ediyor. "Pekâlâ," diye fısıldıyorum ve sırtımı ona dönerek öne doğru eğilip kot pantolonumu yavaşça indiriyorum, tanga giymiş kıçımı gözlerinin önüne sererken kalçalarımı bir o yana bir bu yana salladığımdan emin oluyorum.

Kot pantolon ayak bileklerime kadar indiğinde, yüzümü ona dönüp ayakkabılarımı tekmeliyorum, sonra kot pantolonumu çıkarıp yerde bırakıyorum. Julian hareketlerimi gizlemediği bir şehvetle izliyor, sikinin ucu nemle parlamaya başladığında nefes alış veriş ağırlaşıyor. Artık kendine dokunmuyor, onun yerine elleri çarşafı kavırıyor ve bunun sebebinin boşalmaya yakın olması olduğunu biliyorum, seksinin sert sütunu yerçekimine meydan okurcasına yukarı doğru kalkıyor.

Gözlerimi ondan ayırmadan gömleğimi çıkarmaya devam ediyorum, yavaş ve alaycı bir hareketle başımın üzerinden yukarı doğru çekiyorum. Altıma tangamla uyumlu ipeksi beyaz bir sütyen giyiyorum. Hafta başında internetten birkaç kıyafet almıştım ve daha güzel birkaç iç çamaşırı takımı almaya karar verdiğim için mutluyum. Julian'ın yüzündeki o kontrol edilemeyen açlık ifadesini görmeyi seviyorum - o anda bana sahip olmak için dağları yerinden oynatacağını söyleyen bir ifade.

Gömlek yere düşerken kabaca, "Buraya gel, Nora." diyor. Bakışları beni yutuyor, beni tüketiyor. "Sana dokunmam gerek."

Nefes alıyorum, yatağa doğru birkaç adım atıp önünde durduğumda seksim ıslaklıkla dolup taşıyor. Bana doğru uzanıyor, avucunu göğüs kafesimin üzerinde yumuşatıyor ve sonra elini daha yukarı, sütyenime doğru hareket ettiriyor. Parmakları sol göğsümün etrafına dolanıyor, ipeksi malzemenin içinden yoğuruyor ve meme ucumu çimdikleyerek daha da sertleşmesine neden olduğunda nefesim kesiliyor.

"Kıyafetlerinin geri kalanını da çıkar." Eli vücudumdan ayrılıyor, bir an için kendimi yoksun hissediyorum ve aceleyle sütyenimin düğmelerini açıyorum ve tangamı bacaklarımdan aşağı iterek içinden çıkıyorum.

"Güzel. Şimdi çık."

Dudağımı ısırarak yatağa tırmanıyorum ve Julian'ın kalçalarının üzerine oturuyorum. Aleti kalçalarımın iç kısmına sürtünüyor ve sağ elimle kavrayarak ağrıyan girişime doğru yönlendiriyorum.

"Evet, işte bu," diye mırıldanıyor, kendimi onun şaftına indirmeye başladığımda kalçamı kavramak için uzanıyor. Aletini bıraktığımda avuçlarımla kendimi yatağa yaslıyorum ve o da inliyor: "Evet, beni içine al, evcil hayvanım. Sonuna kadar..." Kalçamdaki tutuşunu kullanarak beni daha aşağıya itiyor, sikini içimde daha derine zorluyor ve enfes gerilme hissiyle inliyorum, vücudum onun kalın uzunluğu tarafından doldurulmaya ve nüfuz edilmeye alışıyor.

Bu rahatlamaların en tatlısı gibi geliyor, onun sahip olduğu zevk-acı aynı anda hem keskin hem de acı verici bir şekilde tanıdık. Onu izlerken, yüzündeki acı dolu zevk ifadesini içime çekerken, birden bunun hiç olmayabileceği aklıma geliyor - Julian altımda yatmak yerine yerin altı metre altında, güçlü vücudu parçalanmış ve yok edilmiş olabilirdi.

Herhangi bir ses çıkardığımın farkında değilim ama çıkarmış olmalıyım çünkü Julian'ın gözleri kısılıyor, eli kalçamda sıklaşıyor. "Ne oldu bebeğim?" diye sertçe soruyor ve ben titremeye başladığımı fark ediyorum, onun orada soğuk ve kırık bir şekilde yattığı görüntüsü bedenimi ürpertiyor. Arzum buharlaşıyor, yerini hatırladığım dehşet ve korku alıyor. Sanki buzlu suyla ıslatılmış gibiyim, yaşadıklarımızın dehşeti kabarıyor ve beni içten içe boğuyor.

"Nora, ne oldu?" Julian'ın eli boğazıma doğru kayıyor, yüzümü kendisine yaklaştırmak için ensemden kavıyor. Ellerim göğsünün her iki yanındaki çarşafı sarsıcı bir şekilde kavırken gözleri beni delip geçiyor. "Ne oldu? Söyle bana!"

Açıklamak istiyorum ama konuşamıyorum, kalp atışlarım hızlanırken boğazım düğümleniyor, soğuk ter vücudumu ıslatıyor. Birden nefes alamıyorum, zehirli panik göğsümü tırmalıyor ve ciğerlerimi daraltıyor ve görüşümün kenarlarına siyah noktalar yaklaşırken hiperventilasyona başlıyorum.

"Nora!" Julian'ın sesi sanki çok uzaklardan bana ulaşıyor. "Lanet olsun. . . Nora!"

Yüzüme gelen acı bir darbe başımı yana savuruyor ve soluğum kesiliyor, elim sol kavramak için havalanıyor. Acının şoku beni panikten uzaklaştırıyor ve ciğerlerim nihayet çalışmaya başlıyor, göğsüm çok ihtiyaç duyduğum havayı içeri almak için genişliyor. Nefes nefese, Julian'a inanamayarak bakmak için başımı çeviriyorum, gerçeklik geri iterken zihnimdeki karanlık geri çekiliyor.

"Nora, bebeğim ..." Şimdi yanağımı nazikçe ovuyor, acıyı yatıştırıyor. "Çok özür dilerim, evcil hayvanım. Seni tokatlamak istemedim ama panik atak geçiriyor . Ne oldu? Hemşire çağırmamı ister misin?"

"Hayır-" Boğazımdan hıçkırıklar yükselirken sesim kesiliyor. Tamamen çıldırdığımı ve bunun seks sırasında olduğunu fark ettiğimde gözyaşları yüzümden aşağı akmaya başlıyor. Julian'ın siki hâlâ içimde gömülü, eskisinden biraz daha yumuşak ama yine de deli gibi titriyor ve ağlıyorum. "Hayır," diye tekrarlıyorum boğuk bir sesle. "Ben iyiyim. Gerçekten, iyi olacağım ..."

"Evet, öyle olacaksın." Eli boğazımı kavramak için aşağı inerken sesi sert, buyurgan bir ton alıyor. "Bana bak, Nora. Şimdi."

Başka bir şey yapamadan itaat ediyorum, bakışlarını kendi bakışlarımla karşılıyorum. Gözleri parlak, vahşi bir maviyle parlıyor. Ona baktıkça nefes alışım yavaşlıyor, hıçkırıklarım hafifliyor ve çaresiz paniğim azalıyor. Hâlâ ağlıyorum ama artık sessizce, her şeyden çok bir refleks olarak.

"Tamam, güzel," diyor Julian aynı sert tonda. "Şimdi bana bineceksin ve seni bu kadar üzen şeyi düşünmeyeceksin. Beni anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum, talimatları beni daha da sakinleştiriyor. Kaygılarım eridikçe, başka hisler de devreye girmeye başlıyor. Vücudunun temiz, tanıdık kokusunun, baldırlarıma baskı yapan bacak kıllarının keskin hissinin farkına varıyorum.

Aletinin içimde verdiği his, sıcak, kalın ve sert.

Vücudum tekrar tepki veriyor ve beni paniğimden daha da uzaklaştırıyor. Derin bir nefes alarak hareket etmeye başlıyorum, yükseliyorum ve sonra kendimi onun şaftına indiriyorum, karnımda zevk kıvrılmaya başladıkça göbeğim ıslak ve yumuşak büyüyor.

"Evet, aynen böyle bebeğim," diye mırıldanıyor Julian, eli vücudumdan aşağı kayarak klitorisime bastırıyor ve içimde büyüyen gerilimi yoğunlaştırıyor. "Becer beni. Sür beni. Şeytanlarını unutmak için beni kullan."

"Evet," diye fısıldadım. "Yapacağım." Gözlerimi yüzünden ayırmadan hızımı artırıyorum, fiziksel hazzın beni tüm karanlıklardan uzaklaştırmasına izin veriyorum, tutkumuzun cehennemi içimdeki buz gibi dehşet anılarını yakıp kül ediyor.

Geldiğimizde, birbirimizden birkaç saniye sonra, bedenlerimiz ruhlarımız kadar birbirine uyumlanmış oluyor.

* * *

O akşam Julian'ın yatağında uyudum, kendi yatağında değil. Doktorlar, gece boyunca kaburgalarını ya da yüzünü sarsmamam konusunda beni uyardıktan sonra buna izin verdiler.

Sağ tarafına uzandım, başımı onun yaralanmamış omzuna yasladım. Uyuyor ama değilim. Zihnim vızıldıyor, arı kovanı gibi uğulduyor. Kafamda milyonlarca düşünce dolaşıyor, duygularım sevinçle üzüntü arasında gidip geliyor.

İkimiz de hayattayız ve az çok sağlamız. Her şeye rağmen hayatta kaldığımız için yeniden birlikteyiz. Berbat bir şekilde, kaderimizde birlikte olmak olduğuna dair artık hiçbir şüphem yok. İyi ya da kötü, şimdi birbirimize uyuyoruz, çarpık, hasarlı parçalarımız bir yapboz gibi birbirine kilitleniyor.

Geleceğin ne getireceği, her şeyin bir daha gerçekten yoluna girip girmeyeceği konusunda hiçbir fikrim yok. Peter'a verdiğim sözü yerine getirmesi için Julian'ı ikna etmem gerekiyor - ve bugün ikimizin de korunmayı hatırlamadığı gerçeğini göz önünde bulundurarak doktorlardan ertesi gün hapi istemem gerekiyor. İmplantı kaybettikten sonra bu kadar çabuk hamile kalmanın mümkün olup olmadığını bilmiyorum ama bu almak istediğim bir risk değil. Bir çocuğun olma ihtimali -bizim yaşam tarzımıza maruz kalan çaresiz bir bebek- beni şimdi her zamankinden daha fazla korkutuyor.

Belki zamanla fikrimi değiştirim. Belki birkaç yıl içinde farklı hissedeceğim. Daha az korkarım. Ancak şimdilik, hayatımızın asla bir peri masalı olmayacağı gerçeğinin keskin bir şekilde . Julian iyi bir adam değil ve ben de artık iyi bir kadın değilim.

Bu beni endişelendirmeli ... ve belki yarın endişelendirecek. Ancak şu anda, onun sıcaklığının beni sardığını hissederken, sadece derinleşen bir huzur duygusunun, bunun doğru olduğuna dair bir kesinliğin farkındayım.

Ait olduğum yer burası.

Elimi kaldırarak parmaklarımı yarı iyileşmiş dudaklarında , karanlıkta dudaklarının şehvetli şeklini hissediyorum.

"Gitmeme izin verecek misin?" Uzun zaman önceki konuşmamızı hatırlayarak mırıldanıyorum.

Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle seğiriyor. O da hatırlıyor. "Hayır," diye yanıtlıyor usulca. "Asla."

Birkaç dakika sessizce uzandık ve sonra sessizce sordu: "Seni bırakmamı ister misin?"

"Hayır, Julian." Gözlerimi kapatıyorum, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Asla."

Sinsi Bakışlar

Keep Me'yi okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım bu karanlık hikayeyi beğenmişsinizdir. Eğer beğendiyseniz, lütfen arkadaşlarınıza ve sosyal medya bağlantılarınıza bahsedin. Ayrıca bir yorum bırakarak diğer okuyucuların seriyi keşfetmesine yardımcı olursanız minnettar olurum.

Nora ve Julian'ın hikâyesi, 2015'in bir noktasında satışa sunulmasını umduğum *Hold Me*'de devam edecek. Yeni çıkan kitaplarımın e-posta listesine kaydolmak ve gelecek kitaplarım hakkında daha fazla bilgi edinmek için lütfen www.annazaires.com adresindeki web sitemi ziyaret edin.

Okuyuculardan haber almayı seviyorum, bu yüzden mutlaka katılın:

-Facebook'ta benimle arkadaş olun: <https://www.facebook.com/anna.zaires>

-Facebook sayfamı beğenin: <http://www.facebook.com/author.annazaires>

-Beni Twitter'da takip edin: <https://twitter.com/AnnaZaires>

-Bağlan ile Ben üzerinde Goodreads: <https://www.goodreads.com/author/show/6550220.Annazaires>

Ve şimdi lütfen ücretsiz kitabım *Close Liaisons* hakkında daha fazla bilgi edinmek ve gelecek çalışmalarımın bazılarının tadına bakmak için sayfayı çevirin.

Close Liaisons'tan alıntı

Yazarın Notu: *Close Liaisons*, erotik bilimkurgu romantizm serim Krinar Günlükleri'nin ilk kitabıdır. *Twist Me* kadar karanlık olmasa da, karanlık erotik okurlarının hoşuna gidebilecek bazı unsurlar içeriyor. Şimdi ÜCRETSİZ olarak çoğu büyük perakendeciden, Amazon ABD (<http://www.amazon.com/dp/B009MNXWMO>) ve Amazon İngiltere (<http://www.amazon.co.uk/gp/product/B009MNXWMO>) dahil olmak üzere alabilirsiniz.

* * *

Erotik ve çalkantılı ilişkilerin hayranlarına hitap edecek karanlık ve sinirli bir romantizm ...

Yakın gelecekte, Krinar Dünya'yı yönetiyor. Başka bir galaksiden gelen gelişmiş bir ırk, bizim için hâlâ bir gizem ve tamamen onların merhametine kalmış durumdayız.

Utangaç ve masum Mia Stalis, New York'ta çok normal bir hayat süren bir üniversite öğrencisidir. Çoğu insan gibi onun da istilacılarla hiçbir etkileşimi olmamıştır; ta ki parkta geçirdiği kader günü her şeyi değiştirene kadar. Korum'un dikkatini çeken Stalis, şimdi ona sahip olmak isteyen ve onu kendine ait kılmak için hiçbir şeyden kaçınmayacak olan güçlü ve tehlikeli derecede baştan çıkarıcı Krinar'la mücadele etmek zorundadır.

Özgürlüğünüzü yeniden kazanmak için ne kadar ileri gidersiniz? Halkınıza yardım etmek için ne kadar fedakârlık yaparsınız? Düşmanınıza aşık olmaya başladığınızda nasıl bir seçim yapacaksınız?

* * *

Nefes al, Mia, nefes al. Zihninin arkasında bir yerlerde, küçük, mantıklı bir ses bu sözleri tekrarlayıp duruyordu. Aynı tuhaf objektif yanı onun simetrik yüz yapısını da fark etti; altın sarısı teni yüksek elmacık kemiklerinin ve sıkı bir çenenin üzerine sıkıca gerilmişti. Ks'in gördüğü resimleri ve videoları

adaleti pek sağlayamamıştı. En fazla otuz metre uzakta duran yaratık tek kelimeyle büyüleyiciydi.

Kız donmuş bir halde ona bakmaya devam ederken, adam doğruldu ve ona doğru yürümeye başladı. Daha doğrusu ona doğru sinsice yaklaşıyordu, diye düşündü aptalca, çünkü adamın her hareketi ona bir ceylana sinsice yaklaşan bir orman kedisini hatırlatıyordu. Bu sırada gözleri onunkilerden hiç ayrılmıyordu. Yaklaştıkça, açık altın rengi gözlerindeki sarı benekleri ve onları çevreleyen kalın, uzun kirpikleri seçebiliyordu.

Dehşete düşmüş bir şaşkınlıkla adamın kendisinden iki adımdan daha az uzaktaki bankına oturmasını ve beyaz, düzgün dişlerini göstererek gülümsemesini izledi. Dişlerinin olmadığını beyninin işleyen bir kısmıyla fark etti. Onlara dair bir ipucu bile yoktu. Bu da onlar hakkında bir başka efsaneydi, tıpkı güneşten nefret ettikleri gibi.

"Adın ne senin?" Yaratık bu soruyu adeta mırıldanarak sordu. Sesi alçak ve pürüzsüzdü, tamamen aksansızdı. Burun delikleri sanki onun kokusunu içine çekiyormuş gibi hafifçe açıldı.

"Um . . ." Mia endişeyle yutkundu. "M-Mia."

"Mia," diye tekrarladı yavaşça, adının tadını çıkarıyor gibiydi. "Mia ne?"

"Mia Stalis." Kahretsin, neden onun adını öğrenmek istedi? Neden onun burada, onunla konuşuyordu? Genel olarak, K Merkezlerinden bu kadar uzakta, Central Park'ta ne işi vardı? *Nefes al, Mia, nefes al.*

"Rahatla, Mia Stalis." Gülümsemesi genişledi ve sol yanağındaki gamzeyi ortaya çıkardı. Gamze mi? Ks'nin gamzesi mi vardı? "Daha önce bizden biriyle hiç karşılaşmadın mı?"

Mia nefesini tuttuğunu fark ederek, "Hayır, tutmadım," diye keskin bir nefes verdi. Sesinin hissettiği kadar titrek çıkmamasından gurur duyuyordu. Sormalı mıydı? Bilmek istiyor muydu?

Cesaretini topladı. "Ne, um-" Bir yutkunma daha. "Benden ne istiyorsun?"

"Şimdilik sohbet." Ona gülmek üzereymiş gibi görünüyordu, altın rengi gözlerinin kenarları hafifçe kırışıyordu.

Garip bir şekilde, bu onu korkusunu azaltacak kadar sinirlendirmişti. Mia'nın nefret ettiği bir şey varsa o da kendisine gülünmesiydi. Kısa, sıska boyu ve her kızın kâbusu olan diş telleri, kıvrırcık saçlar ve bir sürü saç telini içeren garip bir ergenlik döneminden gelen genel sosyal beceri eksikliğiyle

Gözlüklü Mia'nın birinin şakasına maruz kalmak konusunda yeterince deneyimi vardı.

Çenesini kavgacı bir tavırla kaldırdı. "Tamam o zaman, adın ne?"

"Korum."

"Sadece Korum mu?"

"Bizim gerçekten soyadımız yok, sizin gibi değil. Benim tam adım çok daha uzun ama söylesem bile telaffuz edemezsin."

Tamam, bu ilginçti. Şimdi *New York Times*'da buna benzer bir şey okuduğunu hatırlıyordu. Buraya kadar her şey yolunda. Bacaklarının titremesi neredeyse durmuştu ve nefes alış veriş normalde dönüyordu. Belki, sadece belki, bu işten canlı çıkabilirdi. Bu konuşma işi yeterince güvenli görünüyordu, yine de adamın gözlerini kırpmadan sarımsı gözlerle ona bakması sinir bozucuydu. Onu konuşturmaya devam etmeye karar verdi.

"Burada ne yapıyorsun Korum?"

"Az önce söyledim ya, seninle sohbet ediyordum Mia." Sesinde yine bir kahkaha tonu vardı.

Hayal kırıklığına uğrayan Mia nefesini üfledi. "Demek istediğim, Central Park'ta ne işin var? Genel olarak New York'ta?"

Başını hafifçe yana eğerek tekrar gülümsedi. "Belki de kıvrıcık saçlı güzel bir kızla tanışmayı umuyorumdur."

Tamam, yeter artık. Adam açıkça onunla oynuyordu. Artık biraz düşünebildiği için Central Park'ın ortasında, milyonlarca seyircinin gözü önünde olduklarını fark etti. Bunu doğrulamak için gizlice etrafına baktı. Evet, tabii ki, her ne kadar insanlar onun oturduğu banktan ve onun uhrevi sahininden uzak duruyor olsalar da, yolun ilerisinden onlara doğru bakan birkaç cesur ruh vardı. Hatta bir çift dikkatle kol saati kameralarıyla onları filme alıyordu. Eğer K onunla bir şey yapmaya kalkarsa, göz açıp kapayıncaya kadar YouTube'a düşerdi ve bunu biliyor olmalıydı. Elbette bunu umursayabilir de umursamayabilir de.

Yine de, Central Park'ın ortasında üniversite öğrencilerine yönelik K saldırılarıyla ilgili hiçbir videoya rastlamadığı için nispeten güvende olduğu varsayımından yola çıkan Mia, temkinli bir şekilde dizüstü bilgisayarına uzandı ve sırt çantasına geri koymak için kaldırdı.

"Sana yardım edeyim, Mia-"

Ve daha gözünü kırpamadan, adamın ağır dizüstü bilgisayarını aniden kemiksiz kalan parmaklarından aldığını, parmak eklemlerine nazıkçe dokunduğunu hissetti.

süreç. Onun dokunuşuyla Mia'da hafif bir elektrik çarpmasına benzer bir his oluştu ve sinir uçları karıncalanmaya başladı.

Sırt çantasına uzanarak dizüstü bilgisayarı yumuşak, kıvrımlı bir hareketle dikkatlice yerine koydu. "İşte oldu, şimdi daha iyisin."

Tanrım, ona dokunmuştu. Belki de halka açık yerlerin güvenliği hakkındaki teorisi yanlıştı. Nefes alış verişinin yeniden hızlandığını hissetti ve kalp atışları bu noktada muhtemelen anaerobik bölgeye girmişti.

"Şimdi gitmem gerek. Bye!"

Bu kelimeleri nefes nefese kalmadan nasıl söyleyebildiğini asla bilemeyecekti. Az önce yere bıraktığı sırt çantasının kayışını tutarak ayağa fırladı ve aklının bir köşesinde daha önceki felç halinin ortadan kalkmış gibi görüldüğünü fark etti.

"Hoşça kal Mia. Sonra görüşürüz." Mia uzaklaşmak için aceleyle koşarken, adamın yumuşak ve alaycı sesi berrak bahar havasında yankılandı.

* * *

Daha fazla bilgi edinmek isterseniz, lütfen www.annazaires.com adresindeki web sitemi ziyaret edin. Krinar Günlükleri üçlemesinin üç kitabı da artık mevcut ve *Close Liaisons* şu anda çoğu büyük perakendecide ÜCRETSİZ,

dahil olmak üzere Amazon

ABD

([http://www.amazon.com/dp](http://www.amazon.com/dp/B009MNXWMO)

[/B009MNXWMO](http://www.amazon.com/dp/B009MNXWMO))

ve

Amazon

İngiltere ([http](http://www.amazon.co.uk/gp/product/B009MNXWMO)

[://www.amazon.co.uk/gp /product/B009MNXWMO](http://www.amazon.co.uk/gp/product/B009MNXWMO)).

Beyaz Geceler'den alıntı

Yazarın Notu: Bu çağdaş bir erotik aşk romanıdır. Alıntı ve açıklama düzenlenmemiştir ve değişikliğe tabidir.

* * *

Bir Rus Oligark

Alex Volkov her zaman istediğini alır. Bir zamanlar Saint Petersburg sokaklarında bir yetimken, şimdi dünyanın en zengin adamlarından biri. Ama Rusya'da kimse sınırı aşmadan bu kadar yükselemez.

Amerikalı Bir Hemşire

Kate Morrell her zaman yetenekli ve bağımsız olmuştur. Hayatında bir erkeği ne ister ne de ona ihtiyaç duyar. Yine de hastanede tanıştığı tehlikeli yabancının çekimine kapılmaktan kendini alamaz.

Ölümcül Bir Oyun

Alex'in geçmişi bugünlerini tehdit ettiğinde, Kate onunla birlikte olmak için ne kadar riske gireceğine ve aşık olduğu adamın peşlerindeki acımasız suikastçıdan farklı olup olmadığına karar vermelidir.

* * *

"Kate, üzgünüm ama şu anda sana gerçekten ihtiyacımız var."

Hemşire şefi June Wallers, Katherine Morrell'in öğle yemeğini hızla bitirmekte olduğu küçük odaya daldı.

Kate iç geçirerek yarısı yenmiş sandviçini bıraktı, bir yudum su içti ve June'u koridorda takip etti. Bu hafta kendisine ayrılan öğle yemeği saatinin on dakikalık bir atıştırma molasına dönüşmesi ilk kez olmuyordu.

Ekonomik durgunluk New York hastanelerine ağır bir darbe vurmuş, bütçe kesintileri işe alımların dondurulmasına ve personelin işten çıkarılmasına yol açmıştı. Sonuç olarak, Coney Island Hastanesi Acil Servisi'nin düzgün çalışması için gereken hemşire sayısı en az üç eksikti. Diğer bölümlerde de personel açığı vardı, ancak

hasta akışı biraz daha öngörülebilirdi. Ancak acil servis neredeyse her zaman bir tımarhaneydi.

Bu hafta özellikle korkunç geçmişti. Grip mevsimiydi ve hemşirelerden biri hastalanmıştı. Grip mevsimi her zamankinden daha fazla hasta akınına yol açtığı için Kate'in dışarıda olması gereken en kötü zamandı. Bu Kate'in bu haftaki beşinci on iki saatlik vardiyasıydı ve bu bir gece vardiyasıydı - yapmaktan nefret ettiği ama her zaman kaçınmadığı bir şey. Ama June yalvarmıştı ve Kate de onun yerini alabilecek başka kimsenin olmadığını bildiği için kabul etmişti.

Ve işte yine öğle yemeğini atlıyordu. Bu hızla giderse, grip sezonu bitmeden bir deri bir kemik kalacaktı. Annesi buna 'grip diyeti' derdi.

"Acil durum nedir?" Kate, June'a yetişmek için daha hızlı yürüyerek sordu. Elli beş yağındaki yönetici hemşire yirmi yağındaki bir çocuk kadar dinçti.

"Bir kurşun yarası var." "Ne kadar kötü?"

"Henüz emin değiliz. Lettie'nin çocuğı hastalandı ve az önce ayrıldı-" "Ne? Peki hastaların yanında kim var?"

"Nancy."

Kahretsin. Kate neredeyse koşacaktı. Nancy birinci sınıf hemşireydi. Çok çabalıyordu ama çok fazla rehberliğe ihtiyacı vardı. Yanında daha deneyimli bir hemşire olmadan asla tek başına olmamalıydı.

"Sana neden ihtiyacımız olduğunu Ğimdi anlıyorsun," dedi June alaycı bir ifadeyle ve Kate nabızı hızlanarak salladı.

Hemşireliği bu yüzden seçmişti; çünkü kendisine ihtiyaç duyulmasını, insanlara yardım etme fikrini seviyordu. İyi bir hemşire, özellikle acil serviste, bir hasta için yaşamla ölüm arasında bir fark yaratabilirdi. Zaman zaman ağır bir sorumluluktan ama Kate buna . Acil servisteki hızlı çalışma temposunu, on iki saatin uçup gitmesini seviyordu. Her günün sonunda o kadar bitkin düşüyordu ki zar zor yürüyebiliyordu ama aynı zamanda memnundu da.

Kate içeri girdiğinde acil servis hareketliydi. Perdelerle kapatılmış bölümlerden birine yaklaşan Kate perdeleri araladı ve sedyede yatan kurbanı gördü. İri yarı bir adamdı, uzun boylu ve genişti. Görünüşüne bakılırsa beyazdı. Yaşının yirmili yaşların sonunda ya da otuzlu yaşların başında olduğunu tahmin etti. Oksijen maskesi takılıydı ve

çoktan kalp monitörüne bağlanmıştı. Kolunda bir serum vardı ve bilinci kapalı görünüyordu.

Birinci sınıf hemşiresi Lettie kanamayı durdurmak için yaraya basınç uyguluyordu. Yakınlarda duran iki adam daha vardı ama Kate onlara pek dikkat etmedi, tüm dikkatini hastaya vermişti.

Durumu hızlıca değerlendiren Kate ellerini yıkadı ve kontrolü ele aldı. Hastanın nabızı güçlüydü ve herhangi bir sıkıntı olmadan nefes alıyor gibi görünüyordu. Kate gözbebeklerini kontrol etti; normallerdi ve ışık uyarımına düzgün tepki veriyorlardı. Çıkış yarası vardı ve bu şanslıydı. Mermi vücudun içinde kalmış olsaydı daha fazla hasara yol açabilir ve ameliyat gerektirebilirdi. CT taraması, kurşunun kalbi ve diğer kritik organları ıskaladığını gösterdi. Bir santim daha kalsaydı adam bu sedye yerine ceset torbasında yatıyor olacaktı. Bu durumda asıl zorluk yarayı temizlemek ve kanamayı durdurmaktı.

Kate bu adamı nasıl, neden ya da kimin vurduğunu merak etmedi. Onun işi bu değildi. Onun işi adamın hayatını kurtarmak, doktor gelene kadar onu stabilize etmektir. Bu gibi durumlarda -gerçek hayati tehlike arz eden acil durumlarda- doktor hastayı hemen görürdü. Diğer tüm acil servis hastaları genellikle daha uzun süre beklerdi.

Dr. Stevenson görüldüğünde, hastanın hayati değerlerini sayarak ona bilgi verdi. Sonra da yarayı dikerken ve sargılarken ona yardım etti.

Sonunda, kurban stabildi ve sakinleştirildi. Öngörülemeyen komplikasyonlar dışında adam yaşayacaktı.

Eldivenlerini çıkaran Kate ellerini tekrar yıkamak için lavaboya doğru yürüdü. Bu alışkanlık o kadar derinlere işlemişti ki hiç düşünmesine gerek kalmamıştı. Ne zaman hastaneye gitse, her fırsatta ellerini yıkamayı ihmal etmiyordu. Çok sayıda ölümcül hasta enfeksiyonu, bir sağlık çalışanının hijyen konusundaki gevşek yaklaşımından kaynaklanıyordu.

Ilık suyun ellerinin üzerinden akmasına izin vererek başını iki yana çevirdi ve boynundaki gerginliği hafifletmeye çalıştı. İşini ne kadar sevse de hem fiziksel hem de zihinsel olarak yorucuydu, özellikle de birinin hayatı söz konusu olduğunda. Kate her zaman tüm vücut masajlarının hemşireler için sosyal yardım paketinin bir parçası olması gerektiğini düşünmüştü. On iki saatlik bir vardiyanın sonunda masaja ihtiyacı olan biri varsa, o da kesinlikle bir hemşireydi.

Lavabodan uzaklaşan Kate, silahla vurulan adama doğru baktı ve hareket etmeden önce otomatik olarak her şeyin yolunda olduğundan emin oldu

diğer hastalarını kontrol etmek için.

Ve ona doğru baktığında, doğrudan kendisine bakan bir çift çelik mavisi göz yakaladı.

Kurbanın yanında duran diğer adamlardan biriydi - muhtemelen yaralının akrabalarından biri. Ziyaretçilerin geceleri hastaneye girmesine genellikle izin verilmezdi ama acil servis bir istisnaydı.

Adam, çoğu insanın bakarken yakalandığında yapacağı gibi gözlerini kaçırmak yerine Kate'i incelemeye devam etti.

Bu yüzden hem merakla hem de biraz sinirlenerek onu tekrar inceledi.

Uzun boyluydu, boyu 1.80'in üzerindeydi ve geniş omuzluydu. Geleneksel anlamda yakışıklı değildi; bu onu tanımlamak için çok zayıf bir kelime olurdu. Onun yerine, çekici biriydi.

Güç. Ona baktığında aklına gelen şey buydu. Başını kibirli bir şekilde eğişinde, ona sakince bakışında, kendinden ve etrafındaki her şeyi kontrol edebilme yeteneğinden son derece emin oluşundaydı. Kate onun kim olduğunu ya da ne iğ yaptığını bilmiyordu ama bir ofiste kalem oynatan biri olduğundan Güpheleniyordu. Hayır, bu adam emir vermeye ve emirlerine uyulmasını sağlamaya alıGkın biriydi.

Kıyafetleri üzerine tam oturuyordu ve pahalı görünüyordu. Hatta belki de özel yapımdı. Gri bir trençkot, ince çizgili koyu gri bir pantolon ve bir çift siyah İtalyan deri ayakkabı giyyordu.

Kahverengi saçları kısa kesilmişti, neredeyse askeri tarzdaydı. Sade saç kesimi yüzüne yakışmış, sert ve simetrik hatlarını ortaya çıkarmıştı. Yüksek elmacık kemikleri ve sanki bir kez kırılmış gibi hafif bir çıkıntısı olan bıçak gibi bir burnu vardı. Kate onun kaç yaşında olduğunu bilmiyordu. Yüzü çizgisizdi ama yüzünde hiç yoktu. Ağzının kıvrımlarında bile yumuşaklık yoktu. Yaşının otuzlu yılların başında olduğunu tahmin ediyordu, ama o da kolayca yirmi beş ya da kırk olabilirdi.

Bakışma yarışmaları devam ederken kıpırdamadı ya da herhangi bir şekilde rahatsız görünmedi. Orada sessizce durdu, tamamen hareketsizdi, mavi bakışları onun üzerindeydi.

Kate Gok olmuG bir Gekilde, omurgasından aĞağıya doğru bir sıcaklık akarken kalp atıGlarının hızlandığını hissetti. Sanki odanın sıcaklığı on derece artmış gibiydi. Birdenbire atmosfer yoğun bir Gekilde cinselliğe dönüGmüG, Kate'in daha önce hiç tecrübe etmediğı bir Gekilde kadın olduğunun farkına varmasını sağlamıştı. Uyumlu iç çamaşırı takımının ipeksi malzemesinin bacaklarının arasından göğüslerine doğru fırçalandığını hissedebiliyordu. Tüm vücudu

vücudu kızarmış, hassaslaşmış görünüyordu, göğüs uçları kat kat giysilerinin altında çakılılaşıyordu.

Vay anasını.

Demek birinden gerçekten etkilenmek böyle bir şeymiş. Rasyonel ve mantıklı değildi. Akılların ve kalplerin buluşması söz konusu değildi. Hayır, dürtü basit ve ilkeldi; vücudu onunkini hayvani bir düzeyde hissetmişti ve çiftleşmek istiyordu.

Ve o da bunu hissetti. Mavi gözleri kararmış, göz kapakları kısmen inmişti. Burun delikleri sanki onun kokusunu almaya çalışıyormuş gibi alevlenmişti. Parmakları seğirdi, yumruk şeklinde kıvrıldı ve bir şekilde onun kendini kontrol etmeye, o anda ve orada ona uzanmaktan kaçınmaya çalıştığını biliyordu.

Eğer Gu anda yalnız olsalardı, Kate onun çoktan üzerine atlamıG olacağından hiç Güphe duymuyordu.

Hâlâ yabancıya bakmakta olan Kate geri çekilmeye baGladı. Ona verdiği tepkinin gücü korkutucu ve tedirgin ediciydi. Acil servisin ortasındaydılar, etrafları insanlarla çevriliydi ve Kate'in tek düĞünebildiği Gey sıcak, çarGafa dolanan seksti. Adamın kim olduğu, evli ya da bekâr olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği, adamın bir suçlu ya da tam bir pislik olabileceğiydi.

Ya da Tony gibi aldatan bir pislik olabilirdi. Ona bir erkeğe güvenmeden önce iki kez düşünmesi öğreten biri varsa, o da eski erkek arkadaşıydı. Hayatında tekrar böyle bir karmaşa istemiyordu - son felaket ilişkisinden bu kadar kısa bir süre sonra bir erkekle birlikte olmak istemiyordu.

Ama uzun boylu yabancıнын belli ki başka fikirleri vardı.

Onun temkinli geri çekilişiyile gözleri kısıldı, bakışları daha keskin, daha odaklanmış hale geldi.

Ve sonra ona doğru yürümeye başladı, bu kadar iri bir adam için adımları garip bir şekilde zarifti. Yavaş hareketlerinde pantervari bir şey vardı. Kate bir an için kendini büyük bir kedi tarafından takip edilen bir fare gibi hissetti. İçgüdüsel olarak bir adım daha geri çekildi... ve adamın sert ağzının hoşnutsuzlukla gerilmesini izledi.

Bir korkak gibi davrandığını fark eden Kate geri çekilmeyi bıraktı ve onun yerine 1.70'lik boyuyla dik durdu. Her zaman sakın ve yetenekli olan oydu, yüksek stresli durumların üstesinden kolaylıkla gelirdi

-Ve işte buradaydı, kendisiyle yüzleşen aptal bir kız öğrenci gibi davranıyordu.

ilk aşkı. Evet, adam onu rahatsız ediyordu ama korkacak bir şey yoktu. Yapabileceği en kötü şey neydi? Ona çıkma mı teklif edecekti?

Yine de, adam yaklaşıp iki adımdan daha kısa bir mesafede durduğunda elleri hafifçe titredi. Bu kadar yakındayken, adam ilk başta düşündüğünden bile daha uzundu, muhtemelen 1.80'in birkaç santim üzerindeydi. Kısa boylu bir kadın değildi ama onun yanında kendini küçücük hissediyordu. Bu hoşuna giden bir duygu değildi.

"İşinizde çok iyisiniz." Sesi derin ve biraz sertti, Doğu Avrupa aksanıyla ağırlaşmıştı. Bunu duymak bile içinin garip bir şekilde ürpermesine neden oluyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Kate biraz kararsızca. Elbette iyi bir hemşire olduğunu biliyordu ama nedense bu yabancıнын bu gerçeği kabul etmesini beklemiyordu.

"Igor'a çok iyi baktınız. Bunun için teşekkür ederim."

Igor vurulan hasta olmalı. Kulağa yabancı gelen bir isimdi, belki de Rus. Bu yabancıнын aksanını açıklıyordu. İngilizceyi akıcı bir şekilde konuşmasına rağmen anadili olmadığı belliydi.

"Elbette. Umarım çabuk iyileşir. Sizin akrabanız mı?" Kate ses tonundaki rahatlıktan gurur duyuyordu. Umarım adam onu nasıl etkilediğinin farkına varmazdı.

"Korumam."

Kate'in gözleri büyüdü. Demek haklıydı, bu adam büyük bir balıktı. Korumam mı? Bu şu anlama mı geliyordu- "Görev sırasında mı vurulmuştu?" diye sordu nefesini tutarak.

"Benim için bir kurşun yedi, evet." Adamın ses tonu gerçekçiydi ama Kate bu sözlerin altında sıkıca bastırılmış bir öfke olduğunu hissetti.

Vay anasını. "Polisle konuştun mu?"

"Onlara kısa bir ifade verdim. Igor'un durumu stabil hale geldiğinde ve bilinci yerine geldiğinde onlarla daha detaylı konuşacağım."

Kate buna ne diyeceğini bilemeden başını salladı. Önünde duran adam bugün vurulmuştu. Neydi o adam? Bir mafya babası mı? Politik bir figür mü?

Aralarındaki bu tuhaf çekimi keşfetmenin bilgeliği konusunda herhangi bir şüphesi varsa bile, artık ortadan kalkmıştı. Bu yabancı kötü haberdı ve ondan mümkün olduğunca uzak durması gerekiyordu.

"Korumanıza acil şifalar dilerim," dedi Kate sahte bir neşeyle. "Herhangi bir komplikasyon çıkmazsa, iyi olacak-"

"Senin sayende."

Kate tekrar başını salladı, ona yarım bir gülümseme verdi ve adamın etrafından dolaşp bir sonraki hastasına gitmeyi umarak yana doğru bir adım attı.

Ama adam duruşunu değiştirerek onun yolunu kapattı. "Ben Alex Volkov," dedi sessizce, ona tepeden bakarak. "Ya sen?"

Kate'in nabızı hızlandı. Sorusundaki erkek niyetini hissedebiliyordu ve bu onu tedirgin ediyordu. "Sadece burada çalışan bir hemşireyim," dedi, adamın ipucunu anlamasını umarak.

Bilmiyordu ya da bilmiyormuş gibi yapıyordu. "Adın ne senin?"

Kate derin bir nefes aldı. Adam kesinlikle ısrarcıydı. "Ben Katherine Morrell. İzin verirsiniz-"

"Katherine," diye tekrarladı, aksanı tanıdık hecelere egzotik bir hava katıyordu. Gözleri bilinmeyen bir duyguyla parladı ve sert ağzı biraz yumuşadı. "Katerina. Çok güzel bir isim."

"Teşekkür ederim. Gerçekten gitmem gerek..." Kate uzaklaşmak için giderek daha fazla endişe duyuyordu. Adam çok iriydi, önünde dikiliyordu. Biraz boşluğa, nefes almak için biraz odaya ihtiyacı vardı. Adamın yakınlığı aşırı güçlüydü, onu sinirli ve huzursuz yapıyor, kendisi için kötü olacağını bildiği bir şeyi arzulamasına neden oluyordu.

"Yapman gereken bir işin var. Anlıyorum," dedi, belli belirsiz eğlenmiş görünerek.

Yine de yolundan çekilmedi. Bunun yerine, kız şaşkınlıkla onu izlerken, adam iri bir elini kaldırdı ve parmak uçlarını kızın sol yanağına hafifçe dokundurdu.

Kate, vücudunda bir ısı dalgası hareket ederken bile dondu kaldı. Adamın dokunuşu öylesine olmuştu ama Kate bu dokunuşla damgalandığını hissetmiş, derinden sarsılmıştı.

"Seni tekrar görmek istiyorum Katerina," dedi usulca. "Bu gece vardiyan ne zaman bitiyor?"

Kate ona baktı, durumun kontrolünü kaybettiğini hissediyordu. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum-"

"Neden olmasın?" Mavi gözleri kısıldı ve ağzı tekrar gerildi. "Evli misin?"

Kate bir an için yalan söylemeyi ve ona öyle olduğunu söylemeyi düşündü. Ama dürüstlük kazandı. "Hayır. Ama şu anda biriyle çıkmakla ilgilenmiyorum-"

"Kim biriyle çıkmakla ilgili bir şey söyledi ki?" Kate gözlerini kırptırdı. Sanmıştı ki-

Elini tekrar kaldırarak onu düşüncelerinin ortasında durdurdu. Bu kez uzun kahverengi saçlarından bir tutam aldı ve dokusundan hoşlanıyormuş gibi parmaklarının arasında ovuşturdu.

"Ben kimseyle çıkmam, Katerina," diye mırıldandı, aksanlı sesi tuhaf bir şekilde büyüleyiciydi. "Ama seni yatağa atmak isterim. Ve sanırım sen de bundan hoşlanırsın."

* * *

Beyaz Geceler'in ne zaman çıkacağını öğrenmek istiyorsanız, lütfen www.annazaires.com adresindeki web sitemi ziyaret edin ve yeni çıkan e-posta listeme kaydolun.

Krinar Tutsağı'ndan alıntı

Yazarın Notu: Bu kitap Krinar Günlükleri'nin bir ön bölümüdür. Bu kitabı okumak için Mia ve Korum'un hikâyesini okumuş olmanız gerekmez. Yaklaşık beş yıl öncesinde, Krinar istilasının hemen öncesinde ve sırasında geçmektedir. Alıntı ve açıklama düzenlenmemiştir ve değişikliğe tabidir.

* * *

Emily Ross, Kosta Rika ormanına düştüğü ölümcül kazadan sağ çıkmayı hiç beklemiyordu ve garip bir şekilde fütüristik bir konutta, o güne kadar gördüğü en güzel adam tarafından tutsak edilmiş olarak uyanacağını da hiç düşünmemiştir. İnsandan daha fazlası gibi görünen bir adam...

Zaron, Krinar istilasını kolaylaştırmak ve hayatını paramparça eden korkunç trajediyi unutmak için Dünya'dadır. Ancak bir insan kızının parçalanmış bedenini bulduğunda her şey değişir. Yıllar sonra ilk kez öfke ve kederden daha fazlasını hissetmektedir ve bunun sebebi Emily'dir. Onun gitmesine izin vermek görevini tehlikeye atacaktır, ama onu elinde tutmak onu yeniden yok edebilir.

* * *

Ölmek istemiyorum. Ölmek istemiyorum. Lütfen, lütfen, lütfen, ölmek istemiyorum.

Kelimeler zihninde tekrarlanıp duruyordu, asla duyulmayacak umutsuz bir dua. Parmakları sert tahta üzerinde bir santim daha kaydı, tutuşunu korumaya çalışırken tırnakları kırıldı.

Emily Ross kırık dökük eski bir köprüde tırnaklarıyla asılı duruyordu. Yüzlerce metre aşağıda, kayaların üzerinden su akıyordu, dağ deresi son yağmurlarla dolmuştu.

İçinde bulunduğu durumdan kısmen o yağmurlar sorumluydu. Eğer köprüdeki tahta kuru olsaydı, ayağı kaymayabilirdi.

ayağı. Ve kesinlikle ağırlığının altında kırılan rayların üzerine düşmezdi.

Sadece son anda çaresizce tutunarak aşağıya düşüp ölmesini engelleyebilmişti. Düşerken sağ eli köprünün kenarındaki küçük bir çıkıntıya takılmış ve onu sert kayaların yüzlerce metre üzerinde havada asılı bırakmıştı.

Ölmek istemiyorum. Ölmek istemiyorum. Lütfen, lütfen, lütfen, ölmek istemiyorum.

Bu adil değildi. Bu şekilde olmaması gerekiyordu. Bu onun tatiliydi, yeniden canlanma zamanıydı. Şimdi nasıl ölebilirdi? Daha yaşamaya bile başlanamıştı.

Son iki yılın görüntüleri, hazırlamak için saatlerini harcadığı PowerPoint sunumları gibi beyninden geçti. Geç saatlere kadar süren her gece, ofiste geçirdiği her hafta sonu - hepsi boşa gitmişti. İşten çıkarmalar sırasında işini kaybetmişti ve şimdi de hayatını kaybetmek üzereydi.

Hayır, hayır!

Bacakları çırpınıyor, tırnakları tahtaya daha derin batıyordu. Diğer kolu yukarı uzandı, köprüye doğru uzandı. Bu ona olmayacaktı. Buna izin veremezdi. Aptal bir orman köprüsünün onu yenmesine izin vermeyecek kadar çok çalışmıştı.

Sert tahta parmaklarının derisini yırtarken kolundan kan aktı ama acıyı görmezden geldi. Hayatta kalmak için tek umudu diğer eliyle köprünün kenarına çalışmaktı, böylece kendini yukarı çekebilecekti. Etrafta onu kurtaracak kimse yoktu, eğer o kendini kurtarmazsa onu kurtaracak kimse yoktu.

Bu yolculuğa çıkarken yağmur ormanlarında tek başına ölebileceği ihtimali Emily'nin aklına gelmemişti. Doğa yürüyüşlerine, kamp yapmaya alışkındı. Ve son iki yılın cehenneminden sonra bile, lise ve üniversite boyunca koştuğu ve spor yaptığı için hala iyi durumda, güçlü ve formdaydı. Kosta Rika, düşük suç oranı ve turist dostu nüfusuyla güvenli bir yer olarak kabul ediliyordu. Ayrıca ucuzdu - hızla azalan tasarruf hesabı için önemli bir faktördü.

Bu seyahati daha önce ayarlamıştı. Piyasa tekrar düşmeden önce, binlerce Wall Street çalışanının işine mal olan bir başka işten çıkarma turundan önce. Emily Pazartesi günü işe gitmeden önce.

Tüm hafta sonu çalıştıktan sonra aynı gün ofisten tüm eşyalarını küçük bir karton kutuya koyarak ayrıldı.

Dört yıllık ilişkisi önce.

İki yıl sonra ilk kez tatile çıkacaktı ve ölecekti.

Hayır, düşünmeyin. Böyle bir şey .

Ama Emily kendine yalan söylediğini biliyordu. Parmaklarının daha da kaydığını, sağ kolunun ve omzunun tüm vücudunun ağırlığını taşımaktan dolayı yandığını hissedebiliyordu. Sol eli köprünün kenarına ulaşmaktan birkaç santim uzaktaydı ama bu birkaç santim kilometrelerce olabilirdi. Tek koluyla kendini yukarı kaldıracak kadar güçlü bir tutuş sağlayamadı.

Yap şunu, Emily! Düşünme, sadece !

Tüm gücünü toplayarak bacaklarını havada salladı ve momentumu kullanarak vücudunu bir saniyeliğine daha yükseğe kaldırdı. Sol eliyle çıkıntı halindeki tahtaya tutundu, onu kavradı ... ve sonra kırılğan tahta parçası kırılarak onu dehşet dolu bir çığlıkla irkiltti.

Emily'nin bedeni kayalara çarpmadan önceki son düşüncesi, ölümünün anlık olması umduydu.

* * *

Krinar Tutsağı'nın ne zaman çıkacağını öğrenmek istiyorsanız, lütfen www.annazaires.com adresindeki web sitemi ziyaret edin ve yeni çıkan e-posta listeme kaydolun.

Dima Zales'in *Düşünce Okuyucuları* kitabından alıntı

Yazarın Notu: Farklı bir şeyler denemek istiyorsanız -özellikle de şehir fantezisi ve bilimkurgudan hoşlanıyorsanız- eşim Dima Zales ile birlikte hazırladığım *Zihin Boyutları* serisinin ilk kitabı olan *Düşünce Okuyucuları*'na göz atmak isteyebilirsiniz. Ama uyarayım, bu kitapta pek romantizm ya da seks yok. Seks yerine zihin okuma var. Kitap şimdi Amazon ABD (<http://www.amazon.com/dp/B00N37BF1A>) ve Amazon İngiltere (<http://www.amazon.co.uk/gp/product/B00N37BF1A>) dahil olmak üzere çoğu perakendeciden sipariş edilebilir.

* * *

Herkes benim bir dahi olduğumu düşünüyor.

Herkes yanılıyor.

Elbette, Harvard'ı on sekizimde bitirdim ve şimdi bir serbest yatırım fonunda çılgınca para kazanıyorum. Ama bunun nedeni olağanüstü zeki ya da çalışkan olmam değil.

Çünkü hile yapıyorum.

Gördüğünüz gibi, eşsiz bir yeteneğim var. Zamanın dışına çıkıp gerçekliğin kendi kişisel versiyonuna -benim "Sessizlik" dediğim yere- geçebiliyorum ve dünyanın geri kalanı hareketsiz dururken etrafımı keşfedebiliyorum.

Bunu yapabilecek tek kişinin ben olduğumu sanıyordum, ta ki *onunla* tanışana kadar. Benim adım Darren ve bir Okuyucu olduğumu böyle öğrendim.

* * *

Bazen deli olduğumu düşünüyorum. Atlantic City'de bir kumarhane masasında oturuyorum ve etrafımdaki herkes hareketsiz. Buna *Sessizlik* diyorum, sanki bir isim vermek daha gerçekçi görünmesini sağlıyormuş gibi - sanki bir isim vermek etrafımdaki tüm oyuncuların heykeller gibi donmuş olduğu gerçeğini değiştiriyormuş gibi ve ben onların arasında yürüyorum, onlara dağıtılan kartlara bakıyorum.

Deli olduğum teorisiyle ilgili sorun şu ki, az önce yaptığım gibi dünyayı 'çözdüğümde', oyuncuların açtığı kartlar benim açtıklarımla aynı oluyor.

Quiet'ta gördüm. Eğer deli olsaydım, bu kartlar farklı olmaz mıydı? Tabii ben de masadaki kartları hayal edecek kadar kafayı yemediysem.

Ama sonra ben de kazanıyorum. Eğer bu bir yanılsamaysa -eğer masanın benim tarafımdaki fiş yığını bir yanılsamaysa- o zaman her şeyi sorgulayabilirim. Belki de adım Darren bile değildir.

Hayır. Bu şekilde düşünemem. Eğer gerçekten kafam o kadar karışıksa, kendime gelmek istemiyorum - çünkü bunu yaparsam, muhtemelen bir akıl hastanesinde uyanırım.

Ayrıca, hayatımı seviyorum, çılgınlık ve her şey.

Psikiyatristim Sessiz'in 'dehamın iç işleyişini' tanımladığım yaratıcı bir yol olduğunu düşünüyor. Bu bana çılgınca geliyor. O da beni istiyor olabilir ama bu konumuzun dışında. Şu anda yirmi dört civarında olan çıkılabilir yaş aralığımından olabildiğince uzak olduğunu söylemek yeterli. Hâlâ genç, hâlâ ateşli, ama okulu bitirmiş ve kulüp aşamasının hemen hemen ötesinde. Ders çalışmaktan nefret ettiğim kadar kulüplerden de nefret ediyorum. Her halükarda, psikiyatristimin açıklaması işe yaramıyor, çünkü bir dahinin bile bilemeyeceği şeyleri bilme şeklimi (diğer oyuncuların kartlarının tam değeri ve rengi gibi) açıklamıyor.

Krupiyenin yeni bir tura başlamasını izliyorum. Masada benim dışımda üç oyuncu daha var: Büyükanne, Kovboy ve benim deyimimle Profesyonel. Aşamaya eşlik eden o artık neredeyse algılanamaz korkuyu hissediyorum. Ben bu sürece "Sessizliğe geçiş" diyorum. Akıl sağlığım konusunda endişelenmek her zaman aşamalandırmayı kolaylaştırmıştır; korku bu süreçte yardımcı oluyor gibi görünüyor.

Ben devreye giriyorum ve her şey sessizleşiyor. Bu durumun adı da buradan geliyor.

Şu anda bile bana ürkütücü geliyor. Sessizliğin dışında, bu kumarhane çok gürültülü: sarhoş insanlar konuşuyor, kumar makineleri, kazanç zilleri, müzik - daha gürültülü tek yer bir kulüp veya bir konser. Yine de, tam şu anda, muhtemelen bir iğnenin düşüşünü duyabilirim. Sanki etrafımı saran kaosa karşı sağır olmuşum gibi.

Etrafta bu kadar çok donmuş insan olması her şeyin tuhaflığını artırıyor. İşte içecek dolu bir tepsi taşıyan bir garson adımlarının ortasında durdu. Kumar makinesinin kolunu çekmek üzere olan bir kadın var. Kendi masamda, dağıtıcının eli havaya kalkmış, dağıttığı son kart havada doğal olmayan bir şekilde asılı duruyor. Masanın yanından ona doğru yürüyorum ve karta uzanıyorum. Bu bir papaz, Profesyoneller için. Kartı bıraktığımda, daha önce olduğu gibi havada süzölmeye devam etmek yerine masanın üzerine düşüyor - ama çok iyi biliyorum ki, oyundan çıktığımda tekrar havada, tam da onu yakaladığım andaki pozisyonunda .

Profesyonel, poker oynayarak para kazanan birine benziyor ya da en azından ben hep böyle birinin nasıl görüneceğini hayal etmişimdir. Pasaklı, gözlüklü, biraz yarım yamalak görünümlü. Poker yüzü ile mükemmel bir iş çıkarıyor - oyun boyunca tek bir kasını bile kıpırdatmıyor. Yüzü o kadar ifadesiz ki, böyle taş gibi bir çehreyi korumaya yardımcı olmak için botoks yaptırmış olabilir mi diye merak ediyorum. Elleri masanın üzerinde, kendisine dağıtılan kartları koruyor.

Gevşek elini çekiyorum. Normal hissettiriyor. Yani, bir bakıma. El terli ve kıllı, bu yüzden onu kenara çekmek rahatsız edici ve kuşkusuz anormal bir şey. Normal olan kısım ise elin soğuk değil sıcak olması. Ben çocukken insanların taş heykeller gibi Sessiz'de soğuk hissetmelerini beklerdim.

Profesyonelin eli uzaklaştığında, kartlarını topladım. Havada asılı duran papazla birlikte, güzel bir yüksek çifti var. Bildiğim iyi oldu.

Büyükanneme doğru yürüyorum. Elinde kartları var ve onları benim için güzelce açmış. Kırışmış, benekli ellerine dokunmaktan kaçınabiliyorum. Son zamanlarda insanlara, daha doğrusu kadınlara dokunmak konusunda çelişkiye düştüğüm için bu beni rahatlatıyor. Mecbur kalsaydım, büyükannemin eline dokunmanın zararsız olduğunu ya da en azından ürkütücü olmadığını düşünebilirdim, ama mümkünse bundan kaçınmak daha iyi.

Her halükarda, düşük bir çifti var. Onun için üzülüyorum. Bu gece çok kaybetti. Fişleri azalıyor. Kayıplarının en azından bir kısmı, berbat bir poker yüzüne sahip olmasından . Kartlarına bakmadan önce bile iyi olmayacağını biliyordum çünkü eli dağıtılır dağıtılmaz hayal kırıklığına uğradığını anlayabiliyordum. Ayrıca birkaç tur önce üçlüyü kazandığında gözlerinde neşeli bir parıltı yakaladım.

Tüm bu poker oyunu, büyük ölçüde, insanları okuma alıştırmasıdır - gerçekten daha iyi olmak istediğim bir şey. İşimde, insanları okumakta çok iyi olduğum söylenir. Gerçi değilim; sadece Sessizliği kullanarak öyleymişim gibi göstermekte iyiyim. Yine de insanları gerçekten nasıl okuyacağımı öğrenmek istiyorum. Herkesin ne düşündüğünü bilmek güzel olurdu.

Bu poker oyununda o kadar da önemsemediğim şey para. Maddi durumum kumarda büyük vuruşlar yapmama gerek kalmayacak kadar iyi. Kazanmak ya da kaybetmek umurumda değil, gerçi blackjack masasında paramı beşe katlamak eğlenceliydi. Tüm bu yolculuk daha çok kumara gitmekle ilgiliydi çünkü

Sonunda yapabiliyorum, 21 yaşımdayım ve hepsi bu. Hiçbir zaman sahte kimliklerle ilgilenmedim, bu yüzden bu benim için gerçek bir dönüm noktası.

Büyükannemi yalnız bırakarak bir sonraki oyuncuya, Kovboy'a geçiyorum. Hasır şapkasını çıkarıp denemekten kendimi alamıyorum. Bu şekilde bitlenmemin mümkün olup olmadığını merak ediyorum. Sessizlik'ten hiçbir cansız nesneyi geri getiremediğim ya da gerçek dünyayı kalıcı bir şekilde etkileyemediğim için, canlı yaratıkların da benimle geri gelmesini sağlayamayacağımı düşünüyorum.

Şapkayı bırakıp kartlarına bakıyorum. Bir çift ası var - Profesyonel'den daha iyi bir el. Belki Kovboy da bir profesyoneldir. Anladığım kadarıyla iyi bir poker yüzü var. Bu ikisini bu turda izlemek ilginç olacak.

Sonra desteye doğru yürüyorum ve en üstteki kartlara bakarak onları ezberliyorum.

Hiçbir şeyi şansa bırakmıyorum.

Sessizlik'teki görevim tamamlandığında, kendime geri dönüyorum. Oh, evet, kendimi orada diğerleri gibi donmuş bir şekilde otururken gördüğümü söylemiş miydim? En tuhaf kısmı da bu. Sanki beden dışı bir deneyim yaşıyorum.

Donmuş halime yaklaşıp ona bakıyorum. Genelde bunu yapmaktan kaçınırım, çünkü çok tedirgin edicidir. Aynaya bakmak ya da YouTube'da kendi videolarınızı izlemek sizi kendi üç boyutlu bedeninizi yakından görmeye hazırlayamaz. Bu kimsenin tecrübe etmesi gereken bir şey değil. Tek yumurta ikizleri dışında sanırım.

Bu kişinin ben olduğuma inanmak zor. Daha çok rastgele bir adama benziyor. Belki bundan biraz daha iyi. Bu adamı ilginç buluyorum. Havalı görünüyor. Zeki görünüyor. Bence kadınlar onu muhtemelen yakışıklı bulur, gerçi bunun mütevazı bir düşünce olmadığını biliyorum.

Bir erkeğin ne kadar çekici olduğunu ölçme konusunda uzman değilim ama bazı şeyler sağduyu gerektiriyor. Bir erkeğin ne zaman çirkin olduğunu anlayabilirim ve bu donmuş ben öyle değilim. Genel olarak yakışıklı olmanın simetrik bir yüz gerektirdiğini de biliyorum ve bu heykelimde de bu var. Güçlü bir çeneden de zarar gelmez. Kontrol edin. Geniş omuzlara sahip olmak olumludur ve uzun boylu olmak gerçekten yardımcı olur. Hepsi tamam. Mavi gözlerim var, bu da bir artı gibi görünüyor. Kızlar gözlerimi beğendiklerini söylediler, ancak şu anda donmuş halimde gözlerim ürkütücü cam gibi görünüyor. Cansız bir balmumu figürünün gözleri gibi görünüyorlar.

Bu konu üzerinde çok fazla durduğumu fark ederek başımı sallıyorum. Psikiyatristimin bu anı analiz ettiğini hayal edebiliyorum. Kim kendisine bu şekilde hayranlık duymayı akıl hastalığının bir parçası olarak düşünür ki? *Narsist*'i karaladığını ve vurgulamak için altını çizdiğini hayal edebiliyorum.

Yeter artık. Sessizliği terk etmeliyim. Elimi kaldırarak donmuş benliğimin alnına dokunuyorum ve dışarı çıkarken tekrar gürültü duyuyorum.

Her şey normale döndü.

Bir an önce baktığım kart -masada bıraktığım papaz- tekrar havaya kalkıyor ve oradan da her zaman olması gereken yörüngeyi takip ederek Profesyonel'in ellerinin yanına düşüyor. Büyükanne hâlâ hayal kırıklığı içinde elindeki kartlara bakıyor ve Kovboy'un şapkası yine başında, gerçi Sessizlik'te ondan almıştım. Her şey aynen eskisi gibi.

Bir düzeyde, beynim Sessizliğin içindeki ve dışındaki deneyimin süreksizliğine şaşırmaktan asla vazgeçmiyor. İnsanlar olarak, böyle şeyler olduğunda gerçekliği sorgulamak için yaratılmışız. Terapimin başlarında psikiyatristimi alt etmeye çalışırken, bir keresinde seansımız sırasında bir psikoloji ders kitabının tamamını okumuştum. Elbette bunu fark etmedi, çünkü bunu Sessizlik'te yapmıştım. Kitap, iki aylık bebeklerin, yerçekiminin tersine işliyor gibi görünmesi gibi sıra dışı bir şey gördüklerinde nasıl şaşırdıklarından bahsediyordu. Beynimin uyum sağlamakta zorlanmasına şaşmamalı. On yaşına kadar dünya normal davranıyordu ama o zamandan beri en hafif tabirle her şey tuhaflaştı.

Aşağı bakınca, elimde üçlü olduğunu fark ettim. Bir dahaki sefere, aşamadan önce kartlarıma bakacağım. Elimde bu kadar güçlü bir şey varsa, şansımı deneyip adil oynayabilirim.

Oyun tahmin edilebileceği gibi geliyor çünkü herkesin kartlarını biliyorum. Sonunda, büyükanne ayağa kalktı. Belli ki yeterince para kaybetmiş.

Ve kızı ilk kez o zaman gördüm.

Çok seksi. İş yerindeki arkadaşım Bert bir 'tipim' olduğunu iddia ediyor ama ben bu fikri reddediyorum. Kendimi sığ ya da tahmin edilebilir biri olarak görmekten hoşlanmıyorum. Ama aslında her ikisinden de biraz olabilirim, çünkü bu kız Bert'in tipim için yaptığı tanıma tam olarak uyuyor.

İri mavi gözler. İnce bir yüz üzerinde iyi tanımlanmış elmacık kemikleri, egzotik bir şeylerin ipucu ile. Bir dansçının gibi uzun, düzgün bacaklar. At kuyruğu şeklinde koyu dalgalı saçlar, sevdiğim bir saç modeli. Kâkülüz olması daha da iyi. Kâkülünden nefret ederim, kızların bunu kendilerine neden yaptıklarından emin değilim. Kâkülüz olsa da

Bert'in tipimi tanımlamasında tam olarak yer almasa da muhtemelen yer almalıdır.

Ona bakmaya devam ediyorum. Yüksek topuklu ayakkabıları ve dar eteğiyle burası için fazla sık. Ya da belki ben kot pantolonum ve tişörtümle az giyinmişimdir. Her iki durumda da, umurumda değil. Onunla konuşmaya çalışmalıyım.

Sessizliğin içine girip ona yaklaşmayı düşünüyorum, böylece ona yakından bakmak gibi ürkütücü bir şey yapabilirim, hatta belki ceplerini karıştırabilirim. Onunla konuşurken bana yardımcı olacak herhangi bir şey.

Karşı karar verdim, ki muhtemelen ilk kez geliyor.

Her zamanki alışkanlığımı bozma nedenimin - buna böyle de denebilirse - tuhaf olduğunu biliyorum. Şu olaylar zincirini hayal ediyorum: benimle çıkmayı kabul ediyor, bir süre çıkıyoruz, ciddileşiyoruz ve aramızdaki derin bağ nedeniyle Sessizliği itiraf ediyorum. Ürkütücü bir şey yaptığımı öğreniyor ve çılgına dönüyor, sonra da beni terk ediyor. Bunu düşünmek çok saçma tabii, daha konuşmadığımızı düşünürsek. Acelecilikten bahsediyoruz. IQ'su yetmişin altında ya da kişiliği bir odun parçası gibi olabilir. Onunla çıkmak istememem için yirmi farklı neden olabilir. Ayrıca, her şey bana bağlı değil. Onunla konuşmaya çalıştığım anda bana siktir olup gitmemi söyleyebilir.

Yine de bir hedge fonunda çalışmak bana hedge etmeyi öğretti. Bu mantık ne kadar çılgınca olsa da, aşamalı olmama kararına sadık kalıyorum çünkü bunun centilmence bir davranış olduğunu biliyorum. Bu alışılmadık centilmenliğime uygun olarak, bu poker turunda hile yapmamaya da karar verdim.

Kartlar yeniden dağıtılırken, kimsenin haberi olmadan da olsa onurlu bir şey yapmış olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini düşünüyorum. Belki de insanların mahremiyetine daha sık saygı göstermeye çalışmalıyım. Bunu düşünür düşünmez, zihinsel olarak homurdanıyorum. *Evet, doğru.* Gerçekçi olmalıyım. Bu tavsiyeye uysaydım bugün bulunduğum yerde olmazdım. Aslında, insanların mahremiyetine saygı göstermeyi alışkanlık haline getirseydim, birkaç gün içinde işimi ve onunla birlikte alıştığım pek çok konforu kaybederdim.

Profesyonelin hareketini kopyalayarak, kartlarımı alır almaz elimle kapatıyorum. Alışılmadık bir şey olduğunda bana dağıtılanlara gizlice göz atmak üzereydim.

Dünya sessizleşiyor, tıpkı ben içeri girdiğimde olduğu gibi ... ama bu sefer hiçbir şey yapmadım.

Ve o anda *onu* görüyorum - masanın karşısında oturan kızı, az önce düşündüğüm kızı. Yanımda durmuş, elini benimkinden çekiyordu. Daha doğrusu, biraz kenarda durup ona baktığım için donmuş halimin elinden.

O da hala masada önümde oturuyor, diğerleri gibi donmuş bir heykel.

Kalp atışlarım hızlanırken zihnim de aşırı hızlanıyor. İkinci kızın ikiz kardeş ya da onun gibi bir şey olma ihtimalini düşünmüyorum bile. O olduğunu biliyorum. Birkaç dakika önce yaptığım şeyi yapıyor. Sessizliğin içinde yürüyor. Etrafımızdaki dünya donmuş durumda ama biz değiliz.

O da aynı şeyi fark edince yüzünde dehşet dolu bir ifade belirliyor. Ben tepki veremediğim masaya doğru hamle yapıyor ve kendi alnına dokunuyor.

Dünya yeniden normalleşir.

Masanın karşısından bana bakıyor, şok olmuş, gözleri kocaman ve yüzü solgun. Ayağa kalkarken elleri titriyor. Tek kelime bile etmeden dönüp uzaklaşmaya başlıyor, birkaç saniye sonra da koşmaya başlıyor.

Yaşadığım şoku atlattıktan sonra kalkıp peşinden koşuyorum. Tam olarak pürüzsüz değil. Tanımadığı bir adamın peşinden koştuğunu fark ederse, aklına gelecek son şey biriyle çıkmak olacaktır. Ama ben artık bunu aştım. Benim yaptığımı yapabilecek tek kişi o. O benim deli olmadığının kanıtı. Dünyada en çok istediğim şeye sahip olabilir.

Cevapları olabilir.

* * *

Fantastik ve bilim kurgu kitaplarımız hakkında daha fazla bilgi edinmek isterseniz, lütfen Dima Zales'in www.dimazales.com adresindeki web sitesini ziyaret edin ve yeni çıkan e-posta listesine kaydolun. Ayrıca kendisiyle Facebook, Google Plus, Twitter ve Goodreads üzerinden de bağlantı kurabilirsiniz.

Yazar Hakkında

Anna Zaires kitaplara beş yaşında, büyükannesi ona okumayı öğrettiğinde aşık oldu. Kısa bir süre sonra ilk öyküsünü yazdı. O zamandan beri, tek sınırın hayal gücü olduğu bir fantezi dünyasında yaşadı. Şu anda Florida'da yaşayan Anna, [bilim kurgu ve fantezi yazarı](#) Dima Zales ile mutlu bir evlilik sürdürmekte ve tüm eserlerinde onunla yakın işbirliği yapmaktadır.

Daha fazla bilgi için lütfen www.annazaires.com adresini ziyaret edin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.